

K R I S T I N

H A N N A H

Phan Hoàng Hà dịch

những điều

chúng ta làm

vì yêu

CHIBOOKS

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

NHỮNG ĐIỀU CHÚNG TA LÀM VÌ YÊU

---* ❖ *---

Tác giả: **Kristin Hannah**

Dịch thuật: **Phan Hoàng Hà**

Phát hành **CHIBOOKS**

Nhà xuất bản **Văn Học**

Thể loại: **Tiểu thuyết**

Nguồn text: **Waka**

Đóng gói: **@nguyenthao-cuibap**

ebook@vctvegroup

NHỮNG LỜI KHEN TẶNG DÀNH CHO KRISTIN HANNAH VÀ CUỐN SÁCH

NHỮNG ĐIỀU CHÚNG TA LÀM VÌ YÊU

“Hannah nắm bắt được niềm vui và nỗi đau trong một gia đình khi cuốn hút người đọc vào cuộc đời các nhân vật của cô và khiến họ cảm thấy như những người bạn thân quen, một lần nữa chứng tỏ cô là ngôi sao trong thế loại văn học hư cấu về người phụ nữ.

Booklist

“Hannah rất giỏi đi sâu vào tâm lý của các nhân vật chính và khắc họa những sắc thái của cảm xúc.”

The Washington Post Book World

“Vô cùng thú vị... Hannah có đôi tai nhạy cảm với lời thoại và khả năng thiên phú đưa người đọc xâm nhập vào trong đầu nhân vật.”

The Seattle Times

“Hannah viết về tình yêu bằng sự cảm thông và lòng tin tưởng.”

LUANNE RICE, tác giả cuốn *The Secret Hour*

“Cuốn sách tuyệt vời này là một ví dụ kinh điển cho những câu chuyện vô cùng xúc động đã kích thích tư duy, sở trường của Hannah. Sự ấm áp và đa dạng của các nhân vật đã chạm tới được những cảm xúc sâu kín nhất.”

Romantic Times.

NHỮNG ĐIỀU CHÚNG TA LÀM VÌ YÊU

Những điều chúng ta làm vì yêu là một tác phẩm hư cấu. Tên tuổi, nhân vật, địa điểm và các sự kiện là sản phẩm từ trí tưởng tượng của tác giả. Mọi sự trùng hợp với các sự kiện, địa điểm hay cá nhân nào có thực, còn sống hay đã mất, hoàn toàn là sự trùng hợp.

Một lần nữa, thân tặng Benjamin và Tucker

Tặng những người bạn tốt: Holly và Gerald, Mark và Monica, Tom và Lori, Megan và Kanty, Steve và Jill

Và cuối cùng, xin chuyển lời cảm ơn đặc biệt tới Linda Marrow, bởi những nỗ lực vượt lên trên trách nhiệm thông thường.

Mọi thứ không thay đổi; chúng ta thay đổi.

- HENRY DAVID THOREAU

CHƯƠNG 1

Các đường phố ở West End đông đúc trong một ngày nắng đẹp không ngờ. Khắp nơi trong thị trấn, các bà mẹ đứng bên khung cửa mở rộng, tay che lên mắt, dõi theo đám trẻ nô đùa. Mọi người đều biết rằng sắp sửa – có thể là ngày mai thôi – những đám mây như bong bóng xà phòng sẽ lên đến ngang trời, che kín bầu trời xanh và vàng mặt trời mong manh, rồi một lần nữa, mưa sẽ rơi.

Nói đúng ra, bây giờ là tháng Năm ở tây bắc Thái Bình Dương. Tháng này chắc chắn sẽ mưa cũng như ma quỷ chắc chắn xuống phố vào ngày 31 tháng Mười và cá hồi từ biển cả chắc chắn quay trở về cố hương.

“Trời nóng thật,” ngồi trong ghế lái của chiếc xe BMW màu đen, mui trần, Conlan thốt lên. Câu nói đầu tiên của anh từ gần một giờ qua.

Anh chỉ cố gắng bắt chuyện; thế thôi. Lẽ ra Angie nên tung hứng với anh, có lẽ nhắc đến vẻ đẹp của rừng táo gai đang nở hoa. Nhưng mới nghĩ đến đó, cô đã đủ kiệt sức rồi. Trong vài tháng gần ngủ sắp tới, những chiếc lá xanh bé nhỏ kia sẽ quăn và thâm lại; những đêm giá buốt sẽ rút hết sắc màu của lá, và rồi chúng sẽ rụng xuống đất, mà không ai lưu tâm.

Nếu nhìn nhận theo cách ấy, thì để ý làm gì một khoảnh khắc thoáng qua?

Cô nhìn thị trấn quê hương mình qua cửa sổ. Đã hàng tháng rồi cô mới trở về. Mặc dù West End chỉ cách Seattle một trăm hai mươi dặm, gần đây trong tâm trí cô khoảng cách ấy nở ra rất nhiều. Dù rất yêu quý gia đình

mình, cô thấy khó rời khỏi ngôi nhà riêng của cô. Trong thế giới ngoài kia, đâu đâu cũng thấy trẻ con.

Họ lái xe qua khu phố cũ của thị trấn, nơi những ngôi nhà kiểu Victoria được xây kế tiếp nhau trên một khoảnh đất bé. Những cây phong cao lớn và rậm lá tỏa bóng lên đường phố, tạo ra những mẫu ren có hình thù kỳ quặc trên mặt đường nhựa. Hồi những năm bảy mươi, nơi đây là trung tâm của thị trấn. Ngày ấy trẻ con ở khắp nơi, đi xe đạp hiệu Big Wheel và Schwinn từ nhà này sang nhà khác. Chủ nhật nào thời đó các khu phố cũng tổ chức tiệc sau buổi lễ ở nhà thờ và ở sân sau nhà nào cũng chơi trò Red Rover.

Trong những năm sau đó cho đến hiện tại, khu vực này của bang đã biến đổi, những khu phố xưa rơi vào im lặng và tuyệt vọng. Đánh bắt cá hồi sụt giảm, ngành khai thác gỗ bị ảnh hưởng nặng nề. Những người từng có thời kiếm ăn từ đất và biển đã bị đẩy sang một bên, quên lãng; cư dân mới xây nhà ở những khu dân cư tập trung, trên khu đất được đặt tên bởi chính những rừng cây họ đồn đi.

Nhưng ở đây, trên mảnh đất nhỏ hẹp ở Maple Drive, thời gian đứng lặng yên. Ngôi nhà cuối cùng trong dãy phố trông vẫn y hệt như bốn mươi năm trước. Màu sơn trắng tinh và hoàn hảo; cây cỏ màu xanh lục xén tỉa bóng bẩy. Không bao giờ cỏ dại được phép mọc trên thảm cỏ. Bố của Angie đã chăm chút ngôi nhà này trong bốn thập kỷ; đó là niềm tự hào và hạnh phúc của ông. Các buổi sáng thứ Hai sau dịp cuối tuần làm việc vất vả trong nhà hàng của gia đình, ông dành hẳn mười hai tiếng để chăm chút ngôi nhà và khu vườn. Kể từ khi bố mất, mẹ Angie đã cố gắng duy trì nền nếp này. Điều ấy trở thành niềm an ủi của bà, cách để bà liên hệ với người đàn ông mình đã yêu thương trong năm mươi năm, và khi nào bà mỏi mệt vì công việc nặng nhọc, luôn sẽ có ai đó giúp bà một tay. Sự giúp đỡ ấy, như mẹ thường nhắc nhở họ, là ưu điểm của việc sinh ra ba cô con gái. Theo bà, bà được hưởng sự đền đáp ấy vì đã sống sót qua những năm tháng vị thành niên của các cô.

Conlan rẽ ngoặt vào và đỗ xe. Trong khi mui xe rì rì đóng lại một cách máy móc, anh quay sang phía Angie. “Em chắc chắn là em sẽ không sao

đấy chứ?”

“Thì em đang ở đây rồi, phải không?” Rút cuộc cô cũng quay ra nhìn anh. Trông anh kiệt sức; cô nhìn thấy chớp sáng trong đôi mắt xanh lơ của anh, nhưng biết rằng anh sẽ không nói gì thêm nữa, không nói thêm điều gì có thể nhắc cô nhớ đến em bé họ đã mất cách đây vài tháng.

Họ ngồi đó, bên nhau trong lặng yên. Tiếng máy điều hòa kêu ro ro nhẹ nhẹ. Conlan của ngày xưa sẽ ngả vào cô và hôn cô, sẽ nói với cô rằng anh yêu cô, và chỉ vài lời dịu dàng ấy sẽ cứu được cô, nhưng dạo này họ đã bỏ qua sự dễ chịu ấy rồi. Tình yêu từng có thời họ sẽ chia, giờ cảm thấy xa thật xa, phai nhạt và mất đi cũng như thời thơ ấu của cô vậy.

“Mình có thể đi ngay bây giờ. Nói là xe bị hỏng,” anh bảo, cố gắng là người đàn ông của ngày xưa, người đàn ông có thể pha trò khiến vợ phải mỉm cười.

Cô không nhìn anh. “Anh đùa à? Ai cũng nghĩ là mình tiêu cả khối tiền mua cái xe này. Ngoài ra, mẹ biết thừa là mình đã đến đây. Có thể mẹ hay trò chuyện với người đã khuất, nhưng tai mẹ hăng còn thính như mèo ấy.”

“Mẹ đang ở trong bếp làm cả chục ngàn chiếc bánh cuộn kem cho hai mươi người. Và các chị của em thì nói chuyện liên hồi kể từ lúc đến. Chúng mình có thể chuẩn đi trong lúc hỗn độn.” Anh mỉm cười. Trong một thoáng có cảm giác như mọi thứ hoàn toàn bình thường giữa họ, như thể không có những bóng ma trong xe. Cô ước gì sự dễ chịu ấy còn mãi.

“Livvy nấu đến ba xoong thịt hầm” cô lẩm bẩm. “Có khi đang móc một chiếc khăn bàn mới và làm cho chúng ta mỗi người một chiếc tạp dề đồng bộ.”

“Tuần trước em có hai cuộc họp sơ bộ với khách hàng và một buổi quay phim thương mại. Em làm gì có thời gian mà nấu.”

Conlan tội nghiệp. Mười bốn năm hôn nhân và anh vẫn chả hiểu gì về lễ lối trong gia đình DeSarias. Nấu nướng không đơn thuần chỉ là công việc hay thú vui; nó như một thứ tiền tệ, và Angie thì phá sản. Bố cô, người mà cô thần tượng, rất khoái việc cô không biết nấu ăn. Ông coi đó là dấu hiệu của thành công. Là một người di cư đã đến đất nước này với bốn đô la

trong túi và kiếm sống bằng cách nuôi các gia đình người di cư khác, ông vẫn rất tự hào rằng cô con gái út của mình kiếm tiền bằng cái đầu chứ không phải bằng chân tay.

“Đi thôi,” cô nói, không muốn nghĩ về bố.

Angie ra khỏi xe và vòng ra chỗ thùng xe. Nó mở ra không một tiếng động, để lộ một hộp các tông hẹp. Bên trong hộp là một chiếc bánh gatô thừa thải sô cô la do công ty Pacific Dessert sản xuất và một chiếc bánh nhân chanh ngon-đến-chết-đi-được. Cô cúi xuống lấy hộp, biết rằng thể nào cũng sẽ có người nhận xét về chuyện cô chẳng thể nấu nướng. Là con gái út – “nàng công chúa”- cô được phép tô màu hoặc tán gẫu trên điện thoại hay xem ti vi trong khi các chị cô cặm cùi trong bếp. Chẳng có bà chị nào của cô lại không nhắc cô nhớ rằng bố đã chiều chuộng cô quá mức. Lớn lên, các chị của cô vẫn làm việc trong tiệm ăn của gia đình. Đó mới *thực sự* là công việc, họ luôn nói thế, chứ không như cái sự nghiệp của Angie trong ngành quảng cáo.

“Nào đi,” Conlan nói, nắm lấy cánh tay cô.

Họ bước trên lối đi bằng bê tông, qua đài phun nước có tượng Đức Mẹ Đồng trinh, và bước lên thềm. Một bức tượng Jesus đứng bên cửa ra vào, tay đưa ra chào đón. Ai đó đã treo một chiếc ô lên cổ tay tượng.

Conlan gõ cửa lấy lệ và mở cửa ra.

Ngôi nhà huyền náo bởi tiếng ồn – tiếng người nói to, những đứa trẻ chạy lên chạy xuống cầu thang, đá lạnh đổ vào xô, tiếng cười. Lốp lốp áo khoác, giày dép và hộp đựng đồ ăn rỗng chất lên mọi đồ đạc trong nhà.

Phòng gia đình đông đặc trẻ con đang chơi các trò chơi. Bọn nhóc thì chơi Candy Land, lớn hơn một chút thì chơi tú lơ khơ. Jason, cháu trai lớn nhất của cô cùng với cô cháu gái Sarah đang chơi Nintendo trên ti vi. Angie vừa vào, bọn trẻ reo lên và nhào vào cô, tất cả cùng nhao nhao, cố gắng thu hút sự chú ý của cô. Theo những ký ức đầu tiên của chúng, cô là người sẵn lòng quỳ xuống sàn và chơi với bất kỳ đồ chơi nào đang là mốt ở thời điểm đó. Cô chẳng bao giờ vắn nhỏ nhạc đi hay nói rằng bộ phim này không phù hợp với chúng. Nếu được hỏi, chúng luôn bảo rằng cô Angie “hơi bị hay”.

Cô nghe tiếng Conlan ở phía sau, nói chuyện với Vince, chồng Mira. Có tiếng rót đồ uống. Cô lách qua đám đông bọn trẻ và đi theo hành lang về phía nhà bếp.

Cô dừng lại, ở cửa bếp. Mẹ đang đứng trước một cái thớt ngoại cỡ ở giữa phòng, cán bột. Bột phủ khuất nửa mặt bà và bám đầy trên tóc. Cặp kính của bà, có từ thời những năm bảy mươi – có đôi tròng to như hai cái xoong khuấy xốt và phóng đại đôi mắt nâu của bà. Những giọt mồ hôi li ti tụ lại dọc theo lông mày và chảy trên khuôn mặt đầy bột của bà, rơi lên ngực bà thành từng chấm bột nhỏ. Trong vòng năm tháng từ khi bố qua đời, bà đã sụt cân rất nhiều và thôi không nhuộm tóc nữa. Tóc bà giờ trắng như cước.

Mira đứng bên bếp, thả từng viên gnocchi ^{1*} vào nồi nước đang sôi. Từ phía sau, trông chị ấy như một bé gái. Kể cả sau khi đã mang nặng đẻ đau bốn đứa con, chị vẫn nhỏ xíu, gần như một chú chim, và bởi vì chị thường hay mặc đồ của đứa con gái đang ở tuổi dậy thì, trông chị trẻ hơn tuổi bốn mốt đến mười năm. Tối nay, mái tóc đen dài của chị được tết thành bím, dài gần đến eo. Chị mặc một chiếc quần đen ống vẩy, cạp trễ, và một chiếc áo len đan vện thừng màu đỏ. Chị đang nói – có gì đáng phải ngạc nhiên chứ; lúc nào mà chị chẳng nói. Bố luôn nói đùa rằng cô con gái cả của mình nói như cái máy xay đang chạy hết tốc lực.

Livvy đứng chệch bên tay trái, thái lát phô mát mozzarella. Trông chị y hệt cây bút bi hiệu Bic trong chiếc váy chèn bằng lụa đen. Thứ duy nhất cao hơn gót giày của chị là mớ tóc chải bông. Ngày trước, Livvy đã vội vã rời West End, chắc hẳn chị sẽ trở thành người mẫu. Chị ở lại Los Angeles cho tới khi câu hỏi “Bây giờ cô làm ơn cởi đồ ra nào?” bắt đầu đi kèm trong mọi cuộc phỏng vấn xin việc. Năm năm trước, ngay sau sinh nhật lần thứ ba tư của mình, chị trở về nhà, cay đắng vì thiếu thành công, nản lòng vì nỗ lực, đem theo hai đứa con trai nhỏ, mà cha đẻ của chúng cả nhà chưa gặp bao giờ. Chị làm việc trong tiệm ăn của gia đình, nhưng chẳng hề thích thú. Chị tự thấy mình như một cô gái thành thị bị kẹt lại nơi thị trấn nhỏ này. Giờ thì chị đã lấy chồng – lần nữa; đó là một lễ cưới vội vàng diễn ra tuần trước, trong Thánh Đường Tình Yêu ở Las Vegas. Ai nấy cũng đều hy

vọng rằng Salvatore Traina – lựa chọn may mắn thứ ba – sẽ làm chị hạnh phúc.

Angie mỉm cười. Cô đã trải qua bao giờ khắc trong gian bếp này với ba người phụ nữ; dù cô có già đi bao nhiêu hay cuộc sống của cô rẽ về ngã nào chẳng nữa, đây vẫn luôn là nhà cô. Trong gian bếp của mẹ, ta luôn cảm thấy an toàn, ấm áp và được yêu quý. Mặc dầu mẹ và các chị đã chọn những cuộc sống khác, cũng như có xu hướng can thiệp quá thường xuyên vào lựa chọn của người khác, họ giống như nhiều dải của một sợi thừng. Khi họ cùng nhau, không thể chia rẽ họ. Cô cần phải trở lại là một phần của điều đó; cô đã than khóc một mình quá lâu rồi.

Cô bước vào trong bếp và đặt chiếc hộp lên bàn. “Chào cả nhà.”

Livvy và Mira lao về phía trước, phủ lên cô vòng ôm đầm mùi gia vị Ý và mùi nước hoa bán ở hiệu tạp hóa. Họ ôm cô thật chặt; Angie cảm thấy nước mắt rơi trên cổ mình, nhưng không ai nói gì ngoài câu “Thật vui khi em về nhà.”

“Cám ơn.” Cô ôm lấy các chị thật chặt thêm lần nữa, rồi đi về phía mẹ, người đang dang tay đón cô. Angie bước vào vòng ôm ấm áp ấy. Như thường lệ, mẹ thơm mùi húng tây, mùi nước hoa Tabu và mùi keo xịt tóc Aqua Net. Mùi hương tuổi trẻ của Angie.

Mẹ ôm cô chặt đến nỗi Angie phải hít một hơi. Cười vang, cô cố gắng lùi ra, nhưng mẹ cứ ôm lấy cô.

Angie cứng người theo bản năng. Lần cuối cùng mẹ ôm chặt cô là lúc mẹ thì thầm vào tai cô, *Con sẽ thử lần nữa, ý Chúa sẽ cho con một đứa con.*

Angie lùi khỏi vòng tay mẹ. “Đừng mà,” cô nói, gượng cười.

Hiệu nghiệm - lời cầu xin thốt lên lặng lẽ ấy. Mẹ với tay lấy cái nạo pho mát Parmesan và nói, “Bữa tối sẵn sàng rồi. Mira, gọi bọn trẻ vào bàn thôi.”

Phòng ăn có sức chứa thoải mái mười bốn người, tối nay có cả thầy mười lăm. Một chiếc bàn cổ xưa bằng gỗ gụ, được chuyển từ quê nhà tới đây, đứng ở giữa một căn phòng lớn, với giấy dán tường màu hồng và màu rượu chát, không có cửa sổ. Một cây thánh giá bằng gỗ chạm trổ treo trên

tường bên cạnh bức tranh chân dung chúa Jesus. Người lớn và trẻ con chen chúc nhau quanh bàn. Dean Martin [2*](#) hát vang trong phòng bên.

“Chúng ta cầu nguyện nào,” Mẹ nói khi mọi người vừa ngồi xuống. Khi mọi người chưa im lặng ngay, bà vờ tay cốc lên đầu chú Francis.

Francis cúi đầu và nhắm mắt lại. Mọi người lập tức làm theo và bắt đầu cầu nguyện. Giọng của họ hòa làm một: “Xin người phù hộ chúng con, Đấng Toàn Năng, và đó là những món quà mà chúng con sắp sửa nhận được từ sự hào phóng của người thông qua Đức Chúa Cha. Amen.”

Khi việc cầu nguyện đã xong, mẹ nhanh chóng đứng dậy, nâng ly rượu vang lên. “Giờ chúng ta hãy nâng cốc mừng Sal và Olivia.” Giọng bà rung lên; môi bà run run. “Mẹ không biết nói gì. Chúc tụng là việc của đàn ông.” Bà đột ngột ngồi xuống.

Mira chạm tay lên vai mẹ và đứng lên. “Chúng ta chào đón Sal vào gia đình này. Ước sao hai anh chị tìm được tình yêu như bố mẹ từng có. Chúc anh chị có sự no đủ, và chiếc giường ấm êm và...” Cô ngừng lại. Giọng cô nhẹ đi. “... nhiều đứa con khỏe mạnh.”

Thay vào tiếng cười, tiếng vỗ tay và ly rượu lạnh canh, là sự im lặng bao trùm.

Angie hít một hơi thật mạnh và ngược nhìn hai người chị.

“Chị chưa mang bầu,” Livvy nói nhanh. “Nhưng... bọn chị đang cố.”

Angie cố gắng mỉm cười, mặc dù cô run rẩy, yếu ớt và chẳng lừa được ai. Mọi người đều nhìn vào cô, tự hỏi không biết cô sẽ làm thế nào để đối phó với một đứa trẻ nữa trong gia đình. Họ cùng cố gắng hết sức để không làm tổn thương cô.

Cô nâng cốc. “Mừng Sal và Livvy.” Cô nói nhanh, hy vọng nước mắt của mình sẽ được coi là vì vui sướng. “Mong sao anh chị có thật nhiều đứa trẻ khỏe mạnh.”

Chuyện trò lại bắt đầu. Khắp bàn ồn ã tiếng đĩa lạnh canh và tiếng dao cạo vào đồ sứ cùng với tiếng cười. Dù mỗi người trong gia đình này gặp gỡ nhau vào các kỳ nghỉ lễ cũng như hai tối Chủ nhật hàng tháng nhưng họ chẳng bao giờ hết chuyện để nói.

Angie liếc nhìn quanh bàn. Mira nói chuyện sôi nổi với mẹ về buổi gây quỹ ở trường sẽ cần đến dịch vụ nấu nướng; Vince và chú Francis tranh luận với nhau về trận Huskies – Ducks; Sal và Livvy chốc chốc lại hôn nhau; trẻ nhỏ nhổ hạt đậu vào nhau; bọn lớn hơn cãi nhau xem Xbox hay Play Station hay hơn. Conlan nói chuyện với dì Giulia về cuộc phẫu thuật hông sắp tới của dì.

Angie không thể tập trung vào bất cứ thứ gì trong đó. Chắc chắn cô không thể nói chuyện cho có. Chị cô muốn có em bé, và điều đó sẽ xảy ra. Livvy có lẽ đã kịp thụ thai trong khoảng thời gian giữa chương trình talkshow của Leno và bản tin. *Ôi, chị quên cái màng che âm đạo rồi.* Các chị cô mang bầu như thế đó.

Sau bữa tối, trong khi Angie rửa bát đĩa, không ai nói chuyện với cô, nhưng bất kỳ ai đi qua chỗ bồn rửa cũng bóp nhẹ vai cô hoặc hôn lên má cô. Mọi người đều biết chẳng còn lời nào để nói. Hy vọng và những lời cầu nguyện đã được sử dụng quá nhiều trong những năm tháng qua, giờ chúng cũng mất tác dụng. Mẹ đã giữ một ngọn nến cháy ở St. Cecilia trong gần một thập kỷ qua, vậy mà vẫn chỉ có Angie và Conlan đơn độc trong xe đêm nay, một cặp vợ chồng không bao giờ nhân lên được thành một gia đình.

Cuối cùng, cô không thể chịu đựng thêm được nữa. Cô quăng khăn lau bát lên bàn và đi về phòng ngủ của mình. Căn phòng nhỏ nhắn và xinh xắn, vẫn dán giấy màu hồng với những chiếc giỏ trắng, trong phòng có hai chiếc giường đơn và phủ khăn trải giường màu hồng. Cô ngồi xuống cuối giường.

Mia mai thay, đã có lần cô quỳ trên chính sàn nhà này cầu nguyện để mình không dính bầu. Lúc ấy cô mới mười bảy tuổi, hò hẹn với Tommy Matucci. Mỗi tình đầu của cô.

Cửa phòng mở ra và Conlan đi vào. Ông chồng người Ailen tóc đen và to lớn trông lạc điệu đến nực cười với căn phòng kiểu bé gái của cô.

“Em ổn mà,” cô nói.

“Ờ, phải rồi.”

Cô nhận ra sự cay đắng trong giọng nói của anh, và cảm thấy bị động chạm. Dù vậy, cô cũng chẳng thể làm gì. Anh không thể khiến cô dễ chịu; Chúa biết điều ấy thường xảy ra.

“Em cần được giúp đỡ.” Anh nói mệt mỏi, chẳng có gì khác. Đó vẫn là những lời cũ rích.

“Em ổn mà.”

Anh nhìn cô thật lâu. Đôi mắt xanh lơ thừa nào từng nhìn cô đắm đuối, giờ đây lưu dấu sự thất bại gần như không chịu đựng nổi. Thở dài, anh ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Chỉ một lúc sau, cửa lại mở ra. Mẹ đứng ngay cửa, tay chống nạnh. Hai miếng đệm vai chiếc váy ngày Chủ nhật của mẹ trông to tướng như của nhân vật trong phim *Blade Runner*, suýt chạm vào cả hai bên khung cửa. “Hể buồn là con lại trốn trong phòng. Hoặc khi con tức giận.”

Angie nhích ra một bên để lấy chỗ. “Và mẹ luôn luôn theo sau con.”

“Bố bắt mẹ làm thế. Con không bao giờ biết, phải không?” Mẹ ngồi xuống bên cạnh Angie. Cái đệm cũ trũng xuống vì sức nặng của hai người. “Bố không thể chịu đựng được khi con khóc. Livvy tội nghiệp có gào đến rách phổi ông ấy cũng chẳng đoái hoài. Nhưng con... con là công chúa của ông ấy. Một giọt nước mắt của con cũng có thể làm tim ông ấy tan vỡ.” Bà thở dài. Một âm thanh nặng nề, đầy thất vọng và cảm thông. “Con đã ba tám tuổi rồi đấy, Angela,” mẹ nói. “Đã đến lúc phải trưởng thành rồi. Bố con – Chúa phù hộ linh hồn ông ấy – sẽ đồng ý với mẹ về điều đó.”

“Con thậm chí còn không hiểu ý mẹ muốn nói gì.”

Mẹ choàng tay lên vai cô, kéo cô sát lại. “Chúa đã đáp lại những lời cầu nguyện của con, Angela. Đó không phải là câu trả lời con muốn, vậy nên con không chịu nghe ra. Đã đến lúc lắng nghe rồi.”

ANGIE GIẬT MÌNH TỈNH GIẤC. MÁ CÔ LÀNH LẠNH VÌ NƯỚC MẮT.

Cô lại mơ giấc mơ về em bé lần nữa; trong giấc mơ cô và Conlan đứng ở hai bên bờ biển. Giữa hai người là biển xanh lấp lánh mênh mông, trên đó có một bọc tã màu hồng quăn quắt. Từng chút, từng chút một, chiếc bọc

trôi đi xa và biến mất. Lúc đó chỉ còn lại hai người, cô và Conlan, đứng xa nhau quá.

Vẫn là giấc mơ ấy cô đã mơ bao lần trong những năm qua, khi cô và chồng lê bước từ văn phòng của bác sĩ này đến văn phòng của bác sĩ khác, thử hết kiểu điều trị này đến kiểu điều trị khác. Về lý thuyết thì cô thuộc loại may mắn; trong tám năm, cô đã thụ thai nhiều lần. Hai lần đã kết thúc bằng việc sảy thai; một lần – con gái cô, Sophia – chỉ sống được ít ngày. Nỗ lực có con kết thúc ở đây. Cả cô lẫn Conlan đều chẳng có lòng nào mà thử thêm.

Cô nhích người ra xa chồng, với tay lấy chiếc áo khoác rơi trên sàn, và ra khỏi phòng ngủ.

Bóng tối của hành lang đón chờ cô. Bên phải cô, khoảng hơn chục bức ảnh gia đình, có khung bằng gỗ gụ dày, phủ kín bức tường. Chân dung năm thế hệ nhà DeSaria và Malone.

Cô nhìn dọc theo hành lang dài đến tận cánh cửa cuối cùng, đóng kín. Năm đám cửa bằng đồng lấp lánh bởi ánh trăng chiếu qua cửa sổ gần đó.

Lần cuối cùng cô dám bước vào gian phòng đó là khi nào?

Chúa đã cho con lời đáp... Hãy lắng nghe.

Cô chậm chậm đi qua cầu thang và phòng ngủ dành cho khách để đi tới cửa cuối cùng.

Ở đó, cô hít một hơi sâu và thở hắt ra. Tay cô run lên khi mở cửa và bước vào trong. Không khí ở đây có vẻ nặng nề, cũ kỹ và mốc meo.

Cô bật đèn và khép cửa lại.

Căn phòng thật hoàn hảo.

Cô nhắm mắt lại, dường như bóng đêm có thể hỗ trợ cô. Những giai điệu trong bộ phim *Người đẹp và Quái vật* hiện lên trong tâm trí cô, đưa cô về với lần đầu tiên cô đóng cửa gian phòng này lại, cách đây nhiều năm. Đó là lúc họ quyết định nhận con nuôi.

Chúng tôi có một đứa trẻ, thừa bà Malone. Người mẹ - một thiếu nữ - đã chọn bà và Conlan. Hãy đến văn phòng tôi và gặp cô ấy.

Angie phải mất bốn tiếng đồng hồ trước cuộc hẹn để chọn lựa quần áo và trang điểm. Khi cô và Conlan gặp Sarah Dekker tại văn phòng luật sư, ba người bọn họ cảm thấy hợp ngay lập tức. *Chúng tôi sẽ yêu thương con của cháu, Angie đã hứa với cô gái như thế. Cháu có thể tin tưởng chúng tôi.*

Trong sáu tháng tuyệt diệu Angie và Conlan đã thôi không cố để mang thai nữa. Dục tình lại trở nên hứng khởi; họ đã trở lại yêu nhau mà không phải cố gắng gì. Cuộc sống trở nên tốt đẹp. Đã lại có hy vọng trong ngôi nhà này. Họ tổ chức ăn mừng với gia đình. Họ đã đưa Sarah vào nhà của mình và mở lòng với cô gái. Họ đi cùng cô gái đến mọi buổi hẹn khám thai. Hai tuần trước khi sinh, Sarah về nhà, mang theo sơn và khuôn trang trí lên tường. Cô và Angie đã cùng nhau trang trí căn phòng này. Tường và trần nhà được trang trí với bầu trời xanh, đầy những đám mây trắng. Hàng rào gỗ sơn trắng quần quít những bông hoa sáng tươi. Trên nhụy hoa đậu đầy ong, bướm và tiên nữ.

Dấu hiệu đầu tiên của thảm họa xuất hiện vào ngày Sarah lâm bồn. Angie và Conlan đều ở chỗ làm. Họ trở về ngôi nhà trống trải, quá đổi lặng yên, không có tin nhắn nào để lại trên điện thoại hay một mẫu giấy nhắn tin trên bàn bếp. Chưa đầy một tiếng sau khi họ về đến nhà, điện thoại reo.

Họ cùng lao đến chỗ điện thoại, nắm tay nhau, khóc vì hạnh phúc khi nghe tin về cuộc sinh nở. Phải mất một lúc sau những lời khác mới nhập tâm họ. Thậm chí lúc này, Angie chỉ có thể nhớ lại từng mẫu rời rạc của cuộc hội thoại.

Tôi xin lỗi...

Cô ấy đổi ý

Trở lại với bạn trai

Giữ đứa bé

Họ đã đóng cửa căn phòng lại và để nguyên thế. Tuần một lần, người phụ nữ làm công việc quét dọn ghé vào phòng, nhưng Angie và Conlan thì không bao giờ. Hơn một năm trời, căn phòng đó trống không, như miếu thờ cho giấc mơ ngày nào của họ. Họ đã bỏ tất cả - bác sĩ, điều trị, tiêm thuốc, và các biện pháp chữa trị. Thế rồi, như có phép lạ, Angie lại thụ thai lần

nữa. Khi cô mang bầu năm tháng, họ lại một lần nữa dám bước vào căn phòng và đong đầy trong đó những giấc mơ của mình. Lẽ ra họ phải biết rõ hơn mới phải.

Cô đi lại chỗ tủ đồ và lấy ra một thùng các tông lớn. Cô bắt đầu bỏ đồ đạc vào trong hộp, từng thứ một, cố gắng không gán bất kỳ kỷ niệm nào với mỗi món đồ cô chạm tới.

“Này em.”

Cô không nghe thấy tiếng cửa mở, thế mà anh đang đứng đó, trong phòng cùng với cô.

Cô biết đối với anh mọi sự có vẻ điên rồ, nhìn vợ mình ngồi giữa căn phòng, với thùng các tông to tướng bên cạnh. Trong hộp là những thứ đồ thập cẩm quý báu của cô – chiếc đèn ngủ có hình Winnie-the-Pooh, khung ảnh Aladdin, những quyển sách mới tinh khôì trong bộ sưu tập của Dr. Seuss. Đồ đạc duy nhất còn lại là chiếc giường cũ. Bộ drap, gối nằm trên sàn nhà, một chồng ngay ngắn những thứ đồ bằng vải flannel màu hồng nhạt.

Cô quay ra nhìn anh. Mắt cô mờ mịt nước, nhưng đến giờ cô mới để ý. Cô muốn nói với anh cô lấy làm tiếc đến nhường nào; chuyện giữa họ đã trở nên tồi tệ. Cô nhắc một chồng nhỏ vải màu hồng lên, vuốt ve lớp vải. “Nó làm em phát điên” cô chỉ nói được có thế.

Anh ngồi xuống bên cô.

Cô đợi anh mở lời, nhưng anh chỉ ngồi đó, quan sát cô. Cô đã hiểu. Quá khứ dạy anh sự thận trọng. Anh như một con thú cần phải thích nghi với môi trường nguy hiểm xung quanh bằng cách bất động và lặng yên. Giữa các thứ thuốc chữa chứng vô sinh và những giấc mơ tan vỡ, cảm xúc của Angie rất thất thường. “Em đã quên mất chúng ta,” cô nói.

“Làm gì có chúng ta, Angie.” Anh nói điều đó dẹt dài tới mức làm tan vỡ trái tim Angie.

Cuối cùng. Một trong hai người đã dám nói ra điều đó. “Em biết.”

“Anh cũng muốn một đứa con chứ.”

Cô nuốt mạnh, cố gắng kiềm chế nước mắt. Cô đã quên rằng trong những năm trở lại đây; Conlan cũng đã ước mơ được làm cha như cô muốn được làm mẹ vậy. Đâu đó giữa chừng, mọi sự bỗng chỉ còn liên quan tới cô. Cô đã tập trung quá nhiều vào nỗi đau của riêng mình khiến cho nỗi đau của anh trở thành thứ yếu. Đó sẽ là một trong những nhận thức sẽ còn khiến cô day dứt, cô biết thế. Cô luôn luôn theo đuổi thành công trong cuộc sống – gia đình cô gọi đó là ám ảnh – và trở thành mẹ là một mục tiêu nữa cần đạt được. Đáng ra cô phải nhớ rằng đó là một môn thể thao đồng đội.

“Em xin lỗi,” cô nhắc lại.

Anh ôm cô trong vòng tay và hôn cô. Đó là một nụ hôn họ không còn chia sẻ từ nhiều năm rồi.

Họ ngồi như thế, quẩn quít rất lâu.

Cô ước gì chỉ tình yêu của anh là đủ đối với mình. Lẽ ra phải thế. Nhưng việc cô cần phải có một đứa con đã như cơn thủy triều lớn, một sức mạnh áp đảo nhấn chìm họ. Có lẽ một năm trước đây cô còn có thể ngoi được lên mặt nước. Giờ thì không. “Em yêu anh...”

“Anh biết mà.”

“Lẽ ra chúng mình phải cẩn trọng hơn.”

Khuya đó, khi cô còn lại một mình trên chiếc giường họ đã cùng nhau sắm, cô cố gắng nhớ lại những gì tại sao và những gì thế nào, những gì họ đã nói với nhau ở đoạn cuối tình yêu, nhưng cô chẳng thể nhớ được gì. Tất cả những gì cô có thể nhớ ra đó là mùi phấn thơm em bé và âm thanh giọng nói của anh khi anh chào tạm biệt.

CHƯƠNG 2

Thời gian cần thiết để chia cắt một cuộc đời nhiều một cách đáng kinh ngạc. Một khi Angie và Conlan đã quyết định kết thúc cuộc hôn nhân của họ, các chi tiết bỗng trở nên quan trọng. Làm thế nào để chia đôi mọi thứ, đặc biệt là những thứ không thể chia ra được như nhà cửa, xe cộ và những trái tim. Họ dành hàng tháng trời cho các chi tiết của cuộc ly hôn, và đến cuối tháng Chín thì mọi chuyện xong xuôi.

Ngôi nhà của cô – mà không, giờ nó là của gia đình Pedersons chứ - đã rỗng không. Thay vào chỗ những phòng ngủ và phòng khách được bài trí bởi nhà thiết kế cùng với một nhà bếp lát đá hoa cương, cô có một khoản tiền khá lớn trong ngân hàng, một nhà kho chứa một nửa số đồ đạc của họ và một cốp xe chứa đầy va li.

Angie ngồi trên gờ gạch lát trước lò sưởi và lơ đãng nhìn mặt sàn lát gỗ tự nhiên ánh vàng.

Ngày cô và Conlan chuyển đến đây, sàn nhà được trải thảm màu xanh lam.

Gỗ tự nhiên, họ nói với nhau, mỉm cười bởi dễ dàng đạt được thỏa thuận và sức mạnh giấc mơ của họ. *Trẻ con hay làm hư hại thảm trải lông*. Bởi...

Đã lâu rồi...

Mười năm trời trong căn nhà này. Như một đời.

Chuông cửa reo vang.

Ngay lập tức cô thấy mình căng thẳng.

Nhưng đó không thể nào là Con được. Anh ấy có chìa khóa mà. Bên cạnh đó, anh không có kế hoạch đến đây hôm nay. Hôm nay là ngày cô gói ghém những đồ đạc cuối cùng của mình. Sau mười bốn năm hôn nhân, giờ đây họ phải lên lịch riêng trong ngôi nhà họ đã từng chung sống.

Cô đứng lên và đi qua phòng khách, mở cửa.

Mẹ, Mira, Livvy đang đứng đó, túm tụm vào nhau bên dưới mái hiên, cố gắng tránh mưa. Họ còn cố gắng mỉm cười; cả hai nỗ lực đều chẳng thành công.

“Một ngày như thế này,” mẹ nói, “là để dành cho gia đình.” Họ cùng tiến tới. Có mùi tỏi toả ra từ chiếc giỏ picnic trên cánh tay Mira.

“Focaccia,” Mira nói khi bắt gặp cái nhìn của Angie. “Em biết là đồ ăn làm dịu mọi vấn đề mà.”

Angie thấy mình mỉm cười. Biết bao lần trong đời, khi cô từ trường trở về nhà, tan nát vì đã phạm một sai lầm gì đó trong quan hệ bạn bè, cô thường nghe mẹ nói, *Ăn gì đi. Con sẽ thấy dễ chịu hơn.*

Livvy rón rén đi về phía cô, mặc chiếc áo len chui đầu màu đen và chiếc quần jean bó sát, trông chị chẳng khác gì Lara Flynn Boyle ^{3*} trong vở kịch *Big Hair Day*. “Chị đã trải qua hai cuộc ly hôn. Đồ ăn thực chẳng ích gì đâu. Chị đã cố gắng thuyết phục mẹ bỏ một chai tequila vào trong giỏ, nhưng em biết mẹ rồi đấy.” Chị ghé lại gần hơn. “Chị có ít Zoloft ^{4*} trong túi xách nếu em cần.”

“Vào đi, vào đi,” mẹ nói, làm chủ tình hình. Bà lừa đàn con của mình vào căn phòng khách trống trơn.

Angie cảm thấy toàn bộ sức nặng của sự thất bại. Gia đình cô đang ở đây, tìm một chỗ ngồi trong căn nhà trống trải mà mới hôm qua còn là tổ ấm.

Angie ngồi bệt trên sàn nhà cứng và lạnh. Gian phòng giờ đây yên lặng. Họ chờ cô mở lời. Gia đình bao giờ chả làm như thế. Vấn đề là, Angie chẳng có chỗ nào để đi hay điều gì để nói. Vào lúc khác có lẽ các chị cô đã cười phá lên vì chuyện này. Giờ thì chẳng có gì buồn cười chút.

Mira ngồi xuống bên Angie và xích lại gần cô. Những chiếc đinh trang trí trên chiếc quần jean bạc cọ ken kết trên sàn nhà. Mẹ làm theo, ngồi xuống gờ lò sưởi bằng gạch; Livvy ngồi cạnh mẹ.

Angie nhìn quanh những khuôn mặt buồn bã và thấu hiểu, muốn giải thích với họ. “Nếu Sophia còn sống...”

“Đừng nói thế,” Livvy cắt ngang. “Chả ích gì đâu.”

Mắt Angie cay xè. Suýt nữa là cô để mình đắm vào nỗi đau ngay lúc này, để mặc nó nhấn chìm cô. Nhưng cô lấy lại can đảm. Khóc chẳng giải quyết được gì. Chết tiệt, cô đã khóc suốt cả năm ngoái và điều ấy đã dẫn cô đến đâu? “Chị nói phải,” cô đáp.

Mira choàng tay ôm cô.

Đó chính là điều Angie cần. Khi buông ra, cô cảm thấy mình vừa run rẩy hơn, vừa vững chãi hơn, cả ba người phụ nữ nhìn cô.

“Chị có thể nói thật lòng không?” Livvy hỏi, mở giỏ đồ và lôi ra một chai rượu vang đỏ.

“Hoàn toàn không,” Angie đáp.

Livvy lơ đi. “Em với Con đã trực trực quá lâu rồi. Tin chị đi, chị biết khi nào tình yêu có vấn đề. Đó là lúc cần phải chia tay.” Chị bắt đầu rót rượu vào vào ly. “Giờ em nên đi đâu đó. Nghỉ ngơi một thời gian.”

“Chạy trốn cũng chẳng có tác dụng gì,” Mira bảo.

“Vớ vẩn,” Livvy nói, tay đưa một ly rượu cho Angie. “Em có tiền. Đi Rio de Janeiro đi. Nghe đâu bãi biển ở đó tuyệt vời lắm. Và mọi người gần như tắm tròng.”

Angie mỉm cười, cảm giác đau nhói nơi ngực đã bớt đi đôi chút. “Thế là em sẽ phải mua một bộ đồ tắm bé xiu để khoe bộ mông sớm chảy xệ của em chứ gì?”

Livvy cười phá lên. “Em yêu, chẳng sao mà.”

Trong cả tiếng đồng hồ sau đó, họ ngồi trong phòng khách trống trải, uống rượu vang đỏ, cùng ăn và cùng kể những câu chuyện bình thường. Về

thời tiết. Về cuộc sống ở West End. Về ca phẫu thuật mà thím Giulia vừa trải qua.

Angie cố gắng theo mạch chuyện, nhưng cô không ngừng tự hỏi sao cô lại ra nông nổi này, cô độc, không con cái, ở tuổi ba mươi tám. Những năm đầu cuộc hôn nhân của họ đã tuyệt biết bao...

“Đó là vì công việc làm ăn tệ quá,” Livvy nói, tự rót cho mình một ly rượu nữa. “Chúng ta có thể làm gì khác chứ?”

Angie quay trở về với thực tại, ngạc nhiên nhận thấy cô đã đăng trí mất vài phút. Cô ngước lên. “Mọi người đang nói về chuyện gì thế?”

“Mẹ muốn bán nhà hàng,” Mira đáp.

Angie ngồi thẳng người lên. “*Cái gì cơ?*” Nhà hàng là vũ trụ của gia đình, là trung tâm của mọi thứ.

“Hôm nay chúng ta sẽ không nói chuyện đó,” mẹ nói, ném cho Mira một cái nhìn giận dữ.

Angie nhìn hết người này đến người khác. “Chuyện chết tiệt gì xảy ra thế?”

“Đừng có chửi thề Angela,” mẹ bảo. Giọng mẹ mệt mỏi. “Công việc kinh doanh ở nhà hàng rất kém. Mẹ không hiểu chúng ta sẽ tiếp tục thế nào đây.”

“Nhưng... bố đã yêu quý nhà hàng biết bao,” Angie nói.

Nước mắt trào ra khỏi đôi mắt màu sẫm của mẹ. “Con đâu cần phải nói mẹ mới biết điều đó.”

Angie nhìn Livvy. “Có vấn đề gì với việc kinh doanh vậy?”

Livvy nhún vai. “Kinh tế đang đi xuống mà.”

“DeSaria’s đã ăn nên làm ra trong ba mươi năm qua. Không thể nào...”

“Chị không thể tin là em sắp sửa bảo mọi người phải điều hành nhà hàng thế nào,” Livvy vặc cô rồi châm một điếu thuốc lá. “Một người chuyên viết quảng cáo thì biết gì về việc ấy cơ chứ?”

“Giám đốc sáng tạo chị ạ. Và đây là chuyện quản lý nhà hàng, chứ có phải thực hiện một ca phẫu thuật não đâu. Chỉ cần bán đồ ăn ngon với giá

cả phải chẳng thôi mà. Có khó gì...”

“Thôi đi, hai người,” Mira nói. “Mẹ không cần thế nữa đâu.”

Angie nhìn mẹ, nhưng không biết phải nói sao. Một gia đình mà vừa rồi còn là chỗ dựa vững chắc cho đời cô giờ bỗng dưng rạn vỡ.

Họ chìm trong im lặng. Angie nghĩ về nhà hàng... về bố cô, người đã luôn luôn khiến cô cười, thậm chí ngay cả khi trái tim cô sắp tan nát... và về một thế giới bình an, nơi tất cả bọn họ đã lớn lên cùng nhau.

Nhà hàng là bến đậu của cả gia đình, không có nó, họ có thể xa cách nhau dần. Và nếu như vậy, mỗi người chìm nổi mỗi nơi, thì thật cô đơn. Angie biết thế mà.

“Angie có thể hỗ trợ,” mẹ nói.

Livvy thốt lên khó tin. “Em ấy có biết gì về kinh doanh đâu. Công chúa của bố chẳng bao giờ phải...”

“Thôi nào Livvy,” mẹ nói, nhìn chăm chăm vào Angie.

Chỉ ánh nhìn ấy là đủ khiến Angie hiểu hết mọi điều. Mẹ cho cô một nơi trú chân để tránh đi những ký ức đau đớn ở thành phố này. Đối với mẹ, trở về nhà là câu trả lời cho mọi thứ. “Livvy đúng đấy,” Angie nói chậm rãi. “Con chẳng biết gì về việc kinh doanh.”

“Em đã hỗ trợ một nhà hàng ở Olympia. Báo chí đã nhắc tới thành công của chiến dịch,” Mira đáp, quan sát cô. “Bố đã bắt bọn chị đọc hết tất cả bài báo.”

“Mà Angie gửi về cho bố,” Livvy nói, nhả khói ra.

Angie đã từng giúp đỡ để nhà hàng ấy lấy lại tên tuổi. Nhưng để làm điều đó chỉ cần một chiến dịch quảng cáo tốt và ít tiền để tiếp thị.

“Có lẽ em *có thể* giúp mọi người,” cuối cùng Mira thốt lên.

“Em không biết nữa,” Angie nói. Cô đã rời khỏi West End lâu rồi, khi cô chắc chắn là cả thế giới đang chờ đón cô. Không biết trở lại bây giờ cô sẽ cảm thấy ra sao?

“Con có thể ở căn nhà ngoài bãi biển,” mẹ nói.

Căn nhà ngoài bãi biển.

Angie nghĩ tới ngôi nhà nhỏ xíu bên bờ biển hoang sơ, lộng gió, và lập tức cả tá kỷ niệm thân thương nổi nhau ùa về.

Cô đã luôn cảm thấy bình an và được yêu thương ở đó. Được bảo bọc.

Có lẽ cô có thể học lại cách mỉm cười ở đó, ở nơi mà khi còn là một cô nhóc, cô vẫn phá lên cười thường xuyên và dễ dàng.

Cô nhìn quanh mình, nhìn căn nhà trống trải đầy ắp những buồn phiền; nó nằm trong khu phố đã lưu giữ quá nhiều kỷ niệm buồn. Có lẽ, trở về nhà chính là lời giải đáp, ít nhất trong một thời gian, cho tới khi cô phát hiện ra mình thuộc về chốn nào.

Cô sẽ chẳng thấy cô đơn trong ngôi nhà ấy; không như khi cô ở Seattle.

“Vâng,” cô nói chậm rãi, ngược nhìn lên. “Con có thể hỗ trợ mọi người một thời gian.” Cô cũng không biết cảm giác nào mạnh mẽ hơn lúc ấy – nhẹ nhõm hay thất vọng. Tất cả những gì cô biết là: Cô sẽ không cô đơn.

Mẹ mỉm cười. “Bố đã bảo mẹ là một ngày nào đó con sẽ trở về với chúng ta.”

Livvy trợn mắt. “Ồ, tuyệt nhỉ. Công chúa sẽ trở về giúp đỡ đám nhà quê thô vụng chúng ta quản lý nhà hàng.”

MỘT TUẦN SAU ĐÓ ANGIE LÊN ĐƯỜNG. CÔ TIẾN VỀ WEST END THEO CÁCH cô bắt đầu mọi dự án – tổng lực tiến lên. Trước tiên, cô gọi cho sếp của mình ở hãng quảng cáo và xin nghỉ phép.

Sếp của cô choáng váng đôi chút, lắp bắp ngạc nhiên. Chẳng có dấu hiệu gì cho thấy cô không hạnh phúc, chẳng có gì sất. *Nếu cô muốn được thăng chức...*

Cô cười phá lên vì điều đó, giải thích đơn giản rằng cô mệt mỏi.

Mệt mỏi ư?

Cô cần có thời gian nghỉ ngơi. Và cô không biết trong bao lâu. Cho tới khi cuộc chuyện trò đi tới hồi kết, thì đơn giản là cô nghỉ việc. Sao lại không nhỉ? Cô cần tìm một cuộc sống mới, và cô không thể làm thế nếu như cứ bám víu mãi vào cuộc sống cũ. Cô có khối tiền trong ngân hàng và

rất nhiều kỹ năng có thể tiếp thị được. Khi nào cô sẵn sàng trở lại với dòng chảy của cuộc sống thực, cô luôn luôn có thể tìm được công việc khác.

Cô cố gắng không nghĩ về việc Conlan đã thường xuyên van xin cô làm chính điều này đây. *Nó đang giết mòn em đấy.* Anh luôn nói vậy. *Làm sao chúng ta có thể thư thái nếu em luôn luôn quá năng nổ? Bác sĩ nói rằng...*

Cô vặn to nhạc lên – đó là thứ nhạc cũ xưa và ngọt ngào – rồi nhấn chân ga.

Lần lượt vượt qua từng dặm, từng dặm đưa cô rời xa Seattle và tiến gần hơn tới thị trấn thời tuổi trẻ của cô.

Cuối cùng, cô rẽ ra khỏi đường liên bang và đi theo những tấm biển màu xanh ghi *Washington Beaches* chỉ đường về phía West End.

Thị trấn bé nhỏ chào đón cô. Ánh sáng lấp lánh trên đường và những chiếc lá còn ẩm nước mưa. Dãy hàng quán, cách đây lâu rồi, từng được sơn màu xanh dương tươi tắn, màu xanh lá và màu hồng nhạt theo đúng chủ đề làng chài Victoria, giờ đây, đã chuyển sang màu bạc dịu theo thời gian. Khi cô lái xe dọc Front Street, cô nhớ lại những buổi duyệt binh dịp mừng 4 tháng Bảy ^{5*}. Mọi năm, cả gia đình đều chưng diện đẹp đẽ và giương tấm biển nhà hàng DeSaria đi diễu hành. Cả nhà tung kẹo cho đám đông. Angie đã ghét vô cùng những thời khắc đó, nhưng giờ thì điều đó cũng khiến cô phải mỉm cười buồn bã và nhớ tới giọng cười sáng khoái của bố. *Con là một thành viên trong gia đình, Angela. Con đi diễu hành nào.*

Cô quay kính xe xuống và ngay lập tức ngửi thấy mùi hương mặn mòi của biển hòa với mùi nhựa thông. Một cửa hàng bánh ngọt nào đó đã mở cửa, mùi quế thoảng trong làn gió.

Đường phố nhộn nhịp nhưng không đông đúc vào buổi chiều cuối tháng Chín. Nhìn đâu cô cũng thấy, mọi người sôi nổi chuyện trò với nhau. Cô thấy ông Peterson, chủ hiệu thuốc, đang đứng ngoài phố phía trước cửa hiệu. Ông vẫy cô, và cô vẫy chào lại. Cô biết là chỉ vài phút nữa, ông ấy sẽ đi sang cửa hàng bán đồ gia dụng bên cạnh và thông báo với ông Tannen là Angie DeSaria đã trở về. Ông ấy sẽ hạ thấp giọng khi bảo, *Tội nghiệp con bé. Li dị, ông biết không.*

Cô tiến tới gần đèn tín hiệu giao thông – một trong bốn trụ đèn giao thông trong thị trấn – và đi chậm lại. Cô sắp sửa rẽ trái, đi về phía nhà của bố mẹ, nhưng đại dương như vang lên tiếng hát mời gọi của nàng tiên cá và cô thấy mình hưởng ứng. Ngoài ra, cô chưa sẵn sàng gặp gia đình.

Cô rẽ phải và đi dọc theo con đường dài, lộng gió ra khỏi thị trấn. Bên trái cô, Thái Bình Dương là biển nước màu xám mênh mang vô tận, đầy gió. Những cồn cát và cỏ dại uốn mình vẫy gọi trong gió.

Chỉ cách thị trấn một dặm, đã là một thế giới khác. Ở đó chỉ thừa thớt vài căn nhà. Đôi chỗ có biển báo chỉ vào một khu nghỉ dưỡng hoặc một dãy cabin cho thuê nằm nhô ra biển, nhưng hầu hết, từ đường cái vẫn chẳng nhìn thấy gì. Vùng bờ biển này, nằm ẩn mình sau rừng cây cao trong một thị trấn ở ngoại vi con đường nối giữa Seattle và Portland, còn chưa bị giới trung lưu “khám phá”, và đa phần dân địa phương không có tiền để mua một phần bất động sản trên bờ biển. Thế cho nên ở đây còn hoang vu. Nguyên sơ. Đại dương gầm réo thể hiện sự tồn tại của mình và nhắc nhở người qua đường rằng đã có một thời, không lâu lắm, con người từng tin rằng rừng sinh sống trong những vùng nước chưa được đánh dấu trên bản đồ. Cũng có khi biển lặng yên, và những lúc ấy, khách du lịch bị đánh lừa bởi cảm giác sai lạc về sự an toàn. Họ đưa những chiếc thuyền kayak đã thuê vào làn nước cuộn và chèo tới chèo lui. Năm nào cũng có vài du khách như vậy biến mất; chỉ còn những chiếc thuyền kayak sơn màu sáng quay về.

Cuối cùng cô đi tới chỗ một hòm thư cũ, gỉ sét với dòng chữ: DeSaria.

Cô rẽ vào con đường cũ kỹ, lấm đất. Những hàng cây cao lớn bao bọc lấy cô từ cả hai phía, che khuất gần như toàn bộ bầu trời và ánh nắng. Khu đất bao phủ đầy thông lá kim rụng và những bụi dương xỉ to tướng. Sương mù phủ kín mặt đất và dâng lên, làm cho thế giới trở nên dịu nhẹ đến khó tin. Cô đã lãng quên sương mù, thường kéo tới vào buổi sáng mùa thu, khi hơi thở của đất trở nên rõ nét. Đôi khi, nếu đi dạo vào buổi sớm, người ta có thể cúi xuống và không nhìn thấy chân mình. Khi còn nhỏ, họ thường

hay ra ngoài để tìm kiếm sương mù buổi sáng, bày trò chơi đá nhau qua làn sương.

Cô lái xe đến trước ngôi nhà và đỗ lại.

Cảm giác trở về nhà vừa ngọt ngào vừa sắc cạnh khiến cô phải nuốt nghẹn trong cổ họng. Ngôi nhà bố cô tự tay xây dựng trên một khoảnh đất nhỏ xíu bao bọc bởi hàng cây cổ thụ từ thời Lewis và Clark [6*](#) đi qua vùng này.

Ván lợp, ngày xưa đỏ au màu gỗ tuyết tùng, giờ đây theo thời gian đã ngả sang màu bạc phếch. Gần như không thể phân biệt được với đường viền màu trắng nữa.

Khi bước xuống xe, cô nghe thấy bản giao hưởng của những mùa hè thơ ấu - tiếng sóng vỗ phía dưới, tiếng gió rì rào qua những vòm cây. Ai đó đang thả diều gần đây. Tiếng rít trong không trung đưa cô trở lại với thời gian.

Lại đây nào, công chúa. Giúp bố tỉa những bụi cây này...

Này, Livvy, chờ em. Em không chạy nhanh thế đâu...

Mẹ ơi, bảo Mira giả con kẹo đường cơ...

Chính nơi đây, đã diễn ra mọi khoảnh khắc vui vẻ, giận dữ, đắng cay, ngọt ngào, đã tạo nên lịch sử gia đình. Cô đứng đó trong ánh nắng ấm ướt, bao bọc bởi cây cối, đắm chìm trong đó, trong những ký ức cô đã từng quên.

Đằng kia, gần khúc gỗ mục khổng lồ mọc lên cả tá những loài cây nhỏ, nơi Tommy đã hôn Angie lần đầu... và đã cố vuốt ve cô. Nhà để máy bơm là nơi lý tưởng để trốn khi chơi trò trốn tìm.

Và kia nữa, ẩn dưới bóng hai cây tuyết tùng đại thụ là hàng dương xỉ. Mùa hè cách đây hai năm, cô và Conlan đã đưa tất cả lũ cháu trai cháu gái đến đây cắm trại. Họ dựng một pháo đài sử dụng những cây dương xỉ lớn nhất và chơi trò cướp biển. Ban đêm họ thi nhau kể đủ chuyện ma, tất cả bọn họ tụ tập quanh lửa trại, nướng kẹo đường.

Thời ấy, cô vẫn còn tin một ngày nào đó cô sẽ đưa con của chính mình tới đây...

Thở dài, cô mang hành lý vào nhà. Tầng dưới là một gian phòng lớn – bếp nằm phía tay trái với những tủ bếp sơn màu vàng kem và bệ bếp lát gạch men trắng; góc phòng là khoảng trống nhỏ để ăn tối (không hiểu sao năm người họ có thể ngồi ăn trên chiếc bàn nhỏ xíu ấy); còn lại là diện tích phòng khách. Một lò sưởi lớn xây bằng đá cuội dựa vào bức tường phía bắc. Xung quanh đó là một đôi ghế sofa bọc vải màu xanh lam, một chiếc bàn nước bằng gỗ thông cũ kỹ, và chiếc ghế da sần cũ của bố. Trong nhà không có tivi. Chưa bao giờ có.

Chúng ta sẽ trò chuyện, bố luôn nói vậy khi mấy cô con gái phàn nàn.

“Bố ời,” cô thì thầm.

Chỉ có tiếng gió bên ngoài cửa sổ đáp lời cô.

Cách. Cách. Cách.

Đó là âm thanh do chiếc ghế đu tạo nên, trên sàn gỗ, trong căn phòng bỏ không...

Cô cố gắng chạy đua với ký ức, nhưng chúng quá nhanh. Cô cảm thấy tuột mất sự kiểm soát. Cứ mỗi hơi thở, cô cảm tưởng thời gian tiến lên phía trước, rời xa cô. Tuổi trẻ của cô đang rời bỏ cô, không thể nắm giữ được, như không khí cô hít thở trong chiếc giường cô đơn hàng đêm.

Cô thở hắt ra nặng nhọc. Cô thật ngốc khi nghĩ rằng ở đây sẽ khác. Vì sao chứ? Ký ức không sống trong thành phố hay trên từng góc phố. Chúng cuộn chảy trong máu ta, đập cùng nhịp với trái tim ta. Cô đã mang tất cả chúng theo mình, mọi mất mát và đau đớn. Trọng lượng của nó làm vai cô oằn xuống, vắt kiệt sức cô.

Cô leo lên cầu thang và đi vào phòng ngủ cũ của bố mẹ. Trên giường không có chăn và vải trải giường, dĩ nhiên rồi, chắc chúng được cất trong những chiếc hộp trong tủ đồ, đệm thì bụi bặm, nhưng Angie chẳng quan tâm. Cô bò vào giường và nằm cuộn tròn.

Xét cho cùng, trở về nhà chẳng phải là một ý định hay. Cô nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng ong vo ve ngoài cửa sổ, và cố gắng chìm vào giấc ngủ.

SÁNG HÔM SAU, ANGIE THỨC DẬY CÙNG VỚI MẶT TRỜI. CÔ NHÌN CHĂM chú lên trần nhà, dõi theo con nhện đen to béo chẳng tơ.

Mắt cô cộm và sưng lên.

Một lần nữa cô lại tưới ướt đệm với ký ức.

Đủ rồi.

Đó là một quyết định mà cô đã đưa ra hàng trăm lần vào năm ngoái. Lần này cô quyết tâm làm cho bằng được.

Cô mở va li, lấy quần áo và đi về phía nhà tắm. Sau khi tắm nước nóng, cô cảm thấy khỏe hơn. Cô chải tóc và buộc thành đuôi ngựa, cô thay một chiếc quần jean bạc màu và một chiếc áo cổ lọ màu đỏ, cầm lấy túi xách để trên bàn bếp. Cô sắp sửa đi vào thị trấn thì tình cờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài, mẹ ngồi trên một khúc gỗ bên rìa khu đất. Bà đang nói chuyện với ai đó, tay bà làm những cử chỉ từng khiến Angie phát ngượng thời trẻ.

Chẳng nghi ngờ gì nữa, chắc là cả gia đình đang tranh cãi xem liệu Angie có ích gì ở nhà hàng không. Sau đêm qua, cô cũng tự hỏi mình như vậy.

Cô biết rằng khi cô bước ra ngoài hiên, tất cả những tiếng nói rất gay gắt kia sẽ ào ào lên như tiếng máy cắt cỏ. Họ sẽ mất cả tiếng để tranh luận về những ưu, khuyết điểm trong sự trở về của Angie.

Ý kiến của cô sẽ gần như không trọng lượng.

Cô dừng lại ở cửa sau, cố thu hết can đảm. Nặn ra một nụ cười, cô mở cửa và tiến ra ngoài, tìm kiếm đám đông.

Chẳng có ai ngoài mẹ.

Angie đi qua vườn và ngồi xuống khúc gỗ.

“Chúng ta biết là sớm muộn gì con cũng sẽ ra đây,” mẹ nói.

“Chúng ta ư?”

“Bố con và mẹ.”

Angie thở dài. Vậy là mẹ vẫn còn chuyện trò với bố. Angie biết rõ thế nào là buồn thương. Cô gần như không thể trách mẹ vì không chịu buông

tay. Tuy thế, cô cũng không thể không tự hỏi liệu điều đó có đáng lo không. Cô chạm vào tay mẹ. Làn da nhão và mềm. “Thế bố đã nói gì về chuyện con trở về nhà?”

Mẹ thở dài, rõ ràng là nhẹ nhõm. “Các chị con cứ đòi mẹ phải đi gặp bác sĩ. Còn con hỏi mẹ là bố có ý kiến gì.Ồ, Angela, mẹ mừng là con trở về nhà.” Mẹ ôm lấy Angie.

Lần đầu tiên, mẹ không diện nhiều lớp quần áo. Mẹ chỉ mặc một chiếc áo len đan vắn thường và một chiếc quần jean hiệu Jordache cũ. Angie có thể cảm thấy mẹ gầy đến nhường nào và điều đó làm cô lo. “Mẹ lại sụt cân nữa rồi,” cô nói, đứng lui lại.

“Đương nhiên. Trong vòng bốn mươi bảy năm mẹ đã ăn tối với chồng mình. Cô độc khó lắm chứ.”

“Thế thì con và mẹ sẽ ăn cùng nhau. Con cũng cô độc mà.”

“Con sẽ ở lại chứ?”

“Ý mẹ là gì ạ?”

“Mira nghĩ là con cần có ai đó chăm sóc con và một chỗ trú trong vài hôm. Quản lý một nhà hàng đang gặp khó khăn không dễ dàng gì. Chị con nghĩ rằng con sẽ ra đi sau một hai ngày.”

Angie có thể nói rằng Mira nói thay lời của những người khác trong gia đình, và cô không lấy làm ngạc nhiên. Chị cô không thể hiểu giấc mơ nào đã đưa một cô gái lên đường tìm một cuộc sống khác... hay nỗi đau nào có thể khiến cô gái ấy quay lại và đưa cô ấy về nhà.

Cả nhà luôn luôn lo ngại rằng tham vọng của Angie quá sắc bén và sẽ có ngày, nó như con dao làm đứt tay cô. “Mẹ nghĩ sao?”

Mẹ căn môi, vẻ lo lắng đến trong một cử chỉ cũ xưa như âm thanh của biển. “Bố nói rằng bố đã đợi hai mươi năm để con tiếp nhận đứa con của ông ấy – nhà hàng – và bố chẳng muốn ai chen vào giữa đường của con đâu.”

Angie mỉm cười. Nghe thật giống kiểu của bố. Trong một giây, cô suýt nữa tin rằng ông đang ở bên cạnh cô và mẹ, đứng trong bóng râm của

những hàng cây ông yêu quý.

Cô thở dài, ước gì được nghe thấy giọng bố lần nữa, nhưng chỉ có tiếng của đại dương, gầm lên, ngoạm vào bờ cát. Cô không thể không nghĩ về đêm qua và tất cả những giọt nước mắt đã rơi xuống. “Con không biết mình có đủ mạnh mẽ để giúp mẹ hay chưa.”

“Ông ấy rất thích ngồi đây và ngắm đại dương,” mẹ nói, tựa vào cô. “*Ta phải sửa lại những bậc thang kia thôi, Maria.* Đó là điều đầu tiên ông ấy nói vào mỗi mùa hè.”

“Mẹ nghe con nói không? Đêm qua... khó khăn lắm.”

“Mùa hè nào chúng ta cũng thay đổi rất nhiều thứ. Chỗ này chẳng năm nào giống năm nào.”

“Con biết, nhưng...”

“Năm nào cũng bắt đầu với cùng một thứ. Chỉ là sửa chữa những bậc thang.”

“Chỉ là những bậc thang ấy ạ?” Angie nói, rút cuộc cũng mỉm cười. “Hành trình dài nhất bắt đầu với một bậc thang, đại loại như vậy.”

“Có những câu châm ngôn luôn đúng.”

“Nhưng nếu như con không biết phải bắt đầu từ đâu?”

“Con sẽ biết.”

Mẹ vòng tay quanh người cô. Họ ngồi như vậy thật lâu, dựa vào nhau, nhìn ra biển. Cuối cùng, Angie nói, “Nhân tiện, sao mà mẹ biết con ở đây?”

“Ông Peterson nhìn thấy con lái xe qua thành phố.”

“Và thế là mọi chuyện bắt đầu.” Angie mỉm cười, nhớ tới mạng lưới nối liền những cư dân trong thị trấn. Một lần, trong buổi dạ hội đầu năm ở trường, cô đã để cho Tommy Matucci đặt tay lên hông mình; tin ấy đã đến tai mẹ trước cả khi dạ hội kết thúc. Khi còn con gái, cô ghét cái cảm giác sống trong một thị trấn nhỏ. Giờ thì, cô cảm thấy dễ chịu vì có người quan tâm đến mình.

Cô nghe có tiếng xe chạy tới. Cô liếc nhìn về phía ngôi nhà. Một chiếc minivan màu xanh lá cây sẫm đang tiến vào sân.

Mira bước ra khỏi xe. Chị mặc một chiếc quần yếm jean bạc màu và một chiếc áo phong Metallica cũ. Trên tay chị là một chồng sổ sách kế toán. “Giờ chẳng phải lúc để bắt đầu,” chị nói. “Nhưng em nên đọc chúng nhanh nhanh lên – trước khi Livvy nhận ra chúng biến mất.”

“Con thấy chưa?” Mẹ nói, mỉm cười với Angie. “Gia đình luôn luôn chỉ cho con nên bắt đầu từ đâu.”

CHƯƠNG 3

Mưa phùn rơi xuống sân gạch của trường fircrest, khiến cho mọi vật trở nên bóng loáng như được phủ lớp sơn mài.

Đứng dưới cột cờ, Lauren Ribido nhìn đồng hồ ít nhất lần thứ mười trong mười phút qua.

Đã sáu giờ mười lăm.

Mẹ cô đã hứa sẽ có mặt ở đây lúc năm rưỡi để tham dự hội chợ của các trường đại học.

Cô không thể tin cô lại bị lừa bởi lời hứa hão lần nữa. Cô biết thừa. Giờ uống ưu đãi ở quán rượu Tides còn kéo dài đến sáu giờ rưỡi cơ.

Vậy thì, tại sao cô vẫn thấy đau lòng, sau bấy nhiêu năm trời? Người ta thường nghĩ một lúc nào đó trái tim sẽ trở nên chai sạn.

Cô quay lưng về phía con đường vắng và đi về phía nhà thi đấu. Cô đi gần đến cửa thì nghe thấy một giọng nam gọi tên mình.

David.

Cô quay phắt lại, mỉm cười. Cậu trai ra khỏi ghế sau của chiếc xe Cadillac Escalade màu đen mới và đánh hông để sập cửa lại. Cậu diện quần Dockers màu xanh nước biển và một chiếc áo len chui đầu bằng len cashmere màu vàng. Thậm chí ngay cả khi mái tóc vàng của cậu ướt nước dính xuống đầu, cậu vẫn đẹp trai nhất trường. “Anh nghĩ em vào bên trong rồi,” cậu nói, chạy lại chỗ cô.

“Mẹ em không đến.”

“Lại nữa sao?”

Cô cảm ghét những giọt nước đang nóng bỏng trong mắt mình. “Chả có gì to tát đâu.”

Cậu kéo cô vào lòng, ôm chầm lấy cô, và trong khoảnh khắc đó, thế giới của cô ổn cả.

“Bố anh thì sao?” cô hỏi nhẹ nhàng, hy vọng ít nhất một lần ông Haynes sẽ đến vì David.

“Không đến đâu. Phải có ai chặt trụ rừng nhiệt đới chứ.”

Cô nhận thấy sự đả độn cay trong giọng nói của cậu và sắp sửa nói “Em yêu anh”; tiếng giày cao gót gõ trên sàn bê tông ngăn cô lại.

“Chào cháu, Lauren.”

Cô lách ra khỏi vòng tay của David, ngược nhìn mẹ cậu bạn trai, bà đang cố gắng để không cau mày. “Chào bà Haynes.”

“Mẹ cháu đâu?” Bà hỏi, đeo chiếc túi da màu nâu dắt tiền lên vai và liếc nhìn chung quanh.

Trong óc Lauren hiện lên gần như chính xác hình ảnh vị trí hiện tại của mẹ mình: ngồi thướt ra trên chiếc ghế quây bar ở quán Tides, hút một điều thuốc nhãn nhúm. “Mẹ cháu phải làm việc muộn.”

“Vào đêm hội chợ của các trường đại học ư?”

Lauren ghét cái cách bà Haynes nhìn cô khi đó. Kiểu nhìn *tội nghiệp Lauren, thật đáng thương*. Cô đã thấy kiểu nhìn đó suốt rồi. Người lớn – đặc biệt là phụ nữ, luôn luôn muốn được làm mẹ cô. Ít nhất là ban đầu; rồi sớm muộn gì họ cũng tiếp tục với cuộc sống của họ, gia đình của họ, để lại Lauren không hiểu sao còn cô đơn hơn lúc trước. “Mẹ cháu không thể làm khác,” Lauren nói.

“Thế là hơn những gì con có thể nói về bố rồi,” David nói với mẹ.

“Nào, David,” bà Haynes nói với một tiếng thở dài nặng nề, “con biết là bố sẽ có mặt ở đây nếu bố có thể làm vậy mà.”

“Vâng, đúng vậy.” Cậu choàng tay lên vai Lauren và kéo cô sát lại. Cô để cậu đỡ mình đi qua khoảng sân trường ướt át về phía nhà thi đấu. Trên

từng bước đi cô tập trung vào những suy nghĩ tích cực. Cô nhất quyết không để sự vắng mặt của mẹ làm ảnh hưởng đến sự tự tin của mình. Nhất là đêm nay, cô không được rời mắt khỏi cầu môn, bàn thắng tuyệt đối chính là một suất học bổng vào cùng trường đại học với David. Còn nếu thấp hơn một chút, ghi hai điểm, thì sẽ là một trường ở gần đó.

Cô quyết tâm đạt được mục tiêu này, và khi đã quyết thì cô có thể dờn non lấp bể. Cô đã tới được đây rồi, phải không nào? Học sinh năm cuối tại một trong những trường tư tốt nhất ở bang Washington, và hơn cả, lại được hưởng một học bổng toàn phần. Cô đã lựa chọn như thế từ khi mới học lớp bốn và chuyển từ Los Angeles về West End. Hồi ấy, cô còn là một cô bé nhút nhát, quá ngượng vì đeo cặp kính gọng sừng vốn là hàng cứu tế, quần áo cũ cô mặc cũng nói lên nhiều điều. Một lần, đã lâu rồi, cô phạm sai lầm khi yêu cầu mẹ giúp đỡ. *Con không thể tiếp tục đi đôi giày này nữa, mẹ ơi. Nước mưa tràn vào các lỗ thủng rồi.*

Nếu con là mẹ, con sẽ quen với điều đó thôi là câu trả lời của mẹ. Bốn từ đó – *nếu con là mẹ* - đã đủ để thay đổi toàn bộ cuộc đời Lauren.

Ngày hôm sau cô bắt đầu thay đổi bản thân và cuộc đời mình. Dự án *Không lập dị nữa* đã bắt đầu. Cô chạy việc vặt cho tất cả cư dân trong tòa căn hộ xuống cấp, nơi mẹ con cô sinh sống. Cho những con mèo trong căn hộ 4A của bà Teabody ăn, lau chùi bếp cho bà Mauk, xách túi mua hàng lên gác cho bà Parmeter ở căn hộ 6C. Mỗi lần một đô la, cô đã tiết kiệm dần đủ tiền để mua kính áp tròng và quần áo mới. *Trời ơi*, kỹ thuật viên ở cửa hàng kính đã nói vào ngày quan trọng ấy, *cô có đôi mắt nâu tuyệt vời chưa từng thấy*. Một khi trông cô đã như những người khác, Lauren bắt đầu xử sự đúng đắn. Cô bắt đầu bằng việc mỉm cười, rồi tiếp đến vẫy chào, cuối cùng là cất lời chào. Cô tình nguyện làm mọi việc, nếu việc đó không đòi hỏi liên hệ với phụ huynh. Khi bắt đầu vào trung học, những nỗ lực của cô bắt đầu đem lại kết quả. Cô đã nhận được học bổng toàn phần vào trường Fircrest – một trường Thiên Chúa giáo có quy định rất nghiêm về đồng phục. Ở đó, cô nỗ lực gấp bội. Cô được bầu là thư ký lớp năm lớp chín, và hàng năm đều được bầu lại. Ở trường trung học, cô tổ chức mọi buổi dạ hội

của trường, chụp ảnh để đưa vào niên giám, điều hành hội học sinh với tư cách là trưởng lớp, và nhận huân chương cả trong môn thể dục và bóng chuyền. Cô đã phải lòng David ngay trong cuộc hò hẹn đầu tiên, cách đây bốn năm. Kể từ đó họ luôn luôn bên nhau.

Cô nhìn chăm chú khu nhà thi đấu, đang đông chật người.

Đối với Lauren, dường như chỉ có cô là không có bố mẹ đi cùng. Đó là một cảm giác cô đã quen; nhưng nó khiến nụ cười của cô ngập ngừng hơn. Cô không thể không ngoái nhìn chỗ cột cờ. Mẹ cô vẫn chưa đến.

David bóp chặt tay cô. “Nào, Trixie, chúng ta sẵn sàng chưa?”

Cái biệt danh ấy khiến cô mỉm cười. Cậu biết cô đang căng thẳng đến thế nào lúc này. Cô dựa vào cậu. “Đi thôi, Tốc độ.”

Bà Haynes tiến lên chỗ họ. “Cháu có bút không Lauren, và ít giấy nữa?”

“Có ạ,” cô trả lời. Cô thấy ngượng vì một câu hỏi giản đơn như thế lại có ý nghĩa thế nào đối với cô.

“Con chẳng có bút,” David nói, mỉm cười.

Bà Haynes đưa cho cậu cây bút và chen lên trước. Họ hòa vào dòng người. Như thường lệ, đám đông tách ra nhường đường cho họ. Họ là một cặp của năm cuối, cặp đôi được bỏ phiếu rằng gần như chắc chắn sẽ tiếp tục yêu nhau. Hơn chục người bạn vỗ tay hoặc lên tiếng chào.

Họ đi từ quây này đến quây khác, lấy bản giới thiệu và nói chuyện với người đại diện. Như thường lệ, David làm mọi điều có thể để giúp Lauren. Cậu nói với tất cả những người cậu gặp về học lực xuất sắc của cô và những thành công cô đạt được. Cậu chắc chắn rằng cô sẽ nhận được vô khối học bổng. Trong thế giới của cậu, mọi sự đều đến dễ dàng, và trong thế giới đó, thật dễ để tin vào một kết cục hạnh phúc.

Cậu dừng lại ở chỗ các trường đại học hàng đầu Ivy League ^{7*}.

Khi Lauren nhìn những bức ảnh của khu trường đại học ngụy nga, cô cảm thấy chóng mặt. Cô cầu mong sao David không quyết định đi học ở Harvard hay Princeton. Cô không thể nào hợp với những chỗ như vậy, dù cho người ta có *nhận* cô vào chẳng nữa.; không thể ở đó, nơi trong các sảnh

đầy những cô gái có tên được đặt như tên thực phẩm và ai cũng có cha mẹ là những người tin tưởng vào giáo dục. Dù thế, cô vẫn nhoẻn nụ cười đẹp nhất của mình và cầm lấy các tài liệu giới thiệu. Một cô gái như cô cần phải tạo ấn tượng tốt ở mọi nơi. Không có chỗ cho sai lầm trong cuộc sống của cô.

Cuối cùng họ cũng tới được chỗ Chén Thánh.

Quầy của trường đại học Stanford.

Lauren loáng thoáng nghe thấy tiếng của bà Haynes trong khi bà đi trước họ. “... người ta đặt tên ông nội cho phía đó...”

Lauren vấp. Chính lý trí đã giữ cho dáng cô được thẳng và nụ cười của cô ngự trên môi.

Có lẽ David sẽ đi học ở Stanford, nơi bố mẹ cậu đã từng học và cả ông cậu nữa. Trường học duy nhất ở bờ Tây cùng đẳng cấp danh giá với Ivy League. Học lực xuất sắc không đủ. Điểm thi đầu vào hoàn hảo cũng không đảm bảo việc được nhận vào học nốt.

Chẳng đời nào cô có thể nhận được học bổng ở Stanford.

David siết chặt tay cô hơn. Cậu mỉm cười với cô. *Tin tưởng*, nụ cười nhắc cô thế.

Cô muốn thế lắm chứ.

“Đây là con trai tôi, David Ryerson Haynes,” bà Haynes đang nói.

Công ty giấy Ryerson – Haynes .

Dĩ nhiên, bà không cần phải nói thêm điều đó. Làm thế thật khoe mẽ và không cần thiết.

“Còn đây là Lauren Ribido,” David nói, bóp chặt tay Lauren. “Cô ấy sẽ là một tài sản thực sự quý báu trong hội sinh viên Stanford.”

Người tuyển dụng mỉm cười với David. “Nào David,” ông ta nói. “Cậu muốn tiếp bước gia đình. Tốt lắm. Ở Stanford, chúng tôi tự hào về...”

Lauren đứng đó, cầm tay David chặt đến nỗi các ngón tay cô phát đau. Cô chờ đợi kiên nhẫn để người tuyển dụng chuyển sự chú ý sang phía mình.

Ông ta chẳng hề làm vậy.

XE BUÝT ĐỘT NGỘT DỪNG LẠI Ở GÓC PHỐ. LAUREN VÓ LẤY TÚI CỦA mình trên sàn xe và vội vã đi về phía đầu xe.

“Chúc buổi tối tốt lành,” Luella, người lái xe buýt nói.

Lauren vội chào và đi về phía phố Main. Ở đây, trên trục đường du lịch ở trung tâm West End, mọi thứ đều sáng loáng và đẹp đẽ. Nhiều năm trước, khi ngành công nghiệp khai thác gỗ và đánh bắt cá thương mại gặp khó khăn, những người có trách nhiệm ở thành phố đã quyết định tận dụng vẻ duyên dáng kiểu Victoria của thị trấn. Một nửa số tòa nhà trong thị trấn đạt chuẩn, nửa còn lại nhanh chóng được cải tạo. Một chiến dịch quảng cáo toàn bang bắt đầu (trong một năm trời, chính quyền thành phố không chi trả cho bất cứ việc gì khác – đường sá, trường học hay dịch vụ cũng vậy), và West End, “Khu nghỉ dưỡng kiểu Victoria miền duyên hải,” đã ra đời.

Chiến dịch đã thành công. Du khách kéo đến, bị thu hút bởi những nhà nghỉ nhỏ, những cuộc thi đắp lâu đài cát, thả diều, và môn thể thao câu cá. Thị trấn trở thành một điểm đến chứ không chỉ là nơi ghé qua trên đường từ Seattle đến Portland.

Nhưng sự hào nhoáng cũng chỉ đến đó, và cũng như tất cả mọi thị trấn khác, West End cũng có những chốn bị lãng quên, những góc khuất chưa bao giờ khách du lịch nhìn thấy và những chỗ chỉ dành cho dân địa phương lui tới. *Phần đó của thị trấn*, là nơi mọi người sống trong những căn hộ không trang hoàng và mất trị an. Đó là phần thị trấn của Lauren.

Cô rẽ ra khỏi phố Main và tiếp tục đi.

Theo từng bước chân, khu phố càng trở nên điêu tàn hơn; thế giới trở nên tối tăm hơn, bệ rạc hơn. Chẳng còn những hình trang trí đầy cảm hứng thời Victoria trên các tòa nhà ở đây, không có những quảng cáo cho những nhà nghỉ độc đáo, hay những chuyến dạo chơi bằng thủy phi cơ. Đó là nơi những người lỗi thời sinh sống, những người đàn ông từng có thời làm việc trong nhà máy gỗ hoặc trên tàu cá. Những người đã bỏ lỡ làn sóng đổi thay và bị đẩy vào vùng đầm lầy tối tăm, bùn đất. Ở đây, chỉ có ánh sáng chói chang của những biển hiệu bằng đèn neon quảng cáo đồ uống có cồn.

Lauren đi rất nhanh, nhìn thẳng về phía trước. Cô để ý từng sắc thái của sự đổi thay, từng bóng râm có vẻ như mới xuất hiện, mọi âm thanh và chuyển động, nhưng cô không sợ hãi. Đường phố này là chốn quen thuộc của cô đã hơn sáu năm nay. Mặc dù phần lớn hàng xóm của cô sống nhờ may rủi, họ biết cách quan tâm đến người khác, và Lauren Ribido nhỏ bé thuộc về nơi này.

Nhà cô nằm trong một tòa nhà sáu tầng ở chính giữa một khu đất đầy những bụi mâm xôi và cây thạch nam.

Bề ngoài tòa nhà trát vữa xám xịt bởi bụi đất và rác rưởi. Ánh sáng chiếu ra từ một vài cửa sổ, những dấu hiệu duy nhất của sự sống ở nơi này.

Lauren trèo lên những bậc thang cốt kết, đẩy cửa bước vào (khóa đã bị phá tới năm lần vào năm ngoái; người quản lý toà nhà, bà Mauk, không chịu sửa nữa), và cô đi theo những bậc thang mệt mỏi dẫn cô tới căn hộ của mình ở tầng bốn.

Khi cô rón rén đi qua cửa phòng quản trị, cô nín thở. Cô sắp sửa đi tới cầu thang thì có tiếng cửa mở, và cô nghe thấy:

“Lauren? Cháu phải không?”

Chết tiệt.

Cô quay ra, cố mỉm cười. “Chào bà Mauk.”

Bà Mauk – *Gọi tôi là Dolores, bạn ơi* – bước ra hành lang tối om. Ánh sáng chiếu qua cửa ra vào mở rộng làm bà có vẻ nhợt nhạt, gần như là ốm yếu, trái ngược với nụ cười phô răng tươi tắn của bà. Như thường lệ, bà chít một chiếc khăn màu xanh hải quân trên mái tóc bạc, và mặc một chiếc váy hoa mặc nhà. Trông bà có vẻ rũ rượi, như thể vừa được lấy ra khỏi một chiếc vali cũ. Vai bà còng xuống vì cả cuộc đời đầy thất vọng. Đó là một điều rất phổ biến trong khu phố này. “Bác đã ra tiệm hôm nay.”

“Thế ạ.”

“Mẹ cháu không đi làm.”

“Mẹ cháu ốm.”

Bà Mauk chặc lưỡi về thông cảm. “Lại bạn trai mới, hả?”

Lauren không thể trả lời.

“Có khi lần này là tình yêu đích thực. Nhân tiện, nhà cháu chậm tiền nhà rồi. Bác cần tiền nhà vào thứ Sáu này.”

“Ô kê.” Lauren không thể cố mỉm cười nổi nữa.

Bà Mauk nhìn cô với cái nhìn ấy. “Với cái áo khoác ấy cháu không thể đủ ấm,” bà nói, cau mày. “Cháu nói với mẹ...”

“Cháu sẽ làm thế. Tạm biệt bác.” Cô chạy về phía cầu thang và lên tầng bốn.

Cửa khép hờ. Ánh sáng lọt qua khe cửa, đổ mượt mà trên lối hành lang trải vải nhựa.

Lauren chẳng lo lắng. Mẹ cô chả mấy khi nhớ đóng cửa trước, và khi mẹ nhớ đóng cửa thì lại không bao giờ khóa. Suốt ngày mất chìa khóa, đó là lý do của bà.

Lauren đi vào nhà.

Chỗ này thật là bừa bộn. Một hộp pizza chiếm một đầu bệ bếp. Một loạt chai bia đứng cạnh đó. Túi đựng khoai chiên lăn lóc khắp nơi. Căn phòng bốc mùi thuốc lá và mồ hôi.

Mẹ nằm trên ghế sofa, chân tay dang ra. Có tiếng ngáy pho pho vang lên từ chiếc chăn nhàu nát che ngang mặt mẹ.

Thở dài, Lauren đi vào bếp và dọn dẹp mọi thứ, rồi cô đi đến chỗ ghế sofa và quỳ xuống. “Nào mẹ, để con đưa mẹ vào giường.”

“Gì? Hả?” Mẹ ngồi dậy, mắt lơ mơ. Mớ tóc ngắn, rối bù của mẹ, tháng này nhuộm màu bạch kim, xù ra quanh khuôn mặt nhợt nhạt. Mẹ run run với lấy chai bia ở cuối bàn. Bà uống một hơi dài, rồi đặt chai xuống. Cử chỉ của mẹ run rẩy, không chính xác; chai bia rơi xuống sàn nhà, bia đổ ra ngoài.

Trông mẹ như một con búp bê bị hỏng, với gương mặt vênh sang một bên. Mẹ trắng nhợt như sứ, thuốc chải mi màu xanh đen nhòe nhoẹt quanh mắt. Còn thấp thoáng dấu vết vẻ đẹp một thời của mẹ, như ánh viền vàng trên một chiếc đĩa sứ bắn thiêu, le lói. “Lão ta bỏ mẹ rồi.”

“Ai vậy, mẹ?”

“Cal. Và lão ta đã thề là yêu mẹ.”

“Vâng. Họ luôn thế mà.” Lauren cúi xuống lấy chai bia, tự hỏi không biết có còn miếng giấy lau đa năng nào để thấm chỗ bẩn này. Có khi là không. Lương tháng của mẹ càng ngày càng ít hơn. Cứ cho là vì nền kinh tế trì trệ. Mẹ thề là ít phụ nữ đến tìm mẹ ở tiệm làm tóc hơn. Lauren cho rằng đó chỉ là một nửa sự thật; nửa kia của sự thật là tiệm Tóc Đẹp chỉ cách quán rượu Tides có bốn căn.

Mẹ vươn tay lấy thuốc lá và châm một điếu. “Con lại nhìn mẹ kiểu ấy rồi. Kiểu nhìn *chết tiệt, mẹ mình là đồ bỏ ấy mà.*”

Lauren ngồi xuống chiếc bàn uống nước. Dù cô cố gắng để không cảm thấy thất vọng, sự thất vọng vẫn hiện diện. Dường như cô luôn muốn nhiều điều hơn từ mẹ. Đến bao giờ thì cô sẽ rút ra bài học? Sự thất hứa liên tục đó gặm nhấm cô. Đôi khi cô tưởng tượng cô có thể nhìn thấy chúng như những vết đen trên trái tim cô. “Hôm nay có hội chợ của các trường đại học.”

Mẹ rít thêm một hơi, cau mày khi nhả khói. “Vào ngày thứ Ba mà.”

“Hôm nay là thứ Ba, mẹ.”

“Ôi, tẻ thật.” Mẹ dựa lưng vào chiếc ghế sô pha lồi lõm màu xanh quả bơ. “Mẹ xin lỗi, con gái. Mẹ nhầm ngày tháng rồi.” Mẹ lại thở hắt ra, ngồi dịch về một bên. “Ngồi đi.”

Lauren làm ngay lập tức, trước khi mẹ thay đổi ý kiến.

“Hội chợ thế nào?”

Cô ngồi nép vào mẹ. “Con đã gặp một ông rất tuyệt ở USC. Ông ấy nghĩ là con nên thử kiếm thư giới thiệu từ một cựu sinh viên.” Cô thở dài. “Con đoán là quen biết được ai thì cũng tốt hơn.”

“Chỉ khi nào người mình quen biết cũng trả mọi chi phí nữa.”

Lauren thấy giọng mẹ dường như đành lại, cô chớp mắt. “Con sẽ kiếm được một học bổng mà mẹ. Rồi mẹ xem.”

Mẹ hít một hơi thuốc dài và hơi xoay người, ngắm nghía Lauren qua làn khói mờ.

Lauren gồng người. Cô biết điều gì sắp sửa đến. *Không phải là hôm nay. Xin đi mà.*

“Mẹ cũng đã từng nghĩ là mình sẽ nhận được học bổng đấy, con biết không.”

“Đừng, mẹ. Nói chuyện khác đi. Con được điểm A+ cho bài viết môn Lịch sử.” Lauren cố gắng đứng dậy. Mẹ túm chặt cổ tay cô, giữ cô nguyên một chỗ.

“Điểm số của mẹ ngày xưa ổn lắm,” mẹ nói, không mỉm cười, đôi mắt nâu của mẹ càng thêm sẫm lại. “Mẹ được khen thưởng ở môn chạy và môn bóng rổ. Kết quả thi của mẹ cũng đáng nể lắm. Và mẹ còn xinh đẹp nữa. Ai cũng bảo trông mẹ giống Heather Locklear.”

Lauren thở dài. Cô ngồi dịch ra mép ghế, tạo một khoảng cách nhỏ giữa cô và mẹ. “Con biết.”

“Thế rồi mẹ đi dự dạ hội Sadie Hawkins với Thad Marlow.”

“Con biết. Sai lầm lớn.”

“Vài nụ hôn, vài ly tequila, và thế là mẹ vén váy lên tận eo. Lúc ấy mẹ cũng chưa hiểu được là mẹ không chỉ đơn thuần ngủ với anh ta. Bốn tháng sau, mẹ, học sinh năm cuối ở trung học, đi tìm mua váy bầu. Chẳng có học bổng nào cho mẹ. Chẳng có trường đại học, chẳng có công việc đảng hoàng. Nếu một trong các bố dượng của con không trả tiền cho khóa học thẩm mỹ, chắc mẹ đã phải sống đầu đường xó chợ và ăn cơm thừa canh cặn rồi. Cho nên, cô nương, cô giữ lấy...”

“Giữ lấy thân. Tin con đi mẹ, con biết là con đã làm hỏng đời mẹ mà.”

“Nói làm hỏng đời thì quá lời,” mẹ đáp cùng tiếng thở dài mệt mỏi. “Mẹ có bao giờ nói là hỏng đời đâu.”

“Con không biết ông ấy có thêm con cái gì không,” Lauren nói. Cô đã hỏi câu này mỗi lần nhắc tới tên cha đẻ của mình. Cô không thể cưỡng được, dù đã thuộc lòng câu trả lời.

“Làm sao mẹ biết được? Ông ấy tránh mẹ như tránh hủi.”

“Con chỉ... chỉ ước giá mình có họ hàng thân thích, thế thôi.”

Mẹ thở khò ra. “Tin mẹ đi, người ta cứ nói quá lên về chuyện gia đình. Ồ, cũng ổn thôi cho đến khi mình gặp rắc rối, lúc ấy thì, bùm! Họ làm tan nát tim ta. Đừng có trông mong vào ai, Lauren.”

Lauren đã nghe những chuyện này mãi rồi. “Con chỉ ước...”

“Đừng. Chỉ tổ làm tổn thương con thôi.”

Lauren nhìn mẹ mình. “Vâng,” cô đáp mệt mỏi. “Con biết thế.”

CHƯƠNG 4

Trong vài ngày sau đó, angie làm điều cô luôn làm tốt nhất. Cô lao đầu vào dự án. Cô thức dậy trước bình minh và dành cả ngày để nghiên cứu. Cô gọi cho bạn bè và các khách hàng cũ – bất kỳ ai đã từng làm kinh doanh nhà hàng hoặc dịch vụ ăn uống – và viết ra giấy mọi lời khuyên của họ. Rồi cô đọc đi đọc lại sổ sách kế toán cho tới khi cô hiểu được từng đồng từng xu đã thu, chi như thế nào. Khi xong việc đó, cô tới thư viện. Hàng giờ trôi qua, cô ngồi bên chiếc bàn formica rẻ tiền với sách và các bài báo trải trước mặt. Sau đó, cô đứng lý bên chiếc máy đọc vi phim [8*](#) để đọc các tin lưu trữ.

Lúc sáu giờ tối, bà Martin, người thủ thư già đã cấp cho Angie tấm thẻ đọc đầu tiên, đi tắt đèn.

Angie hiểu ý. Cô bê vài chồng sách ra xe ô tô và lái xe về nhà, nơi cô tiếp tục đọc đến đêm. Cô ngủ thiếp đi trên sofa, cô thích chỗ đó hơn là nằm một mình trên chiếc giường trống.

Trong khi cô tiến hành nghiên cứu, gia đình cô gọi điện đều đặn. Cô trả lời mọi cuộc gọi một cách lịch thiệp, nói vài câu, rồi nhẹ nhàng đặt máy. Cô nhắc đi nhắc lại rằng cô sẽ nói với mọi người cô sẽ đến xem nhà hàng khi nào cô sẵn sàng. Mỗi cuộc gọi như thế, mẹ lại cầu nhàu và nói khô khốc, *Con sẽ chẳng học được gì nếu không bắt tay vào việc, Angela.*

Angie đáp, *Con không thể làm mà không học mẹ ơi. Con sẽ báo với mẹ khi con sẵn sàng.*

Con lúc nào cũng ám ảnh như vậy . Mẹ thường trả lời. Chúng ta không hiểu con.

Nói thế cũng không hẳn là sai, Angie biết vậy. Cô lúc nào cũng là một phụ nữ rất tập trung vào trọng tâm. Khi cô bắt đầu điều gì đó, không bao giờ cô bỏ giữa chừng, khởi đầu không bao giờ dễ dãi. Chính đặc điểm đó đã hủy hoại cô. Thật đơn giản, một khi cô đã quyết định *Ta muốn có con*, thì sự đổ vỡ đã hiện ra ở chân trời. Đó là điều mà cô không thể lường được, và việc tìm tòi đã lấy đi mọi thứ.

Cô biết vậy, rút được bài học, nhưng vẫn cứ là mình. Khi cô đã nhận lãnh một trách nhiệm nào đó, cô tập trung vào thành công.

Và nói thực – cô chỉ thành thật với bản thân trong bóng tối tĩnh lặng của những giờ đêm thắm sâu – nghĩ về nhà hàng còn hơn là khóc than về những mất mát và thất bại đã đưa cô tới chỗ này.

Chúng luôn ở bên cô, dĩ nhiên, những ký ức và nỗi đau ấy. Đôi khi, trong lúc cô đang đọc về những kỹ năng quản lý hoặc quảng bá doanh nghiệp đặc biệt, quá khứ lại hiện lên trong cô.

Giờ này chắc Sophia đã ngủ yên rồi.

Hoặc:

Conlan thích bài hát đó lắm.

Cảm giác giống y như chạy chân không trên những mảnh thủy tinh vỡ sắc nhọn. Cô gỡ mảnh kính vỡ ra và tiếp tục chạy, nhưng nỗi đau còn nguyên đó. Trong những khoảnh khắc ấy, cô nỗ lực gấp đôi để nghiên cứu tài liệu, và có lẽ tự rót cho mình một ly rượu vang.

Đến chiều hôm thứ Tư, cô kiệt sức vì thiếu ngủ và đã kết thúc phần nghiên cứu. Cô chẳng thể học hỏi thêm gì từ các nguồn thứ cấp. Giờ đã đến lúc cô áp dụng những kiến thức của mình vào nhà hàng.

Cô cất sách vở đi, tắm nước nóng thật lâu, mặc quần áo cẩn thận. Quần đen, áo len đen. Không có bất cứ điều gì thu hút sự chú ý hoặc nhấn mạnh đến kiểu cách “thành thị” của cô.

Cô chậm rãi lái xe qua thành phố và đỗ lại trước cửa nhà hàng. Tay cầm cuốn sổ ghi chép, cô bước ra khỏi xe.

Thứ đầu tiên khiến cô chú ý là chiếc ghế dựa dài.

“Ồ,” cô nói thật khẽ, sờ tay vào lưng ghế bằng sắt uốn màu đen. Kim loại lạnh ngắt trên đầu ngón tay cô... y hệt như cái ngày họ mới mua ghế.

Cô nhắm mắt, nhớ lại...

Bốn người đã không thể đồng ý với bất kỳ điều gì trong suốt cả tuần – bài hát sẽ hát ở đám tang, người hát, bia mộ như thế nào, hoa hồng màu gì để phủ lên quan tài. Cho tới khi nhìn thấy chiếc ghế dựa dài. Họ vào cửa hàng đồ gia dụng để tìm nến thơm hương xả dùng thảp trong lễ truy điệu bố, và họ nhìn thấy chiếc ghế đó.

Mẹ dừng lại đầu tiên. *Bố luôn luôn muốn có một chiếc ghế dài bên ngoài nhà hàng.*

Để dân tình có thể ngồi nghỉ chân, Mira nói, tiến đến bên mẹ.

Đến sáng hôm sau thì chiếc ghế dựa dài đã được đặt đầu vào đó sát lề đường. Họ không bao giờ nói đến chuyện gán một tấm biển tưởng niệm ở đó. Chỉ ở thành phố lớn người ta mới làm vậy. Ở thị trấn West End này, ai nấy đều biết chiếc ghế này thuộc về Tony DeSaria. Trong tuần lễ đầu tiên, có khoảng một tá hoa tươi được đặt ở đó, những bông hoa đơn lẻ do những người tưởng nhớ bố để lại.

Cô ngược nhìn lên nhà hàng, niềm vui và tự hào của bố.

“Con sẽ cứu nó vì bố, bố ời,” Cô thì thầm, giây lát sau nhận ra là mình đang chờ đợi một câu trả lời. Chẳng có gì, chỉ có âm thanh của xe cộ đi lại sau lưng cô và tiếng rì rào xa xa của biển.

Cô mở nắp bút, ngòi bút nhọn tì sẵn lên trang giấy, sẵn sàng.

Mặt tiền bằng gạch cần được sửa chữa. Rêu mọc dưới mái hiên. Rất nhiều viên gạch lát đã biến mất. Tấm biển bằng đèn neon đỏ có hàng chữ *DeSaria's* bị mất dấu phẩy và chữ i.

Cô bắt đầu ghi chép.

Mái

Sửa chữa bên ngoài

Lối đi bên

Rêu

Biển hiệu

Cô bước qua mấy bậc thềm, tiến tới cửa trước và dừng lại. Thực đơn được dán trên tường phía sau một tấm kính. Spaghetti với thịt băm viên giá \$7,95. Một bữa tối với món lasagna, kèm bánh mì và salad, có giá \$6,95.

Thảo nào họ đang lỗ vốn.

Giá cả

Thực đơn

Cô mở cửa ra. Có tiếng chuông rung trên đầu. Mùi hương ngọt ngào của tỏi, húng tây, mùi cà chua rim, mùi bánh mì nướng ngập trong không khí.

Thời gian như quay ngược trở lại. Chẳng có gì thay đổi từ hai mươi năm qua. Gian phòng mờ tối, những chiếc bàn tròn phủ khăn kẻ ca rô trắng đỏ, những bức hình nước Ý treo trên tường. Cô đợi nhìn thấy bố từ trong góc nhà tiến ra, miệng cười tươi, lau tay vào tạp dề, cất tiếng, Bella Angelina, con đã về.

“Nào. Nào. Em thực sự đã đến rồi đây. Chị đã lo rằng em bị ngã trên cầu thang ở nhà nghỉ và không đứng dậy nổi.”

Angie chớp chớp và dụi mắt.

Livvy đứng bên chiếc bàn của nhân viên phục vụ, mặc một chiếc quần jean bó sát, một chiếc áo màu đen trễ vai, và đi đôi giày kiểu Barbie. Sự căng thẳng tỏa ra như sóng từ Livvy. Cứ như thể họ lại là trẻ con lần nữa, mấy đứa con gái mới lớn tranh giành nhau xem ai được sử dụng keo xịt Baby Soft trước tiên.

“Em đến giúp một tay,” Angie nói.

“Thật không may, em chẳng biết nấu nướng và em đã không làm việc ở nhà hàng kể từ khi em được thả cương. Không. Đợi đã. Em chưa từng làm việc ở đây.”

“Em không muốn chị em mình cãi nhau đâu, Livvy.”

Livvy thở dài. “Chị biết. Chị cũng không cố tình xử sự kiểu đó đâu. Chị chỉ mệt mỏi với tất cả những chuyện tào lao này. Nhà hàng đang lỗ vốn nặng và tất cả những gì mẹ tiếp tục làm là chuẩn bị thêm lasagna. Mira đối xử với chị chẳng ra sao nhưng khi chị nhờ giúp thì nó lại bảo chẳng biết gì về kinh doanh, chỉ biết nấu. Và rút cuộc thì ai đã đứng ra giúp? Em. Công chúa của bố. Chị chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa.” Chị lôi bật lửa ra khỏi túi áo và châm một điếu thuốc.

“Chị không định hút thuốc ở đây đấy chứ?”

Livvy dừng lại. “Em nói y như bố.” Chị thả điếu thuốc vào chiếc cốc lừng lừng nước. “Chị ra ngoài hút thuốc đây. Khi nào em tìm ra cách cứu vãn tình thế thì bảo chị.”

Angie nhìn theo chị, rồi cô đi vào trong bếp nơi mẹ đang bận rộn xếp từng lớp lasagna vào một chiếc chảo nướng bằng kim loại to. Mira đứng ngay cạnh mẹ, xếp thịt viên vào một khay kim loại chỉ nhỏ hơn chiếc giường đơn một chút. Khi Angie bước vào, Mira ngược lên, mỉm cười. “Chào em.”

“Angie!” Mẹ chùi má, để lại một vệt cà chua đỏ. Mồ hôi lấm tấm trên lông mày mẹ. “Con đã sẵn sàng để học nấu ăn chưa nào?”

“Con khó lòng mà cứu được nhà hàng bằng việc nấu nướng mẹ à. Con đang ghi chép.”

Nụ cười của mẹ kém tươi đôi chút. Mẹ ném cho Mira, người chỉ hơi nhún vai, một cái nhìn lo lắng. “Ghi chép á?”

“Chỉ những gì con nghĩ có thể giúp thúc đẩy kinh doanh thôi.”

“Và con bắt đầu trong bếp của mẹ ư? Bố con – Chúa phù hộ ông ấy – yêu quý...”

“Yên tâm, mẹ ơi. Con chỉ kiểm tra mọi thứ thôi mà.”

“Bà Martin nói là em đọc mọi cuốn sách có liên quan đến nhà hàng ở thư viện.” Mira nói.

“Nhắc em chớ có bao giờ thuê phim đời thực ở cái thị trấn này nhé.”

Angie nói, mỉm cười.

Mẹ làu bàu. “Ở đây mọi người quan tâm tới nhau, Angela à. Điều ấy tốt chứ sao.”

“Đừng có bắt đầu thế mẹ. Con đùa thôi mà.”

“Mẹ mong là thế.” Mẹ đẩy kính nằm cao hơn trên sống mũi và ngó nhìn Angie với đôi mắt nâu to như mắt cú. “Nếu con muốn giúp, thì học nấu nướng đi.”

“Bố có nấu được đâu.”

Mẹ chớp mắt, sứt sứt, rồi tiếp tục rải hỗn hợp pho mát ricotta trộn với rau mùi tây lên trên chỗ mì.

Mira và Angie nhìn nhau.

Chuyện này sẽ tệ hơn Angie tưởng nhiều. Cô sẽ phải có những bước đi thận trọng. Livvy hay khó chịu là một chuyện. Mẹ bực mình lại là một chuyện khác hẳn. Thành phố Barrow ở bang Alaska, giữa mùa đông, còn ấm áp hơn mẹ khi điên tiết.

Angie nhìn những ghi chép của mình, cảm thấy cả hai cặp mắt đang hướng vào cô. Mất một giây cô mới đủ can đảm để hỏi: “VẬY, thực đơn nhà mình không thay đổi đã bao lâu rồi?”

Mira mỉm cười hiểu biết. “Từ mùa hè chị dự trại hè nữ Hướng đạo sinh.”

“Buồn cười nhỉ.” Mẹ gắt. “Chúng ta đã hoàn thiện thực đơn. Khách hàng quen của chúng ta thích mọi thứ trong thực đơn.”

“Con đâu có ý gì đâu. Con chỉ muốn biết lần cuối cùng ta đổi thực đơn là khi nào thôi.”

“Hồi năm 1975.”

Angie gạch chân từ *thực đơn* trong danh sách của mình. Có lẽ cô chẳng biết nhiều về việc điều hành một nhà hàng, nhưng cô biết khá nhiều về chuyện ra ngoài ăn tối. Một thực đơn thay đổi thường xuyên sẽ hút khách quay lại nhiều hơn. “Thế nhà mình có lên món đặc biệt cho mỗi tối không?”

“Mọi thứ đều đặc biệt. Đây đâu có phải là trung tâm thành phố Seattle, Angela. Ở đây ta làm theo cách của chúng ta. Đối với bố thế cũng đủ tốt

rồi. Chúa phù hộ linh hồn ông ấy.” Cầm mẹ vênh lên chìa vào không khí. Nhiệt độ trong bếp giảm vài độ. “Giờ ta nên quay lại với công việc thôi.” Mẹ thúc khuỷu tay vào Mira, và chị lại tiếp tục nặn từng viên thịt bằng tay.

Angie biết là cô có thể đi ra. Cô quay lại và đi vào phòng ăn trống trải. Cô nhìn thấy Livvy đứng sau quầy phục vụ. Chị cô đang nói chuyện với Rosa, người phụ nữ làm công việc phục vụ bàn ở đây từ hồi năm bảy mươi. Angie vẫy tay chào và đi lên gác.

Phòng làm việc của bố trên gác rất yên tĩnh. Cô dừng lại trong hành lang mở rộng, để kỷ niệm trào dâng. Trong đầu cô, ông vẫn đang còn đây, ngồi bên chiếc bàn gỗ sồi lớn ông đã mua trong cuộc đấu giá ở câu lạc bộ Rotary, đang xem xét sổ sách kế toán.

Angelina! Vào đây con. Bố sẽ chỉ cho con xem các loại thuế.

Nhưng con muốn đi xem phim mà, bố.

Tất nhiên rồi. Thế thì đi đi. Bảo Olivia lên đây .

Cô thở dài nặng nề và đi về phía chiếc bàn của bố. Cô ngồi xuống chiếc ghế của ông, nghe tiếng lò xo rít lên dưới sức nặng của cô.

Trong vòng vài tiếng đồng hồ sau đó, cô nghiên cứu, học hỏi và ghi chép. Cô đọc lại tất cả mọi sổ sách kế toán cũ và sau đó bắt đầu với các hồ sơ thuế và các ghi chép viết tay về kinh doanh của bố. Khi cô đóng cuốn sổ cuối cùng lại, cô biết rằng mẹ cô nói đúng. DeSaria’s đang gặp khó khăn. Doanh thu của họ gần như bằng không. Cô dụi mắt, rồi đi xuống nhà.

Đã bảy giờ tối.

Đang là giữa giờ ăn tối. Có hai bàn khách ăn ở trong nhà hàng. Bác sĩ Petrocelli cùng vợ, và gia đình Schmidt.

“Lúc nào cũng chậm thế này ạ?” cô nói với Livvy, lúc đó đang đứng sau quầy phục vụ, ngắm nghía bộ móng tay nhọn của mình. Màu sơn đỏ tươi điểm những ngôi sao màu hồng.

“Thứ Tư tuần trước, cả buổi tối chúng ta có ba khách hàng. Em có thể ghi chép lại. Tất cả họ đều gọi món lasagna, nếu em quan tâm.”

“Làm như họ có nhiều lựa chọn ấy.”

“Bắt đầu rồi đây.”

“Em không đến đây để chỉ trích chị đâu, Liv. Em đang cố gắng giúp mà.”

“Em muốn giúp hả? Hãy tính cách gì để đưa thêm khách hàng đến đây. Hoặc làm cách nào để trả lương cho Rosa Contadori.” Chị liếc nhìn nhân viên phục đã có tuổi đang di chuyển lạnh như băng, mỗi lần bê một đĩa thức ăn.

“Sẽ phải có một vài thay đổi,” Angie nói, cố gắng nhẹ nhàng hết mức có thể.

Livvy gõ gõ chiếc móng tay dài màu tím vào răng. “Thay đổi gì nào?”

“Thực đơn. Quảng cáo. Trang trí. Giá cả. Thanh khoản của ta thật tồi tệ. Đơn hàng cũng vậy. Ta đang lãng phí thực phẩm.”

“Phải nấu ăn cho mọi người chứ, dù họ không đến đi chẳng nữa.”

“Em chỉ muốn nói rằng...”

“Rằng bọn chị làm gì cũng sai.” Chị cao giọng để mẹ có thể nghe thấy.

“Cái gì đấy?” Mẹ nói, từ trong bếp đi ra.

“Angie mới ở đây được nửa ngày mẹ ạ. Đủ lâu để biết rằng mẹ con ta chẳng biết cóc khô gì.”

Mẹ nhìn xuống bọn họ một lát rồi quay đi và tiến về góc gần cửa sổ, nơi bà bắt đầu đưa nói chuyện với bức rèm.

Livvy ngược mắt lên trời. “Ồ, được lắm. Mẹ đang hỏi ý kiến bố. Nếu mà người quá cố bất đồng với chị, chị sẽ ra khỏi đây ngay.”

Cuối cùng, mẹ quay lại. Trông bà không được vui. “Bố nói với mẹ rằng con nghĩ là thực đơn rất tệ.”

Angie cau mày. Cô *nghĩ* như vậy, nhưng chưa nói với ai hết. “Không tệ, mẹ ạ. Nhưng thay đổi có lẽ cũng tốt mà.”

Mẹ căn môi dưới, khoan tay lại. “Em biết,” bà nói vào khoảng không khí bên cạnh mình. Rồi bà nhìn Livvy. “Bố nghĩ là chúng ta nên nghe theo Angie. Lúc này.”

“*Dĩ nhiên* là bố nghĩ thế. Công chúa của bố mà.” Chị liếc nhìn Angie. “Chị chẳng cần những trò vớ vẩn này. Chị có người chồng mới đang van

xin chị ở lại nhà buổi tối và thụ thai.”

Mũi tên đã trúng đích. Angie thực sự co rúm người lại.

“Vậy thì chị sẽ làm như thế.” Livvy vỗ vào lưng Angie. “Chúc em may mắn với chỗ này, em gái. Của em hết đây. *Em* làm việc các buổi tối và cuối tuần nhé.” Chị quay gót đôi giày cao và bỏ đi.

Angie nhìn chăm chăm sau lưng chị, tự hỏi sao mọi sự trở nên tồi tệ nhanh chóng thế. “Con chỉ nói là chúng ta cần một vài thay đổi.”

“Nhưng không được đổi thực đơn,” mẹ nói, tay khoanh lại. “Mọi người *yêu thích* món lasagna của mẹ mà.”

...

LAUREN NHÌN CHĂM CHÚ VÀO CÂU HỎI TRƯỚC MẶT CÔ.

Một người đàn ông đi sáu dặm với tốc độ bốn dặm một giờ. Anh ta cần phải đi với tốc độ nào trong vòng hai tiếng rưỡi để đạt được tốc độ trung bình sáu dặm một giờ trong toàn bộ chặng đường?

Các lựa chọn cho câu trả lời nhòa đi trước đôi mắt mệt mỏi của cô.

Cô ngồi lùi ra khỏi bàn. Cô không thể làm tiếp được nữa. Việc chuẩn bị cho kỳ thi vào đại học đã chiếm nhiều thời gian của cô đến nỗi trong tháng qua cô bị đau đầu. Chẳng tốt cho cô chút nào nếu cô qua được bài thi nhưng lại ngủ gật trong các giờ học.

Hai tuần nữa là đến kỳ thi.

Thở dài, cô kéo ghế trở lại bàn và cầm bút chì lên. Cô đã dự kỳ thi này năm ngoái và đạt điểm tốt. Lần này, cô hy vọng sẽ được hoàn hảo 1600 điểm. Đối với một cô gái như cô, mỗi điểm đều quan trọng.

Một tiếng sau khi lò nướng đổ chuông, cô đã hoàn thành năm trang của bài kiểm tra. Các con số, từ vựng và công thức hình học trôi nổi trong đầu cô như những chiếc tàu vũ trụ to đùng đâm vào nhau trong phim *Chiến tranh giữa các vì sao*.

Cô đi vào bếp để làm bữa tối trước khi đi làm. Cô có thể chọn giữa một bát ngũ cốc Raisin Bran và một quả táo với bơ lạc. Cô chọn táo. Khi ăn xong, cô mặc một chiếc quần màu đen và một chiếc áo len màu hồng dày

dẫn. Đằng nào thì áo choàng Rite Aid ^{9*} cũng phủ gần hết chiếc áo len. Cô với lấy chiếc ba lô – biết đâu cô có thời gian để làm nốt bài tập môn lượng trong lúc nghỉ ăn tối – và đi ra khỏi căn hộ.

Cô vội vã đi xuống cầu thang và vừa nắm tay vào nắm đấm cửa khi nghe thấy giọng nói, “Lauren?”

Khỉ thật . Cô dừng lại, quay đầu.

Bà Mauk đứng trong hành lang dẫn đến căn hộ của cô. Mép bà trễ xuống trong cái cau mặt mệt mỏi. Những nếp nhăn trên trán bà trông như vế. “Bác vẫn đang đợi séc thanh toán tiền nhà.”

“Cháu biết.” Cô cố gắng giữ cho giọng mình bình tĩnh.

Bà Mauk tiến về phía cô. “Bác rất tiếc, Lauren. Cháu biết bác đấy, nhưng bác cần cháu thanh toán. Nếu không, bác sẽ mất việc.”

Lauren cảm thấy mình bẹp dí. Giờ cô sẽ phải yêu cầu chủ của mình trả trước một ít. Cô *ghét* phải làm thế. “Cháu biết mà. Cháu sẽ nói với mẹ.”

“Cháu nên làm thế.”

Cô đi ra cửa, còn nghe thấy bà Mauk nói “Cháu là một đứa trẻ ngoan, Lauren”; người quản lý cũng nói y hệt như vậy mỗi lần cô hỏi tiền. Chẳng biết trả lời làm sao, nên Lauren tiếp tục bước đi, lao vào màn đêm gió mưa, tím thẫm.

Phải đổi xe buýt hai lần cô mới tới được phía đường cao tốc, nơi ánh đèn neon sáng chói của hiệu thuốc Rite Aid chào đón khách suốt đêm. Cô vội vã đi về cửa hàng, dù cô chưa bị muộn. Chỉ cần thêm vài phút trên thẻ của cô cũng hơn.

“Lauren đấy à?” được sĩ Sally Ponocheck nói. Như mọi khi, bà ta liếc xéo cô. “Ông Landers muốn gặp cô.”

“Vâng. Cám ơn bác.” Cô đi vào phía trong chỗ nghỉ ăn trưa của nhân viên để cất đồ đạc của mình, rồi đi lên gác đến văn phòng nhỏ, chất đầy đồ dự trữ của người quản lý. Dọc đường đi cô tập luyện cách hỏi như thế nào: *Cháu đã làm việc ở đây gần một năm rồi. Cháu làm việc trong mọi kỳ nghỉ*

- bác biết mà. Cháu sẽ làm việc trong kỳ lễ Tạ ơn và cả lễ Giáng sinh nữa. Liệu có cách nào cho cháu xin lĩnh trước tiền lương tuần này không ạ?”

Cô buộc mình mỉm cười với ông ta. “Bác muốn gặp cháu, bác Landers?”

Ông ta rời mắt khỏi đồng giấy tờ trên bàn và ngược nhìn. “Ồ, Lauren, phải đấy.” Ông ta đưa tay lên vuốt mớ tóc đang mỏng đi của mình, chải chỗ tóc còn lại vắt ngang qua đầu. “Chẳng biết nói thế nào với cháu. Chúng ta sẽ phải để cháu nghỉ. Cháu thấy việc kinh doanh chậm thế nào rồi. Nghe nói tập đoàn đang định đóng cửa chỗ này. Dân địa phương không thích ghé vào mua ở các chuỗi cửa hàng. Bác xin lỗi.”

Mất một giây. “Bác đuổi việc cháu à?”

“Nói đúng ra thì cho cháu nghỉ việc. Nếu việc làm ăn sáng sủa hơn...”. Ông ta bỏ lửng lời hứa hẹn trống rỗng ấy. Cả hai bọn họ đều biết việc làm ăn sẽ không tấn tới hơn. Ông ta đưa cho cô một lá thư. “Đây là một thư giới thiệu rất hào nhoáng. Bác rất tiếc khi mất cháu, Lauren.”

NGÔI NHÀ QUÁ YÊN TĨNH.

Angie đứng bên lò sưởi, mắt không rời đại dương trong ánh trăng. Hơi ấm tỏa đến chân cô nhưng không hiểu sao không chạm được vào bên trong cô. Cô khoanh tay lại, vẫn cảm thấy lạnh.

Mới có tám rưỡi tối; quá sớm để đi ngủ.

Cô rời khỏi cửa sổ và nhìn về phía cầu thang. Nếu như cô có thể quay ngược về thời gian vài năm trước, trở lại thành người phụ nữ có thể ngủ dễ dàng.

Trong vòng tay Conlan, việc đó dễ dàng hơn. Đã quá lâu rồi cô không ngủ một mình nên cô đã quên tầm đệm lớn đến mức nào, nhớ hơi ấm tỏa ra từ thân thể người yêu biết bao.

Tối nay không có cách nào cô có thể ngủ được, nếu cô cứ cảm thấy thế này.

Cái cô cần là tiếng động. Sự gần gũi với cuộc sống.

Cô cúi xuống và cầm lấy chìa khóa của mình để trên bàn, rồi đi ra cửa.

Mười lăm phút sau. Cô đỗ xe trên lối vào nhà Mira. Căn nhà nhỏ hai tầng nằm trên một mảnh đất bé tẹo, liền kề với những ngôi nhà giống nhau. Mảnh sân trước nhà đầy đồ chơi, xe đạp và ván trượt.

Angie ngồi đó một phút, gõ gõ tay vào vô lăng. Cô không thể xông vào nhà Mira vào lúc chín giờ tối. Quá thô lỗ.

Nhưng nếu cô rời khỏi đây, cô sẽ đi đâu? Quay trở lại với sự tĩnh lặng trong ngôi nhà cô đơn, về với miền đất tối tăm của ký ức mà cô nên để yên ư?

Cô mở cửa, bước ra.

Đêm bao bọc lấy cô, làm cô lạnh giá. Cô ngửi thấy mùi mùa thu. Một đám mây xám nặng trĩu trôi qua, rải những hạt mưa lên lối đi.

Cô đi vội vã tới gõ vào cửa chính.

Mira gần như mở cửa ngay lập tức. Chị đứng ở lối vào, mặc một bộ đồ thể thao bằng vải jersey cũ và đi đôi dép trong nhà hiệu Grinch. Mái tóc dài của chị xõa ra; chúng đổ rối bời trên hai vai chị. “Chị tự hỏi không biết em còn định ngồi đó bao lâu nữa.”

“Chị biết à?”

“Em đùa chắc? Kim Fisk gọi điện từ lúc em vừa dừng xe. Andrea Schmidt gọi sau năm giây. Em đã quên sống trong khu phố nó như thế nào rồi.”

Angie cảm thấy mình thật ngốc. “Ồ.”

“Vào đi nào. Chị đoán thế nào em cũng tới.” Chị đi trước theo lối hành lang trải vải nhựa và rẽ vào phòng gia đình, nơi có một màn hình ti vi to đặt trong chiếc tủ âm tường lớn màu nâu. Hai ly rượu đỏ đã chờ sẵn trên chiếc bàn nước bằng gỗ sồi.

Angie không thể không mỉm cười. Cô ngồi xuống ghế sofa và với tay lấy một ly rượu. “Mọi người đâu cả rồi?”

“Mấy đứa bé thì ngủ rồi, mấy đứa lớn đang làm bài tập, và tối nay Vince đi chơi bowling.” Mira đuổi chân trên sofa và nhìn Angie. “Thế nào?”

“Thế nào gì ạ?”

“Em chỉ lái xe đi loanh quanh trong đêm thôi hả?”

“Đại loại thế.”

“Nào, Angie. Livvy nghỉ việc. Mẹ sẽ đấu tranh vì món lasagna và nhà hàng thì đang lỗ vốn.”

Angie ngược lên, cố gắng mỉm cười. “Và đừng quên rằng em đang học cách sống một mình.”

“Nhìn bề ngoài mà nói, việc đó không ổn thì phải.”

“Không.” Angie nhấp một ngụm rượu. Có lẽ phải hơn một ngụm. Cô không thực sự muốn nói về đời mình. Chỉ tổ làm cô tổn thương. “Em phải thuyết phục Livvy quay lại.”

Mira thở dài, rõ ràng là thất vọng vì Angie thay đổi chủ đề. “Lẽ ra bọn chị cũng nên nói với em là chị ấy đã muốn nghỉ từ mấy tháng nay rồi.”

“Vâng. Giá mà em biết trước như thế thì tốt hơn.”

“Hãy nhìn vào mặt tích cực. Sẽ có ít người khó chịu hơn khi em bắt đầu thay đổi các thứ.”

Vì một lý do nào đó, từ thay đổi gây ấn tượng mạnh với Angie. Cô đặt ly rượu lên bàn và đứng lên; sau đó cô tiến về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài, làm như thế vị trí của cô có vấn đề.

“Angie?”

“Em chẳng biết dạo này em bị làm sao nữa.”

Mira tiến đến bên cô, chạm vào vai cô. “Em cần phải sống chậm lại.”

“Ý chị là gì?”

“Kể từ khi em còn là một cô bé, em luôn luôn chạy đến cái mình muốn. Em rời khỏi West End ngay khi có thể. Tommy Matucci tội nghiệp cứ hỏi han về em suốt hai năm trời sau khi em đi, nhưng em chẳng bao giờ gọi cho cậu ta. Rồi em vội vã học xong cao đẳng và leo lên những nấc thang trong ngành quảng cáo.” Giọng chị chùng xuống. “Và khi em cùng Conlan quyết định lập gia đình, ngay lập tức em muốn theo dõi kỳ rụng trứng và cố thụ thai.”

“Có ích gì đâu.”

“Vấn đề là ở chỗ, giờ đây em thất bại, nhưng em vẫn giữ tốc độ tối đa. Dù em đã xa rời Seattle và cuộc hôn nhân đổ vỡ, về với West End và nhà hàng đang lỗ. Làm sao em có thể hiểu được mình muốn gì khi lúc nào mọi thứ cũng mờ mịt?”

Angie nhìn vào bóng mình trên cửa sổ. Làn da cô nhợt nhạt, đôi mắt cô trông như bị sưng lên bởi bóng tối, và miệng cô mím lại như một đường kẻ. “Chị thì biết gì về chuyện muốn?” cô nói, nghe thấy niềm đau trong giọng mình.

“Chị có bốn đứa con và một người chồng yêu đội bowling gần bằng yêu chị, và chị chưa bao giờ phải làm việc với một người chủ là người dưng nước lã. Trong lúc em gửi bưu thiếp cho chị từ New York, London hay Los Angeles, thì chị cố gắng tiết kiệm để có tiền cắt tóc. Tin chị đi, chị biết thế nào là muốn chứ.”

Angie muốn quay lại và đối diện với chị mình nhưng cô không dám. “Em sẵn sàng đổi tất cả - những chuyến đi, phong cách sống, sự nghiệp – để lấy một trong những đứa nhỏ trên gác.”

Mira chạm vào vai cô. “Chị biết chứ.”

Angie rút cuộc cũng quay lại và ngay lập tức biết rằng đó là một sai lầm.

Mắt Mira ngấn nước.

“Em phải đi đây,” Angie nói, giọng khản đặc.

“Đừng...”

Cô đẩy Mira sang một bên và chạy về phía cửa trước. Bên ngoài, mưa táp khiến cô mờ mắt. Chẳng cần quan tâm, cô chạy đến chỗ xe hơi. Tiếng gọi của Mira *Quay lại đi* vang vọng phía sau cô.

“Em không thể,” cô nói, giọng quá nhỏ, chị cô không thể nào nghe được.

Cô trèo vào trong xe và sập cửa lại, khởi động máy và lùi xe ra trước khi Mira có thể chạy theo cô.

Cô lái xe lên phố này rồi lại xuôi phố khác, gần như chẳng nhận ra mình đang ở đâu. Radio được bật rất to. Lúc này Cher đang hát cho cô nghe bài “Believe.”

Cuối cùng, cô thấy mình đỗ xe trong bãi đỗ của siêu thị Safeway, giống như một con thiêu thân bị hút vào ánh sáng.

Cô ngồi đó dưới ánh đèn đường sáng chói, chăm chú nhìn những hạt mưa đập vào kính chắn gió.

Mình có thể đánh đổi tất cả.

Cô nhắm mắt. Chỉ cần nói những chữ ấy thành lời cũng khiến cô cảm thấy đau.

Không.

Cô sẽ chẳng ngồi đây mà ngẫm về chuyện ấy. Đủ là đủ. Đây chắc chắn là lần cuối cô sẽ quên đi những điều không thể đổi thay.

Cô sẽ đi vào trong cửa hàng, mua ít thuốc ngủ bán không cần toa thuốc, và chỉ lấy đủ để cô có thể qua được đêm nay.

Cô ra khỏi xe và đi vào cửa hàng sáng trưng. Ở đây sẽ chẳng có ai trong gia đình cô hết, cô biết vậy. Họ chỉ mua sắm ở cửa hiệu quen trong thị trấn.

Cô đi thẳng đến dãy bán thuốc aspirin và tìm thấy thứ cô muốn tìm.

Cô đi được nửa đường ra chỗ quầy tính tiền thì nhìn thấy họ.

Một người phụ nữ gầy như một cây sậy, mặc quần áo bẩn thỉu mang theo ba tút thuốc lá và một két mười hai chai bia. Bốn đứa trẻ ăn mặc lôi thôi đang âm ỉ xung quanh chị ta. Một trong mấy đứa trẻ - đứa bé nhất – đòi ăn bánh vòng, và người mẹ giật bánh khỏi tay nó.

Khuôn mặt và mái tóc mấy đứa trẻ trông bẩn thỉu; giày thể thao của chúng thùng lố.

Angie dừng lại; hơi thở của cô trở nên nặng nề. Nỗi đau lại trào lên. Nếu có ích gì, hẳn cô đã ngược nhìn lên Chúa và van xin, *Tại sao?*

Tại sao một số phụ nữ có thể sinh con thật dễ dàng, trong khi số khác...

Cô bỏ lại hộp thuốc ngủ và đi ra khỏi cửa hàng. Bên ngoài, mưa quất mạnh vào cô, hòa lẫn với nước mắt.

Trong xe, cô ngồi lặng yên, nhìn qua kính chắn gió lấm tấm nước. Rồi cũng đến lúc, gia đình kia đi ra khỏi cửa hàng. Họ xếp đồ vào chiếc xe đã tả tơi và lái đi. Chẳng đứa trẻ nào thắt dây an toàn hết.

Angie nhắm mắt lại. Cô biết rằng nếu cô ngồi đây đủ lâu, chuyện sẽ qua đi. Đau khổ giống như một đám mây mưa; trước sau gì, nó cũng tan đi, nếu ta kiên nhẫn. Tất cả những gì cô cần làm là hít thở...

Có cái gì đó đập vào kính xe.

Cô mở mắt ra.

Một tờ rơi màu hồng dính trên kính xe cô. Trên đó viết: Cần việc làm. Ổn định. Đáng tin cậy.

Trước khi cô kịp đọc tiếp, mưa đã ngấm vào tờ rơi và làm nhòe hết mực.

Angie ngả người sang chỗ ngồi bên cạnh và quay kính xe xuống.

Một cô gái có mái tóc đỏ đang đi thả tờ rơi. Cô gái mặc một chiếc áo khoác đã sờn, một chiếc quần jean bạc màu và di chuyển từ xe này sang xe khác, mặc kệ trời mưa.

Angie không nghĩ ngợi. Cô phản ứng. Ra khỏi xe, cô hét to, “Này cháu!”

Cô gái ngước lên.

Angie chạy về phía cô gái. “Cô có thể giúp gì cháu không?”

“Không ạ.” Cô gái tiếp tục di chuyển ra xa.

Angie cho tay vào túi áo khoác và rút tiền ra. “Đây này,” cô nói, ấn năm tiền vào bàn tay ướt, lạnh của cô gái.

“Cháu không nhận được đâu,” cô gái thì thầm, lắc đầu.

“Cháu cầm đi mà. Vì cô.” Angie nói.

Họ nhìn vào mắt nhau một lúc lâu.

Cuối cùng cô gái gật đầu. Nước mắt dâng trào. “Cám ơn cô.” Rồi cô gái quay đi và chạy vào bóng đêm.

LAUREN LEO LÊN CẦU THANG TỐI TẮM ĐI VỀ PHÍA CĂN HỘ. MỖI BƯỚC ĐI như rút thêm một chút gì đó trong người cô, cho tới lúc cô tiến đến cửa ra vào của bà Mauk, Lauren chắc rằng bằng cách nào đó, cô đã thu nhỏ lại. Cô cảm thấy mệt mỏi vì cảm giác cô đơn và yếu đuối.

Cô dừng lại, chăm chú nhìn vào mớ tiền ướt trong tay. Một trăm hai lăm đô la.

Vì cô, người phụ nữ ở bãi đỗ xe đã nói vậy, như thế chính cô ấy mới là người cần được giúp.

À, phải. Lauren biết thế nào là sự bối rối khi cô đối mặt với việc đó. Cô những muốn từ chối, muốn cười nhẹ và nói *Cô nhầm rồi*. Thay vào đó, cô chạy một mạch về nhà.

Cô lau khô nước mắt còn đọng lại trên mi và gõ cửa.

Bà Mauk mở cửa. Khi nhìn thấy Lauren, nụ cười của bà nhạt đi. “Cháu ướt hết rồi.”

“Cháu ổn mà,” Lauren nói. “Đây ạ.”

Bà Mauk cầm tiền và đếm. Dừng một lát, rồi người phụ nữ nói, “Bác sẽ chỉ lấy một trăm thôi, nhá? Cháu đi mua cho mình cái gì tử tế mà ăn đi.”

Suýt nữa thì Lauren lại khóc. Trước khi nước mắt trào ra, cô quay người đi và chạy về phía cầu thang.

Trong căn hộ, cô gọi to tìm mẹ.

Yên lặng đáp lại cô.

Thở dài, cô quăng ba lô lên ghế sofa và đi về phía tủ lạnh. Tủ lạnh gần như trống rỗng. Cô đang định với lấy chiếc bánh kẹp ăn dở thì có ai đó gõ cửa.

Cô đi qua căn hộ nhỏ, bừa bộn và mở cửa ra.

David đứng đó, tay cầm một hộp các tông lớn. “Chào Trix,” cậu nói.

“Cái gì...”

“Anh đã gọi đến hiệu thuốc. Họ nói em không còn làm việc ở đó nữa.”

“Ồ.” Cô cắn môi. Giọng nói dịu dàng và ánh mắt thấu hiểu của cậu gần như khiến cô không thể chịu đựng nổi lúc này.

“Vậy là anh dọn sạch tủ lạnh ở nhà. Hôm qua mẹ có tiệc tối ở nhà và có vô khối đồ ăn ngon còn lại.” Cậu cho tay vào hộp và lấy ra một cuộn băng video. “Và anh mang cả cuộn băng *Vua tốc độ* đến.”

Cô cố mỉm cười. “Anh có mang cuộn băng có đoạn Trixie giải cứu tay đua không?”

Cậu liếc nhìn cô. Chỉ trong cái nhìn ấy, cô thấy mọi điều. Tình yêu. Sự cảm thông. Sự quan tâm. “Tất nhiên rồi.”

“Cám ơn anh.” Cô chỉ nói được có thế.

“Lẽ ra em nên gọi cho anh, em biết đấy. Khi em bị mất việc.”

David không biết được cảm giác đó, cảm giác bị mất đi một điều mà ta vô cùng cần có. Nhưng cậu đúng. Lẽ ra cô phải gọi điện cho cậu. Dù mới mười bảy tuổi, trẻ và đôi khi thiếu chín chắn, cậu vẫn là người ổn định nhất trong đời cô. Khi cô ở bên cậu, tương lai của cô – tương lai của họ - dường như tinh khiết và óng ánh như ngọc trai. “Em biết.”

“Giờ thì, nào, hãy lấy cái gì ăn đi và xem phim nào. Anh phải có mặt ở nhà lúc nửa đêm.”

CHƯƠNG 5

Ông Lundberg cứ đều đều nói mãi, từ vấn đề xã hội đương đại này sang vấn đề khác giống như một đứa trẻ đuổi theo những bong bóng xà phòng.

Lauren cố gắng lắng nghe; cô thực sự cố. Nhưng cô đang kiệt sức.

“Lauren. Lauren?”

Cô chớp mắt, mất một giây để nhận ra mình đã ngủ gật.

Ông Lundberg đang nhìn cô chăm chăm. Trông ông không vui.

Cô cảm thấy hai má mình nóng bừng lên. Tóc đỏ khổ thế đấy. Làn da sáng màu luôn đỏ bừng lên dễ dàng. “Vâng, ông Lundberg?”

“Tôi hỏi em quan điểm của em về án tử hình.”

“Ừng hộ,” ai đó nói to. Tất cả cười phá lên.

Lauren cố gắng nén cười. “Em phản đối án tử hình. Ít nhất là cho tới khi chúng ta có thể chắc chắn rằng án được xử công bằng và thống nhất. Không. Đợi đã. Chẳng nào thì em cũng phản đối. Bang không nên tham dự vào việc giết người bởi ta cần bảo toàn ý niệm rằng giết người là phi đạo đức.”

Ông Lundberg gật đầu, rồi quay lại chỗ chiếc ti vi ông đã đặt giữa lớp học. “Trong những tuần vừa qua chúng ta đã thảo luận về luật pháp – hay sự thiếu vắng của luật pháp - ở nước Mỹ. Tôi nghĩ đôi khi chúng ta quên rằng chúng ta may mắn làm sao khi *có thể* có những cuộc thảo luận như vậy. Ở những nơi khác trên thế giới mọi sự rất khác. Ở Sierra Leon [10*](https://thuviensach.vn), chẳng hạn...”

Ông đẩy một cuốn băng vào đầu máy và bấm nút play.

Khi xem được nửa cuốn phim tài liệu thì chuông reo báo hết giờ. Lauren thu dọn sách, vở và rời khỏi lớp học. Trong hành lang, tiếng ồn bị phóng đại; tiếng cười, những âm thanh chào hỏi quen thuộc lúc cuối ngày.

Cô đi qua đám đông, quá mệt mỏi nên chỉ có thể vẫy tay chào những người bạn đi qua.

David tiến đến phía sau cô, kéo cô vào vòng tay. Cô quay người lại và ôm lấy cổ cậu, ngược nhìn vào đôi mắt xanh lơ thăm thẳm của cậu. Tiếng ồn trong hành lang trở nên xa xôi. Những kỷ niệm đêm qua trở về trong cô tức khắc, khiến cô mỉm cười. Cậu đã cứu cô, đơn giản thế thôi.

“Bố mẹ anh phải “vội đi” New York tối nay,” cậu thì thầm. “Thứ Bảy họ mới về.”

“Thật à?”

“Năm giờ thì anh đã bóng xong. Em có muốn anh đón em không?”

“Không được. Em cần phải tìm việc mới sau giờ học.”

“Ồ. Thế à.” Cô nghe thấy nỗi thất vọng trong giọng cậu.

Cô kiễng chân lên và hôn cậu, nhắm nháp hương vị hoa quả còn lại của chai nước ngọt Snapple cậu uống hàng ngày. “Có lẽ em sẽ đến chỗ anh lúc bảy giờ.”

Cậu nhoẻn cười. “Tuyệt lắm. Em có cần anh đón không?”

“Không. Em ổn mà. Em có cần mang gì đến không?”

Cậu cười tươi. “Mẹ để lại cho anh hai trăm đô. Chúng mình sẽ gọi pizza.”

Hai trăm đô la. Đó là số tiền thuê nhà hai mẹ con cô còn nợ. Và David có thể dùng số tiền ấy để mua pizza.

LAUREN ĐÃ SẴN SÀNG ĐỂ TÌM VIỆC. CÔ ĐẾN THƯ VIỆN CỦA TRƯỜNG VÀ IN năm mươi bản lý lịch của mình cùng năm mươi bản giới thiệu.

Cô sắp sửa đi thì mẹ cô lao vào nhà: cửa trước đập đánh rầm vào tường.

Mẹ chạy tới chỗ ghế sofa và quăng gối đi, tìm kiếm cái gì đó. Chẳng có gì hết. Ngơ ngác, mẹ ngược nhìn lên. “Con nói là mẹ béo á?”

“Mẹ còn nặng chưa đến bốn năm cân, mẹ ơi. Con có nói là mẹ béo đâu. Nếu có thì là mẹ quá gầy. Có thức ăn...”

Mẹ giơ một tay lên. Điều thuốc lá lão đảo giữa mấy ngón tay, tàn thuốc rơi xuống. “Đừng có bắt đầu đấy. Mẹ biết con nghĩ là mẹ uống quá nhiều và không ăn đủ. Làm như mẹ cần *một đứa trẻ* kiểm soát mẹ không bằng.” Mẹ lại liếc nhìn quanh phòng, cau mày, rồi chạy vội vào bếp. Hai phút sau, mẹ quay lại. “Mẹ cần tiền.”

Có những tối Lauren nhớ rằng mẹ cô bị ốm, rằng nghiện rượu là một thứ bệnh. Vào những tối ấy, cô cảm thấy thương hại mẹ.

Tối nay không thể. “Chúng ta nhẵn túi rồi, mẹ. Sẽ có ích hơn nếu mẹ đi làm.” Cô quăng ba lô lên bàn bếp và cúi xuống để nhặt chiếc gối bị rơi.

“Con làm việc mà. Tất cả những gì mẹ cần chỉ là vài đô la. Đi mà, con gái.” Mẹ nhích lại gần, đặt một tay lên lưng Lauren. Sự động chạm làm cô nhớ rằng họ là một ê kíp, cô và mẹ. Chẳng bình thường, chắc chắn, nhưng dù sao vẫn là một gia đình.

Mẹ đã níu lấy tay Lauren và quàng tay qua vai cô, sự níu kéo tuyệt vọng. “Nào,” mẹ nói, giọng run run. “Chỉ cần mười đô la thôi.”

Lauren cho tay vào túi là lôi ra một tờ năm đô. Ông Chúa cô đã giấu hai mươi đô la dưới gối của mình. “Thế là mai con không có tiền ăn trưa.”

Mẹ tóm lấy tờ tiền. “Gói cái gì mang đi. Có bơ lạc, mứt và lương khô trong tủ lạnh đấy.”

“Bánh kẹp lương khô. Hoàn hảo.” Ông Chúa David đã mang đồ ăn thừa đến.

Mẹ đã tiến đến cửa. Khi mở cửa ra, mẹ dừng lại và ngoái đầu. Đôi mắt xanh của mẹ buồn bã, những nếp nhăn trên mặt khiến mẹ trông già hơn tuổi ba tư đến mười năm. Mẹ vuốt mớ tóc trắng lờm chờm, rồi bù. “Con lấy bộ quần áo ấy ở đâu ra đấy?”

“Của bà Mauk. Đó là quần áo của con gái bác.”

“Suzie Mauk qua đời sáu năm nay rồi.”

Lauren nhún vai, không thể nghĩ ra câu trả lời.

“Bà ấy giữ quần áo của con gái mình gần ấy năm à. Ôi chao.”

“Có một số bà mẹ thấy đau lòng khi phải bỏ quần áo của con mình đi.”

“Sao cũng được. Tại sao con lại mặc quần áo của một người con gái đã chết?”

“Con... cần một công việc.”

“Con đang làm việc ở hiệu thuốc mà.”

“Con bị sa thải rồi. Thời thế khó khăn.”

“Mẹ đã cố gắng nói thế với con còn gì. Mẹ chắc là đến dịp nghỉ lễ họ sẽ lại thuê con.”

“Chúng ta cần tiền lúc này. Mình chậm tiền thuê nhà rồi.”

Mẹ cô dường như bất động, và trong buồn bã ánh nhìn, Lauren thấy một thoáng nhan sắc mẹ cô từng có trước kia. “Ừ. Mẹ biết.”

Họ nhìn nhau. Lauren thấy mình cúi người về phía trước, chờ đợi. *Nói là mai mẹ sẽ đi làm đi.*

“Mẹ phải đi,” rút cuộc mẹ nói. Và không nhìn lại, mẹ rời khỏi căn hộ.

Lauren cố bỏ qua một bên nỗi thất vọng mẹ để lại và đi theo ra ngoài. Khi cô đi tới khu trung tâm đẹp đẽ của West End, mưa đã ngừng rơi. Mới năm giờ chiều, nhưng vào thời gian này trong năm, đêm đến sớm. Bầu trời nhuộm màu tím nhạt.

Điểm dừng đầu tiên của cô là Sea Side, một điểm dừng chân của nhiều khách du lịch vì có nhiều nhà máy bia nhỏ và món hàu của địa phương.

Khoảng một giờ sau, cô đã đi từ đầu này đến đầu kia thị trấn. Ba nhà hàng đã lịch sự nhận bản lý lịch của cô và hứa sẽ gọi cô nếu có việc. Hai nhà hàng khác không buồn hứa hão. Và bốn cửa hàng bán lẻ nói cô hãy quay lại sau lễ Tạ ơn.

Giờ thì cô đứng trước nhà hàng cuối cùng trong khối phố.

DeSaria's.

Cô liếc nhìn đồng hồ. Đã sáu giờ mười hai phút. Cô sẽ đến nhà David muộn mất.

Thở dài, cô bước lên mấy bậc thang dẫn đến cửa trước, để ý thấy chúng khá là ọp ẹp. Không phải dấu hiệu tốt. Ở cửa, cô dừng lại để nhìn bản thực đơn. Món ăn có giá cao nhất là manicotti, giá \$8,95. Đó cũng không phải là dấu hiệu tốt nốt.

Tuy thế, cô vẫn mở cửa và đi vào trong.

Đó là một tiệm ăn nhỏ. Tường để gạch trần. Một cửa vòm chia không gian thành hai phòng bằng nhau, mỗi phòng có khoảng năm sáu chiếc bàn phủ khăn kẻ ca rô trắng và đỏ. Một lò sưởi ốp gỗ sồi trịnh trọng đứng trong một phòng. Những bức ảnh đóng trong khung gỗ treo trên tường để trần. Theo bề ngoài mà nói thì đó là ảnh gia đình. Cũng có vài khung ảnh những bức hình về nước Ý, về nho và ô liu. Có tiếng nhạc. Một bản hòa tấu của bài “I Left My Heart in San Francisco.” Mùi thức ăn thật thiên đường.

Có một gia đình đang ăn tối. Duy nhất một.

Không lấy gì làm đông trong một buổi tối thứ Năm.

Chẳng ích gì khi đi xin việc ở nơi này. Có lẽ cô nên bỏ cuộc tối nay. Có lẽ, nếu cô nhanh chân lên, cô có thể về nhà, thay quần áo, mặc đồ của mình, và đến chỗ David lúc bảy giờ tối. Cô quay người và tiến ra ngoài.

Khi cô đi tới bến xe buýt, trời lại bắt đầu mưa. Cơn gió lạnh quét trên đại dương và gầm rít qua thị trấn. Chiếc áo choàng cũ nát của cô chẳng che chắn được gì cả, và khi cô về đến nhà, cô lạnh cóng.

Cửa ra vào mở toang, nhưng tệ hơn nữa, cửa sổ phòng ăn cũng mở, và căn hộ buốt giá.

“Tệ hại thật,” Lauren lẩm bẩm, xoa hai bàn tay lạnh giá vào nhau trong khi đá cửa đóng lại. Cô vội vã đi tới cửa sổ. Khi cô tới nơi, cô nghe thấy tiếng mẹ hát, “Bỏ đi trên một chuyến bay... biết bao giờ quay lại chốn này.”

Lauren dừng lại. Nỗi tức giận vò xé cô, khiến cô nắm chặt tay. Nếu là con trai, hẳn cô đã đâm vào tường. Cô chưa tìm được công việc, cô trễ cuộc hò hẹn, và giờ lại còn thế nữa. Mẹ cô say rượu và lại đang giao lưu với các vì sao.

Lauren trèo qua cửa sổ và lên tới lối thoát hiểm ọp ẹp.

Trên mái nhà, cô tìm thấy mẹ ngồi trên gờ tường tòa nhà, mặc một chiếc váy vải bông ướt đầm. Mẹ đi chân không.

Lauren đi tới phía sau mẹ, lưu ý để không tiến quá gần mép tường. “Mẹ ơi?”

Mẹ hơi ngoái lại, và mỉm cười với cô. “Này.”

“Mẹ ngồi gần mép tường quá. Lùi lại đi mẹ.”

“Đôi khi cũng cần nhớ rằng ta đang sống. Đến đây nào.” Mẹ vỗ vỗ vào gờ tường bên mình.

Lauren ghét những lúc thế này, những khi sự cần thiết đi kèm với sợ hãi. Mẹ cô thích được sống mạo hiểm; bà luôn nói thế. Lauren thận trọng tiến về phía trước. Rất chậm rãi, cô ngồi xuống bên mẹ.

Đường phố bên dưới họ gần như trống vắng. Một chiếc xe chạy qua, đèn trước nhấp nháy trong mưa, trông rất hư ảo, không thực.

Lauren có thể cảm thấy mẹ run lên vì lạnh. “Mẹ ơi, áo khoác đâu?”

“Mất rồi. À không. Mẹ đưa nó cho Phoebe. Đổi nó lấy một bao thuốc. Mưa khiến mọi vật trở nên đẹp đẽ, phải không?”

“Mẹ đổi áo khoác lấy thuốc lá à,” cô nói ngơ ngẩn, biết rằng câu cũng chẳng ích gì. “Người ta dự báo rằng mùa đông năm nay sẽ lạnh đấy.”

Mẹ nhún vai. “Mẹ hết sạch tiền.”

Lauren quàng tay ôm lấy mẹ. “Đi thôi mẹ. Phải làm mẹ ấm lên một chút. Tắm nước nóng rất tốt đấy.”

Mẹ nhìn cô. “Franco bảo hôm nay gọi điện. Con có nghe điện thoại reo không?”

“Không ạ.”

“Họ không bao giờ quay lại. Với mẹ.”

Dù Lauren đã nghe điều ấy cả ngàn lần, cô vẫn cảm nhận được nỗi đau của mẹ. “Con biết. Đi nào mẹ.” Cô giúp mẹ đứng lên và đưa mẹ ra lối thoát hiểm. Lauren đi theo mẹ đến chỗ cầu thang bằng sắt uốn và vào trong căn hộ. Một khi đã ở bên trong, cô thuyết phục mẹ đi tắm nước nóng, còn mình

thì đi vào phòng và thay quần áo. Khi cô đã sẵn sàng để đi, mẹ đã vào giường nằm.

Lauren đi tới chỗ mẹ, ngồi trên mép giường bên cạnh mẹ. “Con đi vắng mẹ sẽ không sao chứ?”

Mắt mẹ đã buồn ngủ trĩu xuống. “Khi mẹ tắm, điện thoại có đổ chuông không?”

“Không ạ.”

Chậm rãi, mẹ nhìn cô. “Tại sao không có ai yêu mẹ nhỉ, Lauren?”

Câu hỏi, được thốt ra khẽ khàng với nỗi tuyệt vọng khôn cùng khiến Lauren đau đớn sâu sắc và làm cô nghẹn thở. *Con yêu mẹ*, cô nghĩ. Tại sao lại không tính tình yêu ấy nhỉ?

Mẹ quay đầu, vùi vào gối và nhắm mắt.

Chậm chậm, Lauren đứng lên và lùi xa khỏi giường. Điều duy nhất cô nghĩ tới khi cô đi qua căn hộ, xuống cầu thang và xuyên qua thị trấn là: David.

David.

Anh sẽ lấp đầy sự trống vắng trong cô.

KHU VỰC BÌNH LẶNG, SIÊU GIÀU VỚI TÊN GỌI MOUNTAINAIRE CHỈ BAO GỒM vài khối nhà nằm ở ranh giới cực đông của West End, nhưng ở đó, phía sau những cánh cổng được canh gác và những hàng rào bằng gang, tồn tại một thế giới khác. Ốc đảo của sự giàu sang này nằm trên triền đồi trông ra đại dương. Đây là thế giới của David, với những lối đi lát đá hoặc gạch chạm trổ; xe hơi đỗ dưới những mái che cầu kỳ hay trong những ga ra mênh mông; bữa tối được phục vụ trong những thứ đồ sứ mỏng và trong suốt như da em bé. Vào một buổi tối như tối nay, đèn đường bật sáng ở mọi xó xỉnh và khiến cho những hạt mưa rơi xuống biến thành những hạt kim cương bé xíu.

Lauren cảm thấy sự lạc lõng rõ ràng khi cô tiến tới phòng bảo vệ ở cổng ra vào, một cô gái không thuộc về nơi này. Cô tưởng tượng ra một ghi chú

với biểu đồ sẽ được trình lại cho ông và bà Haynes khi họ trở về: Yếu tố xấu xa tới thăm nhà.

“Tôi đến gặp David Haynes,” cô nói, cố giữ tay mình xuôi dọc theo người.

Người gác cổng mỉm cười hiểu biết.

Cánh cổng kêu rì rì rồi mở ra. Cô đi theo con đường trải nhựa uốn lượn trước hơn chục căn nhà trông như trong bìa tạp chí. Những tòa nhà kiểu Georgia, những biệt thự kiểu Pháp, những tòa nhà haciendas [11*](#) kiểu Bel – Air.

Ở đây thật tĩnh lặng. Không có tiếng còi xe, không có hàng xóm cãi nhau hay tiếng ti vi âm ỉ.

Như thường lệ, Lauren cố gắng tưởng tượng cảm giác khi thuộc về một nơi như thế này. Chẳng có ai ở Mountaineire lại phải lo chậm tiền nhà hay hóa đơn điện. Cô biết rằng một người khởi đầu ở nơi này thì không có đích nào là không tới được.

Cô bước theo lối đi dẫn tới cửa ra vào. Những bông hồng thơm ngát, to như cái bát chào đón cô ở hai bên lối đi, làm cô cũng đôi chút cảm thấy mình như công chúa trong chuyện cổ tích. Hơn chục ngọn đèn được giấu khéo léo để chiếu sáng khung cảnh khu vườn.

Cô gõ vào cánh cửa bằng gỗ gụ.

Chỉ một thoáng sau là David mở cửa ra. Nhanh đến nỗi, thực ra, cô nghĩ có lẽ cậu đã đợi bên cửa sổ rồi.

“Em đến muộn nhé,” cậu nói, chậm rãi mỉm cười. Cậu kéo cô vào vòng tay, ngay tại cửa ra vào đang mở toang nơi tất cả hàng xóm có thể nhìn thấy. Cô muốn nói cậu đợi, để đóng cửa đã, nhưng một khi cậu hôn cô, cô quên hết mọi thứ khác. Cậu luôn luôn tạo ra hiệu ứng ấy với cô. Ban đêm, khi nằm trong giường, một mình và nghĩ về cậu, nhớ nhung cậu, cô tự vấn mình về sự tê liệt kỳ lạ ấy. Lời giải thích duy nhất của cô là tình yêu; còn gì khác nữa có thể khiến một cô gái sáng suốt như cô nghĩ rằng không có sự va chạm của bạn trai, mặt trời sẽ biến khỏi bầu trời và để lại đây một thế giới tối tăm và lạnh lẽo?

Cô vòng tay qua cổ cậu và mỉm cười với cậu. Đêm của họ còn chưa thực sự bắt đầu mà ngực cô đã thắt lại với bao nhiêu mong chờ.

“Thật tuyệt là em có thể đến đây. Nếu bố mẹ ở nhà thì anh phải dùng hàng tá lời dối trá để có thể có một đêm bên em.”

Lauren cố gắng tưởng tượng ra một cuộc sống như thế, nơi có ai đó – một bà mẹ - đợi chờ ta, lo lắng cho ta.

Trong căn hộ nhà Ribido không cần đến lời nói dối. Mẹ đã nói chuyện với Lauren về tình dục khi cô bé mới mười hai tuổi. *Con sẽ bị dụ vào chuyện đó*, mẹ nói, châm một điếu thuốc. *Lúc bấy giờ thì có vẻ là một ý hay*. Vẫn hút thuốc, mẹ quăng một gói bao cao su lên bàn nước.

Sau đó mẹ để Lauren tự quyết định, như thế trao bao cao su cho con gái là trách nhiệm duy nhất của người mẹ. Tự Lauren quyết định giờ giới nghiêm cho bản thân mình từ thời thơ ấu; nếu cô đi luôn không về nhà thì cũng chẳng sao.

Lauren biết rằng nếu cô nói với các bạn mình điều đó, họ sẽ ồ à nói là sao cô may mắn thế, nhưng cô thà đổi tất cả sự tự do đó lấy duy nhất một nụ hôn chúc ngủ ngon.

David lùi lại, mỉm cười và cầm tay cô. “Anh có một sự ngạc nhiên dành cho em.”

Cô đi theo cậu dọc hành lang rộng rãi. Gót giày của cô gõ trên đá lát cẩm thạch màu kem. Nếu bố mẹ David ở nhà thì cô phải nhón gót đi lặng lẽ; còn khi chỉ có hai đứa thì cô được là chính mình.

Cậu quay đầu, đi bộ dọc lối đi bằng đá màu kem có vòm cuốn nối liền hành lang với phòng ăn chính.

Quang cảnh như trong một bộ phim. Một chiếc bàn gỗ dài bóng loáng, hai bên là mười sáu chiếc ghế gỗ chạm trổ. Ở giữa bàn có một bình hoa lớn trang trí bằng hoa hồng trắng, hoa ly và lá xanh.

Ở một đầu bàn đã bày biện chỗ ngồi cho hai người. Đồ sứ đẹp đẽ trong suốt và viền vàng đặt trên tấm khăn lót bằng lụa màu ngà. Dao đĩa bằng vàng ánh lên dưới ánh sáng của duy nhất một ngọn nến.

Cô ngược nhìn David, cậu đang mỉm cười rạng rỡ như đứa trẻ trong ngày bế giảng. “Mãi anh mới tìm được mấy cái đồ quý này. Mẹ anh vui chúng vào cả đồng vải bọc màu xanh.”

“Đẹp quá.”

Cậu đưa cô vào chỗ ngồi, kéo ghế cho cô. Khi cô ngồi xuống, cậu rót rượu cider [12*](#) vào ly của cô. “Anh đã định lục lợi kho rượu vang của ông già, nhưng anh biết em sẽ giận anh và lo lắng sợ bị bắt gặp.”

“Em yêu anh,” cô nói, ngượng ngùng vì nước mắt cay xè.

“Anh cũng yêu em.” Cậu lại cười rạng rỡ. “Và anh muốn chính thức mời em đi dự buổi dạ hội đầu năm học với anh.”

Cô cười vang. “Em rất hân hạnh.” Họ đã đi cùng nhau tới mọi buổi dạ hội. Đây sẽ là buổi dạ hội cuối cùng. Nghĩ đến đó, nụ cười của cô dần tắt. Bỗng dưng cô nghĩ tới năm sau và khả năng họ sẽ phải chia lìa. Cô ngược nhìn cậu; cô cần phải thuyết phục cậu rằng họ nên học cùng trường với nhau. Cậu tin là tình yêu của họ sẽ chịu được sự chia ly. Cô không muốn chấp nhận rủi ro đó. Cậu là người duy nhất trên đời từng nói *Anh yêu em*. Cô không muốn sống thiếu điều đó. Thiếu cậu. “David, em...”

Chuông cửa reo vang.

Cô nín thở. “Bố mẹ anh phải không? Ồ, Chúa...”

“Yên tâm. Bố mẹ đã gọi điện từ New York về cách đây một giờ. Bố anh bức mình vì xe limo đến muộn năm phút.” Cậu bắt đầu đi ra cửa.

“Đừng mở cửa.” Cô không muốn bất kỳ điều gì phá hỏng buổi tối của họ. Nhỡ đâu Jared và bọn con trai biết về chuyến đi công chuyện của ông bà Haynes? Chỉ cần có hạt giống đó thôi; một bữa tiệc trung học sẽ nảy mầm trong giây lát.

David cười to. “Em cứ ở yên đó.”

Cô nghe thấy cậu đi dọc hành lang và mở cửa. Rồi cô nghe có tiếng nói. Chút tiếng cười. Rồi cửa đóng lại.

Một phút sau, David quay trở lại phòng ăn chính thức, tay cầm hộp pizza. Mặc chiếc quần jean cạp trễ, rộng thùng thình và chiếc áo phông in

dòng chữ *Đừng ghen tị, không phải ai cũng được là Tôi*, trông cậu đẹp trai đến nỗi cô thấy khó thở.

Cậu đi tới bàn ăn, đặt chiếc hộp xuống. “Anh muốn nấu nướng cho em,” cậu nói, nụ cười tắt trong một giây. “Anh làm cháy tiệt mọi thứ.”

Lauren chậm rãi đứng lên, tiến gần đến chỗ cậu. “Mọi thứ rất hoàn hảo.”

“Thật không em?”

Cô thấy sự cần thiết trong giọng nói của cậu và nó chạm vào nơi sâu thẳm trong tim cô. Cô biết cảm giác ấy thế nào, mong ước được làm vui lòng người khác. “Thật mà,” cô trả lời, kiễng chân lên và hôn cậu.

Cậu kéo cô vào vòng tay, ôm cô chặt đến nỗi cô không thể thở nổi.

Khi họ ăn bánh pizza, nó đã nguội ngắt.

CHƯƠNG 6

Ngôi nhà mới của Livvy là một ngôi nhà kiểu những năm 1970 CỐ tầng lửng, xây trên một miếng đất lớn nằm ở góc phố trong một khu vực thuộc loại đẹp hơn của thị trấn. Một vài ngôi nhà, những ngôi nhà thực sự đắt tiền – nhìn ra đại dương. Những ngôi nhà khác có lối ra một bể bơi hình hạt đậu và một hội trường chung có trang bị bếp. Khi Angie còn đi học, Havenwood là nơi đáng sống. Cô nhớ đã ngồi quanh bể bơi vào mùa hè với bạn bè mình, ngắm nhìn các bà mẹ. Đa số họ nằm trong những chiếc ghế dài, mặc những bộ đồ tắm một mảnh gợi cảm và đội mũ rộng vành; trong tay người lớn ai cũng có thuốc lá và cốc gin tonic. Cô nghĩ họ thật là tinh tế, những bà mẹ ngoại ô ăn trắng mặc trơn. Chẳng giống với người mẹ Ý đầy mùi gia vị chưa từng có một ngày nằm dài bên bể bơi của cộng đồng.

Chắc hẳn chị cô cũng từng nhìn ngắm nơi này với cùng một ánh mắt thiếu niên ước ao được thuộc về nó.

Cô đậu xe trên lối ra vào nhà Livvy, sau chiếc xe Subaru có rơ móc, và bước ra khỏi xe. Ở cửa ra vào, cô dừng lại.

Việc này phải làm thận trọng. Sự thận trọng của một bác sĩ phẫu thuật tim. Angie đã thức gần trắng đêm để nghĩ về việc này. Về việc này và những việc khác nữa. Lại một đêm tồi tệ trên chiếc giường cô đơn, và trong khi cô nằm đó, nhớ lại những gì cô muốn quên và lo lắng cho tương lai của cô, một việc đã trở nên rõ ràng: cô phải đưa Livvy trở lại với công việc.

Angie không biết phải tự điều hành nhà hàng như thế nào và cũng không có mong muốn làm như vậy lâu dài.

Em xin lỗi, Liv.

Đó chắc chắn là những từ khởi đầu. Sau đó, cô sẽ giở bài khiêm nhường và vuốt ve bà chị với những lời khen ngợi. Bất cứ điều gì để được việc. Liv *phải* quay lại nhà hàng. Angie không muốn làm việc ở đó suốt đời, xét cho cùng; chỉ một hai tháng thôi cho tới khi cô có thể ngủ ngon một mình trên giường.

Cô gõ cửa.

Và chờ đợi.

Lại gõ lần nữa.

Cuối cùng Livvy ra mở cửa. Chị mặc một bộ đồ nhung nỉ bó sát với dòng chữ J.Lo chạy ngang ngực. “Chị đoán là thế nào rồi em cũng đến. Vào nhà đi.” Chị lùi lại và quay vào. Chẳng đủ chỗ cho cả hai bọn họ ở lối vào nhỏ xíu như cái tem thư. Livvy đi lên cầu thang trải thảm dẫn vào phòng khách, nơi có trải một băng nhựa trên mặt thảm, chỉ rõ chỗ nên bước đi.

Hai chiếc ghế sofa bằng nhung màu xanh lơ nhạt kê đối diện nhau, ngăn cách bởi một chiếc bàn gỗ bóng loáng. Ghế dựa được viền vàng trang trí; vải bọc in hoa màu hồng và xanh. Tấm thảm trải màu da cam.

“Bọn chị chưa trải được thảm mới,” Livvy nói. “Nhưng đồ đạc thì tuyệt vời. Em có nghĩ thế không?”

Angie để ý thấy một chiếc ghế dựa màu nâu đất, vẫn còn bọc nguyên ni lông. “Đẹp lắm. Chị tự trang trí lấy à?”

Lòng ngực phẳng của Livvy như nở ra. “Chị làm đấy. Chị đã định thuê người làm nội thất nhưng Sal nói rằng chị cũng chẳng kém gì mấy cô gái làm ở dưới cửa hàng Rick’s Sofa World.”

“Em cũng tin chắc thế đấy.”

“Chị còn đang nghĩ có khi có thể tìm được một công việc dưới đó ấy chứ. Ngồi đi em. Cà phê nhé?”

“Vâng.” Angie ngồi xuống ghế.

Livvy đi vào bếp và trở ra sau vài phút với hai cốc cà phê. Chị đưa cho Angie một cốc, rồi ngồi xuống đối diện với cô.

Angie chăm chú nhìn cốc cà phê của mình. Chẳng có lý do gì để trì hoãn. “Chị biết vì sao em đến đây phải không?”

“Tất nhiên.”

“Em xin lỗi, Livvy. Em không có ý định hạ nhục chị hay chỉ trích chị hay làm chị bị tổn thương.”

“Chị biết thế. Em lúc nào chả chẳng may làm thế thôi.”

“Em khác chị và Mira, như chị vẫn hay nói. Đôi khi có thể là em hơi... tập trung quá.”

“Ở tình người ta gọi thế à? Bọn chị ở nhà quê thì gọi như vậy là ác ý đấy. Hay là ám ảnh – ép buộc.” Livvy mỉm cười. “Bọn chị cũng xem *Oprah* [13*](#) đấy, em biết không.”

“Nào, Liv. Chị đang giết em đấy nhé. Hãy chấp nhận lời xin lỗi của em và trở lại làm việc đi. Em cần chị giúp. Em nghĩ chúng ta có thể giúp mẹ mà.”

Livvy hít một hơi sâu. “Vấn đề là thế này. Chị đã luôn giúp đỡ mẹ rồi. Trong năm năm trời chị đã làm việc trong cái nhà hàng chết tiệt đó và lắng nghe ý kiến của mẹ về mọi thứ từ kiểu tóc của chị cho đến đôi giày. Chẳng trách mãi chị mới tìm được một người đàn ông tử tế.” Chị ngả người về phía trước. “Giờ chị là một người vợ. Chị có một người chồng yêu thương chị. Chị không muốn làm hỏng mọi chuyện. Đã đến lúc chị phải bỏ cái kiểu trước hết là một người nhà DeSaria và đặt mọi thứ khác ở vị trí thứ hai. Sal đáng được đối xử như thế.”

Angie muốn tức giận với Livvy, muốn bẻ cong chị theo ý chí của mình; thay vào đó, cô để ý nghĩ của cô đi lang thang, đau đớn về hôn nhân của mình: Có lẽ ở một thời điểm nào đó, cô phải coi hôn nhân quan trọng hơn những đứa trẻ. Cô thở dài. Giờ đã quá muộn. “Chị muốn một khởi đầu mới,” cô nói khẽ, cảm thấy bất ngờ kết nối với chị mình. Họ có điểm chung này.

“Chính xác.”

“Chị đã làm điều nên làm. Đáng ra em...”

“Đừng bắt đầu Angie. Chị biết em chẳng coi mấy ông chồng cũ của chị ra gì nhưng chị đã học được một điều từ họ. Cuộc sống vẫn tiếp diễn. Ta nghĩ là nó sẽ dừng lại, đợi cho đến khi ta thôi than khóc, nhưng thực ra nó vẫn tiếp diễn. Đừng có mất thời gian hồi tưởng. Ta không muốn bỏ lỡ những điều đợi ta phía trước.”

“Em đoán đây chính là điều đang đợi em phía trước vào lúc này. Cám ơn chị nhiều.” Cô cố gắng mỉm cười. “Có lẽ chị sẽ có cách nào đó giúp em không, ít ra là thế? Có thể cho em vài lời khuyên?”

“Em hỏi xin chị lời khuyên ư?”

“Có lẽ chỉ lần này thôi, và có thể em cũng không nghe theo lời chị.” Cô với tay vào túi xách để lấy cuốn sổ ghi chép.

Livvy cười vang. “Đọc danh sách của em lên nào.”

“Làm sao mà chị biết...”

“Em đã bắt đầu lập danh sách từ hồi mới học lớp ba. Có nhớ chúng thường biến mất không?”

“Vâng.”

“Chị xả chúng vào toa lét. Chúng làm chị phát điên. Tất cả những thứ em muốn đạt được.” Chị mỉm cười. “Chị cũng nên lập vài bản danh sách cho chính mình.”

Đó là thứ gần với một lời khen nhất mà cô nhận được từ chị mình. Cô đưa cho chị cuốn sổ ghi chép. Bản danh sách dài ba trang.

Livvy mở sổ ra. Môi chị động đậy trong khi chị đọc. Một nụ cười hiện ra, ban đầu chậm rãi. Đến khi chị ngẩng đầu lên, chị sắp sửa cười thành tiếng. “Em muốn làm tất cả những điều này ư?”

“Có gì sai nào?”

“Em đã bao giờ gặp mẹ chúng mình chưa? Em biết đấy, người phụ nữ đã trang trí cây thông Giáng sinh trong ba mươi năm qua bằng cùng một thứ đồ trang trí? Tại sao? Bởi vì mẹ thích cái cây như thế.”

Angie chớp mắt. Đúng như vậy. Mẹ là người rộng lượng, đáng yêu, hào phóng... chừng nào mọi thứ còn diễn ra theo cách mẹ muốn. Những thay đổi này sẽ chẳng được chào đón đâu.

“Tuy nhiên,” Livvy tiếp tục, ý tưởng của em có thể cứu vãn được DeSaria’s... nếu được. Nhưng chị chẳng muốn ở vào vị trí của em đâu.”

“Chị sẽ làm điều gì trước tiên?”

Livvy nhìn bản danh sách, lật giở các trang. “Điều đó không có trong này.”

“Điều gì thế ạ?”

“Trước tiên, em phải thuê một nhân viên phục vụ bàn mới. Rosa Contadori đã phục vụ ở nhà hàng DeSaria’s từ trước khi em ra đời. Chị có thể học đánh golf trong thời gian bà ấy ghi yêu cầu của khách. Chị đã nhu nhược, nhưng...” Chị nhún vai. “Chị không nghĩ là em sẽ phục vụ bàn.”

Angie không thể không đồng ý với điều đó. “Chị có gợi ý gì không?”

Livvy cười. “Phải đảm bảo cô ấy là người Ý.”

“Buồn cười nhỉ.” Angie cầm lấy bút. “Có gì nữa không?”

“Khối thứ. Hãy bắt đầu với những điều cơ bản...”

ANGIE ĐÚNG TRÊN VỈA HÈ, NGẮM NHÌN NHÀ HÀNG ĐÃ TỪNG LÀ MỘT PHẦN thời tuổi trẻ của cô. Tối nào bố và mẹ cũng có mặt ở đây; bố đứng ở cửa chính, đón chào khách, mẹ ở trong bếp, nấu nướng cho khách. Bữa tối của gia đình thường là vào lúc bốn rưỡi chiều, trước khi khách đến. Họ cùng ngồi quanh một chiếc bàn tròn trong bếp để không ai thấy họ nếu có khách đến sớm. Sau bữa tối, Mira và Livvy bắt tay vào làm việc, bưng đồ ăn cho khách và dọn bàn.

Nhưng Angie thì không.

Con bé này có thiên tư, bố luôn nói thế. Nó sẽ vào đại học, nên nó cần phải học.

Chẳng ai thắc mắc gì. Một khi bố đã lên tiếng, vấn đề kết thúc tại đây. Angie sẽ đi học đại học. Thế thôi. Đêm này qua đêm khác, cô miệt mài học trong bếp.

Chẳng có gì lạ là cô được nhận học bổng.

Giờ cô ở đây, quay trở lại với sự khởi đầu cuộc sống, chuẩn bị cứu vãn việc làm ăn mà cô chẳng biết tí gì, và đêm nay sẽ chẳng có Livvy ở đó giúp cô một tay.

Cô nhìn chăm chăm vào những ghi chép của mình. Nhờ cô và Livvy, chúng đã dài thêm bốn trang. Ý tưởng nối tiếp ý tưởng.

Angie sẽ là người thực hiện những thay đổi.

Cô bước lên mấy bậc thềm và đi qua cửa chính. Dĩ nhiên, nhà hàng đã mở cửa. Mẹ đến đúng ba rưỡi, không sớm, không muộn, như thường lệ vào mỗi đêm thứ Sáu, suốt ba thập kỷ qua.

Angie nghe tiếng động, tiếng xúng xoảng trong bếp. Cô bước vào, thấy mẹ đang rửa xả. “Mira thì đến muộn. Còn Rosa thì gọi điện báo ốm tối nay. Mẹ biết là cô ta đang chơi bingo ở Elks.”

“Rosa ốm ư?” Angie thấy giọng mình hoảng hốt. “Cô ấy là người phục vụ bàn duy nhất của chúng ta.”

“Giờ thì *con* sẽ là nhân viên phục vụ của chúng ta,” mẹ nói. “Chẳng khó gì lắm, Angela. Chỉ cần đưa đồ khách hàng gọi cho họ thôi mà.” Mẹ lại tiếp tục với món thịt viên.

Angie ra khỏi nhà bếp. Trong phòng ăn, cô đi từ bàn này sang bàn khác, kiểm tra mọi chi tiết, đảm bảo rằng các lọ tiêu và muối được tra đầy, các chỗ ngồi sạch sẽ và được bày biện đúng cách.

Mười phút sau Mira vội vã đi vào. “Xin lỗi, chị đến muộn,” chị nói lớn với Angie trên đường đi vào bếp. “Daniella bị ngã xe đạp.”

Angie gật đầu và quay trở lại với thực đơn, nghiên cứu nó như thể đó là giáo trình hướng dẫn CliffsNotes, còn cô đang nhồi nhét học thi.

Lúc năm giờ bốn mươi lăm phút, khách hàng đầu tiên đã tới. Đó là bác sĩ Feinstein và vợ, họ có một phòng khám ở thị trấn. Hai mươi phút sau, đến lượt gia đình Giuliani. Angie chào đón họ như bố cô hằng làm, rồi dẫn họ tới bàn. Trong những phút đầu tiên, cô cảm thấy rất thoải mái, như thể cuối

cùng cô cũng trở thành một phần của di sản. Mẹ nhìn cô tươi rói, gật gù cổ vũ cô.

Đến sáu giờ mười lăm, cô bắt đầu có vấn đề.

Làm sao mà bảy người lại tạo ra lắm việc thế?

Làm ơn cho thêm nước.

Tôi đã gọi pho mát Parmesan mà.

Bánh mì của chúng tôi đâu – dầu olive nữa?

“Angela, có thể con là người viết quảng cáo tài năng,” có một lúc mẹ nói với cô, “nhưng mẹ không thưởng con tiền trà nước nhiều đâu. Con chậm quá.”

Angie không thể không đồng tình. Cô đi về chỗ bàn của nhà Feinsteins và đặt đĩa đựng món cannelloni lên bàn. “Cháu sẽ quay lại mang món tôm cho bác, bác Feinsteins,” cô nói, rồi chạy vào bếp.

“Mẹ hy vọng là khi vợ ông ấy được phục vụ thì bác sĩ Feinsteins còn chưa ăn xong,” mẹ nói, chép miệng không hài lòng. “Mira, nặn thịt viên to hơn đi.”

Angie ra khỏi bếp và vội vàng chạy tới bàn nhà Feinsteins.

Trong khi cô phục vụ món tôm, cô nghe tiếng cửa mở. Và chuông cửa ngân lên.

Lại có khách nữa ư. *Ồ không.*

Cô chậm chậm quay lại và nhìn thấy Livvy. Chị cô vừa nhìn thấy cô đã phá lên cười.

Angie đứng thẳng lên. “Chị đến đây để cười em đấy à?”

“Công chúa làm việc ở DeSaria ư? Dĩ nhiên chị đến để cười em rồi.” Livvy chạm vào vai cô. “Và để giúp đỡ em.”

ĐẾN CUỐI BUỔI TỐI THÌ ĐẦU ANGIE ONG ONG. “ĐƯỢC. CHÍNH THỨC CÔNG bố nhé. Em là nữ hầu bàn tồi tệ nhất trong lịch sử.” Cô nhìn xuống quần áo mình. Cô đã làm rớt rượu vang đỏ lên tạp dề và nhúng tay áo vào sốt kem kiểu Anh. Trên quần cô có vết bẩn, gần như chắc chắn là do lasagna. Cô ngồi xuống chiếc bàn kê khuất trong góc bên cạnh Mira. “Em

không thể tin nổi em đã mặc đồ len cát sơ mia và đi giày cao gót. Chẳng trách mỗi lần nhìn thấy em Livvy lại cười phá lên.”

“Em sẽ tiến bộ dần.” Mira hứa. “Đây. Gập khăn ăn đi.”

“Vâng, em chắc chắn là chuyện không thể tệ hơn được nữa.” Angie không thể không cười, mặc dầu chẳng có gì là buồn cười sất. Thật ra, cô đã không nghĩ là lại khó đến thế. Cả đời cô, mọi thứ đều đến dễ dàng. Làm thử cái gì cô cũng đều giỏi cả. Không phải quá đặc sắc, có thể, nhưng chắc chắn hơn mức trung bình. Cô tốt nghiệp đại học UCLA sau bốn năm học, ơn trời, và có điểm số rất đáng kính trọng, và ngay lập tức cô được hãng quảng cáo tốt nhất ở Seattle mời làm việc.

Thật sự, toàn bộ chuyện không có khả năng phục vụ bàn đã khiến cô rất sốc. “Thật là ngược.”

Mira ngược lên khỏi chỗ khăn ăn. “Đừng lo. Rosa hiếm khi báo ốm lắm. Thường thì chị ta có thể lo được cho đám khách này. Và em sẽ khá hơn.”

“Em biết, nhưng...” Angie nhìn xuống hai bàn tay mình. Hai nốt bông màu hồng làm xây xát bàn tay cô. May mắn làm sao, cô làm đổ xốt nóng lên tay mình chứ không phải lên người bà Giulia. “Em không biết em có thể làm được việc này không.”

Mira gập chiếc khăn ăn trắng thành hình thiên nga và đẩy nó qua bàn.

Angie nhớ lại cái đêm bố dạy cô cách biến một miếng vải hình vuông bình thường thành một chú chim. Khi ngẩng lên và nhìn thấy nụ cười của chị, cô hiểu rằng chị cố tình nhắc cô nhớ lại điều ấy.

“Chị và Livvy mất hàng tuần mới học được cách làm đấy. Bọn chị ngồi trên sàn nhà cạnh bố, cố gắng bắt chước từng cử động của bố để bố mỉm cười với bọn chị và nói *Tốt lắm, các công chúa*. Bọn chị nghĩ là bọn chị đã làm rất tốt... rồi em tham gia và học được cách làm ngay sau khi thử ba lần. *Con bé này, bố nói, có thể làm mọi thứ.*”

Kỷ niệm đáng lẽ khiến cô mỉm cười, nhưng lần này cô nhìn ra nhiều điều khác. “Khổ thân chị với Livvy.”

Mira phẩy tay. “Ý chị không phải thế. Chỗ này – DeSaria’s – là máu thịt của em, cũng như của bọn chị. Dẫu bao nhiêu năm qua em không phải là

một phần của nơi này cũng không thay đổi được điều đó. Em là một người trong chúng ta, và em có thể làm bất cứ điều gì cần phải làm. Bố tin tưởng vào em và chị cũng thế.”

“Em sợ.”

Mira mỉm cười dịu dàng. “Như thế không phải là em rồi.”

Angie ngoảnh nhìn đăm đăm qua cửa sổ xuống dãy phố vắng lặng. Lá rơi lả tả trên mặt đất, trên lối đi bằng xi măng gồ gề. “Em đã trở nên như thế đấy.” Cô ghét phải thú nhận điều đó.

Mira cúi sát xuống. “Chị có thể nói thật lòng không?”

“Tất nhiên là không rồi.” Angie cố gắng cười phá lên, nhưng khi nhìn vào khuôn mặt nghiêm chỉnh của chị mình, cô không thể cười được.

“Em đã chỉ... nghĩ về bản thân quá nhiều trong mấy năm qua. Chị không có ý nói là em ích kỷ. Muốn một đứa con và mất Sophia... Điều đó khiến em... lặng thinh. Gần như cô độc.”

Gần như cô độc.

Đúng như thế.

“Em cảm thấy như mình bị buộc vào sợi chỉ mảnh treo lơ lửng bên trên một cái hố to tướng.”

“Thế thì kiểu gì em cũng sẽ rơi xuống đấy.”

Cô từng nghĩ về điều đó. Cô đã mất con gái, mất cha, mất chồng trong cùng một năm. Đó chắc hẳn là cú ngã mà cô đã e ngại. “Đôi khi em nghĩ là em vẫn đang rơi tự do. Ban đêm là tệ nhất.”

“Có lẽ đã đến lúc em phải nhìn về phía trước.”

“Em có nhà hàng mà. Em đang cố gắng đây.”

“Thế còn những lúc nhà hàng đóng cửa?”

Angie nuốt mạnh. “Khó lắm,” cô thú nhận. “Em cố gắng học hỏi và ghi chép.”

“Một công việc chắc không thể đủ.”

Angie ước gì cô có thể cài lại tuyên bố chính xác ấy, nhưng cô đã biết đến sự thật này từ lâu rồi, khi cô còn yêu quý công việc của mình và mong

mọi có con. “Không.”

“Có lẽ đã đến lúc phải tìm đến một người khác đang cần được giúp đỡ rồi.”

Angie đã từng nghĩ đến điều đó. Điều đầu tiên hiện đến trong óc cô là hình ảnh cô bé mới lớn cô đã nhìn thấy ở bãi đỗ xe của siêu thị Safeway. Angie đã giúp mình bằng cách giúp cô bé đó. Đêm hôm ấy cô ngủ được trọn đêm đến sáng.

Có lẽ đó là câu trả lời. Giúp đỡ ai đó.

Cô cảm thấy mình bắt đầu mỉm cười. “Các ngày thứ Hai em không bận.”

Mira mỉm cười đáp lại. “Và hầu hết các buổi sáng cũng vậy.”

LẦN ĐẦU TIÊN, LAUREN THỨC DẬY CẢM THẤY AN TOÀN VÔ CÙNG. CÁNH tay David ôm choàng quanh cô, giữ cô thật gần, kể cả trong giấc ngủ.

Cô tận hưởng cảm giác ấy, mỉm cười, tưởng tượng ra cuộc sống hôn nhân sẽ luôn như thế này.

Cô nằm đó thật lâu, ngắm nhìn cậu ngủ. Cuối cùng, cô nhẹ nhàng nhích ra khỏi cậu và lăn xuống giường. Cô sẽ chuẩn bị bữa sáng cho cậu và bung đến cho cậu ở trong giường.

Trước tủ ngăn kéo của cậu, cô dừng lại và mở ngăn tủ trên cùng. Tìm thấy một chiếc áo phong dài, cô mặc vào và đi xuống dưới nhà.

Nhà bếp đẹp tuyệt vời – toàn là đá cẩm thạch, thép không gỉ và bề mặt bếp bóng loáng. Những bình lọ, nồi niêu bóng như bạc trong ánh sáng. Cô lục lọi trong các ngăn tủ và tủ lạnh, tìm mọi thứ cô cần để làm món trứng bác, thịt muối chiên và bánh crếp. Khi bữa sáng xong xuôi, cô đặt tất cả lên một chiếc khay gỗ đẹp đẽ và bê lên gác.

Cô thấy David đã ngồi dậy trên giường, đang ngáp. “Em đây rồi,” cậu nói, cười toét miệng khi thấy cô. “Anh đã lo rằng...”

“Làm như em sẽ bỏ anh đi không bằng.” Cô chui vào giường bên cạnh cậu và đặt cái khay giữa họ.

“Trông thật tuyệt,” cậu nói, hôn lên má cô.

Trong khi họ ăn sáng, họ nói về những chuyện bình thường: bài kiểm tra trong kỳ thi đại học sắp tới, bóng đá, chuyện ngồi lê đôi mách ở trường. David nói về chiếc xe hơi hiệu Porsche mà cậu và bố đang phục chế lại. Đó là thứ duy nhất hai cha con làm cùng với nhau nên David bị ám ảnh bởi chiếc xe. Cậu thích thú những giờ họ ở bên nhau trong ga ra. Thực sự là, cậu nói về chuyện đó nhiều đến nỗi cô gần như chẳng để ý nghe nữa. Cậu bắt đầu nói chuyện gì đó về tỉ trọng hộp số và tăng tốc ngoài giới hạn, và cô thấy sự chú ý của mình nhạt đi.

Cô liếc nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh nắng mặt trời ngập tràn ô cửa kính, và bỗng dưng cô thấy mình nghĩ đến California và tương lai của họ. Cô không thể nhớ nổi bao lần cô thường sắp xếp các tờ rơi giới thiệu về các trường đại học dựa trên sự khả thi về học bổng. Theo tính toán của cô, cơ hội tốt nhất trong khả năng của cô là ở các trường đại học tư nhân. Trong số các trường ấy, cô thích nhất Trường Đại học Tổng hợp Nam California. Ở đó có sự kết hợp giữa những vận động viên đẳng cấp thế giới với những học giả hàng đầu.

Thật không may, trường đó lại nằm cách trường Stanford những tám giờ xe chạy.

Cô phải làm thế nào đó để thuyết phục David xem xét khả năng vào trường USC. Khả năng thứ hai là cô phải chọn vào học ở Santa Clara. Nhưng thật sự thì, cô học trường Thiên Chúa giáo chừng đó là đủ lắm rồi.

“... cực kỳ chặt luôn. Da hoàn hảo. Lauren? Em có nghe anh nói không?”

Cô quay lại phía cậu. “Dĩ nhiên là có. Anh đang nói về tỉ trọng hộp số mà.”

Cậu cười vang. “Ừ, anh nói điều đó cách đây cả tiếng rồi. Anh biết là em không lắng nghe mà.”

Cô cảm thấy hai má mình nóng bừng lên. “Em xin lỗi. Em đang mãi nghĩ về trường đại học.”

Cậu cầm cái khay gỗ lên và đặt nó trên chiếc bàn ngủ to ngoại cỡ ở bên trái. “Lúc nào em cũng lo lắng về tương lai.”

“Còn anh thì chẳng lo lắng bao giờ.”

“Chẳng ích gì.”

Trước khi cô kịp đáp lời, cậu ngả người ra và hôn cô. Mọi suy nghĩ về trường đại học cũng như tương lai không chắc chắn của họ tan biến hết. Cô đắm mình trong nụ hôn và vòng tay của cậu.

Hàng tiếng sau, khi rốt cuộc thì họ cũng đẩy chăn ra và rời khỏi giường ngủ, cô gần như quên hẳn những âu lo.

“Đi Longview trượt băng thôi.” Cậu nói, chúi đầu vào ngăn kéo để tìm chiếc áo phong cậu muốn mặc.

Thường thì cô rất thích đi trượt băng. Cô liếc nhìn xuống đồng quần áo của mình. Cô chớp mắt khi nhìn thấy sự tả tơi của chiếc áo khoác, và cô biết rằng tất của cô thủng. “Hôm nay em không thể đi được. Em cần tìm việc.”

“Vào ngày thứ Bảy ư?”

Cô ngược nhìn cậu. Ngay lúc ấy, có cảm giác như họ bị chia cắt bởi khoảng cách xa hơn nhiều so với vài hàng gạch dưới sàn. “Em biết là chán lắm, nhưng em đâu biết làm cách nào khác?”

David tiến về phía cô. “Bao nhiêu nào?”

“Bao nhiêu cái gì?”

“Tiền thuê nhà em cần. Em còn chậm bao nhiêu tiền nhà?”

Lauren cảm thấy hai má mình đỏ ửng. “Em chưa bao giờ nói...”

“Em không bao giờ làm thế. Anh có gốc đâu, Lo. Em còn nợ bao nhiêu?”

Cô ước gì đất nứt ra và nuốt chửng cô. “Hai trăm. Nhưng thứ Hai là ngày đầu tháng rồi.”

“Hai trăm. Anh trả chừng đó để mua vô lăng mới và núm cần số.”

Cô không biết phải nói lại điều gì. Đối với cậu, số tiền đó chỉ bằng tiền tiêu vặt. Cô thôi nhìn cậu và cúi xuống nhặt quần áo mình.

“Để anh...”

“Không,” cô nói, không dám nhìn cậu. Nước mắt cô nóng bỏng. Sự xấu hổ của cô gần như không thể chịu đựng nổi. Đáng nhẽ đâu cần thế, cô biết.

Cậu yêu cô; cậu luôn nói với cô như vậy, nhưng đâu sao.

“Tại sao không?”

Cô chậm rãi đứng thẳng lên. Cuối cùng nhìn cô nhìn cậu. “Cả đời em,” cô nói, “Em đã phải thấy mẹ nhận tiền của đàn ông. Ban đầu thì gần như chẳng đáng gì. Tiền mua bia hoặc thuốc lá. Rồi thì năm chục đô để mua một cái váy mới hay một trăm đô để trả tiền điện. Nó... thay đổi mọi điều, tiền ấy mà.”

“Anh không phải như mấy người đàn ông kia và em biết thế mà.”

“Em cần chúng ta phải khác như vậy. Anh không thấy sao?”

Cậu chạm vào khuôn mặt cô dịu dàng tới nỗi cô muốn khóc. “Anh thấy là em sẽ không để anh giúp đỡ em.”

Làm sao cô có thể giải thích điều ấy cho cậu, rằng việc cậu giúp cô sẽ như một dòng sông nhấn chìm họ xuống? “Chỉ cần anh yêu em,” cô thì thầm, quàng tay quanh người cậu và ôm chặt lấy cậu.

Cậu nhắc cô lên khỏi mặt đất, hôn cô cho tới khi cô thấy ngất ngây và mỉm cười trở lại.

“Chúng ta sẽ đi trượt băng, thế thôi.”

Cô muốn vậy, muốn được đắm mình trong cái lạnh, trượt vòng quanh, vòng quanh và chẳng có gì níu cô lại mặt đất trừ bàn tay ấm áp của David. “Thôi được. Nhưng em không mang đủ quần áo. Em sẽ phải ghé về nhà.” Cô không thể không mỉm cười. Cảm giác nhượng bộ, được có một ngày không rắc rối thật dễ chịu.

Cậu cầm lấy tay cô và dẫn cô ra khỏi phòng ngủ, đi dọc hành lang đến phòng ngủ của bố mẹ cậu.

“David, anh làm gì thế?” Cô đi theo cậu, cau mày.

Cậu mở cửa và đi tới chỗ tủ quần áo, mở cả cửa tủ ra. Đèn tự động sáng lên.

Tủ quần áo còn rộng hơn cả phòng khách nhà Lauren.

“Mấy chiếc áo khoác của mẹ ở đằng sau kia. Em chọn một chiếc đi.”

Lauren tiến về phía trước như một khúc gỗ cho tới khi cô đứng ngay trước những chiếc áo khoác của bà Haynes. Có ít nhất một tá. Da. Len cashmere. Dạ. Da lộn. Chẳng chiếc nào cũ sờn dù chỉ là một chút.

“Chọn một chiếc và đi thôi.”

Lauren dường như không thể cử động. Tim cô đập quá nhanh; nó khiến cô hơi khó thở. Bỗng dưng cô cảm thấy dễ tổn thương, trần trụi bởi sự túng thiếu. Cô lùi lại, quay về phía David. Nếu cậu có để ý thấy mắt cô sáng lên thế nào hay nụ cười của cô méo mó ra sao, cậu cũng không thể hiện ra.

“Em vừa mới nhớ ra. Em có mang theo áo khoác. Em sẽ ổn thôi.”

“Em chắc không?”

“Dĩ nhiên rồi. Em sẽ mượn áo len của anh. Giờ, mình đi thôi.”

CHƯƠNG 7

Angie đi theo con đường chạy dọc bờ biển đến rìa thị trấn. BÊN TRÁI cô, Thái Bình Dương dường như tăng tốc cho một trận bão mùa thu. Sóng trắng xoá đánh vào bờ cát màu xi măng, khiến cây cối ngã nghiêng về phía đất liền. Bầu trời một màu xám thép, và gió thổi qua những cành cây dọc bờ biển và đập vào kính chắn gió của cô. Trời mưa nặng hạt đến nỗi cô phải đặt cần gạt nước ở tốc độ cao, vậy mà cũng chẳng ăn thua gì.

Trong hẻm Azalea, cô rẽ trái và thấy mình trong một con phố nhỏ, hẹp đã từng có thời được lát đá. Giờ thì ổ gà nhiều hơn đường nhựa. Chiếc xe của cô lao đảo trên con đường gập ghềnh như một người say.

Nhà Hỗ trợ lảng giềng nằm ở tận cùng của con đường xơ xác này trong một ngôi nhà kiểu Victoria màu xanh lam nhạt, đối lập với màu sắc phôi phai của những ngôi nhà lưu động tạo nên phần còn lại của khu dân cư. Trong khi trên hàng rào của hầu hết các ngôi nhà khác đều treo biển *Coi chừng chó dữ* ở phía trước, ở đây, tấm biển đơn giản ghi *Chào mừng*.

Cô lái xe vào bãi đỗ xe trải sỏi, ngạc nhiên thấy có nhiều ô tô và xe tải đã đỗ ở đây. Còn chưa tới mười giờ sáng Chủ nhật, thế mà chỗ này đã đông rồi.

Cô đỗ xe cạnh một chiếc xe bán tải tồi tàn màu đỏ có hai cửa màu xanh và một giá để súng bên cửa sổ. Cầm lấy chỗ đồ quyên góp – thức ăn đóng hộp, đồ vệ sinh cá nhân, cùng với một vài thẻ tặng gà tây từ cửa hàng thực

phẩm trong thị trấn – cô đi theo con đường trải sỏi đến cánh cửa ra vào sơn màu tươi sáng. Một chú lùn bằng sứ nhoèn cười với cô từ góc hiên nhà.

Mỉm cười, cô mở cửa và bước vào không gian huyền ảo.

Toàn bộ tầng dưới ngôi nhà đầy người trò chuyện và đi lại. Vài đứa trẻ con tụ tập gần cửa sổ, chơi trò xếp hình. Phụ nữ với khuôn mặt mệt mỏi, và nụ cười tả tơi ngồi dọc tường, điền vào những bảng biểu kẹp trên tấm bìa. Ở góc đằng xa, hai người đàn ông đang lấy đồ ăn đóng hộp ra khỏi thùng và đặt lên sàn.

“Tôi có thể giúp gì được chị?”

Mất một lát Angie mới nhận ra rằng người ta đang nói với cô. Khi hiểu ra, cô mỉm cười với người phụ nữ vừa lên tiếng. “Tôi xin lỗi. Ở đây thật bận rộn.”

“Như một rạp xiếc. Sẽ như thế này cho đến hết kỳ nghỉ lễ. Dù sao, chúng tôi cũng hy vọng như vậy.” Người phụ nữ cau mày nhìn Angie, gõ gõ chiếc bút vào cằm. “Trông cô rất quen.”

“Gái thị trấn thường như thế mà.” Cô bước vòng qua chỗ đồ chơi trên sàn và ngồi xuống đối diện với người phụ nữ. “Tôi là Angie Malone. Trước kia họ của tôi là DeSaria.”

Người phụ nữ đập tay lên bàn, làm bể cá sổng sành. “Dĩ nhiên rồi. Chị tốt nghiệp cùng năm với Mira. Chị là Dana Herter đây.” Chị chìa tay ra.

Angie bắt tay chị.

“Bọn chị có thể giúp gì em nào?”

“Em sẽ ở lại nhà một thời gian...”

Khuôn mặt hồng hào của Dana bỗng xuất hiện những nếp nhăn trĩu nặng như trên mặt chó Shar pei. “Bọn chị có nghe nói về chuyện ly dị của em.”

Angie cố gắng để tiếp tục mỉm cười. “Dĩ nhiên là chị có nghe rồi.”

“Thị trấn nhỏ mà.”

“Rất nhỏ. Dù sao, em cũng sẽ làm việc một thời gian ở nhà hàng và em nghĩ...” Cô nhún vai. “Chừng nào em còn ở đây, em có thể làm thêm công việc tình nguyện viên cũng tốt.”

Dana gật đầu. “Chị đã bắt đầu làm ở đây khi Doug bỏ chị đi. Doug Rhymer? Em nhớ không? Đội trưởng đội vật? Giờ anh ta sống với Kelly Santos. Đồ chó đẻ.” Chị mỉm cười, nhưng nụ cười run rẩy và không làm mắt chị ánh lên. “Chỗ này đã giúp chị.”

Angie ngả người ra ghế, cảm thấy như mình không có xương. *Mình cũng là một người trong nhóm này*, cô nghĩ. Nhóm những người không kết hôn. Mọi người đoán định nọ kia về cô bởi vì cô đã thất bại trong hôn nhân. Sao cô lại không nhận ra điều đó nhỉ? “Em có thể giúp được gì?”

“Nhiều thứ lắm. Đây này.” Dana với tay vào ngăn kéo bàn làm việc và lôi ra một cuốn giới thiệu in hai màu. “Trong này có những nét chính về các dịch vụ ở đây. Em đọc đi và xem điều gì khiến em quan tâm.”

Angie cầm lấy cuốn sách giới thiệu và lật mở ra. Cô chỉ mới bắt đầu đọc thì Dana nói, “Em có thể đưa đồ quyên góp của em cho Ted - ở đằng kia không? Ông ấy sắp về rồi.”

“Ồ. Chắc chắn rồi.” Angie bê hộp đồ quyên góp đến chỗ hai người đàn ông, họ mỉm cười đón nhận và tiếp tục làm việc. Cô quay lại chỗ sảnh và ngồi xuống một chiếc ghế nhựa đúc ở khu vực được bố trí tạm thời làm phòng đợi.

Cô lật giở qua cuốn sách giới thiệu, đọc về các dịch vụ. Tư vấn gia đình. Trung tâm cha mẹ và trẻ em. Chương trình điều trị bạo lực gia đình. Một ngân hàng lương thực. Có cả một danh sách các hoạt động gây quỹ - giải đánh golf, đấu giá, đua xe đạp, các buổi khiêu vũ marathon. *Ngày nào những công dân hảo tâm trong cộng đồng của chúng ta cũng ghé tới quyên góp thực phẩm, tiền bạc, quần áo hay thời gian. Bằng cách đó chúng ta hỗ trợ chính mình và hỗ trợ lẫn nhau.*

Angie cảm thấy như có một luồng điện chạy qua cơ thể ngay lúc ấy. Khi cô nhận ra rằng đó là niềm hy vọng, cô ngước lên, mỉm cười, ước gì có ai ở đó để cô có thể sẻ chia.

Ý nghĩ tiếp theo của cô là Conlan. Và nụ cười của cô tan biến. Cô hiểu ra rằng sẽ còn nhiều khoảnh khắc như vậy nữa trong những tháng tới. Những thời điểm mà – chỉ trong giây lát, chỉ đủ dài để gợi nỗi đau – cô sẽ quên là

giờ đây mình cô độc. Cô buộc mình phải mỉm cười trở lại, dù cảm giác nụ cười căng cứng, không tự nhiên.

Đó là lúc cô nhìn thấy cô gái. Cô gái đi qua cửa ra vào, trông y hệt như một con chó nhỏ bị chết đuối, nước nhỏ giọt từ mũi cô, tóc cô, gấu quần cô. Mớ tóc ướt đầm của cô màu đỏ rực, mặc dù không thể gọi tên chính xác sắc đỏ ấy. Làn da của cô gái trắng muốt như da Nicole Kidman và mắt cô màu nâu thăm thẳm; đôi mắt quá lớn so với gương mặt cô, đem đến cho cô vẻ trẻ trung đến khó tin. Tàn nhang lấm tấm trên hai gò má và sống mũi cô.

Đó là cô gái ở bãi đỗ xe; cô gái đã cài những tờ rơi *Tìm Việc* trên cần gạt nước.

Cô gái dừng lại ở cửa. Cô khép chặt chiếc áo khoác quanh mình, nhưng chiếc áo xơ xác quá khiến cử chỉ ấy trở thành vô nghĩa. Chiếc áo quá nhỏ và sờn rách ở cửa tay. Cô gái đi đến chỗ bàn tiếp đón.

Dana ngược nhìn, mỉm cười và nói gì đó.

Angie không thể cưỡng lại. Cô đứng lên và di chuyển đến gần hơn để có thể lắng nghe.

“Cháu đọc báo thấy nói đến việc quyên áo khoác.” Cô gái nói, khoanh tay và hơi rùng mình đôi chút.

“Chúng tôi mới bắt đầu gom từ tuần trước. Cháu phải để lại tên và số điện thoại. Chúng tôi sẽ liên lạc với cháu khi có áo cỡ của cháu.”

“Cháu muốn tìm áo cho mẹ cháu,” cô gái nói. “Mẹ cháu mặc cỡ S.”

Dana gõ bút chì vào cằm và nhìn cô gái chăm chú. “Thế còn áo khoác cho cháu thì sao? Chiếc áo này có vẻ...”

Cô gái cười vang; âm thanh sắc. Căng thẳng. “Cháu không sao.” Cô cúi xuống và viết gì đó lên một mảnh giấy, rồi chuyển nó qua bàn. “Cháu tên là Lauren Ribido. Đây là số điện thoại của cháu. Cô cứ gọi cho cháu khi có áo. Cảm ơn cô.” Cô gái nhanh chóng quay người tiến ra cửa.

Angie đứng đó, bất động, nhìn chăm chăm vào cánh cửa khép. Tim cô đập thật nhanh.

Chạy theo cô gái.

Ý nghĩ ấy bùng lên trong cô, làm cô phát hoảng vì sự mãnh liệt của nó.

Ấy là một ý nghĩ điên rồ. Tại sao?

Cô không biết. Không có câu trả lời. Tất cả những gì cô biết ấy là cô cảm thấy... có sự gắn kết nào đó với cô gái vị thành niên tội nghiệp đang cần một chiếc áo khoác vậy mà lại đi hỏi xin một chiếc cho mẹ mình. Cô đứng dậy, tiến lên một bước, rồi một bước nữa. Trước khi cô nhận ra, cô đã ra đến bên ngoài.

Mưa táp khiến cỏ rạp cả xuống, mưa đọng thành vũng tại bất kỳ chỗ nào đất hơi trũng. Hàng rào đỏ rực như lửa viền quanh khu đất ánh lên vì ẩm ướt và rung rinh trong gió.

Ở cuối con đường, cô gái đang chạy.

Angie vào trong xe, bật đèn lên cùng với cần gạt nước, và lùi xe ra khỏi bãi đỗ. Trong khi cô lái xe xuôi xuống con đường gập ghềnh, ánh đèn xe của cô chiếu sáng hình bóng của cô gái, cô tự hỏi mình đang làm cái quái gì thế.

Lén lút theo dõi, phần thực tế trong cô nói.

Giúp đỡ, phần mơ mộng trong cô đáp trả.

Cô tới góc phố và đi chậm lại. Dừng hẳn. Cô sắp sửa quay kính xuống và mời cô gái đi nhờ xe (chẳng có cô gái thông minh nào lại đồng ý làm thế), thì chiếc xe buýt số bảy đi tới và đỗ lại. Tiếng phanh xe rít lên; cửa lạch cạch mở ra. Cô gái nhảy lên bậc lên xuống và biến mất.

Chiếc xe buýt tiếp tục đi.

Angie đi theo chiếc xe cho tới thị trấn. Ở điểm giao cắt giữa Driftwood Way và đường cao tốc, cô có sự lựa chọn: rẽ về nhà hoặc đi theo chiếc xe buýt.

Cô không thể định nghĩa được lý do tại sao, cô đi theo chiếc xe buýt.

Sau rốt, ở tận cùng trong vùng đất West End tăm tối, cô gái xuống xe buýt. Cô gái đi qua khu vực dân cư có thể khiến khối người khiếp sợ và đi vào một toà nhà mang một cái tên không thể sai hơn: *Chung cư sang trọng*. Vài phút sau, đèn sáng lên ở khung cửa sổ trên tầng bốn.

Angie đỗ xe ở khúc ngoặt và chăm chú ngược nhìn tòa nhà. Nó khiến cô nhớ đến điều gì đó trong một cuốn tiểu thuyết của Roald Dahl, toàn những gỗ mục nát và những khoảng không gian trống rỗng, đen ngòm.

Chả trách mà cô gái kẹp tờ rơi *Cần Việc Làm* trên cần gạt nước xe hơi.

Em không thể cứu giúp tất cả bọn họ, Conlan thường nói vậy với Angie khi cô khóc cho sự bất bình đẳng trên thế giới. Câu trả lời của cô vẫn luôn luôn là *Em chẳng cứu được bất kỳ ai trong bọn họ*.

Hồi ấy cô có anh ở bên để ôm cô khi cô cảm thấy thế.

Giờ thì...

Điều đó phụ thuộc vào cô. Cô không thể cứu được cô gái ấy, chắc chắn rồi; cô không ở vị trí để làm được điều ấy.

Nhưng cô có thể tìm cách *giúp* cô gái.

MỌI CHUYỆN ĐỀU LÀ SỐ PHẬN. ANGIE ĐÃ NGHĨ NHƯ THẾ VÀO BUỔI SÁNG NGÀY thứ Hai khi cô đang đứng trước cửa kính trưng bày của cửa hàng Clothes Line.

Nó ở đó, ngay trước mặt cô.

Một chiếc áo khoác mùa đông màu xanh lá cây sẫm, dài đến gối, với cổ áo, cổ tay và nẹp áo viền lông nhân tạo. Con gái năm nay đều mặc kiểu này. Thực ra, Angie cũng từng có một chiếc áo khoác thể này hồi học lớp bốn.

Chiếc áo trông sẽ đẹp tuyệt khi cô gái có làn da sáng, mái tóc đỏ và cặp mắt nâu buồn mặc lên.

Angie chỉ mất một phần mấy giây để cố gắng thuyết phục mình không làm thế. Xét cho cùng, cô cũng có biết cô gái ấy đâu và đây cũng chẳng phải việc của cô.

Lý lẽ ấy quá yếu ớt và không thể thay đổi được ý định của cô.

Đôi khi một điều gì đó đến đúng lúc, và thật sự ra, cô mừng vì có thể nghĩ về ai đó ngoài bản thân mình.

Cô đẩy cửa bước vào cửa hàng nhỏ. Tiếng chuông kêu leng keng trên đầu cô khi cô bước vào. Âm thanh ấy đưa cô ngược thời gian, và trong khoảnh khắc, cô lại là một đội trưởng đội cổ vũ ở trường, gầy như que củi

với mái tóc dày, đen nhánh, đi theo các chị mình vào cửa hàng bán quần áo duy nhất trong thị trấn.

Giờ thì, dĩ nhiên, có đến vài cửa hàng, thậm chí có cả một cửa hàng bách hóa J.C Penney ngoài kia trên đường cao tốc, nhưng hồi ấy, Clothes Line là nơi để sắm quần jean Jordache và quần chần.

“Không thể nào là cháu, Angie DeSaria.”

Giọng nói quen thuộc lôi Angie ra khỏi cơn mơ. Cô nghe thấy tiếng chân bước rộn ràng (để giày cao su trên nền nhà trải vải sơn) và bắt đầu mỉm cười.

Bà Costanza len lỏi qua những giá treo quần áo, uyển chuyển, nhanh nhẹn khiến ngay cả Evander Holyfield ^{14*} cũng phải ao ước. Thoạt tiên, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc nhuộm đen, rồi của bà. Rồi thì đến lượt đôi lông mày kẻ chì nâu và cuối cùng là nụ cười đỏ tươi như trái sơ ri của bà.

“Chào bác Costanza,” Angie nói với người phụ nữ đã thử cho cô chiếc áo lót đầu tiên và bán cho cô mọi đôi giày cô từng đi trong mười bảy năm trời.

“Bác không thể nào tin được chính là cháu.” Bà vỗ hai tay vào nhau, sử dụng lòng bàn tay để giữ gìn những chiếc móng tay dài gấn đá hình trái tim. “Bác nghe nói cháu đang ở thị trấn, dĩ nhiên, nhưng bác cho rằng cháu mua sắm quần áo của mình ở thành phố lớn. Để bác ngắm cháu nào.” Bà đẩy vai Angie và xoay cô vòng quanh. “Quần jean của Roberto Cavalli. Một cậu trai người Ý được đấy. Tốt lắm. Nhưng giày của cháu không thuận tiện để đi bộ trong thị trấn. Cháu cần giày mới. Và bác nghe nói cháu làm việc ở nhà hàng. Cháu sẽ cần giày phù hợp với công việc đó.”

Angie không thể nén nụ cười. “Bác lúc nào cũng đúng.”

Bà Costanza chạm vào má cô. “Mẹ cháu vui lắm vì cháu về nhà. Năm vừa rồi thật là tồi tệ.”

Nụ cười của Angie biến mất. “Đối với tất cả mọi người.”

“Ông ấy là người đàn ông tốt. Tốt nhất.”

Trong giây lát họ cùng lặng đi, nhìn nhau, cả hai bọn họ cùng nghĩ đến cha cô. Cuối cùng, Angie nói, “Trước khi bác bán cho cháu một đôi giày êm ái của bác, cháu muốn hỏi bác về chiếc áo khoác treo ở cửa sổ kia.”

“Chiếc áo ấy quá trẻ so với cháu, Angela. Bác biết ở thành phố...”

“Áo ấy không phải cho cháu. Cho... một người bạn.”

“À.” Bà gật đầu. “Năm nay đứa con gái nào cũng muốn một chiếc áo như thế này. Lại đây.”

Một tiếng sau, Angie rời cửa hàng Clothes Line với hai chiếc áo khoác mùa đông, hai đôi găng tay bằng lông thỏ, một đôi giày tennis của một hãng không tên tuổi và một đôi giày đen đế bằng để làm việc. Điểm đến đầu tiên của cô là một cửa hàng đóng gói đồ trong thị trấn, nơi cô cho đóng hộp hai chiếc áo khoác.

Cô đã định là sẽ gửi chúng tại Nhà Hỗ trợ láng giềng. Cô thực sự định làm như vậy.

Nhưng chẳng hiểu sao rút cuộc cô thấy mình đậu xe ở trên phố nhà cô gái, chăm chú nhìn lên tòa nhà căn hộ điều tàn.

Cô cầm lấy mấy hộp đồ và đi về phía cửa ra vào tòa nhà. Gót giày của cô bị mắc vào một khe nứt trên vỉa hè, làm cô mất thăng bằng. Cô tưởng tượng ra mình trông giống Quasimodo, cúi về phía trước. Nhỡ ra có ai đó nhìn thấy, nhưng mà điều này, thực ra, đã bị những khung cửa sổ trống trơ, tăm tối kia phủ nhận rồi.

Cửa chính không khóa; thực tế là, nó chỉ còn treo trên một bản lề. Cô mở cửa ra, bước vào khoảng không mờ tối. Bên tay trái cô có một dãy hộp thư, đánh số. Hộp thư duy nhất có ghi tên là hộp thư của người quản lý tòa nhà: Dolores Mauk, 1A.

Phòng 1A đối diện với Angie. Kẹp mấy chiếc hộp dưới cánh tay, cô đi về phía cánh cửa và gõ lên đó. Khi không thấy ai trả lời, cô lại gõ.

“Tôi đến đây,” ai đó nói.

Cánh cửa mở ra. Một người phụ nữ trung niên với khuôn mặt thô và đôi mắt dịu dàng đứng đó. Bà ta mặc một chiếc váy hoa mặc nhà, và đi đôi giày

tennis cao cổ hiệu Converse. Một chiếc khăn vuông màu đỏ bịt gần hết mái tóc bà.

“Có phải là bà Mauk không ạ?” Angie hỏi, bỗng dưng cảm thấy bị chú ý. Cô cảm thấy sự đề phòng của người phụ nữ.

“Tôi đây. Cô muốn gì?”

“Gói hàng này. Là của Lauren Ribido.”

“Lauren,” người phụ nữ nói, miệng dịu xuống nở nụ cười. “Con bé ngoan lắm.” Rồi bà ta lại cau mày. “Trông cô không giống người giao hàng đâu.” Bà Mauk phóng một cái nhìn sắc nhọn xuống đôi giày của Angie rồi lại ngược lên.

“Đây là áo khoác mùa đông,” Angie nói. Sự im lặng dồn đến khiến Angie cảm thấy buộc phải nói. “Tôi ở chỗ Nhà Hỗ trợ láng giềng khi cô ấy – Lauren – đến đó, hỏi xin áo khoác cho mẹ. Tôi nghĩ... sao không mua luôn hai chiếc? Vậy là tôi tới đây. Tôi có thể gửi gói hàng lại chỗ bà. Có được không ạ?”

“Tốt nhất là như vậy. Giờ họ đâu có nhà.”

Angie đưa cho bà ta chiếc hộp. Cô vừa bắt đầu quay đi thì người phụ nữ hỏi tên cô.

“Tôi là Angela Malone. Tên thời con gái là DeSaria.” Ở thị trấn cô luôn bổ sung thêm câu đó. Mọi người, dường như, ai cũng biết gia đình cô.

“Như tên nhà hàng ấy à?”

Angie mỉm cười. “Chính thế”

“Con gái tôi đã từng rất thích nhà hàng đó.”

Đã từng. Đó chính là vấn đề của nhà hàng. Người ta đã lãng quên nó. “Hãy đưa cô ấy tới lần nữa. Tôi sẽ đảm bảo để cô ấy được cư xử như bà hoàng.” Angie biết ngay lập tức là cô đã lỡ lời.

“Cám ơn,” bà Mauk nói giọng khản đi. “Tôi sẽ làm vậy.”

Và cánh cửa đóng lại.

Angie đứng đó, tự hỏi mình đã làm gì sai. Cuối cùng, thở dài, cô quay lại và tiến ra cửa.

Một khi đã vào trong xe, cô ngồi đó, ngắm nhìn quanh khu phố xập xệ. Một chiếc xe đưa đón học sinh màu vàng sáng rẽ vào góc phố và dừng lại. Vài đứa trẻ nhảy ra khỏi xe và đi trên phố. Bọn trẻ còn khá nhỏ - có lẽ chỉ độ lớp một, lớp hai.

Chẳng có bà mẹ nào chờ chúng ở góc phố, chuyện trò với nhau và nhăm nháp một ngụm cà phê Starbucks đắt tiền.

Cô lại cảm thấy vết thương cũ trong lồng ngực, nỗi đau quen thuộc lại nở bùng. Cô nuốt mạnh, dõi theo lũ trẻ đi thành đám trên đường, đá một cái lon trên vỉa hè và cười vang.

Phải cho tới khi bọn trẻ sắp sửa ra khỏi tầm mắt, cô mới nhận ra đang thiếu điều gì.

Những chiếc áo khoác.

Chẳng đứa trẻ nào mặc áo khoác mùa đông, dù bên ngoài trời lạnh. Và sang tháng sau sẽ còn lạnh hơn nữa.

Ý tưởng đã đến với cô ngay khi ấy: Vận động quyên góp áo khoác tại DeSaria's. Đổi lấy một chiếc áo khoác mới hoặc đã mặc nhưng còn tốt, họ sẽ tặng một bữa tối miễn phí.

Hoàn hảo.

Cô nhét chìa vào ổ và khởi động xe. Cô sốt ruột muốn kể ngay với Mira.

LAUREN VỘI VÃ ĐI QUA CÁC KHỐI NHÀ CỦA TRƯỜNG HỌC. KHÔNG KHÍ LẠNH quất vào mặt cô. Hơi thở của cô phả thành làn khói trắng tan biến nhanh chóng khi cô bước đi.

David đứng ở gần cột cờ, đợi cô. Khi cô xuất hiện, cậu mỉm cười tươi rói. Cô biết là cậu đã chờ một lúc rồi; má cậu đỏ rực lên. “Khí thật, ngoài này lạnh quá,” cậu nói, kéo cô lại gần để trao một nụ hôn dài kiểu Pháp.

Họ đi bộ qua sân trường, vẫy tay và mỉm cười với bè bạn, nói chuyện khe khẽ với nhau.

Bên ngoài cửa lớp cô, họ dừng lại. David hôn cô lần nữa, rồi đi về phía lớp học của mình. Đi được vài bước, cậu dừng lại và quay về phía cô.

“Này, anh quên không hỏi. Anh cần mặc tuxedo màu gì để đi dạ hội đầu năm học?”

Cô cảm thấy mặt mình cắt không được hột máu. Dạ hội. Chỉ còn mười ngày nữa là đến buổi khiêu vũ.

Chết. Cô đã thu xếp mọi việc trang trí, người chỉnh nhạc và ánh sáng.

Sao cô lại có thể quên điều quan trọng nhất: một chiếc váy?”

“Lauren?”

“À. Màu đen,” cô trả lời, cố gắng mím cười. “Màu đen luôn an toàn nhất.”

“Rồi, như ý em.” Cậu nói và mím cười.

Mọi thứ luôn luôn dễ dàng đối với David. Cậu không phải tự hỏi là thế nào để có tiền mua váy mới – khỏi phải lo đến giày hay khăn choàng.

Suốt giờ học lượng giác, cô bị mất tập trung. Ngay khi giờ học kết thúc, cô chui vào một góc yên tĩnh trong thư viện và lục lọi trong ví và ba lô của mình, lục tìm tiền.

\$6,12. Đó là tất cả những gì cô có lúc này.

Một nếp nhăn hằn sâu trên trán cô và ngự trị ở đó suốt cả ngày.

Sau giờ học, cô bỏ buổi họp về việc trang trí và chạy vội về nhà.

Xe buýt thả cô xuống góc phố Apple Way và phố Cascade. Trời mưa to. Không còn là một bức màn xám bạc, mà là sự dữ dội khiến thế giới trở nên lạnh lẽo và xám xịt. Những hạt mưa rơi xuống vỉa hè nhanh chóng và liên tục đến nỗi trông đường phố như sắp sôi lên. Chiếc mũ bằng vải thô của cô chẳng ích gì. Nước chảy xuống hai bên má cô và dúi cái lạnh, ướt dính vào trong cổ áo cô. Ba lô của cô, nhét đầy cả tấn sách vở và tài liệu, nặng trĩu. Thêm vào đó, đôi giày bằng vải nhựa của cô đã bị gãy gót từ cách đây ba khối nhà, nên giờ đây cô khập khiễng đi xuống dốc để về nhà.

Ở góc phố, cô vẫy tay chào Bubba, người cũng vẫy chào lại cô, rồi lại quay về với những hình xăm của mình. Ánh đèn neon chập chờn, mịt mịt trên đầu anh ta. Một tấm biển nhỏ hơn, bày bên cửa sổ - *Tôi đã xăm cho bố mẹ các bạn* – đầy những vệt nước mưa. Cô tập tễnh tiến về phía trước, đi

qua tiệm uốn tóc Hair Apparent nơi trên danh nghĩa mẹ cô làm việc, đi qua cửa hàng siêu thị mini của gia đình họ Chu và qua cửa hàng bán đồ ăn Teriyaki Take-out do gia đình Ramirez sở hữu và điều hành.

Bên ngoài tòa nhà, cô dừng lại, bỗng dừng miễn cưỡng phải vào bên trong. Cô nhắm mắt lại và tưởng tượng ra mái ấm cô sẽ có được vào một ngày không xa. Những bức tường màu vàng như bơ, những chiếc ghế sofa căng phồng, những cửa sổ lớn đẹp như tranh vẽ, và hàng hiên bao quanh trồng đầy hoa.

Cô cố gắng bám vào giấc mơ quen thuộc ấy, nhưng nó trôi qua cô, mong manh như làn khói.

Cô buộc lòng thay đổi suy nghĩ. Ước ao và hy vọng chẳng bao giờ mang thức ăn đến trên bàn hay đưa mẹ về nhà sớm hơn dù chỉ là một phút. Và nó chắc chắn sẽ chẳng bao giờ mang đến cho người con gái một chiếc váy dạ hội.

Cô đi bộ dọc theo lối đi trải bê tông nứt nẻ, qua hộp đựng dụng cụ làm vườn bà Mauk đã để bên ngoài từ tuần trước trong một nỗ lực yếu ớt để khuyến khích lòng tự tôn của khách thuê nhà. Chẳng mấy chốc chúng sẽ rỉ sét. Những dụng cụ ấy sẽ hỏng hết trước khi ai đó buồn tẻ tót những cây hồng khăng khiu hay cắt xén những bụi dâu dại mọc tràn lan ở sân sau tòa nhà.

Tiền sảnh tối om đón chào cô.

Cô đi lên gác và thấy cửa căn hộ mở toang.

“Mẹ ơi!” cô gọi to, đẩy cửa đi vào.

Trong chiếc gạt tàn đặt trên bàn nước, có một điếu thuốc đang cháy. Có một đồng lớn đầu mẫu thuốc lá. Đây đó, những điếu thuốc đã hút hết nằm bừa bãi trên mặt bàn phoóc-mi-ca.

Căn hộ trống không. Có lẽ mẹ đã đi làm về từ lúc năm giờ (nếu như mẹ có đến nổi chỗ làm), rồi thay đổi diện mạo từ một nhân viên thẩm mỹ viện thành một người đàn bà đang điểm của đám dân chơi mô tô và chạy vội đến bên chiếc ghế quán bar ưa thích.

Lauren vội vã đi dọc theo hành lang dẫn đến phòng ngủ của cô, trên đường đi cô không thôi cầu nguyện. *Làm ơn, làm ơn, làm ơn.*

Bên dưới chiếc gối của cô trống không.

Mẹ đã tìm thấy tiền.

CHƯƠNG 8

Đáng lý ra Lauren cần cử động. cô phải đứng lên, trang điểm lại, mượn bộ quần áo của Suzi Mauk lần nữa, nhưng chẳng hiểu sao cô ngồi đó, trên sàn nhà, nhìn chăm chăm vào đồng mẫu thuốc lá trong gạt tàn trên bàn nước. Bao nhiêu trong số hai mươi đô la của cô đã tan thành khói theo đúng nghĩa đen?

Cô ước gì mình có thể khóc như trước đây cô từng có thể. Nước mắt, giờ cô biết, đồng nghĩa với hy vọng. Khi mắt ta cạn khô, nghĩa là chẳng có hy vọng gì.

Cửa ra vào bật mở, đập mạnh vào tường. Cả căn hộ rung chuyển vì cú va đập ấy. Một chai bia lăn khỏi đồng gối trên sofa và rơi xuống tấm thảm sờn.

Mẹ cô đứng trên ngưỡng cửa, mặc một chiếc váy ngắn xếp nếp, boots đen cao cổ và áo phông bó sát màu xanh sẫm. Chiếc áo, Lauren nghĩ rằng trông rất mới, làm cho mẹ cô thêm quá gầy. Gương mặt mẹ một thời xương xương đẹp đẽ, giờ là tập hợp của những cạnh sắc và những hố sâu. Bia rượu, thuốc lá và quá nhiều những tháng năm tồi tệ đã đeo gọt đi nhan sắc của mẹ, chỉ còn để lại sắc xanh kinh ngạc trong mắt bà. Đối nghịch với vẻ nhợt nhạt trên khuôn mặt, đôi mắt của mẹ vẫn còn lôi cuốn. Đã có thời Lauren nghĩ rằng mẹ của cô là người phụ nữ đáng yêu nhất trên đời – khi ấy nhiều người đã nghĩ vậy. Trong nhiều năm, mẹ đã tồn tại được nhờ vẻ

ngoài của mình; khi nhan sắc tàn phai thì khả năng chống chọi của mẹ cũng sút giảm.

Mẹ đưa điều thuốc lên môi và hít một hơi thật sâu, thở ra đột ngột. “Con cứ nhìn mẹ chăm chăm.”

Lauren thở dài. Rồi sẽ là một đêm như vậy nữa; một đêm mẹ trở về tỉnh táo chứ không say và tức giận về điều đó. Lauren chậm rãi đứng lên, bắt đầu nhặt nhạnh đồ đạc bữa bãi trong phòng. “Con không nhìn chăm chăm.”

“Đáng ra con phải đi làm,” mẹ nói, đá cho cửa đóng lại.

“Mẹ cũng thế.”

Mẹ cười to vì điều đó và ngồi phịch lên ghế sofa – gác chân lên bàn nước. “Mẹ đã đi về đằng ấy đấy chứ. Con biết thế nào mà.”

“Vâng. Con biết. Mẹ phải đi qua tiệm rượu Tides.” Cô nghe thấy sự cay đắng trong giọng nói của mình và ước gì không làm vậy.

“Đừng có bắt đầu với mẹ nhé.”

Lauren đi về phía ghế sofa và ngồi xuống tay ghế. “Mẹ đã lấy hai mươi đô la con để dưới gối. Đó là tiền của con.”

Mẹ dụi một điều thuốc và châm một điều mới. “Thì sao?”

“Hai tuần nữa là dạ hội đầu năm học. Con...” Lauren dừng lại, ghét phải thú nhận nhu cầu của mình, nhưng cô nào có thể lựa chọn? “Con cần một chiếc váy.”

Mẹ ngược nhìn cô. Khói thuốc uốn lượn trong không khí, dường như làm xa thêm khoảng cách giữa hai bọn họ. “Mẹ dính bầu sau buổi dạ hội ở trường,” cuối cùng mẹ thốt lên.

Lauren cố cưỡng để không trợn ngược mắt. “Con biết rồi.”

“Dạ hội chết tiệt.”

Lauren không thể tin là điều ấy vẫn khiến cô đau đớn, sau bấy nhiêu năm. Khi nào thì cô sẽ thôi tin rằng mẹ cô có thể thay đổi? “Cám ơn mẹ. Như mọi khi mẹ đã giúp con nhiều.”

“Rồi con sẽ thấy. Khi con lớn hơn.” Mẹ ngả ra ghế, nhả khói. Miệng mẹ run run, và trong một thoáng qua, trông mẹ thật buồn. “Chẳng nghĩa lý gì.

Điều ta muốn. Điều ta mơ ước. Ta phải sống với những gì còn sót lại.”

Nếu Lauren tin vào điều đó, cô sẽ chẳng bao giờ có thể ra khỏi giường. Hoặc rời khỏi ghế quán rượu. Cô cúi xuống, vuốt lọn tóc vàng khỏi mắt mẹ. “Mẹ ơi, với con chuyện sẽ khác.”

Mẹ cô gần như mỉm cười. “Mẹ hy vọng thế,” bà thì thầm khẽ tới nỗi Lauren phải cúi xuống để nghe.

“Con sẽ tìm ra cách để trả tiền nhà và mua một chiếc váy,” cô nói, tìm lại sự can đảm. Khi này sự can đảm đã rời khỏi cô trong chốc lát, và không có nhiệt huyết của lòng can đảm, cô trở nên lạnh lẽo và tê dại, nhưng giờ nó đã trở lại rồi. Cô trượt xuống khỏi tay ghế sofa và quay trở lại phòng ngủ của mẹ. Trong tủ quần áo nhồi nhét đầy quá mức, cô tìm kiếm cái gì đó cô có thể sửa thành váy dạ hội. Cô đang cầm một chiếc váy ngủ bằng sa tanh đen thì có tiếng chuông reo.

Cô không trả lời, nhưng mẹ cô gọi to: “Bà Mauk đến.”

Lauren thầm chửi thề. Giá như mẹ đừng mở cửa. Cỗ nở nụ cười, cô quăng chiếc váy ngủ xuống giường và quay trở ra phòng khách.

Bà Mauk đứng đó, mỉm cười. Một hộp các tông lớn nằm dưới chân bà. Bên cạnh, mẹ đang cài khuy chiếc áo khoác tuyệt đẹp bằng chất liệu len mềm mại nhất; chiếc áo chên ở eo và cổ bẻ.

Lauren cau mày.

“Đây là áo khoác của bà già,” mẹ thì thầm, đi dọc hành lang về phía nhà tắm.

“Bà Mauk?” Lauren nói.

“Cháu cũng có một chiếc.” Bà cúi xuống và vò lấy từ trong thùng ra chiếc áo khoác màu xanh với viền cổ bằng lông nhân tạo.

Lauren thẳng thốt. “Cho cháu ư?”

Chiếc áo gần như giống hệt áo khoác Melissa Stonebridge mặc. Cô gái giàu có, nổi tiếng nhất trường Fircrest. Lauren không thể cưỡng lại việc đưa tay ra, chạm vào lớp lông mềm mại. “Bác không cần làm thế. Ý cháu là...

Cháu không thể...” Cô rút tay lại. Bà Mauk không có khả năng để trả tiền cho những thứ này.

“Không phải của bác đâu,” bà Mauk nói, miệng mở nụ cười buồn bã và thấu hiểu. “một phụ nữ ở chỗ Nhà Hỗ trợ lảng giềng đã mang đến. Tên cô ấy là Angela. Cô ấy là người nhà DeSaria – cháu biết không, nhà hàng ở đường Driftwood ấy mà. Bác thì cho là cô ấy có thể trả tiền cho những thứ này.”

Cứu tế. Người phụ nữ chắc hẳn đã nhìn thấy Lauren và thương hại cô.

“Kiểu áo này quá già đối với mẹ.” Mẹ nói vọng ra từ phòng khác. “Áo của con trông thế nào hả Lauren?”

“Cầm lấy đi,” bà Mauk nói, đẩy chiếc áo về phía Lauren.

Cô không thể cưỡng lại. Cầm lấy chiếc áo, xỏ tay vào, và bỗng dưng cô cảm thấy ấm áp. Đến tận lúc bấy giờ cô mới nhận thấy cô đã bị lạnh lâu đến chừng nào. “Biết phải nói cảm ơn thế nào cho những thứ như thế này đây?” cô thì thầm.

Mắt bà Mauk tràn đầy cảm thông. “Khó lắm.” Bà nói lặng lẽ. “Khi người ta cần được giúp đỡ.”

“Vâng.”

Họ nhìn nhau hồi lâu. Cuối cùng, Lauren cố gắng mỉm cười. “Chắc là cháu sẽ đi đến nhà hàng và xem liệu có thể tìm thấy cô ấy để nói... nói cảm ơn.”

“Ý hay đấy.”

Lauren liếc nhìn ra hành lang. “Con đi một lát mẹ nhé.”

“Mang cho mẹ chiếc áo tử tế hơn,” mẹ đáp lớn tiếng.

Lauren không dám nhìn bà Mauk. Họ cùng đi ra khỏi căn hộ và xuống cầu thang, không ai nói gì.

Bên ngoài, Lauren vẫy tay chào bà Mauk, mặc dù tránh đi, nhưng luôn đứng sau tấm rèm cửa để theo dõi những gì diễn ra trên phố.

Chưa đầy ba mươi phút sau Lauren đã đến nhà hàng DeSaria’s, đẩy cửa bước vào.

Điều đầu tiên khiến cô để ý là mùi thức ăn. Chỗ này thơm tho như thiên đường. Cô nhận ra mình đói đến nhường nào.

“Cô đoán là cháu đã tìm thấy cô.”

Lauren còn chưa kịp thấy người phụ nữ đi tới, thì họ đã đứng đó, đối diện nhau. Người phụ nữ chỉ cao hơn Lauren chừng hai phân, nhưng có vẻ bề ngoài rất đáng nể trọng. Trước tiên, cô ấy đẹp – vẻ đẹp của những ngôi sao điện ảnh – với mái tóc đen, đôi mắt sẫm màu và nụ cười rộng mở. Và quần áo của cô ấy trông y như những thứ đồ trong cuốn catalogue đắt tiền. Quần đen ống rộng, boots cao gót đen, áo len cổ rộng màu vàng nhạt. Trông người phụ nữ quen quen.

“Cô là Angela DeSaria phải không ạ?”

“Chính là cô. Và cháu làm ơn gọi Angie là được.” Cô nhìn Lauren, và sự dịu dàng gần như tan chảy hiện lên trong mắt cô. “Còn cháu là Lauren Ribido.”

“Cháu cảm ơn cô cho áo khoác.” Giọng cô gái đứt quãng trong cảm xúc, khàn khàn. Chợt cô nhận ra mình đã nhìn thấy người phụ nữ này trước đây. “Cô là người đã cho cháu tiền.”

Angie mỉm cười, nhưng nụ cười như gượng gạo, không thật. “Có khi cháu nghĩ là cô lén lút theo cháu. Không phải đâu. Chỉ là... cô mới về thị trấn và đang còn mất phương hướng. Cô nhìn thấy cháu và muốn giúp đỡ thôi mà.”

“Cô đã giúp nhiều.” Lauren lại cảm thấy điều ấy, sự cảm động khiến giọng cô khản đi.

“Thế thì cô rất mừng. Cô có thể làm gì nữa không?”

“Giá như cháu kiếm được việc làm.” Lauren nói khẽ.

Angie có vẻ ngạc nhiên. “Cháu đã phục vụ bàn bao giờ chưa?”

“Cháu đã phục vụ bàn hai mùa hè liền ở Hidden Lake Ranch.” Lauren cố gắng không lúng túng. Lauren chắc chắn rằng người phụ nữ xinh đẹp này có thể nhìn thấy mọi khiếm khuyết mà cô cố gắng giấu – mái tóc cần được cắt tỉa, đôi giày bị rò nước khi trời mưa, chiếc ba lô sờn cũ.

“Cô không nghĩ rằng cháu là người Ý?”

“Không ạ. Ít ra là cháu không biết. Có quan trọng không ạ?”

“Không...” Angie quay lại nhìn cánh cửa đang đóng kín. “Nhưng ở đây chúng ta luôn luôn làm mọi thứ theo cách riêng.”

Và cháu không phù hợp. “Cháu hiểu.”

“Cháu đang tiết kiệm để học lên đại học phải không?”

Lauren sắp sửa nói, “Vâng,” nhưng khi cô nhìn thấy sự cảm thông trong đôi mắt sẫm màu của Angie, cô đột nhiên đáp, “Cháu cần một chiếc váy cho buổi dạ hội đầu năm.” Nói ra điều ấy, cô gái thấy mình đỏ mặt. Cô không thể tin rằng cô có thể tiết lộ một điều thầm kín như thế với một người lạ.

Angie ngẫm nghĩ cô gái thêm một lát, không mỉm cười cũng chẳng cau mày. “Cô nói cháu nghe này,” cuối cùng Angie nói. “Cháu ngồi xuống bàn này, ăn cái gì đi đã, rồi chúng ta sẽ nói chuyện.”

“Cháu không đói,” cô gái đáp, trong khi dạ dày réo sôi.

Angie mỉm cười dịu dàng. Lauren không hiểu sao lại cảm thấy tổn thương vì nụ cười ấy. “Ăn tối đi cháu. Rồi mình nói chuyện.”

ANGIE TÌM ĐƯỢC MIRA ĐANG ĐỨNG NGOÀI CỬA SAU, NHẢM NHÁP cappuccino, hai bàn tay chị ôm lấy chiếc cốc bằng sứ. Hơi nóng hòa với khói từ hơi thở và tạo ra một làn sương trước mặt chị. “Mùa đông năm nay sẽ đến sớm đây,” chị cất tiếng nói khi Angie khép nép tiến đến gần.

“Em toàn trốn ra đây khi đến giờ rửa bát,” Angie nói, mỉm cười nhớ lại. Cô tưởng như có thể nghe thấy giọng nói sang sảng của bố vọng qua bức tường gạch.

“Làm như chị không biết ấy.” Mira cười.

Angie tiến lại gần hơn chút nữa, cho tới khi vai họ chạm nhau, cả hai cùng dựa vào bức tường gỗ ghè đã chứa đựng bao nhiêu câu chuyện đời họ. Họ cùng nhìn vào bãi đậu xe vắng vẻ. Phía sau bãi đỗ xe, con phố như một dải băng màu bạc trong đêm tối. Xa kia, thấp thoáng giữa những ngôi nhà

và rặng cây, là đại dương màu xanh xám. “Chị có nhớ bản danh sách mà Livvy giúp em lập không?”

“*Bản danh sách hủy hoại DeSaria*, như mẹ gọi hả? Làm sao chị quên được chứ?”

“Em nghĩ em sẽ thực hiện thay đổi đầu tiên.”

“Thay đổi nào vậy?”

“Em tìm được một nhân viên phục vụ bàn mới. Một nữ sinh trung học. Em nghĩ cô ấy có thể làm việc vài buổi tối và các ngày cuối tuần.”

Mira quay nhìn cô. “Mẹ sẽ để em thuê một nữ sinh *trung học* ư?”

Angie nháy mắt. “Có vấn đề gì sao?”

“Mẹ sẽ điên tiết lắm; em biết đấy. Hãy nói với chị rằng ít nhất cô bé đó cũng là người Ý.”

“Em không nghĩ thế.”

Mira nhoẻn cười. “Sẽ vui lắm đây.”

“Đừng đùa nữa mà. Nghiêm túc nhé. Thuê người phục vụ bàn mới có phải là một ý hay không?”

“Có đấy. Rosa quá chậm chạp để có thể làm thêm việc nữa. Chị cho rằng nếu em định thực hiện vài thay đổi ở đây, thì bắt đầu với việc đó là phải đấy. Làm sao mà em tìm được cô gái ấy? Ở trung tâm giới thiệu việc làm à?”

Angie cắn môi và mà cúi nhìn những viên sỏi.

“Angie?” Giờ thì Mira không cười nữa. Giọng chị lộ vẻ lo lắng.

“Em nhìn thấy cô ấy ở chỗ nhà Hỗ trợ lảng giềng khi em đến đó làm tình nguyện. Cô ấy ở đó, hỏi xin áo khoác mùa đông cho mẹ. Chính nhờ thế mà em có ý tưởng quyên góp áo khoác đấy.”

“Và em mua áo khoác cho cô ấy.”

“Chị nói rằng em cần giúp đỡ mọi người.”

“Và nhận cô ấy vào làm việc nữa.”

Angie thở dài. Cô nghe thấy sự bất tin trong giọng người chị và cô hiểu. Ai cũng nghĩ rằng Angie cả tin. Đó là do chuyện với Sarah Dekker. Khi họ

đã quyết định sẽ nhận con nuôi, Angie và Conlan đã mở rộng lòng mình cũng như cửa nhà đối với cô gái vị thành niên gặp rắc rối.

“Em có nhiều thương yêu để san sẻ,” rốt cuộc Mira nói. “Cứ phải kìm giữ mãi chắc cũng đau đớn lắm.”

Chút chua xót trong lời chị nói chích vào lòng cô. “Thì ra là thế à? Tệ thật. Em đã nghĩ rằng em chỉ thuê cô bé để phục vụ bàn trong những ngày cuối tuần thôi.”

“Có thể là chị sai. Phản ứng quá mức.”

“Và cũng có thể là em đã không chọn giải pháp tối ưu nhất.”

“Đừng có thế, Angie,” Mira nói khẽ. “Chị xin lỗi chị đã nhắc đến chuyện đó. Chị đã quá lo. Người trong gia đình hay thế. Nhưng em đã làm đúng khi thuê người phục vụ bàn mới. Mẹ đơn giản là sẽ phải hiểu ra thôi.”

Angie suýt cười. “Phải. Mẹ toàn làm thế mà.”

Mira ngừng giây lát, rồi nói, “Chỉ cần em cẩn trọng nhé, được không?”

Angie biết đó là lời khuyên tốt. “Được ạ.”

ANGIE ĐỨNG KHUẤT TRONG BÓNG TỐI, QUAN SÁT CÔ GÁI ĂN. CÔ GÁI ĂN chậm chậm, như thể nhắm nháp từng miếng một. Cô gái có vẻ gì đó rất cổ điển, một vẻ mềm mại tròn trịa khiến người ta nghĩ tới những cô gái của một thế hệ khác. Mái tóc dài màu đồng của cô gái là những lọn xoắn rối vào nhau xoa trên lưng cô. Màu tóc thật rực rỡ tương phản với làn da nhạt màu trên đôi gò má. Cô có chiếc mũi hơi hếch và lấm chấm tàn nhang. Nhưng chính là đôi mắt cô gái – đôi mắt màu nâu không ngờ và đầy ắp những hiểu biết của người lớn – đã lôi cuốn và níu lấy sự quan tâm của Angie.

Cô không muốn cháu , đôi mắt ấy nói.

Em có nhiều yêu thương để chia sẻ. Cứ phải kìm giữ mãi chắc cũng đau đớn lắm.

Những lời nói của Mira trở lại trong đầu Angie. Cô chưa bao giờ nhận ra rằng cô đã bước lên chiếc đu quay của những lựa chọn cũ.

Mất mát là như thế, cô đã biết. Cô chỉ không biết nó đến khi nào và ở đâu. Điều nhỏ nhặt nhất cũng có thể tác động đến cô. Một chiếc xe nô. Một con búp bê. Một chút nhạc buồn. Bài hát Mừng sinh nhật. Một cô bé vị thành niên tuyệt vọng.

Nhưng chuyện này không phải thế. *Không phải*. Cô gần như chắc chắn.

Cô gái – Lauren – ngược lên – nhìn chung quanh, rồi nhìn đồng hồ đeo tay. Cô đẩy chiếc đĩa không ra xa và khoanh tay lại, chờ đợi.

Bây giờ hoặc không bao giờ.

Mẹ sẽ hoặc không sẽ để Angie được tiến hành những thay đổi ở đây.

Đã đến lúc tìm ra câu trả lời.

Angie đi vào bếp, nơi mẹ đang rửa những chiếc đĩa cuối cùng của buổi tối. Bốn khay lasagna đứng xếp hàng trên kệ bếp.

“Xốt thịt băm cà chua sắp xong.” Mẹ nói. “Ta sẽ có khối đồ ăn cho tối mai.”

“Và cho cả tháng,” Angie lẩm bẩm.

Mẹ ngẩng lên. “Con có ý gì?”

Angie cẩn thận lựa lời. Chúng như thể những quả tên lửa; mỗi quả đều có thể châm ngòi một cuộc chiến tranh. “Ta chỉ có bảy khách tối nay, mẹ ạ.”

“Tối ngày thường thế là tốt.”

“Chưa đủ tốt.”

Mẹ cọ mạnh tay cầm của chiếc chảo. “Đến kỳ nghỉ lễ sẽ khá hơn.”

Angie thử cách khác. “Con phục vụ bàn thật tệ.”

“Ừ. Rồi con sẽ khá lên.”

“Nhưng con vẫn còn hơn Rosa. Con đã quan sát bà ấy hôm nọ, mẹ ạ. Con chưa bao giờ thấy ai chậm chạp như thế.”

“Bà ấy đã làm ở đây lâu rồi đấy, Angela. Hãy tỏ ra tôn trọng một chút.”

“Chúng ta phải thay đổi một số thứ. Chính vì vậy mà con ở đây, phải không ạ?”

“Con sẽ không đuổi Rosa.” Mẹ quăng miếng rửa bát xuống. Nó đập lên bệ bếp như một lời thách đấu.

“Con sẽ không bao giờ làm thế.”

Mẹ dịu đi một tẹo. “Tốt.”

“Đi với con nào,” Angie nói, đưa tay cầm lấy tay mẹ.

Họ cùng nhau đi ra khỏi bếp. Trong bóng tối phía sau cổng vòm, Angie đứng lại. “Mẹ có nhìn thấy cô gái kia không?”

“Cô ấy gọi món lasagna,” mẹ nói. “Có vẻ như cô ấy thích món đó.”

“Con muốn... Con sẽ thuê cô ấy làm việc vào các buổi tối và các ngày cuối tuần.”

“Con bé trẻ quá.”

“Con sẽ thuê cô ấy. Và cô ấy chẳng trẻ quá đâu. Livvy và Mira đã bắt đầu phục vụ bàn từ khi nhỏ tuổi hơn cô ấy nhiều.”

Mẹ ngo ngoáy và cau mày, ngắm nghía cô gái. “Con bé trông không có vẻ là người Ý.”

“Cô ấy không phải là người Ý ạ.”

Mẹ hít một hơi thật mạnh và kéo Angie sâu hơn vào bóng tối. “Giờ con nghe này...”

“Mẹ có muốn con giúp mẹ ở nhà hàng không nào?”

“Có, nhưng...”

“Thế thì để con giúp.”

“Rosa sẽ thấy tự ái.”

“Con nói thật, mẹ ơi, con nghĩ bà ấy sẽ mừng. Tối qua bà ấy vấp vào tường hai lần. Bà ấy mệt rồi. Bà ấy sẽ mừng vì có người giúp.”

“Mấy nữ sinh trung học sẽ chẳng nên trò trống gì đâu. Cứ hỏi bố mà xem.”

“Chúng ta không thể hỏi bố. Con với mẹ phải quyết thôi.”

Mẹ có vẻ buồn bã khi nhắc đến bố. Những nếp nhăn trên má mẹ hằn sâu hơn. Mẹ cắn môi dưới và ngó ra ngoài lần nữa. “Tóc con bé rồi bù kìa.”

“Trời đang mưa ngoài kia. Con nghĩ cô ấy đang đi tìm việc. Như mẹ từng làm, mẹ nhớ không, ở Chicago ấy mà, hồi bố mẹ mới lấy nhau.”

Kỷ niệm có vẻ khiến mẹ dịu đi. “Con bé có đôi giày thùng lố, còn áo thì quá chật. Tội nghiệp. Tuy nhiên.” Mẹ cau mày. “Đứa con gái tóc đỏ cuối cùng làm việc ở đây đã ăn cắp toàn bộ tiền ta kiếm được cả buổi tối.”

“Cô ấy sẽ không ăn cắp của chúng ta.”

Mẹ rời khỏi bức tường và đi bộ dọc theo hành lang xuống bếp. Bà nói chuyện, thì thầm, và không ngừng làm điệu bộ mạnh mẽ.

Nếu như Angie nhắm mắt lại, cô có thể nhìn thấy bố ở đó, đứng vững vàng, mỉm cười dịu dàng với những điệu bộ rất kịch của vợ, dù ông không đồng ý với bà.

Mẹ đột ngột quay lại và tiến về phía Angie. “Bố luôn luôn nghĩ con là đứa thông minh. Thôi được. Thuê con bé đó đi nhưng đừng có để nó lại gần máy tính tiền đây.”

Suýt nữa thì Angie phì cười, thật là phi lý. “Được ạ.”

“Được rồi.” Mẹ quay gót và rời khỏi nhà hàng.

Angie liếc nhìn qua cửa sổ. Mẹ đang đi bộ trên phố, tranh cãi với người đàn ông vắng mặt.

“Cám ơn bố.” Angie nói, mỉm cười khi đi ngang qua nhà hàng vắng ngắt.

Lauren ngẩng lên nhìn cô. “Ngon quá ạ,” cô gái nói, giọng vẻ căng thẳng. Cô gái gấp chiếc khăn ăn cẩn thận và đặt lên bàn.

“Mẹ cô thực sự biết nấu ăn mà.” Angie ngồi xuống đối diện với cô gái. “Cháu sẽ là một nhân viên đầy trách nhiệm chứ?”

“Chắc chắn rồi ạ.”

“Chúng tôi có thể tin rằng cháu sẽ luôn đi làm đúng giờ chứ?”

Lauren gật đầu. Đôi mắt sẫm màu của cô thành thực. “Luôn luôn ạ.”

Angie mỉm cười. Bao nhiêu tháng rồi cô mới lại cảm thấy tuyệt như vậy. “Thế được rồi. Cháu có thể bắt đầu làm việc từ ngày mai. Khoảng năm giờ kém mười nhé. Được không nào?”

“Tuyệt quá.”

Angie đưa tay qua bàn và nắm lấy bàn tay ấm áp của Lauren. “Mừng cháu đến với gia đình chúng ta.”

“Cháu cảm ơn.” Lauren nhanh chóng đứng dậy. “Cháu phải về nhà thôi.”

Angie có thể thề là cô đã nhìn thấy nước mắt trong đôi mắt nâu của cô gái, nhưng trước khi cô kịp nói gì, Lauren đã đi mất rồi. Mãi về sau, khi Angie đang đóng quầy thu ngân, thì cô mới nhận ra.

Lauren bị xúc động vì tiếng gia đình.

KHI ANGIE TRỞ VỀ NHÀ, NGÔI NHÀ NHỎ YÊN ẮNG VÀ TỐI, VÀ NẪM TRONG bóng tối ấy là sự cô đơn.

Cô đóng cửa sau lưng và đứng đó, lắng nghe hơi thở của chính mình. Đó là một âm thanh cô đã dần quen, thế nhưng ở đây, trong gian nhà đã từng rất rộn rã khi cô còn trẻ, âm thanh ấy làm cô đau đớn. Khi cô không thể chịu đựng thêm được nữa, cô quăng túi xách lên chiếc bàn ở cửa ra vào và đi về phía chiếc đài RCA trong phòng khách. Cô cho một băng cát-xét vào máy và bật lên.

Giọng hát của Tony Bennett vang lên, tràn ngập gian phòng với âm nhạc và kỷ niệm. Đây là băng nhạc ưa thích của bố; ông đã tự tay ghi băng. Bài hát nào cũng bắt đầu quá muộn và đôi khi không có đoạn dạo đầu. Hễ nghe thấy bài hát ông ưa thích, ông liền nhảy ra khỏi ghế và chạy về phía chiếc đài, hét lên, “bố thích bài này quá!”.

Cô những muốn mỉm cười với kỷ niệm, nhưng không thấy trong người đủ nhẹ nhõm. Sự thực là, ký ức quá xa xăm. “Tối nay con đã thuê một nhân viên phục vụ bàn mới, bố ạ. Cô ấy là học sinh trung học. Bố có thể tưởng tượng ra phản ứng của mẹ với *điều đó* đấy.Ồ, và tóc cô ấy màu đỏ nữa.”

Cô đi tới bên cửa sổ và nhìn ra ngoài. Ánh trăng phủ lên những con sóng và lấp lánh dọc theo mặt biển xanh sẫm. Bài hát tiếp theo bắt đầu. Đó là bài “Wind Beneath My Wings” của Bette Midler.

Họ đã bật bài hát ấy hôm đưa tang bố.

Âm nhạc cuốn lấy cô, đe dọa hút cô xuống.

“Rất dễ trò chuyện với bố, phải không nào? Đặc biệt là ở đây?”

Angie nhảy dựng lên vì nghe tiếng mẹ.

Mẹ đứng sau chiếc ghế sofa, nhìn cô đắm đắm, và rõ ràng là đang cố mỉm cười. Mẹ mặc một chiếc váy ngủ bằng vải flannel cũ sần, chiếc váy bố đã tặng bà nhiều năm về trước. Mẹ đi qua gian phòng và tắt nhạc đi.

“Mẹ làm gì ở đây thế ạ?”

Mẹ ngồi xuống ghế sofa và vỗ vỗ lên gối. “Mẹ biết là con sẽ có một đêm nặng nề.”

Angie ngồi xuống bên mẹ, đủ gần để có thể tựa bên mẹ vững chãi. “Sao mẹ biết ạ?”

Mẹ quàng tay quanh cô. “Cô gái đó,” cuối cùng mẹ nói.

Angie không thể tin là mình không hiểu ra điều đó. Tất nhiên rồi. “Con sẽ phải giữ khoảng cách với cô gái đó, phải không ạ?”

“Con chẳng bao giờ làm được việc ấy đâu.”

“Đúng vậy.”

Mẹ xiết chặt cô. “Chỉ cần con thận trọng. Tim con mềm yếu lắm.”

“Đôi lúc con có cảm giác nó vỡ ra từng mảnh.”

Mẹ phát ra âm thanh tựa một tiếng thở dài khẽ. “Những lúc như thế cứ tiếp tục mà sống thôi. Chẳng có cách nào khác.”

Angie gật đầu. “Con biết thế.”

Sau đó, họ lấy bộ bài ra và chơi đến khuya. Cho tới lúc họ cùng cảm thấy buồn ngủ trên ghế sofa, co ro dưới tấm khăn phủ mẹ khâu ngày trước, Angie đã tìm lại được sức mạnh của mình.

CHƯƠNG 9

Lauren đến chỗ làm sớm hơn mười lăm phút. Cô mặc chiếc quần jean màu đen tử tế nhất của mình cùng với chiếc áo sơ mi bằng vải bông mà bà Mauk đã là phăng giúp cô.

Cô gõ cửa và chờ người ra mở. Chẳng có ai, cô thận trọng mở cửa và ngó vào trong.

Nhà hàng tối om. Những chiếc bàn đứng trong bóng tối. “Xin chào?” Cô đóng cánh cửa sau lưng.

Một người phụ nữ tiến ra từ phía sau, đi nhanh, tay cuộn trong chiếc tạp dề trắng lấm lem phủ bên ngoài quần áo. Bà nhìn thấy Lauren và dừng lại.

Lauren thấy mình như một con bọ bị một đứa trẻ chộp trong tay. Cái lối người phụ nữ ấy nhìn cô, mắt nheo lại và cau mày. Đôi kính kiểu xưa khiến mắt bà to tướng.

“Cháu là người mới hả?”

Cô gật đầu, cảm thấy má dần dần bừng đỏ. “Cháu tên là Lauren Ribido.” Cô tiến lên, chìa tay ra. Họ bắt tay. Cái nắm tay của người phụ nữ chặt hơn là cô tưởng.

“Ta là Maria DeSaria. Đây là công việc đầu tiên của cháu hả?”

“Không ạ. Cháu đi làm từ nhiều năm rồi. Hồi cháu còn nhỏ - lớp năm hay lớp sáu – cháu đã đi hái dâu tây và mâm xôi ở trang trại Magruder. Cháu cũng đã làm việc ở hiệu thuốc Rite Aid từ hồi tiệm này mở cửa năm ngoái.”

“Dâu, mâm xôi? Ta cứ tưởng đây là việc cho lao động nhập cư.”

“Vâng. Phần nhiều thì thế. Nhưng mức lương ấy cho trẻ con thì cũng được ạ.”

Maria nghiêng đầu, nhíu mày trong khi quan sát Lauren. “Cháu có phải là một cô gái rắc rối không? Trốn nhà, nghiện ngập? Đại loại thế?”

“Không ạ. Cháu đạt 3,9 điểm ở trường Fircrest Academy. Cháu chưa bao giờ gây rắc rối gì.”

“Fircrest à. Hừm. Cháu là người Công giáo chứ?”

“Vâng ạ,” Lauren trả lời, cau mày căng thẳng. Thời buổi này thú thực về chuyện ấy cũng nguy hiểm. Nhà thờ gặp đủ loại rắc rối. Cô gái buộc mình phải đứng thật thẳng. Không nhúc nhích.

“Được. Thế là tốt, tuy rằng cháu là đứa tóc đỏ.”

Lauren không biết phải trả lời thế nào, nên đành lặng yên.

“Cháu đã bao giờ phục vụ bàn chưa?” Rốt cuộc Maria hỏi.

“Rồi ạ.”

“Nghĩa là khi ta bảo cháu phải bày bàn và lau chùi thực đơn, cháu hiểu ý ta chứ.”

“Vâng ạ.”

“Dao đĩa ở trong ngăn kéo đấy,” Maria nói. “Không phải bạc thật đâu,” bà nhanh chóng bổ sung.

“Vâng ạ.”

Họ nhìn nhau chăm chú. Lauren lại cảm thấy mình như con bọ lần nữa.

“Nào. Bắt đầu đi.” Maria nói.

Lauren chạy tới chỗ tủ và mở ngăn trên cùng ra. Dao đĩa va vào nhau xúng xoảng vì cử chỉ mạnh mẽ của cô. Cô gái chớp mắt, biết rằng thế là cô đã làm sai điều gì đó.

Cô lo ngại liếc nhìn Maria, đang đứng đó, cau mày, theo dõi Lauren lóng ngóng với cái ngăn kéo.

Sẽ chẳng dễ làm vừa lòng người phụ nữ này đâu, Lauren nghĩ. Chẳng dễ tí nào đâu.

ĐẾN CUỐI CA LÀM VIỆC CỦA MÌNH, LAUREN BIẾT ĐƯỢC HAI ĐIỀU: CÔ CẦN giày chơi tennis để đi làm, và làm việc ở DeSaria cô sẽ chẳng kiếm được đủ tiền trả tiền thuê nhà cũng như mua một chiếc váy tử tế.

Tuy vậy, cô vẫn thích chỗ này. Đồ ăn tuyệt vời. Cô làm việc chăm chỉ hết mức có thể, cố gắng tìm mọi việc để làm trước khi ai khác – chính là Maria – nhắc cô phải làm. Giờ thì cô đang đổ dầu ô liu vào các chai.

“Cháu biết không,” Angie tiến đến phía sau cô và nói, “Chỗ này có thể là một nhà hàng đúng nghĩa nếu người ta thực sự chịu lui tới đây. Này.” Cô đưa cho Lauren một chiếc đĩa đựng một miếng bánh tiramisu ^{15*}. “Ăn cùng cô nào.”

Họ ngồi xuống bên chiếc bàn gần lò sưởi. Lửa lem lém rồi bùng lên.

Lauren cảm nhận được ánh mắt của Angie và cô gái ngược lên. Trong đôi mắt thâm ấy, cô nhìn thấy điều gì đó. Sự cảm thông, có thể, với một chút thương hại. Angie đã nhìn thấy Lauren đêm đó trong bãi đỗ xe, và rồi lại thấy cô ở chỗ nhà Hỗ trợ láng giềng. Giờ chẳng có gì là bí mật. “Cô rất tử tế vì đã nhận cháu làm việc. Dù sao, cô cũng đâu cần thêm người chạy bàn.” Ngay lập tức cô gái ước gì mình đã giữ mồm miệng. Cô cần công việc này.

“Chúng ta sẽ cần. Cô đã có kế hoạch lớn cho nơi này.” Angie mỉm cười. “Dù rằng cô chẳng thạo việc kinh doanh cho lắm. Cứ hỏi chị cô, chị Livvy ấy. Chị ấy nghĩ rằng cô sẽ làm hỏng mọi chuyện cho xem.”

Lauren không thể tưởng tượng được người phụ nữ xinh đẹp này lại có thể thất bại khi làm bất cứ điều gì. “Cháu tin chắc là cô sẽ làm rất tốt. Đồ ăn thì quá tuyệt.”

“Phải. Mẹ cô và chị Mira nấu nướng thực sự ra trò.” Angie cắn thêm miếng bánh nữa, rồi hỏi. “Thế thì, cháu đã sống ở West End bao lâu rồi? Có khi cô lại học cùng lớp với bố mẹ cháu cũng nên.”

“Cháu không nghĩ thế đâu ạ.” Lauren hy vọng giọng mình không cay đắng nhưng cũng khó mà nói được. “Nhà cháu chuyển về đây hồi cháu học lớp bốn.” Cô gái dừng lại. “Chỉ có mẹ với cháu.” Cô luôn thích cách nói

này, làm như họ là một ê kíp, cô và mẹ. Dù sao, gia đình cô – hay nói cho cùng là sự không tồn tại của gia đình cô – chẳng phải là điều cô muốn nói tới. “Thế còn cô? Cô đã luôn sống ở West End à?”

“Cô lớn lên ở đây. Nhưng cô đã đi xa để học đại học và lập gia đình...” Giọng Angie dường như đuối lại. Cô nhìn chăm chăm vào món tráng miệng của mình, dùng đĩa chọc chọc. “Cô vừa mới chuyển lại về đây sau khi ly dị.” Angie ngược lên, cố gắng mỉm cười. “Xin lỗi nhé, cô vẫn chưa quen nói thế.”

“Ồ.” Lauren chẳng biết phải trả lời thế nào. Cô gái tiếp tục ăn. Tiếng đĩa va vào đồ sứ có vẻ hơi to.

Cuối cùng Angie nói, “Cháu có cần cô đưa về nhà tối nay không?”

“Không ạ.” Cô gái ngạc nhiên vì câu hỏi đó. “Tối nay bạn trai cháu đón.” Vừa nói thế, Lauren nghe có tiếng còi xe bên ngoài. Cô đứng ngay dậy. “Anh ấy đấy. Cháu nên đi thôi.” Cô nhìn xuống mấy chiếc đĩa. “Cháu có cần...”

“Cháu đi đi. Hẹn gặp ngày mai.”

Lauren nhìn Angie. “Cô chắc chứ?”

“Chắc mà. Mai gặp nhé.”

“Tạm biệt cô,” Lauren nói, chân dậm bước. Ở quầy tiếp tân, cô cúi xuống lấy ba lô. Quàng dây đeo lên vai, cô gái tiến ra cửa.

ĐÁM ĐÔNG ĐANG CUỒNG NHIỆT.

Cũng như mọi người khác, Lauren đứng lên, hò reo và vỗ tay. Các khán đài ồ lên. Tấm biển báo kết quả lật lên, thay đổi, hiển thị những con số mới. Fircrest - 28. Kelso Christian - 14.

“Thật *tuyệt vời*,” Anna Lyons nói, tóm lấy tay áo của Lauren và kéo mạnh.

Lauren không thể kiềm chế được. Cô bắt đầu cười vang. Cú di chuyển của David quá đẹp mắt, một đường chuyền bóng dài khoảng ba mươi sáu mét rưỡi đưa bóng vào đúng tay Jared. Cô hy vọng bố cậu đã nhìn thấy điều đó.

“Đi nào,” ai đó nói. “Sắp hết nửa thời gian rồi.”

Lauren đi theo nhóm các cô gái dọc theo khán đài và tiến lại các bậc thang bằng bê tông. Họ vội vã đi xuống theo đường biên, nơi dựng nhiều quầy hàng. Lauren vào chỗ của mình ở quầy bán hotdog, nơi các nhân viên thường niên đã làm việc rất chăm chỉ. “Đến lượt mình,” cô nói với Marci Morford, đang bận bịu đổ đầy các lọ đựng mù tạt. Trong nửa tiếng tiếp đó, trong khi đội diễu hành đi qua sân bóng, cô bán hotdog và hamburger cho biển người tiến xuống đường biên, tụ thành từng nhóm và sau đó chuyển trò. Bố mẹ, giáo viên. Sinh viên. Cựu học sinh. Vào các buổi tối thứ Sáu trong mùa bóng ^{16*}, họ tụ họp ở sân vận động để xem các trận đấu ở địa phương. Ai ai cũng nói về David. Cậu đã chơi trận bóng để đời của mình.

Khi ca của Lauren đã xong, cô nhập hội với bạn bè và theo dõi phần cuối của trận đấu.

Fircrest đã cho trường bạn một vũ điệu.

Các quầy hàng vắng dần. Lauren và các bạn dọn dẹp gian hàng bữa bộn rồi đi vào phòng thay đồ. Ở ngoài cửa, họ đứng thành từng nhóm, nói chuyện, cười đùa và chờ đợi. Từng người một, các cầu thủ tiến ra, gặp bạn gái, và đi về.

Cuối cùng, hai cánh cửa mở ra và vài cầu thủ còn lại tiến ra ngoài, cười nói và đâm vào cánh tay nhau. David ở giữa đám nhưng không hiểu sao cậu vẫn nổi bật lên, kiểu như Brad Pitt hay George Clooney nổi bật lên ở trường trung học của họ. Ánh đèn bao trùm lên cậu, và lúc ấy, trông cậu ánh sắc vàng, từ mái tóc cho tới nụ cười.

Lauren chạy tới chỗ cậu. David dễ dàng tách khỏi đám đông và kéo cô lại ôm. “Anh tuyệt lắm,” cô thì thầm.

Cậu toét miệng cười. “Đúng thế, phải không nào? Em có nhìn thấy quả anh đội bom cho Jared không? Tuyệt thật. Anh như có lửa vậy.” Cười vang, cậu hôn cô.

Ở cột cờ, cậu dừng lại, nhìn quanh.

Lauren biết cậu tìm kiếm cái gì – hay đúng hơn – tìm ai. Cô căng người, quàng tay qua người cậu và áp sát cậu.

Đám thanh niên còn lại tản dần về phía những chiếc xe. Họ nghe tiếng động cơ xe khởi động xa xa, tiếng cửa xe đóng lại, tiếng còi vang lên. Sẽ có tiệc to ở bãi biển tối nay. Chẳng có gì kích động đám thanh niên bằng một chiến thắng lớn. Lần trước, sau trận đấu trở về rất yên ả; cô và David đã ở lại trong xe của mẹ cậu hàng giờ, nói đủ thứ chuyện. Đêm nay sẽ khác. Cô không quan tâm họ sẽ ăn mừng như thế nào chừng nào họ còn ở bên nhau.

“Này David,” ai đó gọi to, “cậu với Lauren có ra bãi biển không?”

“Bọn mình sẽ đến,” David nói, vẫy tay đáp trả. Mắt cậu nheo lại; cậu cứ không ngừng quay mặt khỏi ánh đèn, liếc mắt nhìn về phía sân bóng. Bãi đỗ xe. Cuối cùng, cậu hỏi, “Em có nhìn thấy họ không?”

Trước khi Lauren kịp trả lời, cô nghe thấy giọng nói của mẹ David. “David. Lauren. Hai đứa đây rồi.”

Bà Haynes đi qua sân trường và tiến về phía họ. Bà ôm lấy con trai thật nồng nhiệt, và rồi mỉm cười ngược nhìn con. Lauren tự hỏi không biết David có để ý thấy vẻ run rẩy trong nụ cười ấy. “Mẹ rất tự hào về con.”

“Cám ơn mẹ.” David nhìn ra sau lưng mẹ.

“Bố con có một cuộc họp tối nay,” bà nói chậm rãi. “Bố xin lỗi.”

Vẻ mặt David như nhả nhúm lại. “Sao cũng được.”

“Mẹ sẽ đưa hai đứa đi ăn pizza, nếu hai đứa muốn...”

“Không, cảm ơn mẹ. Sẽ có tiệc ở bãi biển Clayborne. Nhưng dù sao cũng cảm ơn mẹ.” David nắm lấy tay Lauren và kéo cô đi.

Bà Haynes tụt lại phía sau họ. Lặng thinh, ba bọn họ đi bộ trong bãi đỗ xe. David mở cửa xe cho Lauren.

Cô gái ngừng lại giây lát, nhìn mẹ cậu. “Thưa bác, cảm ơn bác vì lời mời.” Cô nói.

“Có gì đâu cháu,” bà mẹ trả lời lặng lẽ. “Vui vẻ nhé.” Rồi bà quay sang nhìn David. “Phải về nhà lúc nửa đêm đấy.”

Cậu đi vòng quanh xe về phía ghế của mình. “Chắc chắn rồi ạ.”

Khuya hôm đó, khi túm tụm với nhau quanh đồng lửa, đám thanh niên quây thành vòng tròn ngồi chuyện trò về buổi tiệc đầu năm truyền thống,

Lauren tựa vào cậu, thì thầm, “Em chắc là bố anh đã rất muốn có mặt.”

David thở dài. “Ừ. Thứ Sáu tuần sau ông ấy sẽ đến,” cậu đáp, nhưng khi cậu nhìn cô, mắt cậu long lanh. “Anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh.” Cô nói, luồn tay vào tay cậu.

Cuối cùng, cậu cũng mỉm cười.

...

VÀI NGÀY VỪA QUA, ANGIE ĐÃ LÀM VIỆC KHÔNG NGỪNG NGHỈ. SÁNG NÀO cô cũng dậy trước bình minh và ngồi bên chiếc bàn ăn trong bếp, các ghi chép, thực đơn và giấy tờ trải trước mặt. Trong những lúc ấy, những giờ tĩnh lặng mang sắc hồng nhạt, cô lên phương án cho chiến dịch thu gom áo khoác và sáng tác ra hàng loạt các quảng cáo và khuyến mãi. Lúc bảy rưỡi sáng cô đã có mặt ở nhà hàng, gặp mẹ để học hỏi những công việc hậu cần thường nhật trong bếp.

Trước tiên, họ đến gặp các nhà cung cấp. Angie quan sát mẹ đi qua những thùng đựng rau tươi, ngày nào cũng chọn đúng những thứ ấy: cà chua, ớt chuông xanh, cà tím, rau diếp, hành tây và cà rốt. Mẹ không bao giờ dừng lại để ngó ngang đến những thứ nấm củ tươi, những lớp lớp ớt chuông đủ màu sắc sỡ, những quả đỗ non, những ngọn rau salad mềm hay thứ nấm thơm quý hiếm màu sẫm.

Ở chỗ chợ thịt cá cũng vậy. Mẹ mua loại tôm nguyên vỏ màu hồng nhỏ xíu để làm món cocktails và không có gì khác. Đối với anh em nhà Alpac, mẹ chọn loại thịt thăn nạc nhất, thịt lợn và thịt bê xay cùng hơn một tá lườn gà nạc. Đến cuối ngày thứ tư, Angie đã bắt đầu nhận thấy những cơ hội bị bỏ lỡ. Cuối cùng, cô ở lại, nói với mẹ “về nhà trước đi”; rằng cô sẽ về ngay. Ngay khi mẹ vừa đi khỏi, Angie quay sang chỗ người giám sát sản xuất. “Được,” cô nói, “Hãy vờ như thể DeSaria’s là một nhà hàng mới tinh nào.”

Trong vài tiếng sau đó, ông ta tung hứng thông tin với cô như một nghệ sĩ xiếc. Cô nuốt lấy từng lời và ghi chép lại, rồi cũng làm y hệt như vậy ở chợ thịt cá.

Cô đã hỏi tới hàng trăm câu hỏi.

Cá được làm lạnh nhanh nghĩa là gì?

*Loại ngao nào, hào nào ngon nhất?
Tại sao ta lại muốn mua mực của cá mực?
Chọn một quả dưa vàng ngon như thế nào?*

Vì sao của Dungeness ngon hơn của tuyết hay của vua?

Những người bán hàng trả lời từng câu hỏi một cách kiên nhẫn, và đến cuối tuần, Angie bắt đầu hiểu ra làm cách nào họ có thể cải tiến được thực đơn. Cô buộc phải thu thập các công thức và thực đơn của một số nhà hàng nổi tiếng nhất ở Los Angeles, San Francisco và New York. Tất cả bọn họ, cô để ý thấy, đều sử dụng các nguyên liệu tươi sống ở địa phương cho các món ăn theo mùa. Ngoài ra, cô cũng đọc lại tất cả các ghi chép và chú thích của bố, hỏi han các chị của mình cho tới khi họ xin tha mới thôi.

Lần đầu tiên trong đời, cô đang trở thành một phần của nhà hàng thay vì một vệ tinh trong quỹ đạo của nó. Đối với Angie – và mọi người – ngạc nhiên chưa, cô yêu thích nó.

Vào tối ngày thứ Bảy, vừa giúp đỡ Lauren phục vụ bàn, cô vừa đọc các hóa đơn cần thanh toán, trả tiền, và nguệch ngoạc ghi lại những đồ dự trữ sắp cạn. Ngày trôi qua mờ mịt với các hoạt động, và khi người khách cuối cùng ra về, cô mệt lử.

Cảm giác thật tuyệt.

Cô chào tạm biệt mẹ và Mira, lấy hai bát kem và ngồi xuống chiếc bàn bên lò sưởi. Cô rất yêu thích thời gian này của buổi tối, trong nhà hàng đã đóng cửa và yên tĩnh. Cô được nghỉ ngơi, và đôi khi, trong tiếng lửa tí tách hay tiếng mưa rơi trên mái nhà, cô cảm nhận được sự hiện diện của bố.

“Cô Angie, cháu về nhà đây,” Lauren nói, đi ngang gian phòng ăn.

“Ăn ít kem với cô đã. Ngon lắm.” Vài đêm vừa rồi đã thành lệ, Angie và Lauren cùng ăn một chút tráng miệng vào cuối các buổi tối. Thực ra Angie rất mong đến lúc đó.

Lauren nhoen cười. “Cứ thế này thì cháu sẽ phải lặn đến buổi dạ hội mất.”

Angie cười vang. “Cháu vui tính đấy. Ngồi xuống đi.”

Lauren ngồi xuống đối diện cô, nơi Angie đã để sẵn một bát kem và một chiếc thìa.

Angie xúc một chút kem và để nó tan trong miệng, “Trời ạ, ngon quá. Thật tiếc là ta gần như không có khách tối nay.” Cô nhìn Lauren. “Tiền trà nước cho cháu chắc không được là bao.”

“Vâng ạ.”

“Ngày mai sẽ có quảng cáo về quyền góp áo khoác. Chắc sẽ đỡ hơn.”

“Cháu hy vọng thế.”

Angie có thể nghe thấy chút tuyệt vọng trong giọng nói của Lauren. “Thời buổi bây giờ một chiếc váy dạ hội giá bao nhiêu tiền?”

Lauren thở dài. “Nhiều lắm ạ.”

Angie ngẫm nghĩ cô gái. “Cháu mặc cỡ số mấy?”

“Số tám ạ.”

“Giống cô rồi.” Câu trả lời thật hiển nhiên, như một với một là hai vậy. “Cô có thể cho cháu mượn một chiếc váy. Conlan – chồng... cũ của cô – là phóng viên tờ Thời báo Seattle. Đôi khi bọn cô cũng phải đi dự một sự kiện. Nên cô có một vài chiếc váy. Cháu có thể mặc vừa một chiếc trong số đó.”

Thật dễ hiểu vẻ mặt của Lauren: sự kết hợp giữa mong muốn và hổ thẹn. “Cháu không thể làm thế ạ. Nhưng cháu cảm ơn cô.”

Angie quyết định không ép. Lauren có thể cân nhắc lời gợi ý đó. “Cháu sẽ đi dạ hội cùng với cậu trai hay đón cháu sau giờ làm phải không?”

Lauren đỏ mặt. “David Haynes.”

Angie nhìn thấy sự biến đổi đó và hiểu ngay ý nghĩa. *Tình yêu*. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Lauren là một cô gái nghiêm túc, kiểu con gái yêu sâu sắc và không dễ dàng chia tay. Nói cách khác, một cô gái tốt. “Cháu và David hò hẹn lâu chưa?”

“Gần bốn năm rồi ạ.”

Angie nhướn mày. Những năm tháng ở trường trung học cũng giống những năm cuộc đời của một chú chó; bốn năm có thể dài như cả một đời.

Cô những muốn thốt lên *Cẩn thận, Lauren; tình yêu có thể giết chết cháu*, nhưng dĩ nhiên là cô không thể. Nếu may mắn, thì Lauren không bao giờ phải học bài học ấy.

Ý nghĩ ấy khiến Angie thở dài. Bỗng dưng, cô nghĩ đến Conlan và những tháng năm cô đã yêu anh. Và cảm giác ra sao khi tình yêu đã đi xa.

Cô nhanh chóng đứng dậy rời bàn, trước khi nỗi buồn của cô bộc lộ. Cô đứng bên cửa sổ, nhìn đăm đăm vào đêm. Năm nay mùa thu lạnh lẽo đã đến sớm; một lớp băng giá đã phủ lên đường phố. Khắp thị trấn, lá trút xuống từ những hàng cây run rẩy, rụng thành đồng bên lối đi và dọc những con đường. Giờ này tuần sau, những đồng lá ấy sẽ trở nên trơn tuột và đen ngòm. Rồi chả bao lâu sẽ không còn chiếc lá nào nữa cả.

“Cô không sao chứ?”

Angie nghe thấy sự lo lắng trong giọng nói của Lauren và nó khiến cô ngưng ngưng. “Cô không sao.” Trước khi cô có thể nói thêm gì, xin lỗi hay giải thích, một chiếc ô tô dừng lại bên ngoài nhà hàng và bấm còi.

“Đó là David,” Lauren nói, đứng bật dậy.

Angie nhìn chiếc xe đậu trước nhà hàng. Đó là một chiếc Porsche Speedster cổ điển, sơn màu xám. Bánh xe kim loại sáng loáng và rõ ràng là lốp mới. “Một chiếc xe ra trò.”

Lauren tiến đến bên Angie. “Thỉnh thoảng cháu vẫn gọi anh ấy là Vua tốc độ. Cô biết không, giống trong bộ phim hoạt hình cũ ấy. Vì chiếc xe như lẽ sống của anh ấy.”

“À. Một chàng trai với chiếc xe.”

Lauren cười vang. “Nếu còn phải nhìn thấy một giọt sơn nào nữa, chắc là cháu sẽ hét âm lên mất. Dĩ nhiên là cháu không nói thể với anh ấy.”

Angie nhìn cô gái. Chưa bao giờ cô nhìn thấy một cảm xúc tinh khiết đến thế, một sự tôn sùng hiển nhiên. Mỗi tình đầu. Ngay lập tức, cô nhớ ra sức chi phối của nó. Cô suýt nữa nói, *Cháu cẩn thận Lauren*, nhưng đó nào phải việc của cô. Những lời khuyên ấy phải là lời khuyên của người mẹ.

“Hẹn gặp lại cô vào thứ Ba ạ,” Lauren nói và đi khỏi.

Angie nhìn theo Lauren đi ra ngoài. Cô gái chạy qua vỉa hè và biến vào trong chiếc xe thể thao.

Và bỗng nhiên cô nghĩ về thời xa xưa, thời cô còn chết mê chết mệt Tommy Matucci. Anh ta lái một chiếc Ford Fairlane cũ kỹ, tồi tàn; dù chiếc xe thật ọp ẹp và đông dảnh, anh ta đã rất yêu quý nó.

Buồn cười.

Cô đã chẳng nghĩ đến điều ấy bấy lâu nay.

HỌ ĐỖ XE Ở PHÍA TRƯỚC TÒA NHÀ NƠI LAUREN Ở, ĐÚNG CHỖ THƯỜNG LỆ của họ. Cô gái nhẹ nhàng dịch vào vị trí của mình. Trong chiếc xe nhỏ thế này chẳng dễ dàng chút nào; có vẻ như hộp số chiếm mất nhiều chỗ. Dù vậy, họ cũng đã hoàn chỉnh kỹ thuật của mình sau bấy nhiêu năm.

David ôm cô trong vòng tay và hôn cô. Cô gái cảm thấy mình rơi vào bóng tối của hơi thở quen thuộc ấy, sự khát khao ấy. Nhịp tim cô đập trở nên nhanh hơn. Chỉ trong vài phút, cửa kính xe đã mờ đi vì hơi nước và sự riêng tư của họ đã trở nên hoàn toàn.

“Lauren,” cậu thì thầm, và cô cũng nghe thấy điều đó trong giọng nói của cậu; sự khát khao của cậu với cô. Tay cậu trượt xuống dưới áo cô. Cô run rẩy vì sự đụng chạm ấy.

Rồi thì đồng hồ đeo tay của David bắt đầu kêu bíp bíp.

“Tệ thật,” cậu rên lên, rút tay khỏi người cô. “Anh không thể tin nổi là họ bắt anh về nhà sớm thế này. Anh biết có những đứa học lớp tám còn được đi chơi đến tận nửa đêm.” Cậu khoanh tay với điệu bộ rất kịch.

Lauren cố hết sức để không mỉm cười. Cậu không thể biết trông cậu trẻ con đến mức nào. David Ryerson Haynes vĩ đại, đang phụng phịu. “Anh may lắm nhé,” cô nói, dụi đầu vào cậu. “Thế có nghĩa là họ yêu anh.”

“Ừ, phải.”

Lauren có thể cảm thấy nhịp đập trái tim cậu. Nó phập phồng dưới bàn tay cô. Chỉ trong giây lát, cô cảm thấy mình già hơn cậu vài tuổi.

“Mẹ em chả quan tâm xem em về nhà mấy giờ. Hay em có về nhà không nữa.”

“Đúng vậy đấy.” Cô nói, cảm thấy sự đả độn cay quện thuộc dâng lên. Cô và mẹ đã tấn công vấn đề giờ giấc nghiêm túc lâu rồi. *Mẹ sẽ không làm cai ngục cho con đâu*, mẹ đã nói. *Bố mẹ của mẹ đã cố gắng làm thế và chỉ tổ khiến mẹ càng hư thêm*. Giờ thì Lauren có thể đến và đi lúc nào cô thích.

David lại hôn cô, rồi lùi lại, thở dài.

Cô biết ngay lập tức là có chuyện. “Sao thế anh?”

Cậu cúi qua người cô, mở hộp để găng tay. “Đây,” cậu nói, đưa cho cô vài tờ giấy.

“Cái gì...” Cô nhìn xuống. “Đơn xin học trường Stanford.”

“Bố muốn anh quyết định sớm. Hạn chót là ngày 15 tháng Mười một.”

“Ồ,” Lauren nói, ngồi về chỗ của mình. Cô biết cậu sẽ làm bất cứ điều gì để làm hài lòng bố.

“Anh nghĩ em cũng có thể làm được thế.”

Vẻ nhiệt thành trong giọng nói của cậu khiến cô muốn khóc. Làm sao cậu có thể chở cô về nhà, nhìn thấy căn hộ của cô, và vẫn không hiểu? “Em không có tiền để làm vậy, David. Em cần có học bổng. Và không phải chỉ vài đồng lẻ đâu. Em cần học bổng toàn phần.”

Hơi thở của cậu hắt ra nặng nề. “Anh biết.”

Họ ngồi như vậy trong vài phút, ai trong ghế người đó, không đụng chạm, nhìn chăm chăm vào cửa kính xe mờ hơi nước.

“Có khi anh cũng không vào nổi đâu.” Cuối cùng cậu nói.

“Thôi nào David. Họ có cả tòa nhà mang tên họ của gia đình anh.”

“Thế thì em cũng sẽ vào được.” Cậu quay về phía cô, ôm lấy cô trong tay, hôn cô. Cô để mình bị nện hôn ấy cuốn đi cho tới khi chẳng còn gì quan trọng ngoài chính họ.

Sau đó, khi cô còn lại một mình, đi qua bóng tối buồn thảm trong căn hộ, cô không thể không ước giá như mình được sống trong thế giới của cậu, nơi mọi thứ đến một cách dễ dàng. Nhất là những giấc mơ.

KHI MIRA TRỞ VỀ NHÀ SAU KHI LÁI XE ĐƯA TRẺ CON ĐI HỌC, ANGIE ĐANG đứng trên hiên nhà cô.

“Em dậy sớm thế,” Mira nói, bước dọc theo lối đi lên nhà. “Và trông em khá kinh khủng đấy.”

“Chị nhìn chị đi. Mọi người đều mặc quần thể thao rách và đi giày cao su để đưa con đi học à?”

“Đa số. Vào nhà đi.” Mỉm cười, chị dẫn Angie vào trong căn nhà thơm mùi cà phê và bánh kẹp. Vừa đi vừa nhặt nhanh đồ chơi, chị đi vào bếp và rót hai cốc cà phê. “Được rồi,” chị nói, ngồi vào một chiếc ghế bọc vải kẻ ô trong căn phòng gia đình bừa bộn. “Tại sao em đến đây và tại sao trông em giống hệt một thí sinh tham dự gameshow Người Sống Sốt?”

“Vui tính nhỉ.” Angie ngồi phịch xuống một chiếc ghế. “Em thức trắng gần như suốt đêm, làm việc.”

“Làm việc, hừ?” Mira nhấp một ngụm cà phê và nhìn Angie qua miệng chiếc cốc mẻ.

Angie đưa cho chị một quyển vở. “Đây là những gì em muốn làm.”

Mira đặt cốc xuống và mở quyển vở ra. Mắt chị mở to dần vì ngạc nhiên trong khi đọc.

Angie bắt đầu. “Ngoài chương trình khuyến mãi quyền góp áo khoác, em lên kế hoạch tổ chức một đêm dành cho rượu vang vào các thứ Ba, hôm đó sẽ bán các chai rượu bằng nửa giá; đêm dành cho hò hẹn vào các thứ Năm, bữa tối kèm theo hai vé xem phim; và giờ ưu đãi vào các tối thứ Sáu và thứ Bảy. Chúng ta có thể mở cửa nhà hàng từ lúc ba giờ và phục vụ đồ khai vị miễn phí kèm với đồ uống cho tới năm giờ. Chị biết đấy: các món antipasti [17*](#), bruschetta [18*](#), đại loại thế. Nghiên cứu của em cho thấy rằng vài giờ ưu đãi một tuần có thể gần như nhân đôi doanh thu tuần của ta. Chúng ta đang lãng phí giấy phép bán đồ uống có cồn khi chỉ thỉnh thoảng mới dùng đến nó. Và chị thấy thế nào khi nghe: *Tái khám phá sự lãng mạn ở DeSaria's*. Đó sẽ là khẩu hiệu quảng cáo của em. Em nghĩ ta có thể tặng hoa hồng cho tất cả các cặp đôi vào nhà hàng.”

“Trời đất ơi,” Mira lẩm bẩm.

Angie biết điều ấy có nghĩa gì: Chị gái cô đã đọc tới Mục Lớn. Thay đổi thực đơn. “Em muốn chúng ta tăng giá gấp đôi và giảm một nửa số món trong thực đơn hiện tại. Chúng ta cần chế biến nhiều cá tươi và các món rau theo mùa hơn.”

“Trời đất ơi,” Mira nhắc lại, ngược nhìn lên. “Bố sẽ thích tất cả những thứ này lắm đấy, Angie.”

“Em biết. Chính mẹ mới khiến em lo lắng.”

Mira cười to. “Như ta thường nói, ồ.”

“Em phải làm thế nào để đưa ý nghĩ đó vào đầu mẹ đây?”

“Từ xa, và nên mặc sẵn áo giáp thì hơn.”

“Vui nhỉ.”

“Được rồi, công chúa. Có hai cách để thuyết phục mẹ. Cách đầu tiên và hiển nhiên nhất là sử dụng bố. Về cơ bản, mẹ luôn luôn làm mọi thứ để khiến bố vui.”

“Thật không may, bố chỉ chuyện trò với mẹ thôi.”

“Ừ, nên em cần phải có kế hoạch B. Khiến cho mẹ nghĩ đó là ý tưởng của mẹ. Chị đã làm thế khi chị muốn đi xem buổi biểu diễn của Wings ở Kingdome [19*](#). Mất gần một tháng, nhưng cuối cùng mẹ đã quyết định rằng chị sẽ không đủ chất Mỹ nếu chị không đi cùng với các bạn mình.”

“Em làm thế nào được đây?”

“Hãy bắt đầu bằng cách xin lời khuyên.”

CHƯƠNG 10

Lauren đứng ở giữa phòng ăn, nhìn chăm chăm vào chỗ các bình tiêu và muối mà cô đã tập hợp lại.

Suốt buổi tối cô gái đã cố gắng nghĩ xem có cách nào để hỏi Angie một khoản tạm ứng cho tháng lương đầu tiên. Hoặc mượn một chiếc váy.

Cả hai cách đều khiến người ta coi cô là một kẻ thất bại thực sự. Đó là chưa kể nhà DeSaria sẽ tự hỏi không biết tiền trà nước của cô đâu cả rồi.

Ma túy, Maria sẽ nói thế, và lắc đầu. *Thật đáng buồn*. Chẳng nghi ngờ gì nữa, bà sẽ đổ lỗi cho mớ tóc đỏ của Lauren.

Nếu cô nói sự thật – là cô cần phải trang trải tiền thuê nhà còn nợ - Maria và Angie sẽ trao đổi với nhau một cái nhìn đầy ái ngại *cô ta nghèo rớt/ thật thương hại*. Lauren đã nhìn thấy cái nhìn đó cả trăm lần trong đời, từ thầy cô giáo ở trường đến uỷ viên hội đồng nhà trường và hàng xóm láng giềng.

Cô đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài trời đầy sương.

Có những khoảnh khắc quan trọng, những khoảnh khắc thay đổi cuộc sống của ta. Phải chăng buổi dạ hội là một trong những kỷ niệm cần phải có được bằng mọi giá. Liệu cô... có giảm bớt giá trị của mình nếu không thể tham dự được? Có lẽ cô nên đi dự với một chiếc váy kiểu xưa và làm như thể đó là một tuyên ngôn về thời trang, lờ đi những quy ước một cách nhẹ nhàng, thay vì tìm một câu trả lời cho cuộc đời không một xu dính túi của cô. Đẳng nào thì tất cả họ đều biết rằng cô hưởng học bổng. Chẳng ai sẽ nói

gì. Nhưng Lauren sẽ biết. Cả buổi tối cô cảm thấy bên trong mình có chút gì rạn vỡ. Buổi dạ hội có đáng giá không?

Đó là những câu hỏi mà cô con gái nên hỏi mẹ mình.

“Ha,” Lauren nói chẳng chút hài hước.

Như thường lệ, cô phải theo làm theo ý mình thôi. Có hai lựa chọn. Cô có thể nói dối... hay cô có thể nhờ Angie giúp đỡ.

ANGIE NGỒI BÊN QUẦY HÀNG BẰNG THÉP KHÔNG GỈ. GHI CHÉP VÀ GIẤY TỜ trải đầy trước mặt cô.

Mẹ đứng tựa lưng vào chậu rửa, khoanh tay. Chẳng cần phải là chuyên gia mới có thể đọc được ngôn ngữ cơ thể của bà. Mắt bà nheo lại và miệng bà mím chặt như sợi chỉ mảnh, không hài lòng.

Angie bắt đầu với sự thận trọng cao độ. “Con đã nói chuyện với Scott Forman ở rạp chiếu phim. Ông ấy sẵn sàng giảm nửa giá vé cho chúng ta nếu ta nhắc đến ông ấy trong quảng cáo.

Mẹ xì một tiếng. “Phim ảnh ngày nay thật khủng khiếp. Toàn là bạo lực. Nó làm hại dạ dày người ta.”

“Họ sẽ ăn trước khi xem phim mà mẹ.”

“Chính thế.”

Angie tiến tới. Việc kinh doanh đã thực sự tiến triển kể từ khi khởi động việc quyên góp áo khoác. Đã đến lúc phải thực hiện nốt phần còn lại trong kế hoạch của cô. “Mẹ nghĩ đó có phải là một ý hay không?”

Mẹ nhún vai. “Mẹ nghĩ, ta sẽ xem thế nào.”

“Và việc quảng cáo – mẹ thấy có thông minh không?”

“Sẽ tốn kém bao tiền?”

Angie trải bảng kê giá ra. Mẹ liếc qua chúng nhưng không nhúc nhích khỏi chỗ của mình gần chậu rửa. “Quá nhiều.”

“Con sẽ xem con có thể thương lượng giảm giá được không.” Cô nhẹ nhàng dịch cuốn sổ của mình, để lộ ra tờ thực đơn của Cassiopeia’s, một nhà hàng 3 sao ở Vancouver. “Mẹ có gợi ý gì cho buổi tối dành cho rượu vang không ạ?”

Mẹ lại xì một tiếng. “Chúng ta có thể trao đổi với Victoria và Casey McClellan. Họ sở hữu một xưởng rượu nho ở Walla Walla. Tên gì ấy nhỉ - Seven Hills? Và Randy Finley ở vườn nho Mount Baker cũng sản xuất rượu vang ngon. Có lẽ họ có thể chào chúng ta giá tốt để giới thiệu rượu của họ. Randy thích món osso bucco [20*](#) của mẹ lắm.”

“Ý tưởng tuyệt lắm mẹ à”. Angie ghi chép thêm vài thứ vào cuốn sổ của mình. Khi làm xong, cô vuốt nhẹ tờ thực đơn của Cassiopeia’s.

Mẹ nghiêng cổ về phía trước và nghiêng đầu. “Cái gì đấy?”

“Cái gì ạ?” Angie cố gắng không mỉm cười. “Giờ, về chuyện cá tươi. Chúng ta...”

“Angela Rose, tại sao con lại có bản thực đơn đó?”

Angie vờ ngạc nhiên. “Cái này ấy ạ? Con chỉ quan tâm đến đối thủ cạnh tranh của ta thôi mà.”

Mẹ phẩy tay. “Họ chưa bao giờ sống ở quê nhà, nước Ý.”

“Giá cả của họ cũng thú vị.”

Mẹ nhìn cô “Như thế nào?”

“Món khai vị bắt đầu từ 14,95 đô la và tăng dần.” Angie dừng lời, lắc đầu. “Thật đáng buồn là nhiều người lại đánh đồng giá cả với chất lượng.”

“Đưa mẹ xem nào.” Mẹ giật lấy tờ thực đơn trên bàn và mở ra. “Bánh kẹp rau gia vị với bơ nấm đại và cá thịt trắng chiên áp chảo – giá 21,95 đô la. Có phải đồ ăn Ý đâu. Bà ngoại, Chúa phù hộ linh hồn bà, làm món *tonno al cartoccio* – cá ngừ bọc giấy nướng – món ấy tan ra trong miệng.”

“Mẹ ơi, tuần này Terry bán cá ngừ đấy. Cả cá ngừ đại dương Hawaii nữa. Và phi lê cá mực của ông ấy trông ngon lành lắm.”

“Con đang nhớ đến món khoái khẩu của bố con đấy. *Calamari ripieni*. Phải có cà chua hạng nhất.”

“Johnny ở chợ nông sản hứa với con là có cà chua thượng hạng.”

“Mực và cá ngừ Hawaii đắt tiền lắm.”

“Chúng ta có thể thử một hai tối – quảng cáo đặc biệt. Nếu không hiệu quả, thì ta có thể quên chúng đi.”

Có tiếng gõ cửa.

Angie rửa thầm. Mẹ sắp sửa đồng ý đến nơi. Bất cứ thay đổi nào cũng có thể khiến họ phải trở lại từ số không.

Lauren tiến vào bếp, tay nắm chặt chiếc tạp dề đã gấp gọn gàng.

“Tạm biệt, Lauren,” Angie nói. “Khóa cửa lại hộ cô khi cháu ra về nhé.”

Lauren không nhúc nhích. Trông cô gái có vẻ bối rối, không chắc chắn.

“Cám ơn cháu, Lauren,” mẹ nói. “Chúc cháu một buổi tối tốt lành.”

Lauren vẫn không cử động.

“Có chuyện gì thế cháu?” Angie hỏi.

“Cháu... ờ...” Lauren cau mày. “Cháu có thể làm việc vào tối mai ạ.”

“Tuyệt lắm,” Angie nói, quay trở lại với các ghi chép của mình. “Gặp cháu ngày mai lúc năm giờ nhé.”

Lauren vừa ra về, Angie quay trở lại ngay với cuộc thảo luận. “Vậy là, mẹ ơi, mẹ nghĩ gì nếu ta tăng giá một chút và thêm một món cá đặc biệt vào thực đơn hàng ngày?”

“Mẹ nghĩ là con gái mẹ đang cố gắng thay đổi một thực đơn rất ổn của nhà hàng DeSaria’s từ bao năm nay.”

“Thay đổi nhỏ mà, mẹ. Thay đổi để khiến cho ta hợp thời hơn thôi.” Cô dừng lời, nạt nạt cho vũ khí lớn nhất. “Bố chắc hẳn sẽ ủng hộ.”

“Đúng là bố đã rất khoái món *calamari ripieni*^{21*} của mẹ.” Mẹ rời khỏi chỗ chậu rửa bát và tiến đến ngồi xuống bên Angie. “Mẹ nhớ hồi bố con mua cho mẹ cái xe Cadillac. Bố đã tự hào về chiếc xe ấy biết bao.”

“Nhưng mẹ đã chẳng chịu lái nó.”

Mẹ mỉm cười. “Bố con nghĩ là mẹ điên, lờ đi một chiếc xe đẹp như thế. Nên một hôm bố bán chiếc xe Buick của mẹ đi và để chìa khóa chiếc xe mới trên bàn, cùng với một mẫu tin nhắn rằng: Ăn trưa với anh. Anh sẽ mang rượu vang tới.” Mẹ mỉm cười. “Bố biết là phải ép để mẹ thay đổi.”

“Con không muốn ép mẹ quá.”

“Có, có đấy.” Mẹ thở dài. “Cả cuộc đời con gắn với việc thúc ép, Angela ạ, để đạt được điều con muốn.” Mẹ vuốt má Angie. “Bố con rất yêu con ở

điểm ấy, và hẳn là bố sẽ rất tự hào về con bây giờ.”

Bỗng dưng, Angie chẳng còn nghĩ gì đến chuyện thực đơn nữa. Cô nghĩ về bố và tất cả những điều khiến cô nhớ đến bố; cách bố nhắc bổng cô lên vai để cô có thể ngắm nhìn buổi diễu hành dịp lễ Tạ ơn, cách bố cùng cầu nguyện với cô hàng đêm và kể những câu chuyện hài hước, ngốc nghếch và vô nghĩa trong bữa sáng.

“VẬY LÀ,” mẹ nói, mắt cũng rơm rớm. “Chúng ta sẽ thử vài món đặc biệt tuần này xem sao.”

“Sẽ thành công, mẹ ạ. Rồi mẹ xem. Việc kinh doanh sẽ khởi sắc ngay khi những quảng cáo này bắt đầu. Chúng ta sẽ ở trang nhất của mục giải trí Chủ nhật.”

“Đã có nhiều người đến ăn tối hơn rồi. Mẹ phải công nhận thế. Thật tốt là con đã thuê cô gái đó. Cô bé đã làm việc rất tốt,” Mẹ nói. “Khi con mới thuê cô bé – một cô nàng tóc đỏ - mẹ đã chắc chắn rằng chúng ta sẽ có vấn đề, và khi con nói với mẹ về việc cô bé tội nghiệp cần một chiếc váy, mẹ nghĩ...”

“Ồ, không.” Angie đứng phắt dậy. “Buổi dạ hội.”

“Có chuyện gì thế?”

“Ngày mai là buổi dạ hội. Chính vì thế mà Lauren nấn ná trong bếp. Cô bé muốn nhắc con nhớ là cần được nghỉ ngày mai.”

“Thế thì tại sao cô bé lại nói là nó sẽ đi làm?”

“Con không biết.” Angie tìm chìa khóa trong túi áo và vớ lấy chiếc áo khoác treo trên mắc bên cánh cửa. “Chào mẹ. Hẹn gặp mẹ ngày mai.”

Angie vội vàng ra khỏi nhà hàng. Bên ngoài, mưa nhè nhẹ rơi.

Cô nhìn lên nhìn xuống con phố.

Không thấy Lauren.

Cô chạy lại bãi đỗ xe và vào trong xe của mình, đi theo hướng bắc về phía Driftwood. Chẳng có chiếc xe nào khác trên phố. Cô sắp sửa rẽ vào đường cao tốc thì để ý thấy bên xe buýt.

Ánh đèn đường gần đó chiếu sáng, phủ lên mọi vật một lớp màu hồ phách dịu dịu. Từ đằng xa, cô có thể nhìn thấy mái tóc màu đồng đỏ của Lauren.

Cô đỗ xe lại phía trước cô gái.

Lauren chậm rãi ngược lên. Mắt cô gái đỏ và sưng.

“Ồ,” cô gái thốt lên, ngẩng phắt dậy khi nhận ra Angie.

Angie bấm nút cửa sổ xe. Kính xe chậm rãi trượt xuống dưới. Không khí lạnh ngay lập tức ùa vào xe. Cô cúi người về phía ghế hành khách. “Vào xe đi cháu.”

Lauren chỉ ra sau lưng cô. “Xe buýt của cháu đây rồi. Dù sao cũng cảm ơn cô.”

“Mai có buổi dạ hội, đúng không?” Angie nói. “Đó chính là điều cháu muốn cố gắng nói với cô ở trong bếp.”

“Cô đừng lo về chuyện ấy. Cháu sẽ không đi dạ hội đâu.”

“Tại sao không?”

Lauren nhìn ra chỗ khác. “Cháu không muốn đi.”

Angie liếc nhìn xuống đôi giày cũ, quá sờn rách của cô gái. “Cô đã đề nghị cho cháu mượn váy, nhớ không?”

Lauren gật đầu.

“Cháu có cần váy không?”

“Có ạ.” Gần như không thể nghe thấy câu trả lời.

“Được. Cháu sẽ có mặt ở nhà hàng lúc ba giờ nhé. Cháu có thu xếp để thay váy ở nhà bạn không?”

Lauren lắc đầu.

“Cháu có muốn thay đồ và chuẩn bị ở nhà cô không? Có khi cũng vui đấy.”

“Thật không ạ? Cháu muốn.”

“Được rồi. Cháu gọi cho David và bảo cậu ấy đón cháu ở nhà cô nhé, số 7998 đường Miracle Mile. Đó là lối rẽ đầu tiên sau khi đi qua cầu.”

Chiếc xe buýt tiến đến phía sau họ và bấm còi.

Phải mãi lâu sau đó, khi Angie bước đi trong bóng tối của căn nhà trống trải, cô mới tự hỏi liệu cô có phạm sai lầm không.

Chuẩn bị cho cô gái sẵn sàng đi dạ hội là công việc của một người mẹ.

Buổi sáng ngày hôm sau vừa đặt chân xuống đất là Angie đã phải chạy. Vào lúc bảy giờ, cô và mẹ gặp gỡ với các nhà cung cấp và các nhân viên giao hàng. Đến mười giờ thì họ hoàn thành việc đặt hàng phần lớn thực phẩm của tuần, kiểm tra độ tươi giòn của rau quả, viết các séc trả lương, nộp tiền mặt vào tài khoản của nhà hàng, và mang khăn bàn đến hiệu giặt. Khi mẹ ra đi để làm việc riêng, Angie tới nhà in, nơi cô đặt in các tờ rơi và phiếu cho đêm rượu vang và đêm hò hện. Sau đó cô mang đọt áo khoác đầu tiên quyên góp được đến chỗ nhà Hỗ trợ láng giềng.

Trời bắt đầu đổ mưa khi cô đi tới chỗ hiệu giặt khô. Đến trưa thì mưa chuyển hẳn thành một cơn bão thực sự. Đường phố như một nồi nước sôi khổng lồ. Chẳng có gì mới cả.

Thời tiết trong quãng thời gian này của năm thật dễ đoán. Từ giờ đến tháng Năm trời sẽ xám xịt và mưa. Nắng mặt trời trong những tháng tới sẽ trở nên khan hiếm, là một món quà tặng bất ngờ ngoài mong đợi và không kéo dài. Những ai không thể chịu đựng được thế giới trường kỳ u ám của màu sương xám sẽ thức dậy lúc nửa đêm, bứt rứt, không ngủ được vì tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái nhà.

Cô dừng xe trước nhà hàng muộn mất mười lăm phút.

Lauren đứng bên lối đi dưới mái hiên di động màu xanh trắng của nhà hàng. Bên chân cô là một chiếc ba lô cũ màu xanh lam.

Angie quay kính xe xuống. “Xin lỗi, cô tới muộn.”

“Cháu cứ nghĩ là cô đã quên.”

Angie tự hỏi không biết có ai giữ lời hứa với cô gái này, hay, thực ra, có ai đã bao giờ hứa gì với Lauren chưa.

“Vào xe đi cháu,” cô nói, mở cửa bên phía hành khách.

“Cô chắc không ạ?”

Angie mỉm cười. “Tin cô đi, Lauren. Cô luôn luôn chắc. Livvy sẽ làm thay ca của cô. Giờ thì lên xe đi cháu.”

Lauren làm theo lời cô, đóng mạnh cửa. Mưa đập vào xe, làm nó rung lên và kêu khê.

Họ lái xe trong yên lặng. Nhịp điệu âm thanh của cần gạt nước to đến độ nói chuyện chẳng ích gì.

Khi họ đi tới căn nhà nhỏ, Angie đỗ xe gần cửa ra vào.

Angie quay sang phía Lauren. “Cháu nghĩ mình có nên gọi điện cho mẹ cháu không? Có khi mẹ cháu cũng muốn nhập bọn với chúng ta.”

Lauren cười to. Đó là một âm thanh cay đắng, không vui. “Cháu không nghĩ vậy.” Cô gái dường như nhận thấy mình quá chua chát. Cô mỉm cười và nhún vai. “Mẹ cháu không hứng thú lắm với dạ hội.”

Angie không tiến xa hơn với những lời nói ấy. Cô là sếp của cô gái; có vậy thôi. Cô cho Lauren mượn một chiếc váy. Chỉ có thế.

“Nào. Hãy vào trong nhà và xem cô có những cái váy nào.”

Lauren chạy đến bên cô, quàng tay quanh người Angie. Nụ cười của cô gái choán gần hết khuôn mặt, khiến cho cô trẻ như một bé gái mười một tuổi. “Cám ơn cô, Angie. Ồ, cám ơn cô.”

LAUREN KHÔNG LỚN LÊN VỚI LÒNG TIN. KHÁC VỚI PHẦN LỚN CÁC BẠN CỦA mình, cô trải qua những ngày thơ ấu theo dõi các chương trình truyền hình chiếu những cảnh bắn giết, gái điếm và những phụ nữ gặp nguy hiểm. *Đời thực*, như mẹ cô vẫn thường nói. Chẳng bao giờ có phim hoạt hình trong căn hộ nhà Ribido, không có các chương trình đặc biệt của Disney. Lên bảy tuổi, Lauren đã biết rằng bạch mã hoàng tử chỉ là đồ vô dụng. Khi cô nằm trong chiếc giường đơn hẹp trong căn hộ thoáng thoáng mùi thuốc lá và mùi bia của mình, cô không mơ trở thành Lọ Lem hay Bạch Tuyết. Cô chẳng bao giờ thấy việc tưởng tượng ra mình được hoàng tử nhắc bồng lên có chút ý nghĩa gì.

Cho tới đêm nay.

Angie Malone đã mở cửa cho Lauren đêm nay, và khung cảnh nhìn từ hiên nhà thật là sững sốt. Đó là một thế giới dường như tắm trong ánh nắng và những triển vọng.

Trước tiên là chiếc váy. Không, trước tiên là căn nhà.

“Bố cô đã xây dựng chỗ này,” Angie nói. Khi cô còn bé, gia đình cô sống ở đây suốt mùa hè.”

Ngôi nhà nằm giữa những hàng cây cao vút. Tiếng sóng vỗ xa xa như tiếng nhạc du dương trong không trung.

Một hàng hiên chạy bao quanh tôn lên ngôi nhà hai tầng bằng ván lợp. Những chiếc ghế đu bằng liễu gai được đặt một cách thận trọng ở chỗ này, chỗ khác; người ta có thể tưởng tượng ra mình ngồi ở đó, nhắm nháp một ngụm ca cao nóng trong một ngày như ngày hôm nay, ngắm nhìn đại dương viền bạc ở phía dưới.

Khi Lauren nhìn thấy căn nhà, cô dừng lại. Đó là một tổ ấm mà cô luôn luôn mơ ước.

“Lauren?” Angie nói, ngoái lại nhìn cô.

Chỉ nhìn ngôi nhà này thôi cũng làm mong ước nảy sinh.

“Cháu xin lỗi,” Lauren nói, hấp tấp tiến lên phía trước.

Bên trong, ngôi nhà cũng hoàn hảo đến từng chi tiết y như sự hứa hẹn bề ngoài. Những chiếc sofa bọc vải bò đối diện nhau trước một lò sưởi xây bằng đá cuội. Một chiếc rương cũ màu xanh lá cây được dùng làm bàn nước.

Căn bếp nhỏ và vui nhộn, với các tủ bếp màu vàng kem và một cửa sổ xinh đẹp nhìn qua hiên nhà ra phía vườn hồng. Những cây linh sam lớn mọc quanh khu đất tạo cảm giác về một thế giới tách biệt với xóm giềng.

“Đẹp quá,” Lauren thì thầm.

“Cám ơn cháu. Bọn cô thích nơi này. Nào,” Angie nói, cúi xuống châm lửa trong lò sưởi. “Cháu định chọn phong cách nào?”

“Dạ?”

Angie quay ra đối diện với cô gái. “Gợi cảm? Ngây thơ? Công chúa? Cháu muốn là gì trong đêm nay?”

“Váy nào cũng được mà cô.”

“Cháu cần được giúp đỡ thật sự trong chuyện con gái này đây. Có khi là phải giúp đến nơi đến chốn đây. Lại đây nào. “Cô đi qua trước mặt Lauren và lên chiếc cầu thang hẹp. Các bậc thang thang cọt kẹt theo bước đi.

Lauren đi vội vã theo cô. Họ đi dọc một hành lang hẹp dẫn tới một căn phòng ngủ rộng rãi, với trần nhà vút cao màu trắng và sàn gỗ màu trắng. Một chiếc giường bốn cột đứng choán căn phòng; ở hai bên giường là hai chiếc bàn, trên đó có những chiếc đèn đọc sách và những chồng sách bìa mềm.

Angie đi về phía chiếc tủ tường và kéo dây bật đèn. Một chiếc bóng đèn duy nhất treo ở phía trên, chiếu sáng xuống dãy quần áo.

“Để xem ở đây nào. Cô chỉ mang theo vài chiếc váy dạ hội thôi. Thực ra cô sắp sửa rao bán chúng trên eBay.” Cô đi về phía cuối tủ, nơi có treo vài chiếc túi vải màu vàng be hiệu Nordstrom sát vào nhau.

Nordstrom.

Lauren chưa bao giờ sở hữu bất kỳ thứ gì từ cửa hàng đáng kính này ở Seattle. Ôi chao, cô còn chẳng đủ tiền để uống một cốc cà phê ở ki-ốt bên ngoài cửa hàng. Cô lùi lại một bước.

Angie mở khóa kéo một chiếc túi và lôi ra một chiếc váy dài màu đen, rồi quay về phía cô gái. “Cháu nghĩ thế nào?”

Đó là một chiếc váy kiểu cổ yếm, đính đá ở cổ áo và hai dải băng đính đá lớn hơn ở quanh eo. Vải váy trơn nhẵn. Có lẽ là lụa.

“Cháu nghĩ thế nào ấy ạ?” Lauren không thể mượn một chiếc váy như thế này được, Nhỡ cô làm đổ cái gì lên váy thì sao?

“Cháu nói phải. Quá người lớn. Dạ hội là một đêm vui vẻ.” Angie bỏ chiếc váy trên sàn và tiến lại chỗ những chiếc túi vải, nhanh chóng bối tìm.

Lauren cúi xuống và nhặt chiếc váy dạ hội lên. Mặt vải vuốt ve những ngón tay cô. Cô chưa bao giờ chạm vào thứ vải gì mềm đến thế.

“A ha!” Angie lôi ra một chiếc váy dạ hội khác; lần này là màu hồng, màu hồng thanh nhã của vỏ sò. Lốp vải nặng hơn, một chất liệu dệt kim có thể co giãn để vừa vặn với thân hình một người phụ nữ hay một cô gái. Chiếc váy không tay với phần lưng khoét sâu. “Chiếc váy có phần áo lót may liền. Dù rằng bộ ngực tuổi mười bảy đâu cần đến áo lót.”

Angie lại lôi ra một chiếc váy khác; đó là một chiếc váy màu xanh lục bảo dài tay, trễ vai. Chiếc váy thật tuyệt nhưng ánh mắt Lauren lại trở về với chiếc váy dệt kim màu hồng.

“Chiếc váy này giá bao nhiêu tiền ạ?” cô mạnh dạn hỏi.

Angie liếc nhìn chiếc váy hồng và mỉm cười. “Cái váy cũ này ư? Cô mua nó ở Rack. Không, ở một cửa hàng đồ cũ ở Đồi Capitol.”

Lauren không thể không mỉm cười. “Vâng, phải rồi.”

“Vậy là chiếc váy hồng, nhé?”

“Cháu có thể làm hỏng nó. Cháu không thể...”

“Chiếc màu hồng.” Angie treo chiếc váy đen và xanh vào tủ, rồi vắt chiếc váy hồng lên cánh tay. “Giờ đi tắm nào.”

Lauren đi theo sau Angie, cô quăng chiếc váy dạ hội lên giường rồi tiến về phía phòng tắm.

“Cháu có giày không?”

Lauren gật đầu.

“Màu gì vậy?”

“Màu đen.”

“Chúng ta có thể xoay xở,” Angie vừa nói vừa vặn vòi tắm. “Cô có đủ thời gian để đan một chiếc áo len trong khi chờ nước nóng lên ở nhà này.” Cô bắt đầu cầm lấy các chai lọ trong tủ. “Đây là kem tẩy da chết. Cháu biết là gì chứ, phải không?”

Khi Lauren gật đầu, Angie lại với lấy thêm thứ khác.

“Đây là mặt nạ dưỡng ẩm. Nó hỗ trợ da cô rất nhiều. Làm cô trẻ ra đến mười tuổi.”

“Thế thì cháu thành học sinh mẫu giáo mất.”

Angie cười vang và dúm các sản phẩm vào tay Lauren. “Tắm đi cháu, rồi chúng ta sẽ làm tóc và trang điểm.”

Đó là lần tắm lâu nhất và sang trọng nhất trong đời Lauren. Không có tiếng gõ đường ống, không có chuyện nước tắm tịt hay đột ngột trở lạnh. Cô gái sử dụng mọi sản phẩm đắt tiền, và khi ra khỏi phòng tắm, cô cảm thấy mình hoàn toàn mới mẻ. Cô lau khô tóc, rồi choàng lên mình một chiếc khăn tắm màu trắng to và dày dặn và quay trở lại phòng ngủ.

Angie đang ngồi bên mép giường. Xung quanh cô là đủ loại phụ kiện – lược chải tóc và đồ trang điểm, máy uốn tóc, túi xách và khăn choàng. “Cô tìm thấy một chiếc khăn choàng màu đen đính cườm và một chiếc xắc tay cho buổi tối, và cái này nữa!” Cô giơ ra một chiếc kẹp tóc bướm bướm màu đen và hồng. “Lại đây và ngồi xuống nào. Các chị và cô vẫn thường làm tóc cho nhau hàng giờ.” Cô quẳng đồng gối xuống sàn trước mặt.

Lauren ngoan ngoãn ngồi xuống, quay lưng vào giường.

Ngay lập tức Angie bắt đầu chải tóc cô. Cảm giác thật dễ chịu khiến Lauren thở dài. Cô không thể nhớ đã có bao giờ được ai chải tóc cho. Thậm chí ngay khi mẹ dành thời gian để cắt tóc cho Lauren, thì cũng không có chuyện chải tóc.

“Được rồi,” một lát sau Angie nói, “giờ thì ngồi lên giường nào.”

Lauren thay đổi vị trí. Angie quỳ phía trước cô gái. “Nhắm mắt lại đi.”

Sự động chạm nhẹ như một tiếng thì thầm của phấn phủ mắt... nhát cọ đánh má hồng.

“Cô sẽ rắc một chút nhũ lên cổ cháu. Cô mua nhũ cho cháu gái, nhưng chị Mira bảo là không phù hợp với lứa tuổi... Đây,” giây lát sau cô bảo. “Xong cả rồi.”

Lauren đứng dậy và mặc váy vào. Angie kéo khóa váy lên.

“Hoàn hảo,” Angie nói, thở phào. “Ra soi gương xem.”

Chậm rãi, Lauren tiến về phía chiếc gương lớn soi toàn thân gắn ở phía sau cánh cửa.

Cô gái như ghen thờ. Chiếc váy dạ hội vừa vặn tuyệt vời, và nom cô như nàng công chúa ở một trong những cuốn truyện mà cô chưa bao giờ đọc. Lần đầu tiên trong đời, trông cô giống như tất cả những cô gái khác ở trường.

CHƯƠNG 11

Angie đứng trước bàn trang điểm. Ngăn kéo trên cùng đang mở. Ở đó, vùi giữa đủ thứ quần áo lót và tất chân, là chiếc máy ảnh của cô.

Để chụp ảnh cháu ngoại, mẹ đã nói thế khi tặng máy ảnh cho Angie.

Những đứa trẻ, nụ cười của mẹ như muốn nói, chúng sinh sôi tự nhiên như những mầm xanh của mùa xuân.

Angie thở dài.

Bao nhiêu năm qua, cô đã thường xuyên sử dụng chiếc máy ảnh này, để lưu lại mọi khoảnh khắc của đời mình. Năm này qua năm khác, cô đã ở đó, chụp bao nhiêu ảnh những cuộc gặp mặt gia đình – tiệc sinh nhật, tiệc tặng quà em bé [22*](#), ngày ra trường mẫu giáo. Tới một lúc nào đó, việc nhìn qua ống ngắm vào một cuộc đời cô khao khát một cách tuyệt vọng nhưng không thể có khiến cô đau đớn. Dần dà, cô thôi chụp ảnh những đứa cháu trai, cháu gái của mình. Đơn giản là cô bị tổn thương quá mức khi phải nhìn thấy sắc màu những mất mát của chính mình. Cô biết đó là sự ích kỷ, và trẻ con nữa của mình, nhưng có những giới hạn cô không thể vượt qua. Tới khi Dani bé bỏng ra đời – chỉ năm năm trước thôi; mà tưởng như cả đời người rồi – Angie đã vĩnh viễn cất chiếc máy ảnh đi.

Cô cầm lấy chiếc máy ảnh, lắp phim vào, và đi xuống dưới nhà.

Lauren đứng quay lưng vào ngọn lửa bên lò sưởi. Ánh sáng vàng trùm lấy cô gái, khiến cho làn da trắng, lấm tấm tàn nhang của cô có màu đồng óng ả. Chiếc váy dạ hội màu hồng vỏ sò hơi to một chút so với cô gái, và

hơi dài, nhưng cả hai khiếm khuyết đó không lộ ra. Với mái tóc búi theo kiểu Pháp, ghim trên đó chiếc kẹp hình bướm, trông cô gái như một nàng công chúa.

“Cháu xinh quá,” Angie nói, bước vào phòng. Cô cảm thấy ngượng ngùng vì bao cảm xúc cô đột nhiên cảm nhận. Chuyện nhỏ nhất – giúp một cô gái mới lớn chuẩn bị đi dạ hội ở trường; chẳng có gì đâu, thực đấy – thế thì tại sao cô có nhiều tình cảm thế này?

“Cháu biết ạ,” Lauren đáp. Giọng thể hiện sự ngỡ ngàng. Ngạc nhiên.

Bỗng dưng Angie cần có khoảng cách cho ống ngắm. Cô bắt đầu chụp. Cô cứ chụp mãi không thôi, kiểu này sang kiểu khác, cho đến khi Lauren cười phá lên và nói: “Chờ đã cô! Tiết kiệm vài kiểu cho David nữa.”

Angie cảm thấy mình như một con ngốc. “Phải đấy. Ngồi xuống đi. Cô sẽ pha trà cho chúng ta trong khi chờ đợi.” Cô đi vào trong bếp.

“Anh ấy nói là sẽ có mặt ở đây lúc bảy giờ. Chúng cháu sẽ đi đến câu lạc bộ để ăn tối.”

Ở trong bếp, Angie pha hai cốc trà và mang chúng vào phòng khách. “Câu lạc bộ cơ à? Sang đấy.”

Lauren cười khúc khích. Trông cô gái non trẻ không thể tưởng, khi cô ngồi ghé bên mép ghế sofa. Rõ ràng là cô gái sợ làm nhàu chiếc váy. Cô nhấm nháp cốc trà của mình một cách vô cùng thận trọng, cầm chiếc cốc bằng cả hai tay.

Angie thấy tình cảm trào dâng; cô lo sợ những gì trên thế giới này có thể xảy ra với cô gái ấy, cô gái dường như đôi khi hơi quá đơn độc.

“Cô nhìn cháu lạ thế. Cháu cầm cốc sai cách hay sao ạ?” Lauren hỏi.

“Không đâu.” Angie nhanh chóng chụp thêm một kiểu ảnh. Khi cô đặt máy ảnh lên đùi, cô bắt gặp cái nhìn từ đôi mắt sáng như sao của Lauren. Làm sao một người mẹ lại không muốn nắm trái một khoảnh khắc như vậy chứ? “Cô đoán là cháu đã đi dự rất nhiều buổi dạ hội đúng không?” Angie nói. Có lẽ đó cũng là câu trả lời cho thắc mắc của cô.

“Vâng. Gần như tất cả ạ.” Tuy nhiên, Lauren dường như không thực sự chú ý lắng nghe. Giọng của cô gái có vẻ lơ đãng. Cuối cùng, cô gái đặt cốc trà xuống và nói, “Cháu có thể hỏi cô một điều không ạ?”

“Nhìn chung đó là một câu hỏi khiến người ta nên trả lời là “không”. Thường là không.”

“Thật mà. Cháu có hỏi được không?”

“Cháu nói đi.” Angie dựa lưng vào những chiếc gối vải bò của ghế sofa.

“Tại sao cô lại làm tất cả những điều này vì cháu tối nay?”

“Cô quý cháu, Lauren à. Thế thôi. Cô muốn giúp cháu.”

“Cháu nghĩ vì cô cảm thấy thương hại cháu.”

Angie thở dài. Cô biết cô không thể đánh lạc hướng câu hỏi này. Lauren muốn một câu trả lời thực sự. “Có lẽ, một phần là thế. Tuy nhiên, chủ yếu... Cô biết người ta cảm thấy thế nào khi không đạt được điều mình muốn.”

“*Thật sao?*”

Angie nuốt mạnh. Một phần trong cô không muốn mở cánh cửa đặc biệt này - ấy thế nhưng cô lại cảm giác có thể nói một cách tự nhiên. Mặc dầu khi cô đã bắt đầu, cô không biết phải nói tiếp như thế nào nữa. “Cô không có con,” Angie nói.

“Tại sao không ạ?”

Angie thực lòng đánh giá cao câu hỏi thẳng thắn. Phụ nữ ở lứa tuổi của cô thông thường nhận ra bãi mìn trong cuộc đối thoại như thế này và thận trọng vòng tránh. “Các bác sĩ không biết tại sao, chính xác. Cô đã thụ thai ba lần nhưng...” Cô nghĩ đến Sophia và nhắm mắt lại một giây, rồi tiếp. “Không may mắn.”

“VẬY là cô *thích* giúp cháu chuẩn bị?” Chút tiếc nuối trong giọng nói của Lauren phù hợp với tâm trạng của chính Angie.

“Cô thích mà.” Angie trả lời dịu dàng. Cô sắp sửa nói thêm điều gì đó thì chuông cửa reo.

“Đó là David.” Lauren nói, nhòe dậy, chạy ra cửa.

“Dừng lại!” Angie nói to.

“Sao ạ?”

“Một tiểu thư sẽ được mời ra khi chàng trai hò hẹn với nàng tới. Đi lên gác đi. Cô sẽ mở cửa.”

“Thật ấy ạ?” Giọng Lauren chỉ hơn tiếng thì thầm một chút xíu.

“Đi đi.”

Ngay khi Lauren vừa đi lên gác. Angie tiến lại cửa trước và mở ra.

David đứng trước hiên nhà. Trong bộ tuxedo đen cắt may không tì vết cùng với áo sơ mi trắng và cà vạt màu bạc, cậu là giấc mơ của mọi cô gái mới lớn.

“Chắc hẳn cháu là David. Cô đã nhìn thấy cháu lái xe đến nhà hàng. Cô tên là Angie Malone.”

Cậu trai bắt tay cô chặt đến nỗi cô thề là cô cảm thấy xương cốt mình mắc hết vào nhau. “Cháu là David Ryerson Haynes,” cậu nói, mỉm cười căng thẳng, nhìn qua đầu cô.

Angie bước lùi lại, kéo cậu vào nhà. “Gia đình khai thác gỗ phải không?”

“Là gia đình cháu đấy. Lauren xong chưa cô?”

Điều này giải thích cho chiếc xe Porsche. Cô gọi tên Lauren. Chỉ trong giây lát cô gái xuất hiện ở đầu cầu thang.

David kinh ngạc. “Ôi,” cậu nói nhẹ nhàng, tiến lại gần cầu thang. “Trông em thật tuyệt vời.”

Lauren vội vã xuống thang và chạy đến với David. Cô ngược nhìn cậu trai, nụ cười của cô run run. “Anh nghĩ thế sao?”

Cậu đưa cho cô bó hoa trắng cài cổ tay, rồi hôn cô.

Từ bên kia của gian phòng Angie cũng có thể thấy sự dịu dàng trong nụ hôn ấy, và điều đó khiến cô mỉm cười.

“Nào, hai đứa,” cô nói. “Chụp ảnh nào. Đứng bên lò sưởi đi.”

Angie chụp vài kiểu ảnh. Phải vận dụng hết lý trí cô mới có thể ngừng chụp. “Được rồi,” cuối cùng cô nói. “Vui vẻ nhé. Và lái xe cẩn thận.”

Cô không chắc hai đứa trẻ có nghe thấy lời cô. Lauren và David đang chìm đắm trong mắt nhau.

Nhưng ở cửa trước, Lauren quàng tay quanh người Angie, ôm cô thật chặt. “Cháu sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay,” cô gái thì thầm. “Cám ơn cô.”

Angie cũng thì thầm đáp lại, “Không có gì đâu cháu,” nhưng cổ họng cô bỗng dưng nghẹn lại và cô không chắc những lời nói của mình có phát lên thành tiếng hay không.

Cô đứng đó trong khi David dẫn Lauren lại chỗ chiếc xe và mở cửa cho cô gái.

Cô chỉ kịp vẫy tay thì họ đã đi mất rồi.

Angie quay trở về nhà và đóng cửa lại. Sự yên lặng bỗng dưng trở nên ngột ngạt làm sao.

Cô đã quên rằng cuộc đời cô yên lặng đến thế nào. Gần đây, cô còn không bật đài, cô không nghe thấy gì khác ngoài hơi thở của chính mình hay tiếng bước chân cô trên sàn gỗ cứng.

Cô không muốn quay trở lại với điều đó nữa. Đã mất bao lâu cô mới có thể bò lên. Cô ước gì mình có thể gọi điện cho Conlan chính lúc này. Đã có thời anh rất giỏi an ủi khi cô bên gờ vực. Nhưng những ngày ấy cũng đã qua rồi.

Chuông điện thoại reo. *Ờn Chúa*. Cô vội vàng chạy lại nghe điện thoại. “A lô?” Cô thấy ngạc nhiên khi nghe giọng mình bình thường đến vậy. Một người phụ nữ sắp chết đuối không thể nào nói bằng một giọng chắc chắn như thế.

“Việc chuẩn bị đi dạ hội thế nào?” Đó là mẹ.

“Tuyệt lắm ạ. Cô bé rất xinh.” Angie bắt mình cười to lên, ước sao âm thanh tiếng cười tự nhiên hơn cảm giác của cô.

“Con có sao không?”

Cô yêu mẹ vì bà đã hỏi vậy. “Con ổn cả. Con sẽ đi ngủ sớm. Sáng mai mình nói chuyện, được không mẹ?”

“Mẹ yêu con, Angela.”

“Con cũng yêu mẹ.”

Cô run rẩy khi đặt điện thoại xuống. Cô nghĩ ra nhiều điều để làm – nghe nhạc, đọc sách, nghiên cứu thực đơn. Nhưng cuối cùng, tuy vậy, cô thấy mình quá mệt mỏi để làm bất cứ điều gì. Cô trèo vào chiếc giường lớn, kéo chăn đến tận cằm, và nhắm mắt lại.

Một lát sau cô tỉnh dậy.

Ai đó gọi tên cô. Cô liếc nhìn đồng hồ. Chưa tới chín giờ tối.

Cô bò ra khỏi giường và lảo đảo đi xuống cầu thang.

Mẹ đang đứng trong bếp, quần áo mẹ lấm tấm những giọt mưa, chiếc tạp dề đỏ lấm lem vẫn còn ở nguyên vị trí. Mẹ chống tay lên hông. “Con không ổn.”

“Rồi con sẽ ổn.”

“Rồi một ngày mẹ sẽ chín mươi tuổi. Điều ấy không có nghĩa là đường đến đó dễ dàng. Lại đây nào.” Mẹ cầm tay Angie và dẫn cô ra ghế sofa. Họ ngồi xuống, ôm lấy nhau như ngày Angie còn là một cô bé. Mẹ vuốt ve tóc cô.

“Giúp cô bé chuẩn bị đi dạ hội rất vui. Chỉ là sau đó... khi cô bé đi rồi... con bắt đầu nghĩ về...”

“Mẹ biết.” Mẹ nói dịu dàng. “Điều đó khiến con nghĩ đến con gái mình.”

Angie thở dài. Buồn đau là như thế; cả cô và mẹ đều biết rõ điều đó. Đôi lúc nó lại trở nên tươi mới, đầu ta có sống bao lâu. Có những mất mát hằn sâu, và thời gian chuyển động quá chậm chạp trong đời người nên khó lòng hàn gắn hẳn.

“Mẹ cũng từng mất một đứa con trai,” mẹ nói trong sự yên lặng bao phủ hai người.

Angie thốt lên. “Mẹ không bao giờ kể cho bọn con chuyện ấy.”

“Có những điều quá khó để nói ra. Đáng lẽ đó là con trai đầu lòng của mẹ.”

“Tại sao mẹ không nói với con?”

“Mẹ không thể.”

Angie cảm thấy nỗi đau của mẹ. Nỗi mất mát chung đó, gắn kết họ, đưa họ tới một điều gì đó cảm giác như tình bạn.

“Mẹ chỉ luôn muốn nói tới những điều mang đến hy vọng.”

Angie nhìn xuống tay mình. Trong một khoảnh khắc, cô kinh ngạc nhận thấy mình không đeo nhẫn cưới.

“Cẩn thận với cô bé đó, Angela,” mẹ lại nói dịu dàng.

Đây là lần thứ hai mẹ đã khuyên như thế. Angie tự hỏi liệu cô có thể làm theo lời mẹ khuyên.

NẮNG LÊN TRONG BUỔI SÁNG MÙA THU CHÍNH LÀ MỘT MÓN QUÀ TẶNG CỦA thượng đế, hiếm hoi như kim cương hồng ở tại phần này của thế giới.

Lauren coi đó là một điềm báo.

Cô gái vươn vai lười biếng, tỉnh dậy. Cô có thể nghe thấy tiếng xe hơi ầm ì trên phố. Ở nhà bên, hàng xóm đang cãi nhau. Đâu đó, tiếng còi xe vang lên. Trong phòng ngủ ở cuối hành lang, mẹ cô đang ngủ cho tan đi châu rượu muộn đêm qua.

Đối với phần còn lại của thế giới, đây là một buổi sáng Chủ nhật bình thường.

Lauren trở mình nằm nghiêng. Tấm đệm cũ, vốn là giường của cô từ thuở cô bắt đầu biết nhớ, kêu cọt kẹt vì cử động của cô.

David nằm ngửa, chân tay dang ra, tóc rối bời che khuất nửa khuôn mặt. Một cánh tay thông xuống giường, tay kia vắt lên trán. Cô có thể nhìn thấy những mụn đỏ lấm tấm dọc theo chân tóc cậu và cái sẹo nhỏ xíu ngoằn ngoèo trên gò má. Cậu có cái sẹo đó từ hồi lớp sáu, khi chơi bóng đá kiểu Mỹ.

“Anh chảy máu như lợn bị chọc tiết,” cậu luôn nói thế mỗi khi kể lại câu chuyện. Cậu chẳng thích gì hơn là nhắc đi nhắc lại câu chuyện về những thương tích của mình. Cô luôn luôn trêu David rằng cậu bị mắc bệnh ốm tưởng tượng.

Cô sờ vào vết sẹo, dùng đầu ngón tay vuốt dọc theo nó.

Đêm qua thật hoàn hảo. Còn hơn cả hoàn hảo. Cô cảm thấy mình như công chúa, và khi David dẫn cô ra sân khấu, cô như trôi bồng bềnh phía sau cậu. Nhạc chơi bài “Thiên thần” của ban nhạc Aerosmith. Cô tự hỏi cô sẽ ghi nhớ điều đó bao lâu. Liệu cô sẽ kể chuyện này cho con cái của họ? Nào, các con; *lại đây nghe chuyện về cái đêm mẹ được chọn là nữ hoàng của dạ hội toàn trường trung học nào.*

“Anh yêu em,” David đã thì thầm như thế, tay nắm tay cô khi vương miện được cài lên tóc cô. Cô nhớ mình đã nhìn cậu, thấy cậu qua đôi mắt mờ lệ. Cô yêu cậu nhiều đến mức ngực cô thắt lại vì đau. Cô không thể tưởng tượng ra việc phải xa rời cậu.

Nếu như họ phải đi học ở hai trường đại học khác nhau...

Chỉ có thể, chỉ ý *nghĩ* về những trường đại học khác nhau, cũng đủ khiến cô thấy nôn nao trong dạ dày.

David tỉnh giấc chậm chạp. Khi cậu nhìn thấy cô, cậu mỉm cười. “Anh sẽ phải nói với bố mẹ là anh ở lại chỗ Jared thường xuyên hơn.”

Cậu kéo cô vào vòng tay. Cô lọt thỏm vừa vặn vào lòng cậu; cứ như thể họ được tạo ra cho nhau.

Sẽ như thế này khi họ học cùng ở trường đại học, và sau đó, khi họ kết hôn. Cô sẽ không bao giờ cảm thấy cô độc nữa. Cô hôn cậu, vuốt ve cậu. “Mẹ không bao giờ tỉnh giấc trước buổi trưa chủ nhật,” cô nói, mỉm cười chậm rãi.

Cậu lùi ra. “Chú Peter sẽ gặp anh ở nhà trong một giờ nữa. Anh có hẹn với một nhân vật quan trọng ở Stanford.”

Cô dịch ra. “Vào ngày Chủ nhật ư? Em đã nghĩ...”

“Ông ấy chỉ có mặt ở thị trấn vào dịp cuối tuần. Em có thể đi cùng anh.”

Nụ cười của cô tan biến, cùng với hy vọng lãng mạn cho một ngày. “Phải rồi.” Nếu thực sự cậu muốn cô đi cùng, cậu đã hỏi cô từ trước.

“Đừng thế mà.”

“Thôi nào, David. Đừng có mơ mộng nữa. Em sẽ không nhận được học bổng vào Stanford, và em không có ông bố, bà mẹ nào sẽ viết séc cho em. Tuy nhiên, anh có thể vào được trường USC [23*](#).”

Đó là một cuộc thảo luận cũ. Tiếng thở dài nặng nề của cậu cho thấy cậu đã mệt mỏi vì nó. “Một là, em có thể vào được Stanford. Hai là, nếu em vào USC thì mình cũng sẽ gặp nhau rất thường xuyên. Chúng mình yêu nhau, Lauren. Tình cảm không thể tan biến chỉ vì vài dặm xa cách.”

“Vài trăm dặm chứ.” Cô chăm chú nhìn lên lớp cách âm trên trần nhà rách nát. Một vệt nước đang loang dần ở góc tường. Cô ước gì mình có thể mỉm cười. “Đăng nào thì em cũng phải đi làm hôm nay.”

Cậu kéo cô lại gần hơn, trao cho cô một nụ hôn chậm rãi làm cô thở gấp. Cô cảm thấy cơn giận tan biến. Khi cuối cùng cậu buông cô và ra khỏi giường, cô cảm thấy lạnh.

Cậu nhặt nhanh bộ tuxedo và mặc quần áo vào.

Cô ngồi trên giường, kéo tấm chăn che ngang bộ ngực trần. “Em đã có một đêm thật tuyệt hôm qua.”

Cậu đi vòng qua giường và ngồi bên cô. “Em lo lắng quá mức.”

“Nhìn quanh anh đi, David.” Cô nghe thấy giọng mình khản đi. Với bất kỳ ai khác, hẳn là cô sẽ rất ngượng ngùng. “Em đã luôn luôn phải lo lắng.”

“Không phải lo vì anh. Anh yêu em.”

“Em biết mà.” Và cô biết. Mọi tế bào trong người cô đều tin vào điều ấy. Cô đu lên cổ cậu, hôn cậu. “Chúc anh may mắn.”

Sau khi David đi, Lauren ngồi đó thật lâu, cô độc, nhìn chăm chăm vào cánh cửa mở. Cuối cùng, cô ra khỏi giường và tắm nước nóng, rồi mặc quần áo và đi ra hành lang. Cô dừng lại trước cửa phòng ngủ của mẹ. Cô có thể nghe thấy tiếng ngáy từ bên trong vọng ra.

Một mong muốn quen thuộc lại trào lên trong cô. Cô chạm vào cửa, tự hỏi không biết mẹ cô có nghĩ gì buổi dạ hội đêm qua.

Hỏi mẹ đi.

Đôi khi, vào buổi sáng sớm, khi ánh nắng rọi qua lớp rèm bụi bặm, mẹ thức dậy gần như hạnh phúc. Có lẽ hôm nay là một ngày như thế; Lauren cần như vậy. Cô nhẹ nhàng gõ cửa và mở ra. “Mẹ ới?”

Mẹ cô nằm trên giường, chân tay dang ra bên ngoài tấm chăn. Trong chiếc áo phong cũ, mỏng, trông mẹ gầy guộc, mỏng manh. Gần đây mẹ chẳng ăn uống cho đầy đủ.

Lauren dừng lại. Đó là một trong những giờ khắc hiếm hoi khi cô nhớ ra mẹ trẻ đến thế nào. “Mẹ ới?” Cô gái đi vào phòng và ngồi xuống bên mép giường.

Mẹ trở mình nằm ngửa ra. Không mở mắt, mẹ lẩm bẩm, “Mấy giờ rồi?”

“Chưa đến mười giờ.” Cô muốn vuốt món tóc xõa che mắt mẹ lên, nhưng cô không dám. Sự thân mật ấy có thể làm hỏng mọi chuyện.

Mẹ dụi mắt, “Mẹ cảm thấy mệt kinh. Phoebe và mẹ đã tiệc tùng khá nặng đô đêm qua.” Mẹ nhoẻn cười ngái ngủ. “Chẳng có gì đáng ngạc nhiên.”

Lauren cúi xuống. “Con được bầu là nữ hoàng đêm dạ hội.” Cô nói khẽ, vẫn chưa tin vào điều đó. Cô không thể không mỉm cười.

“Hả?” Mắt mẹ nhắm nghiền lại.

“Dạ hội ấy mà? Đêm qua,” Lauren nói, nhưng cô biết rằng mẹ chẳng còn quan tâm. “Chẳng sao đâu.”

“Mẹ nghĩ mẹ sẽ gọi điện cáo ốm hôm nay. Mẹ thấy mệt quá.” Mẹ lại trở mình về vị trí cũ. Và trong giây lát, mẹ đã ngáy đều.

Lauren từ chối cảm giác thất vọng. Thật là ngốc khi trông đợi điều gì khác. Có những bài học nhẽ ra nên học từ lâu.

Thở dài, cô đứng dậy.

MỘT TIẾNG SAU LAUREN ĐÃ Ở TRÊN XE BUÝT, HƯỚNG VỀ TRUNG TÂM THỊ trấn. Mặt trời đã lại biến mất, ẩn mình sau những đám mây đang nhanh chóng tối sầm. Lúc họ dừng lại trước đèn tín hiệu giao thông cuối cùng, trời bắt đầu mưa.

Lúc đó hăng còn khá sớm vào buổi sáng Chủ nhật. Mới có vài chiếc xe đỗ ở các lô góc, nhưng bãi đỗ trước nhà thờ đã đầy xe.

Nó khiến cô nhớ lại thời gian, thực sự, còn chưa xa xôi lắm, khi cô thường mở cửa sổ phòng ngủ vào ngày lễ Sabbath, dù trời mưa hay tuyết. Thời tiết không quan trọng. Cô thường tựa vào cửa sổ, ngó ra ngoài và lắng nghe tiếng chuông gióng giả. Cô đã nhắm mắt lại và tưởng tượng ra cảm giác thế nào khi diện quần áo ngày Chủ nhật để đi nhà thờ. Giấc mơ ban ngày của cô luôn giống nhau: cô nhìn thấy một bé gái với mái tóc đỏ, mặc một chiếc váy xanh lá cây tươi sáng, vội vã bước bên một người phụ nữ xinh đẹp tóc vàng. Ở phía trước, một gia đình đang chờ đợi họ.

Đi nào Lauren , người mẹ tưởng tượng của cô luôn nói thế, mỉm cười nhẹ nhàng và đưa tay ra nắm lấy tay cô. *Chúng ta không muốn đến muộn đâu.*

Lauren đã lâu rồi không còn mở cánh cửa sổ ấy của mình ra nữa. Giờ đây khi nhìn ra ngoài, tất cả những gì cô thấy là tòa nhà đổ nát bên cạnh và nhà hàng El Camino xanh lơ bạc màu của bà Sanchez. Giờ cô chỉ có giấc mơ ấy vào ban đêm.

Chiếc xe buýt đi chậm lại, bắt đầu rẽ dần vào bến đỗ. Lauren nhìn xuống chiếc túi mua hàng đặt trên đùi. Đáng lẽ cô nên gọi điện trước - ở những nhà lịch sự người ta làm như thế. Người ta không chỉ tạt qua, dù để trả lại cái gì đó. Thật không may, cô không biết số điện thoại của Angie. Và – nếu cô thành thật với chính mình – cô cần không phải ở một mình.

“Đường Miracle Mile,” người lái xe buýt gọi to.

Lauren vội vã đứng dậy và đi dọc theo lối đi, cố gắng không va phải ai, rồi bước xuống những bậc thang hẹp và rời khỏi xe buýt.

Những cánh cửa xe ì ì sập lại, sau lưng cô. Xe buýt tiếp tục đi.

Cô đứng đó, ôm chiếc túi vào lòng, cố gắng che chở nó khỏi những hạt mưa lạnh lẽo như những viên thủy tinh giá buốt.

Con đường trải dài trước mặt cô, hai bên đường là hàng cây tuyết tùng cao vút, ngọn cây như vươn về phía những đám mây xám trĩu nặng. Đây đó, những hộp thư hiện diện bên lề đường, nhưng ngoài ra không có dấu

hiện nào khác của sự sống. Thời gian này trong năm thuộc về khu rừng, những người bộ hành dầm lầy vào sự hoang dã màu xanh lá và đen trong vài tuần lễ vô cùng tăm tối này có thể bị lạc cho tới tận mùa xuân.

Khi cô gái đi tới lối vào nhà, mưa đã trở nên tầm tã – những hạt mưa sắc, lạnh và nhanh quất lên má cô.

Căn nhà trông như không có người. Không có ánh đèn nào chiếu qua cửa sổ. Mưa gõ lộp bộp trên mái nhà, bắn lên từng vũng. May sao, xe ô tô của Angie đang đỗ trong chỗ đậu xe.

Cô gái đi về phía cửa và gõ.

Có tiếng ồn vọng ra từ bên trong nhà. Tiếng nhạc.

Cô lại gõ cửa lần nữa. Mỗi phút trôi qua, hai bàn tay cô gái lại mất dần cảm giác. Ngoài này trời buốt giá.

Sau khi gõ lần cuối, cô gái nắm lấy tay nắm cửa. Cô ngạc nhiên khi thấy tay nắm cửa dễ dàng xoay. Cô mở cửa ra.

“Xin chào?” Cô bước vào trong, đóng cửa lại sau lưng.

Không có ánh đèn. Không có nắng, căn phòng hơi mờ tối.

Cô nhìn thấy chiếc túi xách để trên bệ bếp; chùm chìa khóa xe nằm bên cạnh đó trên chiếc thớt nhựa.

“Angie?” Lauren cởi giày và tắt ra, đặt chiếc túi mua hàng bên cạnh chiếc túi sách.

Cô đi về phía phòng khách, gọi tên Angie.

Căn nhà trống không.

“Chết tiệt,” Lauren lẩm bẩm. Giờ thì cô sẽ phải đi bộ cho đến tận bến xe buýt và đứng đó trong cơn mưa giá lạnh này.

Cô không biết cứ bao lâu mới lại có một xe buýt số chín dừng lại ở góc đường.

Ồ, thì sao.

Giờ thì cô đã tới đây, cô có thể trả chiếc váy vào đúng chỗ của nó. Cô gái đi lên gác.

Hay thật. Cô sẽ phải lau sàn nhà trên đường đi ra.

Cô dừng lại trước cửa phòng ngủ đóng kín và gõ lấy lệ, đời nào Angie còn ngủ đến tận mười giờ rưỡi sáng.

Cô mở cửa ra.

Căn phòng tối om. Rèm cửa bằng vải hoa dày che kín cửa sổ.

Lauren sờ soạng tìm công tắc đèn, tìm thấy và bật đèn lên. Ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn gắn trên đầu.

Cô vội vã đi về phía chiếc tủ quần áo và cất chiếc váy đi, rồi quay trở lại phòng ngủ.

Angie đang ngồi trên giường, cau mày nhìn cô bằng đôi mắt bối rối và ngái ngủ. “Lauren đấy à?”

Nỗi xấu hổ găm cô gái đứng nguyên một chỗ. Hai má cô nóng bừng. “Cháu, ơ, cháu xin lỗi. Cháu đã gõ cửa. Cháu tưởng...”

Angie mỉm cười mệt mỏi nhìn cô. Mắt Angie sưng và đỏ, như thể cô đã khóc. Những vệt màu hồng vân vân trên gò má. Mái tóc dài sẫm của cô rối bù. Tổng thể, trông cô không được ổn. “Không sao đâu, cháu.”

“Cháu nên đi.”

“Không!” Rồi nhẹ nhàng hơn: “Cô muốn cháu ở lại.” Cô hất cằm chỉ về phía cuối chiếc giường. “Ngồi đi cháu.”

“Cháu ướt nhẹp ạ.”

Angie nhún vai. “Ướt rồi sẽ khô.”

Lauren nhìn xuống hai bàn chân trần của mình. Làn da sắp sửa chuyển sang màu tím; những mạch máu xanh như nổi bật lên. Cô gái trèo lên giường, duỗi chân ra và dựa lưng vào thành giường.

Angie quảng cho cô gái một chiếc gối dài, rồi dậm một chiếc chăn mềm không thể tả quanh chân Lauren. “Kể cho cô nghe về tối qua đi.”

Câu hỏi như một sự giải tỏa cho Lauren. Lần đầu tiên trong ngày cô không thấy ngực mình đau thắt nữa. Cô gái những muốn bắt đầu kể ngay về mọi chi tiết lãng mạn nhưng có điều gì đó ngăn cô lại. Đó là nỗi buồn trong mắt Angie. “Cô đã khóc,” Lauren nói giản dị.

“Cô già rồi. Buổi sáng trông cô thế đấy.”

“Thứ nhất, giờ đã mười rưỡi ạ. Chiều đến nơi rồi ạ. Thứ hai là, cháu cũng biết về chuyện khóc trong giấc ngủ.”

Angie ngửa đầu dựa vào thành giường và nhìn lên những mảng trắng xen giữa dầm gỗ trên trần nhà. Một lúc sau cô mới cất lời. “Đôi khi cô cũng có những ngày tồi tệ. Không thường xuyên, nhưng... cháu biết đấy... đôi khi.” Cô lại thở dài, rồi nhìn Lauren. “Đôi khi cuộc đời ta không rẽ theo lối ta hằng mơ ước. Cháu quá trẻ để có thể biết về điều đó. Dù sao, cũng không có vấn đề gì.”

“Cô nghĩ cháu quá trẻ để có thể hiểu về nỗi thất vọng ư?”

Angie nhìn cô gái hồi lâu, yên lặng, rồi nói, “Không. Cô không nghĩ thế. Nhưng có những điều mà chuyện trò không thể giúp được. Vậy hãy nói với cô về buổi dạ hội đi. Cô tò mò muốn chết đây.”

Lauren ước gì cô biết Angie rõ hơn. Nếu cô biết, cô sẽ biết liệu có nên đổi chủ đề hay tiếp tục. Vấn đề là phải nói điều gì phù hợp đối với người phụ nữ tuyệt vời và buồn bã này.

“Nào, kể đi,” Angie nói.

“Dạ hội thật hoàn hảo,” cuối cùng Lauren nói. “Ai cũng bảo là trông cháu rất tuyệt.”

“Cháu tuyệt thật mà.” Angie nói, giờ đã mỉm cười. Đó cũng là một nụ cười thực sự, không phải cái cười vờ vĩnh cô-ồn-mà lúc trước.

Điều đó khiến Lauren cảm thấy vui, như thể cô đã đem đến điều gì cho Angie. “Trang trí cũng rất đẹp. Chủ điểm Xứ sở mùa đông tuyết diệu, có tuyết nhân tạo ở mọi nơi và những chiếc gương trông như những mặt hồ đóng băng. Ồ, và Brad Gaggiany mang đến một phần năm gallon [24*](#) rượu rum. Chúng hết ngay, trong tích tắc.

Angie nhúm mày. “Ồ, vui nhỉ.”

Lauren ước gì cô đã không lộ ra chuyện đó. Cô đã thả lỏng mình trong một phút giây giữa những người bạn gái. Cô đã quên rằng mình đang nói chuyện với người lớn. Sự thật là, cô thiếu kinh nghiệm với chuyện đó. Cô *chẳng* bao giờ trò chuyện với mẹ về các sự kiện ở trường. “Cháu gần như chẳng uống tí gì,” cô gái nhanh chóng nói dối.

“Cô rất vui vì cháu nói thế. Uống có thể khiến người con gái làm những điều cô ta không nên làm.”

Lauren có thể nhận thấy sự dịu dàng trong lời khuyên của Angie. Cô gái không thể không nghĩ về người mẹ đẻ của mình và việc mẹ hằn đã chúí đầu vào những ân hận của riêng mình, nhất là về việc phải làm mẹ.

“Và cô đoán được không?” Lauren không thể đợi lời đoán của Angie. Cô gái thổ lộ, “Cháu là nữ hoàng của đêm dạ hội.”

Angie mỉm cười và vỗ tay. “Tuyệt quá. Hãy kể đi nào, cô gái. Cô muốn biết mọi chuyện.”

Trong cả giờ đồng hồ sau đó, họ nói chuyện về buổi dạ hội. Đến mười một rưỡi, khi đã đến lúc phải ra nhà hàng, Angie lại có thể cười vang.

CHƯƠNG 12

Điện thoại không ngừng đổ chuông cả ngày. Đó là ngày chủ nhật thứ ba của tháng Mười, và trên tờ báo *West End Gazette*, cả trang nhất của mục giải trí là một trang quảng cáo.

Tái Khám Phá Sự Lãng Mạn ở DeSaria's.

Quảng cáo đưa thông tin chi tiết về những thay đổi – đêm hò hẹn, đêm rượu vang, giờ ưu đãi – có kèm theo rất nhiều phiếu quà tặng. Một chai rượu vang giảm giá năm mươi phần trăm. Mua món khai vị được tặng món tráng miệng. Bữa trưa đặc biệt cho hai người, từ thứ Hai đến thứ Năm.

Những người đã lãng quên hẳn nhà hàng DeSaria's được gợi nhớ về thời quá khứ, khi họ đến ăn tối tại nhà hàng nhỏ xíu ở Driftwood Way cùng với bố mẹ của mình. Dường như, phần lớn bọn họ, đã nhắc máy lên để đặt chỗ. Lần đầu tiên kể từ bao năm nay, như bất kỳ ai ở DeSaria's còn nhớ, nhà hàng được đặt kín chỗ. Thùng tiếp nhận áo khoác đầy tràn. Có vẻ, ai cũng nhân cơ hội này để giúp đỡ hàng xóm láng giềng.

“Mẹ không thể hiểu được,” mẹ nói trong khi rửa sạch những lát phi lê cá ngừ Hawaii và đặt chúng lên giấy bọc để nướng. “Không thể nào biết được có bao nhiêu người muốn ăn cá tối nay. Đây không phải là một ý hay, Angela. Quá đắt đỏ. Lẽ ra ta nên làm thêm cannelloni và lasagna.” Mẹ nhắc lại điều đó đến năm lần trong một giờ qua.

Angie nháy mắt với Mira, chị đang cố gắng để không cười rúc rích. “Nếu có chiến tranh hạt nhân, chúng ta vẫn có đủ lasagna trong tủ đông cho cả

thành phố mẹ ời.”

“Đừng có mang chiến tranh ra đùa thế, Angela. Băm rau thơm nhuyễn hơn nữa đi, Mira. Chúng ta đâu có muốn khách hàng phải nói chuyện trong khi răng cửa mắc cả cái cây. Nhỏ nữa đi nào.”

Mira cười vang và tiếp tục băm nhỏ rau thơm.

Mẹ trái giấy bọc đồ nướng ra với sự thận trọng hiếm có, rồi phết dầu ô liu lên bề mặt giấy. “Mira. Đưa hành củ nhỏ cho mẹ nào.”

Angie nhẹ nhàng rút lui khỏi nhà bếp và quay trở lại phòng ăn.

Mới năm giờ mười lăm và hơn nửa nhà hàng đã đầy khách. Rosa và Lauren bận rộn nghe khách gọi món và rót nước cho họ.

Angie đi từ bàn này sang bàn khác, chào hỏi mọi người theo cách mà cô nhớ là bố đã từng làm. Bố luôn luôn tỉ mỉ quan tâm đến từng bàn một, vuốt phẳng khăn bàn, kéo ghế cho phụ nữ, gọi người phục vụ “Thêm nước ở bàn này!”

Cô gặp lại những người cô không gặp bao nhiêu năm, và mỗi người dường như đều kể một câu chuyện về bố cô. Cô đã quên, khi mãi mê tập trung vào việc mất đi gia đình nhỏ của bản thân, lỡ hổng bố để lại cho cộng đồng khi ông mất đi. Khi cô chắc chắn là các bàn đều đã được chăm sóc cẩn thận, cô quay trở vào bếp.

Mẹ đang cuống, thần kinh căng thẳng đến xoắn lại. “Tám người gọi món cá đặc biệt rồi, và mẹ đã làm hỏng mẻ đầu tiên. Nấu quá nhanh. Giấy gói vỡ tung.”

Mira đứng lui về một bên, thái cà chua. Rõ ràng, chị cố gắng trở nên vô hình.

Angie đi đến bên mẹ, chạm vào vai bà. “Thở một hơi sâu nào, mẹ.”

Mẹ cô dừng lại, căng ngực ra trong tiếng thở dài nặng nhọc, rồi, thót bụng lại. “Mẹ già rồi,” bà lẩm bẩm. “Quá già để...”

Có tiếng mở cửa mạnh. Livvy đứng đó, mặc một chiếc váy đen xếp li dài đến gối, áo sơ mi trắng và đi boots màu đen. “Nào, có thật không? Mẹ đã thay đổi thực đơn á?”

“Ai gọi cho em?” Mira hỏi, lau tay vào tạp dề.

“Ông Tannen ở cửa hàng bán đồ gia dụng đi đến chỗ hiệu giặt. Ông ấy nghe ông Marcia, làm ở nhà in nói lại.”

Mẹ cố ý lơ đi mấy cô con gái của bà. Cúi xuống, bà tắm ướp những lát cá với tiêu và muối, rắc rau húng và rau thơm lên trên cùng với cà chua bi băm nhỏ. Rồi mẹ gói từng gói cá và đặt lên khay, rồi đút vào lò.

“Đúng vậy rồi,” Livvy thì thầm. “Món gì đấy ạ?”

“*Tonno al cartoccio*,” mẹ nói nhấm nhăng. “Có gì to tát đâu. Ở kia mẹ có cá bơn. Mẹ đang làm món *rombo alle capperi e pomodoro*^{25*} ưa thích của bố các con. Cà chua tuần này rất ngon.”

Lò nướng đổ chuông. Mẹ kéo khay nướng ra khỏi lò và bày biện vào các đĩa. Tối nay món cá ngừ Hawaii đặc biệt được phục vụ kèm với ớt chuông nướng và tấm gia vị, bí ngòi nướng và bánh ngô. “Các cô nhìn cái gì thế?” Đúng lúc Lauren và Rosa đi vào bếp. Mẹ đưa đĩa cho họ. Khi hai người phục vụ bàn đi ra, mẹ nói nhẹ tênh, “Mẹ đã nghĩ đến chuyện thay đổi thực đơn hàng năm nay rồi. Thay đổi là một điều hay. Bố các con – Chúa phù hộ cho linh hồn ông ấy – luôn nói rằng mẹ muốn làm gì với thực đơn cũng được miễn là để món lasagna yên.” Mẹ đưa tay ra dấu đề nghị im lặng. “Giờ thì đừng có đứng ngây ra như gỗ thế nữa, đi ra ngoài kia đi. Lauren cần con giúp đấy. Mira, đi lấy thêm cà chua đi.”

Khi Livvy và Mira đi khỏi, mẹ cười vang. “Lại đây nào,” mẹ nói với Angie, tay dang ra. “Bố con,” mẹ thì thầm, “ông ấy hẳn rất tự hào vì con.”

Angie ôm ghì lấy mẹ. “Bố tự hào vì chúng ta.”

Khuya hôm đó, khi nhóm khách cuối cùng đã được phục vụ, và các đĩa thức ăn đã được dọn đi, nhường chỗ cho bánh tiramisu và những bát zabaglione^{26*} béo ngậy với quả mâm xôi, mẹ ra khỏi nhà bếp để xem đồ ăn mẹ nấu được đón nhận ra sao.

Các khách hàng, đa phần đều quen biết với Maria từ nhiều năm qua, vỗ tay khi mẹ tiến đến. Ông Fortense hét to, “Món ăn ngon tuyệt vời!”

Mẹ mỉm cười. “Xin cảm ơn. Và hãy sớm quay lại thưởng thức nhé. Mai tôi sẽ làm món gnocchi với khoai tây, măng tây và cà chua tươi đấy. Món ấy sẽ khiến mọi người xuýt xoa cho mà xem.” Mẹ nhìn Angie. “Đó là món ăn khoái khẩu của cô con gái út nhà tôi.”

KHI NGƯỜI KHÁCH CUỐI CÙNG ĐÃ RỜI KHỎI NHÀ HÀNG VÀO LÚC MUỖI rưỡi tối, Lauren như kiệt sức. Tất cả các bàn đều đầy khách tối nay. Thậm chí đôi lúc khách còn xếp hàng ở cửa nữa. Rosa tội nghiệp không tài nào làm xuể. Mất một tiếng đồng hồ đầu tiên, Lauren đã di chuyển nhanh tới mức cô gái thấy chóng mặt và buồn nôn. Rồi thì chị của Angie xuất hiện. Như một thiên thần, Livvy đến với tiếng cười và đỡ bớt gánh nặng cho Lauren.

Giờ đây Lauren đang đứng bên quầy tính tiền. Rosa ra về cách đây một tiếng và những người phụ nữ khác đang ở trong bếp. Lần đầu tiên trong suốt buổi tối, Lauren có thể hít một hơi dễ chịu. Cô rút tiền trà nước trong túi tạp dề ra và đếm.

Gấp đôi.

Cô gái đã kiếm được sáu mươi hai đô la tối nay. Bỗng nhiên việc cô bị đau chân, đau tay hay chuột rút chẳng có ý nghĩa gì nữa. Cô giàu rồi. Một vài đêm như thế này nữa là cô có đủ tiền trả phí ghi danh vào trường đại học.

Cô cời tạp dề ra và đi vào bếp. Cô mới đi được nửa đường thì cửa bếp bật mở ra.

Livvy tiến ra đầu tiên. Mira đi ngay phía sau. Mặc dù trông họ không hề giống nhau, không thể nghi ngờ việc họ là hai chị em. Họ lặp lại cử chỉ của nhau. Họ cùng có tiếng cười khàn khàn như Angie. Nếu đứng trong một gian phòng khác, sẽ rất khó để phân biệt giọng của họ.

Một âm thanh vang lên trong khắp nhà hàng. Giọng hát dày dặn, mượt mà của Frank Sinatra cất lên.

Mira và Livvy đồng thời dừng lại, nghiêng đầu.

Một bài hát mới bắt đầu. Rất to. Âm thanh bất ngờ đến độ Lauren phải mất một giây mới nhận ra bài hát.

Bruce Springsteen.

“Những ngày vinh quang”.

*Tôi có một người bạn là cầu thủ chơi bóng chày thiện nghệ
ở trường trung học*

Livvy kêu lên một tiếng và giơ hai tay lên không. Chị ngay lập tức bắt đầu nhảy với Mira, trong khi Mira chuyển động một cách vụng về, như thể chị đang trải qua trị liệu bằng sốc điện.

“Chị đã không nhảy từ hồi... trời, chị không thể nhớ nổi mình đã nhảy nhót lần cuối cùng khi nào,” Mira nói to với em gái trong tiếng nhạc.

Livvy cười vang. “Rõ là thế, bà chị. Trông chị giống hệt Elaine trong một tập phim truyền hình *Seinfeld*. Chị phải đi chơi thường xuyên hơn.”

Mira đánh hông với em gái, hông chạm hông.

Lauren dõi theo với vẻ kinh ngạc. Hai chị em này gần như không nói năng gì suốt buổi tối giờ bỗng như hai người khác hẳn. Trẻ trung hơn. Tự do hơn.

Gắn bó.

Cánh cửa bếp lại bật mở. Angie nhún nhảy bước ra, bà mẹ đi sau cô, ôm lấy cô. “Xếp hàng đi,” ai đó kêu lên.

Livvy và Mira nối tiếp sau, ôm lấy nhau. Bốn người nhảy nhót qua những bàn ăn trống, thỉnh thoảng dừng lại để hất chân lên hoặc ngửa đầu ra.

Trông thật kỳ dị, khó tin. Như trong một chương trình tivi của những người già.

Và cũng tuyệt vời đến thắt lòng.

Dạ dày của Lauren quặn lên. Cô không biết phải xử sự thế nào. Tất cả những gì cô biết là cô không thuộc về nơi này. Cô chỉ là một người làm thuê.

Họ là một gia đình.

Cô bắt đầu lùi ra, tiến dần về phía cửa.

“Ồ, không, cháu không đi được,” Angie kêu to.

Lauren đứng lại, ngược lên. Hàng lối đã bị phá vỡ.

Mira và Livvy đang nhảy cùng với nhau. Maria đứng ở góc phòng dõi theo mấy cô con gái, miệng mỉm cười.

Angie vội vã đến bên Lauren. “Cháu chưa thể về được. Đang tiệc tùng mà.”

“Cháu không...”

Angie nắm lấy tay cô gái, mỉm cười với cô.

Hai tiếng – *thuộc về* - tan biến.

Nhạc thay đổi. “Crocodile Rock” rộn ràng phát ra từ hai chiếc loa.

“Elton!” Livvy kêu lên. “Chúng mình đã đi xem ông ấy biểu diễn ở Tacoma Dome, nhớ không?”

Và rồi những điệu nhảy lại bắt đầu.

“Nhảy nào,” Angie nói, và trước khi Lauren nhận ra, cô đã ở giữa đám đông phụ nữ, nhảy múa. Đến bài hát thứ ba – “Uptown Girl” của Billy Joel – Lauren cũng cười to như tất cả bọn họ.

Trong khoảng nửa tiếng sau đó, cô gái được bao bọc trong sự đầm ấm của một gia đình yêu thương. Họ cười vang, nhảy múa, họ nói mãi không thôi về chuyện nhà hàng đã đông khách như thế nào. Lauren yêu thích mọi phút giây ở đó, và khi tiệc tàn vào lúc gần nửa đêm, cô thực sự ghét phải về nhà.

Nhưng chẳng có sự chọn lựa nào khác, tất nhiên. Cô đề nghị đi về bằng xe buýt – đề nghị đó ngay lập tức bị phản bác. Angie đẩy cô vào xe. Họ chuyện trò suốt dọc đường và cười liên tục, nhưng rốt cuộc thì Lauren cũng về đến nhà.

Cô vội vàng leo lên cầu thang tối mờ đi về phía căn hộ, đôi chiếc ba lô nặng trĩu từ bên vai mệt mỏi này sang bên vai mệt mỏi kia.

Cánh cửa căn hộ đang mở.

Bên trong, khói mờ mịt trên trần nhà nheo nhuốc. Đầu mẫu thuốc lá chất đống trong gạt tàn trên bàn nước và nằm lăn lóc đây đó trong căn hộ. Một

chai rượu gin rỗng lăn từ bên này sang bên kia chiếc bàn ăn lung lay, cuối cùng rơi bịch xuống sàn nhà trải vải nhựa.

Lauren nhận ra những dấu hiệu: Hai loại đầu mẫu thuốc, những chai bia trên bệ bếp. Chẳng cần đội khám nghiệm để phân tích hiện trường tội phạm. Đây chỉ là một câu chuyện quen thuộc.

Mẹ lại chọn lấy một thằng cha tồi tệ nào đó (mấy thằng cha đó đều tồi tệ cả) ở quán rượu và đưa về nhà.

Giờ này họ đang ở trong phòng ngủ của mẹ. Cô gái nhận ra nhịp điệu quen thuộc của chiếc giường kiểu Hollywood cũ kỹ của mẹ. Tắc – tắc – bụp. Tắc – tắc – bụp.

Cô vội vã đi về phòng ngủ của mình và đóng cửa lại. Di chuyển thật khẽ khàng, không muốn ai biết là cô đã về nhà, cô cầm lấy cuốn lịch hàng ngày của mình và mở ra. Trong phần ngày hôm nay cô viết: Tiệc DeSaria. Cô không bao giờ muốn quên điều đó. Cô muốn có thể nhìn vào hai từ mình đã viết và nhớ lại cảm xúc của mình đêm nay.

Cô đi vào phòng tắm và chuẩn bị sẵn sàng để đi ngủ trong một tốc độ kỷ lục. Điều cuối cùng cô không muốn là chạm mặt ông ta trong hành lang. Cô chạy vội về phòng và đóng sập cửa lại. Bò vào giường, cô kéo chăn đến tận cằm và nhìn lên trần nhà.

Những kỷ niệm của đêm nay tràn ngập trong đầu cô. Một cảm xúc kỳ lạ ủa về cùng với những hình ảnh; phần hạnh phúc, phần mất mát. Cô không thể nào lý giải được.

Đó chỉ là một nhà hàng, cô tự nhắc nhở mình. Một chỗ làm. Angie là sếp của cô, không phải là – mẹ - của cô

Đó, chính điều đó là mấu chốt của vấn đề, là cái dằm trong tim cô. Cô đã cảm thấy cô độc quá lâu rồi, và bây giờ - phi lý làm sao – cô cảm thấy mình thuộc về một nơi nào đó.

Dù đấy có là lời nói dối, mà tất nhiên là lời nói dối rồi, thì cảm giác vẫn dễ chịu hơn là sự trống vắng lạnh lùng của lời nói thật.

Cô gái cố gắng không nghĩ đến điều đó, không nhớ đi, nhớ lại từng câu dối thoại trong trí óc, nhưng cô không thể nào ngừng được. Khi đêm đã

khuya, họ cùng túm tụm quanh lò sưởi, chuyện trò và cười vang, Lauren cảm thấy đủ thoải mái để kể một chuyện khôi hài mà cô biết. Mira và Angie đã cười rất nhiều và rất lâu. Maria đã nói, “Chẳng có nghĩa lý gì. Sao một người đàn ông lại nói một điều như thế chứ?” Câu hỏi khiến họ càng cười nhiều hơn nữa, nhất là Lauren.

Nhớ đến điều ấy khiến cô suýt khóc.

CHƯƠNG 13

Tháng mười vụt qua, rồi sang tháng mười một, cuộc sống dường như lại chậm chạp. Ngày lại ngày. Trời mưa không dứt. Đôi khi biến thành những trận bão khiến đại dương trở nên giận dữ. Dù sao, thường vẫn là sự ẩm ướt dưới dạng những hạt nước như hạt cườm rơi xuống từ bầu trời sừng mọng và mệt mỏi.

Trong hai tuần vừa qua, Lauren rất ít khi ở nhà. *Người đàn ông ấy* luôn có mặt ở đó, uống bia, hút thuốc và làm ô nhiễm bầu không khí với sự tệ hại của ông ta. Dĩ nhiên mẹ đang phải lòng ông ta. Ông ta chính xác là kiểu người của mẹ.

Lauren quyết định làm việc ở nhà hàng tất cả các buổi tối trong tuần và cả ngày vào dịp cuối tuần. Dù họ đã thuê thêm một nhân viên phục vụ nữa, Lauren vẫn cố gắng duy trì giờ làm việc ổn định của mình. Khi không làm việc, cô ở lại thư viện trường hoặc đi chơi với David.

Điểm trừ duy nhất là việc kiếm được chừng đó tiền và tiếp tục phát huy bảng điểm rất ưu tú đã làm cô kiệt sức. Ngay lúc này đây, cô phải vét mọi quyết tâm còn sót lại để giữ tỉnh táo trong lớp học. Ở phía trước, ông Goldman đang tô vẽ chất thơ cho phương pháp sử dụng màu của Jackson Pollock [27*](#).

Đối với Lauren, bức tranh trông giống như những gì một đứa trẻ tức giận có thể tạo ra khi được trao cho một hộp màu.

Những môn học không bắt buộc.

Năm học này cô gần như chỉ toàn phải học những môn đó. Cô gái đã không nhận ra sớm hơn, khi cô nỗ lực tăng tốc học, rằng đến năm cuối, cô đã hoàn thành gần như toàn bộ các môn bắt buộc. Như thế này, đến cuối học kỳ, thực ra cô đã có thể tốt nghiệp năm học này rồi. Lượng giác là giờ học duy nhất có ý nghĩa, nhưng thậm chí đó cũng không phải là môn học được yêu cầu để tốt nghiệp.

Khi chuông reo, cô đóng mạnh sách vở và nhanh chóng rời khỏi ghế, di chuyển trong đám đông những tiếng cười, tiếng xô đẩy và tiếng chuyện trò.

Ở chỗ cột cờ, cô tìm thấy David đang chơi trò đá cầu với hội con trai. Khi nhìn thấy cô, mặt cậu sáng lên. Cậu tiến về phía cô và ôm cô trong vòng tay. Lần đầu tiên trong ngày cô cảm thấy mình không mệt mỏi.

“Mình đói quá,” ai đó nói.

“Mình cũng thế.”

Lauren quàng tay quanh người David trong khi cậu đi theo đám đông xuống phố và đến tiệm Hamburger Haven, chỗ tụ tập quen thuộc của họ.

Marci Morford bỏ ít tiền vào máy nghe nhạc. Bản nhạc “Crazy Rap” thể hiện bởi một giọng ca người Phi bắt đầu vang lên ngay.

Ai nấy đều rên rỉ, rồi cười vang. Anna Lyons bắt đầu kể một câu chuyện về bà Fiore, giáo viên dạy môn kinh tế nội địa, người đã bắt tất cả mọi người tranh luận về chuyện thật là chán khi phải làm bài tập ở nhà trong lớp học trượt ván.

Lauren gọi món sinh tố sữa dâu, bánh burger kẹp thịt xông khói và khoai tây chiên.

Thật tuyệt khi có tiền trong túi. Đã hàng năm trời cô phải giả vờ rằng mình chẳng bao giờ đói. Bây giờ cô có thể ăn suốt ngày.

“Trời ạ, Lo,” Irene Herman cười to. “Cậu nhồi nhét hết tất cả vào bụng được không chứ. Cậu có tiền không cho tớ vay một đồng?”

“Không vấn đề.” Lauren rút vài đồng lẻ trong túi quần ra và đưa cho bạn. “Tớ biết cậu cũng muốn uống sinh tố sữa mà.”

Chuyện đó khiến mọi người quay ra nói chuyện về việc họ có thể ăn nhiều bao nhiêu.

“Này,” một lúc sau Kim nói, “các cậu có nhận được thông báo về các trường ở California không?”

Lauren ngược lên. “Thông báo gì cơ?”

“Họ tổ chức một sự kiện rất lớn ở Portland cuối tuần này.”

Portland chỉ cách đây có một tiếng rưỡi đồng hồ. Tim Lauren đập nhanh hơn. “Hay đấy.” Cô luồn tay vào tay David, bóp nhẹ. “Chúng mình có thể đi cùng nhau,” cô nhìn cậu và nói.

Trông David ỉu xiu. “Cuối tuần này anh phải về thăm bà,” cậu nói. “Ở Indiana. Anh không có cách nào hủy bỏ được đâu. Kỷ niệm ngày cưới của ông bà.” Cậu nhìn quanh bàn. “Có ai chở Lauren đi được không?”

Từng người một nói lý do họ không thể làm thế.

Chán thật. Giờ cô sẽ phải đi xe buýt. Và như thế còn chưa đủ tồi tệ, cô sẽ một lần nữa là đứa trẻ duy nhất không có bố mẹ đi cùng đến hội chợ của các trường đại học.

Khi đồ ăn đã hết, đám đông đã vãn dần, chỉ còn lại cô và David.

“Em có thể đi một mình đến đó được không? Hay là anh giả vờ bị cảm...”

“Đừng. Nếu em có ông bà, em cũng thích đi thăm họ lắm.” Cô cảm thấy hơi cay mũi khi thú nhận điều đó. Cô đã bao lần mơ được đi đến nhà bà, hay được gặp anh chị em họ? Cô gần như sẵn sàng làm bất cứ điều gì để gặp được một người họ hàng thật lòng với Chúa.

“Anh cá là cô Angie sẽ đưa em đi. Cô ấy có vẻ rất hay.”

Lauren đã nghĩ về điều đó. Liệu có thể được không? Cô có thể nhờ cô Angie một việc lớn như thế không? “Vâng,” cô nói, chỉ để David yên tâm. “Em sẽ hỏi cô ấy.”

Lời nói của David in trong óc Lauren suốt cả ngày hôm ấy và hôm sau. Cô không quen có ai đó để nhờ vả. Nó khiến cô có vẻ hơi thảm hại, cô biết,

thậm chí còn có thể làm nảy ra câu hỏi về mẹ cô. Thường thì chỉ có lý do đó thôi cũng đủ khiến cô bỏ qua hết và đi bằng xe buýt.

Nhưng Angie lại khác. Cô ấy dường như thực sự quan tâm.

Đến cuối tuần đó, Lauren vẫn chưa thể quyết định. Tối ngày thứ Sáu, cô làm việc rất nhiều, di chuyển từ bàn này sang bàn khác, cố gắng khiến khách hàng hài lòng. Bất cứ khi nào có thể, cô tìm kiếm bóng dáng của Angie, cố gắng ước đoán xem một yêu cầu như vậy sẽ được đón nhận ra sao, nhưng Angie cứ như một chú bướm bay lượn từ bàn này sang bàn khác suốt buổi tối, nói chuyện với mọi khách hàng. Đã hai lần Lauren bắt đầu hỏi, nhưng cả hai lần, cô gái mất bình tĩnh và đột ngột quay đi.

“Nào,” Angie nói trong khi đóng quầy cuối buổi tối hôm ấy. “Nói đi, cháu gái.”

Lauren đang đổ muối vào các lọ nhỏ. Cô gái giật mình khi nghe thấy câu hỏi. Muối đổ tóe ra bàn.

“Điềm không may,” Angie nói. “Vứt một ít muối qua vai trái đi. Nhanh lên.”

Lauren nhón một chút muối bằng hai đầu ngón tay và vứt qua vai.

“Hú vía. Suýt nữa thì. Chúng ta có thể bị sét đánh. Giờ thì cháu nói xem có chuyện gì trong đầu nào?”

“Trong đầu ấy ạ?”

“Ờ, thứ ở giữa hai tai cháu ấy mà. Cháu đã nhìn cô chăm chú cả buổi tối, đi theo cô. Cô biết cháu mà, Lauren. Cháu có điều gì muốn nói. Cháu muốn xin nghỉ ngày thứ Bảy à? Người phục vụ bàn mới làm được. Cô có thể cho cháu nghỉ nếu cháu với David hò hẹn.”

Đến lúc rồi đây. Bây giờ hoặc chẳng bao giờ.

Lauren đi đến chỗ chiếc ba lô của mình và lôi ra một tờ rơi, đưa cho Angie xem.

“Các trường đại học ở California... chương trình giải đáp câu hỏi... gặp gỡ với đại diện các trường. Ờ...” Angie ngược lên. “Hồi cô trẻ, chẳng có

mấy thứ hay như thế này. Vậy là cháu muốn xin nghỉ ngày thứ Bảy để đi phải không?”

“Cháu-muốn-đi, cô-có-thể-đưa-cháu-đi-được-không-à?” Lauren nói vội vàng.

Angie nhìn cô nhíu mày.

Một ý tưởng tồi tệ rồi. Angie đang nhìn cô kiểu, Lauren tội nghiệp, thật đáng thương hại. “Không sao đâu ạ. Cháu chỉ cần xin nghỉ một buổi thôi, được không ạ?” Lauren với tay cầm lấy ba lô.

“Cô thích Portland,” Angie nói.

Lauren ngược lên. “Cô thích ư?”

“Chắc chắn mà.”

“Cô sẽ đưa cháu đi ư?” Lauren nói, gần như sợ không dám tin.

“Dĩ nhiên là cô sẽ đưa cháu đi. Và Lauren này? Lần sau đừng có sợ quá như thế. Chúng ta là bạn mà. Việc giúp đỡ nhau nằm trong khuôn khổ đó mà.”

Lauren cảm thấy bối rối, ngượng ngùng vì điều ấy có ý nghĩa nhường nào với cô. “Chắc chắn rồi, cô Angie. Là bạn bè.”

GIAO THÔNG TỪ VANCOUVER ĐẾN PORTLAND LÚC THUẬN LỢI LÚC KHÔNG. Phải tới khi họ đi được nửa đường lên chiếc cầu nối từ Washington đến Oregon thì họ mới hiểu tại sao. Chiều nay có trận bóng đá giữa trường đại học Washington và trường đại học Oregon. Đội Huskies đấu với đội Ducks. Một sự ganh đua đã tồn tại nhiều năm rồi.

“Chúng ta sẽ đến muộn mất,” Angie nhắc lại điều này đến lần thứ ba trong vòng hai mươi phút. Thật đáng ngại khi thấy cô có thể cáu đến vậy. Cô đã nhận lãnh trách nhiệm đưa Lauren đến buổi hẹn đúng giờ và bây giờ thì họ sẽ đến muộn.

“Cô đừng lo về chuyện đó, cô Angie. Chúng ta sẽ lỡ mất vài phút thôi mà. Không đáng lo đến thế.”

Rốt cuộc. Angie bật đèn xi-nhan và lượn sang trái để tránh khỏi đường cao tốc.

Khi họ đã đi vào phố, giao thông trở nên dễ chịu hơn. Cô đi vào một đường phố rồi lại đi xuôi theo phố khác, cuối cùng rẽ vào một bãi đỗ trống. “Chúng ta đến rồi.” Cô nhìn đồng hồ trên bảng điện của xe. “Chúng ta chỉ muộn bảy phút thôi. Chạy đi nào.”

Họ chạy qua bãi đỗ xe để vào tòa nhà.

Gian phòng chật cứng người.

“Tệ thật.” Angie bắt đầu đi về phía trước. Họ có thể ngồi lên các bậc thang nếu không có chỗ nào khác. Lauren nắm lấy tay cô, dẫn cô vào một chỗ trống ở hàng ghế cuối.

Trên sân khấu là khoảng mười lăm người ngồi quanh một chiếc bàn hội nghị dài. Một người điều khiển duy trì cuộc thảo luận về các yêu cầu nhập học, lựa chọn trường, tỷ lệ học sinh trong bang và ngoài bang.

Lauren ghi lại từng chữ trong cuốn sổ của mình.

Angie cảm thấy một niềm tự hào kỳ lạ. Nếu như cô có con gái, cô cũng muốn con gái mình giống như Lauren. Thông minh. Có khát vọng. Chuyên tâm.

Trong một giờ đồng hồ tiếp theo, Angie lắng nghe hết số liệu thống kê này đến số liệu thống kê khác. Đến cuối buổi giới thiệu cô biết chắc chắn một điều: Thời nay, chắc chắn cô không được chấp nhận vào trường UCLA. Thời cô, người ta chỉ cần có khả năng tự thử không cần thiết bị hỗ trợ và có điểm trung bình 3.0. Giờ muốn vào được trường Stanford thì tốt hơn cả bạn đã từng chữa khỏi một bệnh gì đó hay giành Giải thưởng Khoa học Quốc gia. Dĩ nhiên, trừ trường hợp bạn giỏi ném bóng da. Lúc đó bạn cần điểm số 1.7.

Lauren đóng sổ vào. “Thế là đủ,” cô gái nói.

Xung quanh họ, mọi người đang đứng dậy, di chuyển về phía lối ra. Bản hợp xướng của các cuộc chuyện trò tạo nên âm thanh ồn ào trong phòng.

“Vậy, cháu có tổng kết được gì không?” Angie hỏi, vẫn ngồi nguyên tại chỗ. Chẳng tội gì hòa vào sự di chuyển động mọi người.

“Ở các trường công, gần như chín mươi phần trăm sinh viên là người sống ở trong bang. Và học phí đang tăng.”

“Nào, chắc chắn cháu đang ở trong một thời khắc bi quan. Không giống với tính cách của cháu.”

Lauren thở dài. “Đôi lúc thật là khó khăn... khi học ở trường Fircrest Academy. Tất cả các bạn của cháu đều chọn trường mà họ thích, còn cháu thì phải tìm cách khiến các trường thích cháu.”

“Nghe có vẻ như một bài luận sẽ đóng vai trò to lớn đây.”

“Vâng.”

“Và những lời giới thiệu.”

“Vâng. Rất tiếc là cháu không thể xin Jerry Brown hay Arnold Schwarzenegger viết thư giới thiệu cháu. Trong tình thế này, cháu chỉ có hy vọng vào ông Baxter – thầy giáo dạy Toán – để làm vui lòng các trường đại học. Không may là, phân nửa thời gian, thầy ấy quên cả vị trí của bảng đen.”

Angie liếc nhìn về sân khấu. Đại diện của các trường Loyola - Marymount, USC và Santa Clara đang còn ở đó. Họ đang ngồi ở bàn, chuyện trò với nhau.

“Lựa chọn số một của cháu là gì?” cô hỏi Lauren.

“Cháu nghĩ là USC. Đó là lựa chọn thứ hai của David.”

“Cô không có ý định bập vào thảo luận chuyện theo chân bạn trai vào trường đại học. Thôi được, cô nói dối đấy. Đó không phải là một ý hay. Đừng có theo chân bạn trai vào trường đại học. Giờ thì đi nào.” Angie đứng dậy.

Lauren nhét cuốn sổ của mình vào ba lô và đứng dậy. “Cô đi đâu đấy ạ?” cô gái nói khi Angie đi xuống cầu thang thay vì đi lên.

Angie nắm lấy tay Lauren. “Chúng ta không lái xe đi cả chặng đường như thế để đến ngồi vào ghế phụ ở hội trường đâu.”

Lauren cố gắng lui lại, nhưng Angie như một toa tàu hạng nặng. Cô đi xuống các bậc thang, vòng quanh chỗ ngồi của dàn nhạc, và lên sân khấu.

Kéo Lauren theo sau, cô đi về phía người đàn ông đại diện cho trường USC.

Ông ta ngược lên, mỉm cười mệt mỏi. Chẳng nghi ngờ gì nữa, ông ta đã quá quen với việc các bà mẹ kéo con mình lên sân khấu. Chẳng thể nào ông ta đoán ra được Angie không phải là một bà mẹ. “Xin chào. Tôi có thể giúp gì hai người không?”

“Tôi là Angela Malone,” cô nói, chìa tay ra. Khi ông ta bắt tay mình, cô thêm, “Bản thân tôi là cựu sinh viên UCLA [28*](#), nhưng con tim của Lauren đây lại chọn lựa USC. Tôi cũng không hiểu tại sao.”

Người đàn ông cười vang, “Đó là cách tiếp cận mới đấy. Đánh tụt hạng trường của chúng tôi.” Ông ta nhìn Lauren. “Còn cháu là ai nào?”

Lauren đỏ ửng cả mặt. “L-Lauren Ribodo. Học trường Fircrest Academy ạ.”

“À. Trường tốt đấy. Rất có ích.” Ông ta mỉm cười với cô gái. “Đừng căng thẳng. Tại sao cháu chọn SC?”

“Vì ngành báo chí ạ.”

Angie không biết điều đó. Cô mỉm cười, cảm thấy mình như một phụ huynh tự hào.

“Nghĩ mình sẽ trở thành một Woodward hay Bernstein trong tương lai, hả?” Người đàn ông nói. “Điểm số của cháu thế nào?”

“Cháu nằm trong sáu phần trăm đứng đầu lớp. Điểm số của cháu là 3,92 với nhiều môn đạt xuất sắc.”

“SAT [29*](#) thì sao?”

“Năm ngoái cháu đạt 1520 điểm. Nhưng cháu đã thi lại. Sắp có điểm thi rồi.”

“1520 điểm cũng ấn tượng lắm rồi. Cháu chơi thể thao và tham gia các hoạt động tình nguyện trong cộng đồng chứ?”

“Có ạ.”

“Và cô bé còn làm việc từ hai mươi đến hai mươi lăm giờ một tuần,” Angie chen vào.

“Ăn tượng đấy.”

Angie ra đòn. “Ông biết William Layton không?”

“Trường khoa kinh doanh chứ gì? Có đấy. Ông ấy người ở đâu đây, phải không?”

Angie gật đầu. “Tôi học cùng trường với con gái ông ấy. Nếu ông ấy viết thư giới thiệu cho Lauren thì sao?”

Người đàn ông nhìn Lauren, rồi rút chiếc hộp đựng danh thiếp trong túi ra. “Đây là danh thiếp của tôi. Cháu hãy gửi hồ sơ xin học trực tiếp cho tôi. Tôi sẽ thu xếp để hồ sơ qua trót lọt.” Ông ta nói với Angie “Một lá thư giới thiệu của ông Layton sẽ thực sự có ích đấy.”

LAUREN VẪN KHÔNG THỂ NÀO TIN NỔI. CÔ GÁI CỨ LIÊN TỤC PHÁ LÊN CƯỜI không có lý do. Đến gần Kelso, Angie bảo cô gái thôi đừng cảm ơn mãi nữa.

Nhưng làm sao cô ngừng được? Lần đầu tiên trong đời, cô được đối xử như một con người.

Cô có một cơ hội ở USC. Một cơ hội.

Cô gái nhìn Angie. “Cảm ơn cô. Thực lòng đấy ạ,” cô lại nói, lại nhảy nhót trên ghế của mình.

“Cô biết rồi. Biết rồi.” Angie cười vang. “Cháu cứ làm như đây là lần đầu tiên ai đó giúp đỡ cháu không bằng. Có gì đâu.”

“Ồ, có đấy ạ.” Lauren nói, cảm thấy nụ cười của mình tan biến đi. Những gì Angie đã làm, rất có ý nghĩa với cô. Ít ra một lần, Lauren không đơn thương độc mã.

CHƯƠNG 14

Hôm nay trường trung học ồn ào tiếng chuyện trò. Giờ đã là tuần thứ ba của tháng Mười một và tiến trình nộp đơn vào các trường đại học đang ở giai đoạn cao trào. Ai ai cũng bận tâm về trường đại học. Đó là chủ đề của mọi câu chuyện. Lauren đã điền vào tất cả các giấy tờ xin hỗ trợ tài chính và học bổng, tập hợp đầy đủ các bảng điểm, bản sao giấy tờ, và đã viết xong bài luận của mình. Và phép màu của mọi phép màu, Angie đã xin được thư giới thiệu của tiến sĩ Layton ở USC. Cô gái bắt đầu tin tưởng rằng cô có cơ hội thật sự để lấy được học bổng.

“Cậu có nghe chuyện Andrew Wanamaker không? Ông nó đã xin cho nó vào được Yale [30*](#) rồi. Chưa có thông báo chính thức nhưng nó đã biết rồi.” Kim Heltne dựa vào một thân cây, thở dài. “Nếu mình không vào được Swarthmore, bố mình sẽ điên lắm. Bố chẳng quan tâm đến chuyện mình ghét tuyết.”

Họ cùng ngồi ở sân trong, ăn trưa, “hội” bạn bè thân thiết từ hồi mới vào trung học.

“Anh sẵn sàng làm mọi thứ để vào Swarthmore,” Jared nói, xoa lưng Kim. “Anh sẽ phải vào Stone Hill. Lại một trường tư Thiên Chúa giáo nữa. Anh sợ là anh sẽ phát điên mất.”

Lauren nằm ngửa, đầu gối trên đùi David. Ít nhất thì hôm nay mặt trời đang chiếu rọi và cỏ dày dặn, khô ráo. Mặc dù trời lạnh, nắng sưởi ấm đôi má cô.

“Mình phải vào trường đại học mẹ mình từng học,” Susan nói. “Yippee. William và Mary, ta đến đây. Trường trung học này còn lớn hơn cả trường đại học.”

“Thế còn cậu thì sao rồi, Lauren? Có tin tức gì về học bổng không?” Kim hỏi.

Lauren nhún vai. “Mình vẫn tiếp tục điền giấy tờ. Thêm một bài luận tại-sao-tôi-xứng-đáng nữa là mình sẽ gào lên mất.”

“Cô ấy sẽ có học bổng toàn phần cho mà xem,” David nói. “Trời ạ, cô ấy thông minh nhất trường này.”

Lauren có thể nghe thấy giọng nói tự hào của David khi cậu tuyên bố như vậy; thường thì điều đó sẽ khiến cô mỉm cười, nhưng giờ đây, trong khi cô ngẩng nhìn chiếc cằm của cậu, cô chỉ nghĩ về tương lai của họ. Cậu đã nộp đơn xin vào Stanford, và kết luận tất yếu là cậu sẽ được nhận vào trường. Ý nghĩ phải lìa xa cậu làm cô thấy càng ớn lạnh hơn trong tiết trời tháng Mười một, trong khi cậu thì chẳng có vẻ lo lắng gì hết. Cậu chắc chắn về tình yêu của họ. Làm sao một người có thể tin tưởng chắc chắn đến thế?

Kim mở lon nước ngọt của mình. Lon nước bật nắp kêu rít lên. “Mình mong chờ tới lúc mấy vụ xin nhập học chán ngắt này xong xuôi.”

Lauren nhắm mắt lại. Những lời dối thoại lơ lửng quanh cô, nhưng cô không bắt chuyện.

Cô không biết chắc tại sao nhưng bỗng dưng cô thấy mình khó chịu. Có thể là thời tiết: trời lạnh và trong. Bao giờ sẽ đến sau những ngày như thế này, khi bầu trời được những đám mây vội vã trôi từ tây sang đông cọ rửa sạch sẽ. Hoặc có thể là do cuộc thảo luận về trường đại học. Cô chỉ biết rằng có điều gì đó không ổn.

...

SƯƠNG MÙ MONG MANH BÀNG BẠC LƠ Lửng TRÊN ĐÁM CỎ ƯỚT BUỔI SÁNG. Angie ngồi trên hàng hiên phía sau nhà, uống cà phê và nhìn ra biển. Nhịp điệu ì ầm của những con sóng dường như quen thuộc và bất biến như nhịp đập trái tim cô.

Đó là bản nhạc thời tuổi trẻ của cô. Tiếng âm ào vang vọng của những đợt thủy triều. Tiếng mưa rơi chạm vào những chiếc lá của cây đỗ quyên, tiếng cọt kẹt của chiếc ghế đu chạm vào sàn hiên nhà bạc màu vì mưa nắng.

Chỉ thiếu âm thanh những giọng nói, tiếng trẻ con hò hét với nhau và cười khúc khích. Cô quay ra nói gì đó với chồng mình, sau giây lát cô nhận ra cô chỉ có một mình.

Cô chậm chạp đứng dậy, đi vào nhà lấy thêm cà phê, Cô đang với tay lấy bình cà phê thì có tiếng gõ cửa.

“Mời mẹ vào.” Cô đi ra mở cửa.

Mẹ cô đứng trước hiên nhà, mặc chiếc áo choàng dài ở nhà bằng vải flannel dài đến mắt cá, chân đi guốc làm vườn bằng cao su. “Bố muốn mẹ tới.”

Angie nhú mào, lắc đầu. Trông có vẻ như mẹ đã khóc. “Mẹ ơi, vào nhà tránh mưa đi.” Cô quàng tay ôm lấy mẹ, dẫn mẹ vào ngồi xuống sofa. “Giờ thì, có chuyện gì thế hả mẹ?”

Mẹ cho tay vào túi, rút ra một phong bì nhàu nát màu trắng. “Ông ấy muốn mẹ đi.”

“Ai ạ?” Angie cầm lấy chiếc phong bì.

“Bố.”

Cô mở phong bì ra. Ở trong đó là hai chiếc vé xem vở *Những bóng ma trong nhà hát*. Bố và mẹ luôn luôn có chỗ ở Nhà hát Fifth Avenue ở trung tâm Seattle. Đó là sự xa xỉ hiếm hoi của bố.

“Mẹ đã định để mặc cho nó quá hạn. Mẹ đã bỏ lỡ vở *Những Nhà Sản Xuất* hồi tháng Bảy.” Mẹ thở dài, vai rũ xuống. “Nhưng bố nghĩ là hai mẹ con mình nên đi.”

Angie nhắm mắt trong giây lát, nhìn thấy bố mặc bộ áo vest màu đen đẹp nhất, đi ra cửa. Bố thích nhạc kịch nhất, khi đi xem về luôn luôn ca hát. *Câu chuyện bờ Tây* là vở nhạc kịch ông ưa thích, dĩ nhiên. Tony và Maria.

Đó là mẹ con và bố, ông luôn nói vậy, ngoại trừ việc chúng ta sẽ mãi yêu nhau, phải không, Maria?

Cô chậm rãi mở mắt; nhìn thấy cùng một ký ức cay đắng mà ngọt ngào như vậy trên khuôn mặt mẹ.

“Đó là một ý kiến hay,” Angie nói. “Chúng ta sẽ có một buổi tối thật đặc biệt. Ăn tối ở Palisades và đặt một phòng ở khách sạn Fairmont Olympic. Sẽ rất tốt cho cả hai chúng ta.”

“Cám ơn con,” mẹ nói, giọng đứt quãng. “Bố con nói vậy đấy.”

SÁNG HÔM SAU, LAUREN DẬY SỚM VÀ CHUẨN BỊ BỮA SÁNG CHO MÌNH, nhưng khi cô gái nhìn xuống đĩa trứng, ý nghĩ mình sẽ phải ăn cái thứ màu vàng và sánh kia khiến cô không thể chịu nổi. Cô đẩy đĩa ra nhanh tới mức chiếc nĩa rơi ra và đập mạnh lên mặt bàn phóc mi ca. Trong một giây, cô nghĩ rằng mình sắp sửa nôn đến nơi.

“Con làm sao thế hả?”

Giật mình, cô ngược nhìn lên. Mẹ đứng ở cửa ra vào, mặc một chiếc váy bò màu hồng ngắn đến mức khủng khiếp, và một chiếc áo phông in hình ban nhạc rock Black Sabbath. Quần thâm dưới mắt mẹ to tướng. Mẹ đang hút thuốc.

Mẹ dựa vào cửa. Nụ cười mãn nguyện, mơ màng trên nét mặt. “Lần này khác.”

Lauren những muốn nói *Loài khác ấy ạ?* Nhưng cô kiềm chế được. Cô đang ở trong tâm trạng khó chịu, bức bối. Giây vào mẹ chẳng hay ho gì. “Mẹ toàn nói thế. Jerry Eckstrand cũng khác mà. Và cả cái ông lái chiếc xe buýt VW nữa – tên ông ấy là gì nhỉ? Dirk? Ông ấy chắc chắn là khác biệt.”

“Con quá đáng lắm.” Mẹ rít một hơi thuốc dài. Khi mẹ nhả khói, mẹ cắn móng tay. “Con tới kỳ à?”

“Không ạ, nhưng ta lại chậm tiền thuê nhà nữa rồi và mẹ dường như đã về hưu.”

“Chuyện này không phải là việc của con, nhưng có thể là mẹ đang yêu.”

“Lần trước khi mẹ nói thế, tên ông ta là Snake. Chúa biết rằng ta chẳng thể có vấn đề với một người mang tên loài bò sát. Ta biết khá chắc là ta đang đón nhận điều gì.”

“Chắc chắn con đang có điều gì không ổn.” Mẹ đi ngang gian phòng và ngồi xuống ghế sofa. Mẹ gác chân lên bàn. “Mẹ thực sự nghĩ người đàn ông này chính là người mẹ tìm kiếm, Lo ạ.”

Lauren nghĩ mình nghe thấy chút mong manh trong giọng nói của mẹ, nhưng không thể nào đâu. Đàn ông luôn đến rồi đi trong đời mẹ. Chủ yếu là ra đi. Mẹ đã từng phải lòng cả tá đàn ông rồi. Họ chẳng bao giờ ở lại lâu đâu.

“Mẹ đang uống với Phoebe, và đang chuẩn bị đi thì Jake bước vào.” Mẹ rít một hơi thuốc dài, nhả khói. “Trông anh ta như một tay súng, bước vào quán bar để nhả đạn. Khi ánh đèn chiếu vào mặt anh ta, trong một giây mẹ nghĩ đó là Brad Pitt.” Mẹ cười vang. “Sáng hôm sau, dĩ nhiên, khi mẹ tỉnh dậy, trông anh ta chẳng giống một ngôi sao điện ảnh cho lắm. Nhưng anh ta hôn mẹ. Trong ánh sáng ban ngày. Một nụ hôn.”

Lauren cảm thấy một chút cởi mở giữa họ. Những khoảnh khắc như thế này thật hiếm hoi, và cô không thể không nhích về phía ấy. Cô ngồi xuống bên mẹ. “Khi mẹ nói tên ông ấy, giọng mẹ... khác lắm.”

Ít nhất thì lần này mẹ không ngồi dịch ra. “Mẹ không nghĩ là điều đó có thể xảy ra với mẹ.” Dường như mẹ nhận thức được mình nói gì, đang tiết lộ điều gì, nên mẹ mỉm cười. “Mẹ chắc chắn có gì đâu.”

“Con nghĩ là con có thể chào hỏi ông ấy.”

“Ừ. Ông ấy nghĩ là con chỉ là một sản phẩm trong trí tưởng tượng của mẹ mà thôi.” Mẹ cười. “Làm như mẹ giả vờ có một đứa con.”

Lauren không thể tin cô lại bị như thế một lần nữa. Hay không tin rằng điều đó vẫn còn làm cô bị tổn thương. Cô dợm đứng dậy, nhưng mẹ chặn cô lại. Thực sự chạm vào người cô.

“Còn chuyện tình dục nữa chứ. Trời đất ơi, rất tuyệt.” Mẹ rít thêm một hơi thuốc nữa, nhả khói ra, mỉm cười mơ màng.

Khói thuốc quấn quanh khuôn mặt Lauren, dày đặc trong hai lỗ mũi cô. Cô gái thấy mình muốn oẹ vì mùi thuốc và thấy dạ dày quặn lên.

Cô chạy vào nhà tắm, nôn. Sau đó, hãy còn run rẩy, cô đánh răng và quay trở lại bàn ăn. “Bao nhiêu lần con đã nói mẹ đừng có nhả khói thuốc

vào mặt con nữa rồi?”

Mẹ dụi mẫu thuốc vào chiếc gạt tàn đầy và nhìn Lauren chăm chú. “Nôn là một phản ứng mới của con.”

Lauren cầm lấy chiếc đĩa của mình trên bàn và đi về phía chậu rửa. “Con phải đi đây. Tối nay con và David sẽ học bài cùng nhau.”

“David là ai thế?”

Lauren tròn mắt. “Hay thật. Con đã hò hẹn với anh ấy bốn năm nay rồi.”

“Ồ, cậu ta. Anh chàng bánh trai.” Mẹ nhìn cô qua làn khói thuốc còn vương vẩn, rồi uống một ngụm cô ca nữa. Ít ra lần này, Lauren có cảm giác như mẹ thực sự đang *nhìn* mình. “Có nhiều điều đang chờ đón con Lauren ạ.”

“Vâng, con nghĩ là bà Brady cũng nói như vậy với Marcia.”

Mẹ không cười; cũng không nhìn đi chỗ khác. Một lúc lâu sau mẹ mới nhẹ nhàng nói, “Con biết điều gì khiến một cô gái nôn oẹ vô cớ, phải không nào?”

“CON KHÔNG THỂ TIN LÀ ĐÃ ĐỂ MẸ THUYẾT PHỤC CON MẶC CÁI VÁY NÀY”, Angie nói và ngấm mình trong chiếc gương trong phòng khách sạn.

“Mẹ đâu có thuyết phục con,” Mẹ nói vọng ra từ phòng tắm. “Mẹ mua nó tặng con mà.”

Angie quay nghiêng người, để ý nhìn làn lụa đỏ rủ trên thân hình cô. Angie sẽ không bao giờ tự chọn cho mình chiếc váy mẹ đã chọn cho cô trong dãy hàng hạ giá ở cửa hàng Nordstrom. Đỏ thực sự là sắc màu kêu gọi hãy-nhìn-tôi-này. Gây sốc hơn nữa là sự gợi cảm của chiếc váy. Thường thì Angie thích sự tao nhã cổ điển hơn.

Bình thường, hẳn cô đã từ chối mặc chiếc váy ấy, nhưng cô và mẹ đã có một ngày thật tuyệt. Ăn trưa ở Georgian, chăm sóc da mặt ở Gene Juarez Spa trong trung tâm, và đi sắm đồ ở Nordstrom. Khi mẹ nhìn thấy chiếc váy này, mẹ đã kêu lên và đi thẳng tới chỗ nó.

Ban đầu Angie nghĩ rằng đó chỉ là trò đùa. Chiếc váy để hở toàn bộ phần vai, buộc dây sau gáy và hở lưng rất sâu. Hàng nghìn hạt cườm nhỏ xíu màu bạc lấp lánh ở thân váy. Và dù đã giảm giá tới bảy mươi phần trăm, chiếc váy vẫn còn rất đắt.

“Mẹ đùa chứ gì,” cô lắc đầu, nói với mẹ. “Mình đi xem hát chứ đâu có dự lễ trao giải Oscars.”

“Giờ con là một phụ nữ độc thân,” mẹ nói, bước ra khỏi nhà tắm, và đầu bà mỉm cười, nét buồn thấu hiểu vẫn hiện ra trong mắt. *Cuộc sống đổi thay*, ánh mắt ấy nói, *dù con có muốn hay không*. “Ông Tannen ở cửa hàng đồ gia dụng bảo mẹ rằng Tommy Matucci đã hỏi thăm con.”

Angie quyết định lờ đi. Gặp gỡ với bạn trai thời trung học không giữ vị trí hàng đầu trong danh sách những việc cần làm của cô. “VẬY là mẹ nghĩ nếu con ăn diện như một gái điểm hạng sang - hay một ngôi sao Hollywood, hai thứ đó cũng gần như một – thì con sẽ tìm được đường đi trong cuộc sống mới của mình.” Nụ cười của cô run rẩy.

“Mẹ nghĩ là,” mẹ chậm rãi nói, “giờ là lúc nhìn về tương lai chứ không phải quá khứ. Con đã rất xuất sắc ở nhà hàng. Đêm hò hẹn là một thành công to lớn. Con đã quên góp được gần đủ áo khoác cho tất cả trẻ em cấp một ở thị trấn. Giờ thì, hãy vui đi.”

Angie biết rằng đó là một lời khuyên xác đáng. “Con yêu mẹ, mẹ ơi. Gần đây con có nói thể với mẹ hay không?”

“Không thường xuyên lắm. Giờ ta đi thôi. Bố bảo mẹ con mình muộn giờ rồi.”

Chưa tới mười lăm phút sau họ đã đến nhà hát. Họ đi qua các cửa, chìa vé ra, và bước vào gian sảnh đông đúc nhưng đẹp đẽ.

“Bố đã rất thích chỗ này,” mẹ nói, giọng thoải mái. “Bố luôn luôn mua một quyển chương trình thật đắt tiền, và không bao giờ vứt chúng đi. Trong tủ mẹ vẫn còn cả một chồng to tướng.”

Angie choàng tay qua người mẹ, ôm chặt lấy bà.

“Hắn bố đã dẫn chúng ta đi thẳng tới quầy bar.”

“Và chúng ta sẽ đi theo bố.” Angie dẫn mẹ đi đến khu vực hẹp, nơi người ta phục vụ món cocktails. Xô đẩy qua đám đông, cô gọi hai ly vang trắng. Tay cầm cốc, cô và mẹ nhấm nháp rượu vang và đi lòng vòng trong sảnh, ngắm nghía gian phòng thếp vàng theo phong cách baroque.

Lúc bảy giờ năm mươi, đèn tắt.

Họ vội vã đi vào chỗ của mình ở hàng thứ tư và ngồi xuống. Nhà hát đầy những âm thanh khe khẽ, tiếng rì rầm, tiếng bước chân, mọi người vào chỗ ngồi trong dàn nhạc.

Rồi buổi biểu diễn bắt đầu.

Trong một giờ đồng hồ tiếp theo, khán giả ngồi đó, cuốn hút bởi câu chuyện đẹp mà buồn đang diễn ra. Vào giờ giải lao, khi ánh đèn nhà hát bật lên, Angie quay sang chỗ mẹ. “Mẹ nghĩ thế nào?”

Mẹ đang khóc.

Angie hiểu. Âm nhạc khiến ta như thế; nó giải tỏa cảm xúc sâu kín nhất của ta.

“Bố hẳn là sẽ rất thích vở kịch này,” mẹ nói. “Rồi thì mẹ sẽ phát chán vì nghe đĩa.”

Angie chạm vào bàn tay mềm như nhung của mẹ. “Mẹ sẽ kể tất cả cho bố nhé.”

Mẹ quay về phía cô. Cặp kính lỗi thời phóng đại cặp mắt sẫm màu và đậm lệ của bà. “Bố chẳng nói chuyện với mẹ nhiều nữa rồi. Ông ấy bảo, “đã đến lúc rồi, Maria.” Mẹ không biết một mình thì sẽ xoay xở thế nào.”

Angie biết rất rõ về nỗi cô đơn. Nó làm ta đau đớn, đôi khi nhiều hơn sức chịu đựng của ta, nhưng không thể nào tránh được nó. Phải tiếp tục sống cho tới khi nó qua đi. “Mẹ không bao giờ cô độc đâu, mẹ ạ. Mẹ có con, có cháu, có bạn bè và gia đình mà.”

“Không giống nhau mà.”

“Vâng.”

Miệng mẹ rũ xuống buồn bã. Họ ngồi đó, lặng thinh, nhớ lại, cho tới khi mẹ nói. “Con có thể lấy đồ uống gì đó cho mẹ được không?”

“Chắc chắn rồi.”

Angie khép nép đi dọc theo hàng ghế và hòa vào đám đông. Ở cửa, cô dừng lại một lát và ngoái lại.

Mẹ là người duy nhất còn ngồi lại ở hàng ghế thứ tư. Từ đây nhìn, cô thấy mẹ thật nhỏ bé, hơi còng. Và mẹ lại đang chuyện trò với bố.

Angie vội vã đi qua sảnh đến quầy bar. Có khoảng hơn một chục người đang đứng quanh đó.

Và cô nhìn thấy anh.

Cô hít một hơi thật sâu và thở ra thật chậm rãi.

Trông anh rất tuyệt.

Tuyệt đến mức làm ta nín thở và đau tim.

Nhưng trước đây, anh cũng vẫn luôn là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô từng thấy. Cô nhớ lại lần đầu tiên cô thấy anh, bao nhiêu năm về trước trên bãi biển Huntington. Cô đã cố gắng học lướt ván nhưng thực hành rất tệ. Một con sóng lớn trườn lên người cô, hút cô vào trong và xoay lộn cô. Cô hoảng sợ và mất phương hướng, không biết đâu là trên dưới nữa. Thế rồi một bàn tay đã nắm lấy cổ tay cô và kéo cô lên. Cô thấy mình nhìn vào đôi mắt xanh lơ thăm thẳm nhất cô từng biết...

“Conlan.” Cô khẽ gọi tên anh, như thể anh không thực sự có ở đó và cô đang tưởng tượng ra anh. Cô tiến về phía anh.

Anh đã nhìn thấy cô.

Họ nhìn nhau say đắm, sắp ôm hôn, nhưng rồi lùi lại. Họ như hai món đồ chơi để ở chế độ dừng, cố gắng chuyển động.

“Rất vui gặp lại em,” anh nói.

“Em cũng rất vui gặp lại anh.”

Một khoảng lặng bối rối giữa hai người, và bỗng dưng Angie ước ao giá như cô không bao giờ tiến lại, không bao giờ đã chào hỏi anh.

“Em ra sao? Vẫn ở West End chứ?”

“Em ổn cả. Có vẻ em có năng khiếu kinh doanh nhà hàng. Ai mà đoán được chứ?”

“Bố em,” anh đáp, những lời đáp nhắc cô nhớ anh đã biết rõ về cô đến nhường nào.

“Vâng. Thế đó. Việc báo chí của anh thì sao?”

“Tốt cả. Anh đang viết loạt bài về tên sát nhân trên xa lộ. Có lẽ em cũng đã đọc qua?”

Cô ước gì mình có thể trả lời là có. Đã có thời, cô là bạn đọc đầu tiên mọi bài viết của anh. “Dạo này em chú tâm vào tin tức ở địa phương hơn.”

“Ồ.”

Tim cô như căng lên, bắt đầu đau đớn. Chỉ cần đứng gần anh là cô bắt đầu thấy đau. Cô phải đi thôi khi còn có thể giữ được tư thế. Thay vì thế, cô thấy mình hỏi anh, “Anh đi xem một mình à?”

“Không đâu.”

Cô gật đầu; thực ra thì giống một cái hất cằm hơn. “Dĩ nhiên là không rồi. Thôi, em nên...” Cô quay đi.

“Đợi đã.” Anh nắm lấy tay cô.

Cô dừng lại, nhìn xuống những ngón tay khỏe mạnh và rám nắng của anh, tương phản với làn da trắng trên cổ tay của cô.

“Em ra sao?” Anh hỏi, tiến lại gần cô hơn. “Thực sự ấy?”

Cô có thể ngửi thấy mùi nước hoa cạo râu của anh. Nhãn hiệu Dolce & Gabbana đắt tiền cô đã mua tặng anh dịp Giáng sinh năm ngoái. Cô ngược nhìn anh, để ý thấy một vết đen trên cằm nơi anh cạo râu còn để sót. Anh luôn luôn thế, làm gì cũng vội vã. Sáng nào Angie cũng phải kiểm tra hàm râu mới cạo của anh. Cô muốn với tay chạm vào khuôn mặt anh, để những ngón tay mình lướt dọc theo xương hàm anh. “Em ổn cả. Đỡ hơn mà, thực đấy. Em rất thích quay lại sống ở West End.”

“Em đã luôn từng nói sẽ không bao giờ trở về nhà.”

“Em nói nhiều điều. Và có nhiều điều em không nói.”

Cô nhận thấy sự thay đổi trên khuôn mặt anh. Một nỗi buồn khủng khiếp như kéo miệng anh xuống. “Đừng, Angie...”

“Em nhớ anh.” Cô không thể nào tin mình đã nói ra điều đó. Trước khi anh trả lời (hay không) cô gượng một nụ cười. “Em lại được tụ tập với các chị và đóng vai trò dì Angela. Vui mà.”

Anh cười to, rõ ràng là mừng vì chủ đề thay đổi. “Để anh đoán nào: Em đã hứa với Jason là sẽ thuyết phục Mira là đeo khuyên ở lông mày không có gì là xấu cả.”

Trong một giây, tưởng như đó là những ngày xưa giữa họ. Những ngày tháng đẹp. “Anh cứ đùa. Em chẳng bao giờ nghĩ là khuyên đeo lông mày không có gì xấu cả. Mặc dù thực ra thằng bé có nhắc đến chuyện xăm.”

“Conlan?”

Angie nhìn thấy một phụ nữ tóc vàng, ngoài ba mươi tiến đến bên Conlan. Người phụ nữ mặc một chiếc váy trơn màu xanh hải quân và đeo chuỗi ngọc trai. Không một sợi tóc xõ lông tung. Người phụ nữ mang dáng vẻ bà chủ một cửa hàng nhỏ, đắt tiền.

“Angie, đây là Lara. Lara, đây là Angie.”

Angie cố gắng mỉm cười. Nụ cười có lẽ quá mức rạng rỡ, nhưng cô chẳng thể làm khác. “Rất vui được gặp anh. Em phải đi đây.” Cô bắt đầu đi vội vã.

Conlan nhẹ nhàng kéo cô về phía mình. “Anh xin lỗi,” anh nói khẽ.

“Vì chuyện gì?” Cô khiến mình cười phá lên.

“Thỉnh thoảng gọi điện cho anh nhé.”

Cô dùng sức mạnh của lý trí để duy trì nụ cười. “Chắc chắn rồi, Conlan. Em mong có dịp gặp lại anh. Tạm biệt.”

CHƯƠNG 15

Phần tồi tệ nhất của câu chuyện là cô gần như đã lãng quên. Ít nhất, cô tin rằng mình đã quên, và nói cho cùng, thì hai việc đó cũng gần như một.

“Chối bỏ” đó là hai chữ duy nhất Mira dùng để trả lời những giải thích chi tiết và dài dòng của Angie về việc cô đã đối phó với cảm xúc của mình ra sao sau khi ly hôn.

Cô nghĩ, đó cũng là một nhận xét tốt. Trong khoảng thời gian giữa tháng Năm và tháng Mười một, cô đã cho phép mình nghĩ về một số những mất mát của bản thân. Đặc biệt, sự ra đi của bố và việc mất đứa con gái cũng như nhận thức tiếp theo là sẽ không có em bé nào nữa. Thực ra, cô thấy tự hào về cách cô đối phó với đau thương. Vẫn còn lúc này, lúc khác, chuyện đó làm cô sốc, lôi cô ra khỏi bề ngoài lạnh lùng, nhưng mỗi lúc như thế, cô lại cố vùng ra ngoài, tự do.

Chuyện ly hôn không hiểu sao được đẩy sang một bên, như một chuyện nhỏ trong hiện thực lớn lao.

Giờ thì cô nhìn thấy toàn cảnh việc ly hôn và không thể nào rời mắt khỏi nó.

“Chối bỏ chẳng có gì sai hết,” cô nói với Mira, chị đang đứng bên bếp bằng sắt không gỉ, làm pasta [31*](#).

“Có lẽ là không, nhưng nó có thể chồng chất và một ngày nào đó, sẽ nổ tung. Chính vì thế mà có những người thấy mình bước vào tiệm ăn nhanh McDonald’s với một khẩu súng đã lên đạn.”

“Chị muốn nói rằng sẽ có tội ác trong tương lai đời em ư?”

“Chị muốn nói rằng em không thể bỏ quên cảm xúc của mình lâu đến như vậy.”

“Và đã đến lúc của em rồi hả?”

“Conlan đã là một trong những người tốt,” Mira nhẹ nhàng nói.

Angie tiến lại chỗ cửa sổ, nhìn ra ngoài đường phố đông đúc. “Em nghĩ đã là từ trọng yếu trong câu này.”

“Có những người phụ nữ chọn cách theo đuổi người đàn ông họ đã chẳng may để tuột mất.”

“Chị làm như Conlan là một chú chó bị đứt xích và bỏ đi vậy. Em có cần phải dán thông báo thưởng quanh công viên Volunteer cho người tìm thấy không?”

Mira đi vòng qua kệ bếp và đứng bên cạnh Angie, đặt một tay lên vai cô. Bên nhau, họ nhìn đắm đắm qua cửa sổ. Sau ô cửa sổ bằng bạc, trên nền của bóng đêm, hai khuôn mặt trở nên mờ ảo. “Chị vẫn nhớ khi em gặp Conlan.”

“Đủ rồi chị,” Angie nói. Lúc này đây cô không thể để ký ức quay trở về.

“Chị chỉ muốn nói...”

“Em *biết* chị muốn nói gì.”

“Em biết ư?”

“Dĩ nhiên rồi.” Cô mỉm cười âu yếm với chị, hy vọng rằng nụ cười ấy không buồn như cảm giác của cô. “Có những điều đã kết thúc rồi, chị Mira ạ.”

“Tình yêu không nên là một trong những điều như thế.”

Angie ước gì cô có thể ngậy thơ trở lại, nhưng ngậy thơ lại là một trong những tổn thất khi ly hôn. Có lẽ là tổn thất đầu tiên. “Em biết,” cô đáp, dựa vào người chị. Cô không nói điều mà cả hai đều đã biết: chuyện ấy xảy ra mỗi ngày.

...

LAUREN XUỐNG XE BUÝT Ở PHỐ SHOREWOOD.

Nó ở ngay đó trước mặt cô, tấm bảng hiệu Safeway sáng choang, to tướng.

Con biết điều gì khiến một cô gái nôn oẹ vô cớ, phải không nào?

Cô lật chiếc mũ liền của áo ni đội lên đầu và cố gắng giấu mình trong những nếp gấp bông bông, mềm mại. Nhìn xuống để tránh chạm ánh mắt với bất kỳ ai, cô đi vào cửa hàng, lôi ra một chiếc giỏ mua hàng màu đỏ, và đi thẳng về phía các kệ hàng dành cho “nhu cầu của phái nữ”.

Cô không buồn nhìn giá cả của que thử thai; thay vào đó, cô vớ lấy hai hộp và quăng chúng vào giỏ, rồi đi ra chỗ kệ để tạp chí, cô lôi tuột ra một tờ US News & World Report. Bài tiêu điểm là “So sánh các trường đại học như thế nào?”

Hoàn hảo.

Cô quăng tạp chí lên trên hộp đựng que thử thai và đi một mạch ra quầy tính tiền.

Một tiếng sau cô đã lại ở nhà, ngồi bên thành bồn tắm. Cô khóa cửa không tắm, nhưng việc đó đâu có cần thiết. Âm thanh phát ra từ phòng ngủ của mẹ không lẫn vào đâu được: Mẹ đâu thể làm phiền Lauren lúc này.

Cô gái nhìn xuống chiếc hộp. Dòng chữ in nhỏ rất khó đọc; hai bàn tay cô run run khi mở hộp ra.

“Xin Chúa.” Cô không nói thành tiếng phần còn lại của lời khẩn cầu. Chúa biết cô muốn gì.

Hoặc, chính xác hơn, điều mà cô vô cùng không mong muốn.

ANGIE ĐỨNG Ở QUẦY, GHI CHÚ LÊN MỘT CUỐN LỊCH. TRONG VÒNG HAI TU’ giờ qua, cô đã làm việc từ bình minh đến hoàng hôn. Cô làm bất cứ điều gì, còn hơn là nghĩ đến Conlan.

Cô ngược lên và nhìn thấy Lauren đứng bên lò sưởi, chăm chú nhìn vào ngọn lửa. Nhà hàng đang kín khách, thế mà Lauren cứ đứng đó, chẳng làm gì. Angie đến bên cô gái, chạm vào vai cô.

Lauren quay lại, vẻ ngơ ngác. “Gì ạ? Cô bảo gì ạ?”

“Cháu có sao không?”

“Ồn, ổn ạ. Cháu cần thứ gì đó cho bàn số bảy.” Cô bé cau mày bởi như thể không nhớ ra được mình vừa nói gì.

“Zabaglione.”

“Dạ?”

“Bàn số bảy. Ông bà Mayberry. Họ đang chờ zabaglione và cappuccino. Và Bonnie Schmidt gọi món tiramisu.”

Nụ cười của Lauren thật là tội nghiệp. Đôi mắt màu sẫm của cô gái vẫn vô hồn, thậm chí buồn bã. “Phải rồi.” Cô đi về phía nhà bếp.

“Đợi đã,” Angie nói.

Lauren dừng lại, quay đầu.

“Mẹ làm thêm món panna cotta [32*](#). Cháu biết là món ấy nhanh hỏng lắm. Ở lại vài phút sau giờ làm để ăn một chút với cô nhé.”

“Cháu gần như không cần đồ ăn giàu chất béo đâu ạ,” Lauren nói, và bỏ đi.

Trong vài giờ đồng hồ tiếp theo, Angie để ý Lauren sát sao, để ý thấy làn da cô gái xanh xao, nụ cười cứng đờ. Vài lần cô đã cố gắng pha trò để Lauren cười, nhưng không thành công. Chắc chắn có chuyện rồi. Có thể là David. Hoặc là cô bé đã bị trường đại học chối từ.

Đến khi Angie tiễn người khách cuối cùng ra về, chào tạm biệt mẹ, Mira và Rosa, đóng quây, cô thực sự cảm thấy lo lắng.

Lauren đứng trước khung cửa sổ lớn, nhìn ra ngoài trời đen, hai tay khoanh chặt trước ngực. Bên kia đường, những người tình nguyện đang bận rộn treo hình gà tây và mũ thanh giáo lên những ngọn đèn đường. Tiếp theo, Angie biết rõ, họ sẽ chằng hàng ngàn dây đèn để đón Giáng sinh sau dịp lễ Tạ ơn. Lễ hội thắp đèn cây thông hàng năm là một sự kiện đáng nhớ. Hàng trăm khách du lịch đến thị trấn vì thế. Ngày thứ Bảy đầu tiên của tháng Mười hai. Angie hầu như không bao giờ bỏ lỡ sự kiện này, thậm chí cả trong những năm tháng cô còn kết hôn. Có những truyền thống gia đình không bao giờ được vi phạm.

Angie đi đến bên Lauren. “Chỉ còn một tuần nữa là đến lễ hội ánh sáng đầu tiên.”

“Vâng.”

Cô có thể nhìn thấy khuôn mặt của Lauren hiện lên trong khuôn cửa; bóng hình nhạt nhòa và không rõ nét. “Hai người có dự lễ hội này hàng năm không?”

“Hai người á?” Lauren buông tay ra.

“Cháu và mẹ cháu ấy.”

Lauren cất lên một âm thanh gần giống như một tiếng cười. “Mẹ Thân Yêu chẳng phải là kiểu người đứng xếp hàng trong đêm giá lạnh để chờ đèn sáng lên.”

Những lời nói của một người lớn; Angie nhận ra; lời giải thích dành cho một đứa trẻ mong ước được nhìn thấy những ánh đèn Giáng sinh. Angie muốn đặt một tay lên vai cô gái để cô gái hiểu rằng mình không cô đơn, nhưng một sự gần gũi như thế có thể sẽ không được chào đón ngay trong lúc này. “Có lẽ cháu muốn đi cùng cô. Cô nên nói là bọn cô. Những người nhà DeSaria ào xuống phố như đàn châu chấu voi. Chúng ta sẽ ăn hotdog, uống ca cao nóng và mua hạt dẻ nướng ở các quầy hàng của câu lạc bộ Rotary. Nghe rất sến, cô biết, nhưng...”

“Cháu không đi ạ. Cám ơn cô.”

Angie nghe thấy chút tự vệ trong giọng nói của cô gái; hơn thế nữa, cô nghe thấy niềm đau trong tim. Cô cũng có thể thấy rằng Lauren sắp sửa biến vào bóng đêm, vậy nên cô lựa lời thận trọng. “Honey [33*](#), có chuyện gì thế cháu?”

Chữ *honey* khiến cho Lauren co rúm lại. Cô gây tiếng động và rời phắt khỏi cửa sổ. “Tạm biệt cô.”

“Lauren Ribido, cháu đứng lại ngay.” Angie ngạc nhiên với chính mình. Cô không biết là mình có thể nói y hệt như một người mẹ.

Lauren chậm rãi quay lại đối diện với Angie. “Cô muốn gì ở cháu chứ?”

Angie nghe thấy hồ thắm nổi đau trong giọng nói của Lauren. Cô nhận ra từng sắc thái của âm thanh ấy. “Cô quan tâm đến cháu Lauren à. Rõ ràng là cháu đang thất vọng. Cô muốn giúp cháu.”

Về mặt Lauren đánh lại. “Đừng. Xin cô đấy.”

“Đừng cái gì chứ?”

“Tử tế với cháu. Tối nay cháu không chịu nổi đâu.”

Đó là chuyện Angie có thể hiểu được, sự mong manh, dễ vỡ ấy. Cô ghét việc một người trẻ như vậy lại gặp đòn đau đến nhường ấy, nhưng xét lại, thì tuổi vị thành niên là gì nếu không là sự bối rối kịch liệt và những cảm xúc ngập tràn? Tất cả những chuyện này có khi chỉ vì cô gái bị điểm kém. Trừ phi... “Cháu và David chia tay à?”

Lauren gần như mỉm cười. “Cám ơn cô đã nhắc cháu nhớ ra là có chuyện có thể còn tồi tệ hơn thế này.”

“Mặc áo vào đi.”

“Cháu sẽ đi đâu ư?”

“Cháu sẽ đi.”

Angie nắm lấy cơ hội. Cô quay vào bếp để lấy áo khoác. Khi cô trở ra, Lauren đang đứng bên cửa, mặc chiếc áo lạnh màu xanh mới. Ba lô khoác một bên vai.

“Đi nào,” Angie nói.

Họ đi bên nhau trên đường phố tối om. Cứ vài bước chân, một ngọn đèn đường bằng gang đã trang trí lại tỏa ánh sáng xuống họ. Thường thì, những đường phố như thế này sẽ hoàn toàn vắng lặng vào lúc mười giờ rưỡi đêm các ngày trong tuần, nhưng đêm nay đâu đâu cũng có người, chuẩn bị sẵn sàng cho thị trấn đón mùa lễ hội. Không khí lạnh thơm mùi gỗ cháy và mùi đại dương.

Angie dừng lại ở góc phố, nơi những hội viên liên đoàn phụ nữ quốc tế đang phân phát những ly ca cao nóng.

“Cô muốn dùng một chút kẹo đường không?” Người phụ nữ hỏi với vẻ tươi vui, hơi thở của chị ta trắng như bông.

Angie mỉm cười. “Có chứ.”

Angie bao những ngón tay quanh chiếc cốc cách nhiệt. Hơi ấm tỏa vào các ngón tay cô; hơi nước bốc lên mặt cô. Cô dẫn Lauren đi về phía quảng trường thị trấn. Họ ngồi bên nhau trên chiếc ghế băng bằng bê tông. Thậm chí từ khoảng cách xa như vậy, ta vẫn có thể nghe thấy đại dương. Đó là nhịp tim của thị trấn, kiên định và bình thản.

Cô liếc nhìn Lauren, cô gái đang buồn rầu nhìn vào chiếc cốc. “Cháu có thể nói chuyện với cô mà, Lauren. Cô biết cô là người trưởng thành, và vì thế là kẻ thù của cháu, nhưng đôi khi cuộc sống đưa đẩy ta đến những khúc quanh. Khi kể với người khác những vấn đề ta gặp phải, có thể cũng có ích đấy.”

“Những vấn đề.” Lauren nhắc lại từ đó, khiến cho nó có vẻ nhỏ nhoi. Nhưng đó là một phần của những năm tháng vị thành niên. Angie biết vậy. Cái gì cũng có vẻ to tát.

“Nào, Lauren,” Angie giục. “Hãy để cô giúp cháu.”

Cuối cùng, Lauren quay về phía cô. “Chuyện liên quan đến David.”

Dĩ nhiên rồi. Ở tuổi mười bảy, gần như cái gì cũng liên quan đến một cậu trai. Nếu cậu ta không gọi điện đủ thường xuyên, trái tim ta có thể tan nát. Nếu cậu ấy nói chuyện với Melissa Sue vào bữa ăn trưa, điều đó có thể khiến ta khóc hàng giờ.

Angie chờ đợi. Nếu nói ra, thì hẳn là cô đã nói với Lauren rằng cô gái còn trẻ và một ngày nào đó David sẽ chỉ là một ký ức đẹp của mối tình đầu. Đó chẳng phải là điều một cô gái mới lớn thích nghe.

Cuối cùng Lauren nói, “Làm sao ta có thể thông báo với ai đó một tin xấu? Ý cháu là, nếu ta yêu người đó?”

“Điều quan trọng là cháu trung thực. Luôn luôn. Cô đã vất vả học được bài học ấy. Cô đã cố gắng chăm chút cho cảm giác của chồng mình bằng cách nói dối chú ấy. Điều đó đã khiến bọn cô tan vỡ.” Cô nhìn Lauren. “Chuyện trường đại học phải không?” Angie dịu giọng, hy vọng rằng có thể xóa đi sự khó chịu trong những câu chữ tiếp theo. “Cháu e rằng cháu và

David sẽ phải chia tay chứ gì. Nhưng cháu còn chưa nghe trường đại học trả lời thế nào. Cháu cần tất cả các dữ kiện trước khi phản ứng mà.”

Trên đầu, trăng đã hiện ra sau đám mây. Ánh sáng bạc chiếu trên khuôn mặt Lauren, khiến cô gái có vẻ già dặn hơn, khôn ngoan hơn. Đôi má căng đầy của cô khuất bóng; đôi mắt cô dường như không thể tối hơn và chứa đựng đầy bí mật. “Trường đại học,” cô gái nói vẻ vô hồn.

“Lauren? Cháu không sao chứ?”

Lauren nhanh chóng quay đi, như thể giấu đi nước mắt. “Vâng. Chính là chuyện đó. Cháu sợ là chúng cháu sẽ... chia tay.” Chữ ấy có vẻ quá sức cô.

Angie đưa tay ra, đặt một bàn tay lên vai Lauren. Cô để ý thấy cô gái đang run rẩy, và cô không tin rằng do trời lạnh. “Chuyện ấy hoàn toàn bình thường mà, Lauren. Khi học trung học, cô đã phải lòng Tommy. Anh ấy...”

Lauren bỗng nhiên đứng bật dậy, đẩy tay Angie ra. Ánh trăng viền những vệt nước mắt trên má cô gái. “Cháu phải đi rồi.”

“Chờ đã. Ít nhất hãy để cô chờ cháu về.”

“Không.” Giờ thì Lauren khóc thật sự và không cố che giấu điều đó. “Cám ơn cô vì đã động viên cháu, nhưng giờ cháu phải về nhà. Tối mai cháu sẽ đi làm. Cô đừng lo.”

Nói xong, Lauren chạy biến vào bóng đêm.

Angie đứng đó, lắng nghe tiếng bước chân cô gái xa dần. Cô đã làm sai điều gì đó tối nay, dù vì bốn phận hay lơ là bốn phận; cô không biết chính xác. Tất cả những gì cô biết đó là mọi chuyện đã tồi tệ ngay từ đầu. Dù Angie đã nói gì chẳng nữa, thì cô cũng đã sai.

“Có lẽ mình không có con lại hay,” cô nói to một mình.

Rồi cô nhớ lại những năm tháng vị thành niên của chính mình. Cô và mẹ ngày nào cũng đấu khẩu, tranh cãi vì mọi thứ từ độ dài váy, chiều cao giày cho đến giờ giới nghiêm. Mẹ chẳng bao giờ nói đúng. Chắc chắn mọi lời khuyên của mẹ về tình dục, tình yêu, và ma túy đều chẳng lọt vào tai cô.

Có lẽ đó chính là sai lầm của Angie. Cô đã quá muốn giải quyết vấn đề của Lauren, nhưng có lẽ đó không phải là điều mà cô gái mới lớn ấy muốn.

Lần sau, Angie tự hứa, cô sẽ chỉ lắng nghe.

CHƯƠNG 16

Đêm hò hẹn là một thành công to lớn. Đường như rất nhiều người dân thị trấn West End, già và trẻ, cố kiếm một lý do để đi ra ngoài ăn tối và xem phim. Thời tiết có lẽ cũng góp phần vào thành công. Tháng Mười một trời đã xám xịt và ẩm đậm, cùng với lễ Tạ ơn sắp tới, chẳng có vẻ gì là thời tiết sẽ khá hơn nhiều. Ở một thị trấn như thế này, chẳng có gì nhiều nhận để làm trong một buổi tối lạnh lẽo và mưa gió.

Angie đi từ bàn này qua bàn khác, nói chuyện với các khách hàng, đảm bảo rằng Rosa và người phục vụ bàn mới, Carla, làm việc đâu ra đó. Cô rót thêm nước, mang thêm bánh mì, và tự mình mang đồ ăn đến nhiều bàn.

Món đặc biệt của mẹ đêm nay đặc biệt ngon. Tám giờ tối họ đã hết sạch món risotto ^{34*} nấu với trai và nghệ tây. Và có lẽ món cá hồi ăn kèm với mì tấm, cà chua nướng và sốt tỏi với a-ti-sô cũng sẽ hết sạch trong một giờ nữa. Thật ngạc nhiên khi thành công khiến người ta cảm thấy tuyệt vời thế nào.

Đạo này Angie đã suy nghĩ nhiều. Thực tế là kể từ khi cô gặp lại Conlan. Xét cho cùng, cô có khối thời gian để suy nghĩ. Trong một thị trấn nhỏ, một người phụ nữ đơn thân không con cái, không viễn cảnh lãng mạn có khối thời gian để mà nghĩ.

Một khi cô đã bắt đầu suy tư về cuộc đời mình, dường như cô không thể dừng lại được. Cô nghĩ về những lựa chọn của mình, từ lâu lắm rồi, trước cả khi cô đủ lớn để hiểu rằng điều gì thực sự quan trọng.

Lúc mười sáu tuổi cô quyết định mình phải trở thành một Ai đó. Có lẽ bởi vì cô lớn lên trong một gia đình lớn ở một thị trấn nhỏ, hay có thể bởi vì sự yêu chiều, tôn trọng của bố đã có nhiều ý nghĩa với cô. Thậm chí bây giờ cô cũng không biết điều gì đã góp phần định hình lựa chọn của cô. Cô chỉ biết một điều rằng cô thêm một cuộc sống khác đi, nhanh hơn, và tinh tế hơn. UCLA là điểm khởi đầu. Không có ai ở lớp cô lại đi học đại học xa như vậy; một khi cô tới đó, cô bắt đầu học tập và khiến mình rời xa hơn nữa các bạn thời trung học và gia đình mình. Văn học Nga. Lịch sử nghệ thuật. Tôn giáo Á đông. Triết học. Tất cả môn học ấy đã khiến cô nhận thức ra sự lớn lao của thế giới. Cô muốn nắm lấy mọi thứ, trải nghiệm mọi điều. Và một khi ta đã buộc mình vào chiếc xe đua và lao vào đường đua tốc độ, ta quên chậm dần lại và ngắm nghía phong cảnh. Mọi thứ đều mờ ảo trừ vạch đích.

Rồi cô đã gặp Conlan.

Cô yêu anh rất nhiều. Đủ để thề trước Chúa là cô không bao giờ yêu người đàn ông nào khác trong đời.

Cô không chắc khi nào nó đã trở nên quá bé nhỏ, tình yêu ấy, chính xác khi nào cô đã bắt đầu đánh giá cuộc đời mình bởi những gì còn thiếu, nhưng kết quả cuối cùng là đây. Thật cay đắng, thực thể; tình yêu đã khiến họ kiếm tìm một đứa con, và cuộc tìm kiếm ấy đã làm họ mất đi khả năng ở lại với tình yêu.

Giá như sự mất mát đã kéo họ xích lại gần nhau thay vì đẩy họ ra xa.

Giá như họ đã mạnh mẽ hơn.

Đó là những điều lẽ ra cô phải nói với anh ở nhà hát. Thay vào đó cô đã cư xử như một cô gái mới lớn ngốc nghếch có tình cảm đơn phương với một tiền vệ đội bóng.

Cô vẫn còn nghĩ về điều đó khi nhà hàng đã đóng cửa, nên cô rót cho mình một ly rượu vang và ngồi xuống bên bếp lửa. Nhà hàng giờ đây yên tĩnh khi mọi người đều đã ra về. Cô chẳng có lý do gì để về nhà. Ở đây, cô thấy thoải mái. Ở nhà, quá dễ để lạc vào con đường tăm tối của cảm giác cô độc.

Cô độc.

Cô nhấp một ngụm rượu, tự nhủ rằng cơn run cô vừa cảm thấy là do nhiệt của ngọn lửa.

Cửa bếp bật mở. Mira bước vào phòng ăn, về một mình.

“Em tưởng chị đi về nhà rồi,” Angie nói, đẩy một chiếc ghế về phía chị gái.

“Chị tiễn mẹ ra xe. Khi đứng giữa mưa, mẹ quyết định nói với chị là con gái mới lớn của chị ăn mặc như gái điếm.” Chị ngồi lọt thỏm vào ghế. “Chị sẽ uống một ly rượu vang.”

Angie rót một ly, đưa nó cho chị. “Bọn con gái mới lớn ngày nay đều mặc thế cả.”

“Thì chị cũng nói với mẹ thế. Câu trả lời của mẹ là, *Tốt hơn là con hãy nói với Sarah rằng con bé đang quảng cáo cho một sản phẩm mà nó còn quá trẻ để bán*. Ồ. Và rằng bố sẽ xoắn lên ở dưới mộ.”

“À. Vũ khí hạng nặng.”

Mira mỉm cười một mình, nhấp một ngụm rượu. “Trông em cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ lắm.”

Cô thở dài. “Em có vấn đề rồi, chị Mira. Kể từ khi em gặp lại Conlan...”

“Em đã có vấn đề kể từ khi hai đứa chia tay. Ai cũng biết thế, trừ em ra.”

“Em nhớ anh ấy.” Angie lặng lẽ thú nhận.

“Vậy em định sẽ làm gì?”

“Làm gì ư?”

“Để giành lại cậu ấy.”

Chỉ nghe thấy thế cũng đủ đau rồi. “Tàu đã rời ga rồi, chị Mira à. Đã muộn quá rồi.”

“Chẳng bao giờ quá muộn cho đến lúc chết. Nhớ Kent John không? Khi anh ta bỏ em, em đã phát động cả một chiến dịch có thể ghi vào sách kỷ lục.”

Angie cười phá lên. Đúng thế thật. Anh chàng tội nghiệp chẳng có cơ hội nào. Cô theo đuổi anh ta như một cơn gió lạnh. “Lúc ấy em mới mười lăm

tuổi.”

“Ừ, còn bây giờ em mới ba tám tuổi thôi. Conlan đáng giá hơn một anh chàng vớ vẩn ở trường trung học. Nếu em yêu cậu ấy...” Giống hệt như bất kỳ người dân chài giỏi nào – và ai ở West End mà lại không biết câu cá – Mira bỏ lửng lời nói của mình.

“Anh ấy không còn yêu em nữa,” Angie đáp nhanh.

Mira nhìn cô. “Em có chắc không?”

TRONG CẢ CUỘC ĐỜI MÌNH, ĐÂY LÀ LẦN ĐẦU TIÊN LAUREN BỎ CẢ BUỔI HỌC ở trường. Nhưng Angie nói đúng: Lauren cần dữ kiện, không cần sự sợ hãi.

Cô ngồi ngay đơ trong chỗ ngồi bên cửa sổ trên chiếc xe buýt Greyhound, ngắm nhìn phong cảnh thay đổi. Khi cô trả tiền vé và leo lên xe, bên ngoài trời còn tối, trước bình minh. Ánh sáng bắt đầu tỏa xuống những ngọn đồi khi xe buýt đi qua Fircrest. Ở đó, xe buýt dừng lại vài lần. Lần nào cô cũng căng thẳng, cầu mong không có người quen lên xe. Ở trời, cô đã an toàn.

Cuối cùng cô nhắm mắt lại, không muốn dõi theo từng dặm trôi qua. Mỗi dặm lại đưa cô đến gần hơn với đích.

Con biết điều gì khiến một cô gái nôn oẹ vô cớ, phải không nào?

“Con không biết,” Lauren thì thào, mong đó là sự thật.

Mấy que thử thai rẻ tiền đó vẫn báo kết quả sai suốt. Ai mà chẳng biết.

Cô không thể nào có thai. Chẳng quan trọng những gì mấy cái vạch kia đã thể hiện.

“Seventh and Gallen,” người lái xe gọi to trong khi chiếc xe rục rịch đi vào bến.

Lauren cầm lấy chiếc ba lô và vội vã đi xuống.

Giá lạnh quất vào mặt cô. Không khí ẩm ướt, buốt giá quây lấy cô, khiến cô hít vào một hơi thật sâu. Không như ở nhà, nơi không khí có mùi gỗ thông, lá xanh và hơi mặn mòi của biển cả, nơi đây có mùi hương thành thị, mùi khói xe và không khí tù túng.

Cô gái lật cao cổ áo để chắn gió cho khuôn mặt, định hướng, rồi đi qua hai khối nhà đến phố Chester.

Đây rồi: một khối nhà bè bè bằng bê tông, trơ trụi, mái bằng.

Kế hoạch hóa

Làm cha mẹ

Thật là một trò đùa. Khi bóc tách ra như vậy, thì cô gái chẳng có việc gì liên quan đến chỗ này. Phải gọi là vô kế hoạch, không cha mẹ mới phải.

Cô thở hắt ra, nhận ra sau một giây quá muộn rằng cô đã bắt đầu khóc.

Dừng lại nào.

Mình không có thai. Mình chỉ muốn biết chắc.

Cô đi gấp gáp về phía lối đi dẫn tới cửa ra vào tòa nhà. Không dám dừng lại, cô mở cửa ra, đi qua chỗ những người bảo vệ và vào trong phòng chờ.

Đầu tiên cô nhìn thấy những người phụ nữ - và những cô gái - những người đã đến trước cô. Chẳng ai có vẻ bằng lòng vì tới đây. Không có người đàn ông nào. Tiếp đó cô nhìn thấy sự ảm đạm của chỗ này - những bức tường xám xịt, những chiếc ghế nhựa màu xám, thảm công nghiệp cũng màu xám nốt.

Lauren tiến đến quầy lễ tân, nơi một nhân viên mỉm cười ngược nhìn cô.

“Tôi có thể giúp gì không?” Người phụ nữ hỏi, rút trong mái tóc ra một cây bút.

Lauren dựa sát vào và thì thầm, “Ribido. Tôi đã gọi điện xin gặp bác sĩ.”

Người phụ nữ xem xét hồ sơ. “Ồ, vâng. Thử thai.”

Lauren giật mình. Người phụ nữ thực sự đã hét tướng lên từ *thai*. “Vâng, phải đấy.”

“Xin mời ngồi.”

Lauren thận trọng tránh mọi ánh mắt trong khi đi tới chỗ chiếc ghế và ngồi xuống. Cô cúi đầu, xoa tóc xuống hai bên má, và nhìn chăm chú vào chiếc ba lô đặt trên đùi.

Sau hồi lâu chờ đợi, một người phụ nữ đi vào phòng và gọi tên Lauren.

Cô đứng lên bật dậy và vội vã tiến lên. “Cháu là Lauren.”

“Đi theo tôi,” người phụ nữ nói. “Tôi là Judy.” Họ cùng đi vào một phòng khám nhỏ. Judy hướng dẫn Lauren vào ngồi bên chiếc bàn phủ đầy giấy tờ, rồi ngồi xuống một chiếc ghế đối diện với cô gái, tay cầm kẹp giấy. “Nào Lauren,” Judy nói, “Cháu muốn kiểm tra xem có thai không phải không?”

“Cháu tin chắc là cháu không cần phải làm thế, nhưng...” cô gái cố gắng mỉm cười. “Thận trọng vẫn hơn là hối tiếc.” Nụ cười của cô tan biến. Cô đợi Judy nói rằng, nếu Lauren thận trọng hơn, cô gái đã không phải lo lắng về chuyện hối tiếc lúc này.

“Cháu có quan hệ tình dục không?”

Cô gái cảm thấy mình quá bé nhỏ và non trẻ để tới chỗ này, trả lời những câu hỏi dành cho người lớn. “Có ạ.”

“Cháu có thực hiện tình dục an toàn không?”

“Vâng. Chắc chắn rồi ạ. Cháu và David quen nhau ba năm rồi cháu mới để anh ấy... cô biết đấy... và chúng cháu chỉ làm thế mà không dùng bao cao su đúng một lần.”

Vẻ mặt Judy đầy buồn bã và cảm thông. “Chỉ cần một lần thôi, Lauren ạ.”

“Cháu biết.” Giờ đây cô cảm thấy không chỉ nhỏ bé mà còn khốn khổ và ngu ngốc nữa. “Vấn đề ở chỗ lần đó là vào tuần đầu tiên của tháng Mười. Cháu nhớ bởi vì lần đó là sau trận cầu với Longview. Và kỳ kinh tháng đó của cháu hoàn toàn đúng lịch.”

“Vậy tại sao hôm nay cháu phải đến đây?”

“Tháng này cháu trễ kinh, và...” Cô gái không thể thốt ra lời.

“Và?”

“Cháu đã sử dụng hộp que thử thai tại nhà. Kết quả dương tính. Nhưng chúng toàn bị sai thôi, đúng không ạ?”

“Tất nhiên là chúng có thể sai. Kỳ kinh tháng trước có nhiều không?”

“Gần như không. Nhưng cháu có kinh.”

Judy nhìn cô gái. “Cháu có biết là việc ra máu vẫn thường diễn ra trong thai kỳ không? Đôi khi nó cũng giống như khi ta có kinh vậy.”

Lauren cảm thấy lạnh sống lưng. “Ồ.”

“Nào hãy kiểm tra cho cháu để biết tình hình ra sao.”

LAUREN ĐÓNG CỬA CĂN HỘ SAU LƯNG.

Quảng chiếc ba lô lên ghế sofa, cô đi về phía hành lang dẫn đến phòng ngủ của mẹ. Dọc đường về nhà cô đã cố gắng nghĩ xem phải nói như thế nào. Giờ khi cô đã ở đây, trong căn hộ lưu cữu mùi thuốc lá, đứng bên cánh cửa phòng ngủ nửa khép nửa mở, cô vẫn chưa có câu trả lời.

Cô gái sắp sửa gõ cửa phòng thì nghe có tiếng người nói chuyện.

Tuyệt thật. Ông ta lại đang ở đây.

“Em có nhớ đêm mình gặp nhau không?” ông ta nói bằng một giọng trầm, đều đều. Tất cả các bạn trai của mẹ đều như thế, như thế họ đã hút thuốc lá không đầu lọc từ hồi còn là một thằng nhóc.

Dẫu thế, đó vẫn là một câu hỏi lảng mạn, thật ngạc nhiên. Lauren thấy mình ghé lại gần, cố gắng lắng nghe câu trả lời của mẹ qua khe cửa mở.

“Dĩ nhiên rồi,” Mẹ nói. “Làm sao em quên được?”

“Anh đã nói với em là anh sẽ ở lại thị trấn vài tuần. Giờ đã là một tháng.”

“Ồ.” Giọng nói của mẹ mang âm hưởng mong manh đến kinh ngạc. “Em đã biết mà. Chơi được thì chơi cho vui mà.”

“Đừng,” ông ta nói nhẹ nhàng.

Lauren ghé lại gần hơn.

“Đừng gì?” Mẹ hỏi.

“Anh chẳng bấu bở gì đâu Billie. Trong đời anh, anh đã làm nhiều điều tồi tệ. Anh đã làm tổn thương nhiều người. Đặc biệt là ba người phụ nữ đã lấy anh.”

“Anh nghĩ em là mẹ Teresa chắc?”

Lauren nghe thấy ông ta đi qua gian phòng. Tầm đệm cọt kẹt dưới sức nặng của ông ta. Đầu giường va đánh thịch vào tường.

“Chắc em chẳng ngốc đến mức rời thị trấn cùng với anh,” ông ta nói.

Lauren thốt lên kinh ngạc, nghe thấy mẹ cô cũng thốt lên như vậy.

“Anh đang đề nghị em đi cùng anh đấy hả?” Mẹ hỏi.

“Anh đoán thế.”

“Lauren sẽ tốt nghiệp vào tháng Sáu. Nếu anh có thể...”

“Anh chẳng phải loại thích chờ đợi đâu, Billie.”

Lặng im hồi lâu, rồi mẹ cô đáp “Thật tệ, Jake. Lẽ ra ta có thể... Em chẳng biết nữa. Gây dựng được điều gì đó.”

“Ừ,” ông ta đáp. “Không đúng lúc rồi.”

Lauren nghe thấy ông ta đứng lên và đi về phía cửa.

Cô gái vội vàng lui ra phòng khác, cố gắng làm ra vẻ vừa mới về đến nhà.

Jake vội vã đi ra khỏi phòng ngủ. Khi nhìn thấy Lauren, ông ta dừng lại. Mím cười.

Đây là lần đầu tiên Lauren nhìn thấy ông ta. Ông ta rất cao - phải hơn mét chín – với mái tóc dài, màu vàng. Ông ta mặc bộ quần áo đi mô tô – quần da đen bạc màu, boots đen nặng trĩu và chiếc áo khoác da đầy đinh tán. Khuôn mặt ông ta gợi cô nhớ đến những dãy núi nhấp nhô ở rừng Quốc gia, gồ ghề, và khắc nghiệt. Sự mềm mại không tồn tại trên khuôn mặt ông ta; chỉ có những góc cạnh sắc nhọn và những hố sâu. Ở cổ họng ông ta, một hình xăm nhiều màu cuộn lên trên làn da khuất dưới cổ áo. Đó là một cái đuôi. Có lẽ của rồng, hay của rắn.

Nếu rắc rối có một khuôn mặt, thì chính là đây.

“Chào, nhóc.” Ông ta nói, gật đầu và đi lướt qua cô.

Cô nhìn theo ông ta đi ra khỏi căn hộ, rồi quay lại nhìn về phía phòng ngủ của mẹ. Cô bước vài bước tới gần cửa phòng, rồi dừng lại.

Có lẽ giờ không phải lúc.

Cửa phòng ngủ kẹt mở. Mẹ bước ra loạng choạng, chửi thề và xô qua Lauren. “Mấy liều thuốc lá chết tiệt của mẹ đâu rồi?”

“Trên bàn nước ạ.”

“Cám ơn. Giời đất, mẹ cảm thấy như cút ấy. Tiệc tùng quá nhiều đêm hôm qua.”

Mẹ nhìn xuống đồng vỏ hộp pizza trên mặt bếp, mỉm cười khi tìm thấy thuốc lá của mình. “Con về sớm thế. Sao vậy?”

“Con có thai.”

Mẹ ngẩng phắt dậy. Điều thuốc lá lửng lơ trên miệng, chưa châm. “Hãy bảo với mẹ là con chỉ nói đùa thôi.”

Lauren tiến lại gần hơn. Cô gái không thể cưỡng được mình. Mặc kệ việc cô đã thường xuyên thất vọng trong quá khứ, cô luôn luôn tin tưởng – hay hy vọng rằng – lần này sẽ khác, và ngay lúc này đây, cô thêm được ôm ấp và vỗ về, được nghe bảo rằng, ổn cả thôi, honey, dù cô biết rằng đấy không phải là lời nói thật. “Con có thai,” cô nhắc lại, lần này khế khàng hơn.

Mẹ tát vào mặt cô. Rất mạnh. Cả hai người cùng kinh ngạc bởi hành động đột ngột đó.

Lauren thở hổn hển. Má cô rất hồng, nhưng mẹ mới là người chảy nước mắt.

“Mẹ đừng khóc,” Lauren nói. “Xin mẹ.”

Mẹ đứng đó, nhìn trừng trừng vào cô, điều thuốc vẫn lửng lơ trên môi.

Trong chiếc quần cạp trễ màu hồng và chiếc áo phông lưng trắng, đáng ra trông mẹ giống như một cô gái mới lớn. Thay vào đó trông mẹ như một bà già thất vọng. “Con chẳng học được gì từ mẹ hay sao?” Mẹ dựa lưng vào bức tường vôi nhám.

Lauren tiến đến đứng bên cạnh mẹ. Vai họ chạm vào nhau, nhưng họ không tiến xa hơn. Lauren nhìn vô định vào gian bếp bừa bộn, cố gắng nhớ xem mình đã hy vọng mẹ sẽ nói gì. “Con cần mẹ giúp.”

“Để làm gì?”

Cả đời Lauren luôn cảm thấy cô độc bên sự có mặt của mẹ, nhưng chưa bao giờ như lúc này. “Con không biết.”

Mẹ quay về phía cô. Vẻ buồn bã hiện trong đôi mắt nhòe nhoẹt chì của mẹ còn kinh khủng hơn cái tát. “Giải quyết nó đi,” mẹ nói một mồm. “Đừng

để một sai lầm làm hỏng mọi thứ của con.”

“Con chỉ là thế thôi sao? Một sai lầm của mẹ?”

“Nhìn mẹ đây này. Con có muốn cuộc đời như thế này không?”

Lauren nuốt mạnh, gạt nước mắt. “Đó là một đứa trẻ, không phải... chẳng là cái gì. Nếu con muốn giữ lại đứa trẻ, mẹ có giúp con không?”

“Không.”

“Không? Chỉ thế thôi, không?”

Cuối cùng mẹ cũng chạm vào cô. Buồn bã, nhẹ nhàng và thoảng qua. “Mẹ đã trả giá cho sai lầm của mình. Mẹ sẽ không trả giá cho lỗi lầm của con đâu. Tin mẹ đi. Hãy phá thai. Cho chính mình một cơ hội trong đời.”

EM CÓ CHẮC KHÔNG?

Câu hỏi của Mira đã khiến Angie thức trắng đêm qua.

“Chết tiệt, chị Mira này.” Cô lẩm bẩm.

“Cái gì thế?” Mẹ nói, tiến lại bên cô. Họ đang ở trong bếp nhà mẹ, làm bánh cho ngày lễ Tạ ơn.

“Chẳng có gì, mẹ ạ.”

“Con cứ lẩm bẩm suốt từ lúc con đến đây. Mẹ nghĩ con muốn nói gì đó. Đặt những hạt hồ đào ngay ngắn vào, Angela. Không ai muốn ăn một cái bánh nhem nhuốc đâu.”

“Con chẳng biết mình đang làm gì nữa.” Angie quăng túi hạt hồ đào lên bàn và đi ra ngoài. Sương đầy trên hiên nhà, giăng trên tay vịn hàng hiên và trên sàn gỗ. Thảm cỏ dày và mượt mềm như tấm vải nhung của lễ Giáng sinh.

Cô nghe thấy cửa mở ra. Đóng lại.

Mẹ đi đến bên cô, đứng cạnh cô, nhìn xuống vườn hồng trơ trụi. “Con không nói chuyện về mấy hạt hồ đào.”

Angie dụi mắt và thở dài. “Con đã gặp Conlan ở Seattle.”

“Đến lúc con kể mẹ nghe rồi đấy.”

“Mira lại buồn chuyện rồi.”

“Mẹ thì gọi đó là chia sẻ. Chị con lo lắng cho con. Cũng như mẹ.”

Angie đặt tay lên hàng lan can bằng gỗ lạnh và dựa vào đó. Trong một giây cô tưởng như mình nghe thấy đại dương ngoài xa nhưng rồi cô nhận ra đó là một chiếc máy bay bay ngang bầu trời. Cô thở dài, muốn hỏi mẹ làm thế nào mà cô lại đến nông nổi này trong đời mình, một phụ nữ ba mươi tám tuổi, độc thân, không con cái. Nhưng cô biết. Cô đã để tuột mất tình yêu. “Con cảm thấy lạc lối.”

“Thế bây giờ con sẽ làm gì?”

“Con không biết. Mira cũng hỏi con như thế.”

“Chị con nó có gien sáng dạ mà. Và?”

“Có lẽ con sẽ gọi điện cho anh ấy.” Cô nói, cho phép mình nghĩ đến điều đó lần đầu tiên.

“Cũng được đấy. Dĩ nhiên, nếu là mẹ, mẹ muốn nhìn vào mắt cậu ấy. Chỉ có thể con mới biết được.”

“Anh ấy có thể bỏ đi.”

Mẹ có vẻ bất ngờ. “Bố có nghe thấy không? Angela của bố đang hèn nhát. Đó không phải là đứa con mẹ biết.”

“Mẹ ơi, trong những năm qua con đã vấp vấp mấy lần rồi.” Cô cố gắng mỉm cười. “Con không còn mạnh mẽ như trước đây nữa.”

“Không đúng. Angela ngày xưa ngã quỵ vì mất mát. Đứa con gái mới mẻ này của mẹ không hề biết sợ.”

Angie quay lại, nhìn vào đôi mắt sẫm, thăm sâu của mẹ. Cả cuộc đời cô chiếu rọi trong đó. Cô ngửi thấy mùi keo xịt tóc Aqua Net và mùi nước hoa Tabu. Bỗng dưng thật dễ chịu được đứng trên hiên nhà của bố, bên trên khoảnh sân, với người phụ nữ này. Điều ấy nhắc cô nhớ rằng dẫu cuộc đời thay đổi biết bao nhiêu, một phần của nó vẫn là bất biến.

Gia đình.

Thật mỉa mai. Cô đã chạy trốn đến California để tạo ra khoảng cách giữa mình với gia đình. Lẽ ra cô phải hiểu rằng điều đó là không thể. Gia đình là máu thịt của cô. Họ sẽ mãi bên cô, dù bố đã đi xa... nhưng vẫn còn đây bên hiên nhà trong buổi sáng mùa thu lạnh lẽo.

“Con rất mừng vì đã trở về nhà, mẹ ạ. Con thậm chí không biết rằng mình đã nhớ mọi người đến mức nào.”

Mẹ mỉm cười. “Chúng ta biết mà. Giờ phải cho mấy cái bánh này vào lò đã. Chúng ta còn phải nướng rất nhiều.”

CHƯƠNG 17

Dây lưng bộ đồng phục ở trường của Lauren vẫn rộng như mọi khi; dầu thế, có vẻ không vừa. Cô nhìn bóng mình trong gương và cố gắng tự nhủ không ai nhận ra. Cô cảm thấy mình như Hester Prynne [35*](#), chỉ có điều chữ cái trước bụng cô sẽ làm một chữ P màu tím.

Cô rửa tay, lau khô và rời khỏi phòng vệ sinh.

Các lớp học đang tan. Học sinh vội vã đi qua cô, cười đùa, túm tụm chuyện trò trong bộ đồng phục màu đỏ và đen. Cô không đếm được có bao nhiêu bạn bè đã gọi tên mình. Có vẻ như họ không thể nhận thấy giờ cô khác thế nào, tách biệt ra sao.

“Lo!” David gọi to tên cô, chạy tới, ba lô kéo lê trên mặt đất phía sau lưng. Cậu thả ba lô xuống khi tới bên cô, kéo cô vào vòng tay và ôm lấy cô.

Cô đeo cứng lấy cậu. Khi lui ra, Lauren thấy mình run rẩy.

“Em ở đâu đấy?” Cậu hỏi, dụi dụi vào cổ cô.

“Chúng ta có thể ra đâu đó để nói chuyện được không?”

“En biết chuyện rồi à? Chết tiệt, anh đã bảo tất cả mọi người là anh muốn làm em bất ngờ mà.”

Cô ngược lên nhìn cậu, chợt nhận ra mắt cậu sáng ngời, nụ cười rộng mở. Trông như thể cậu sắp cười phá lên vào bất kỳ lúc nào. “Em không biết anh nói về chuyện gì.”

“Thật à?” Nếu như có thể, cậu còn mỉm cười toe toét hơn nữa. Cậu nắm lấy tay cô và kéo cô đi theo mình. Họ chạy qua tiệm cà phê và thư viện, rồi

chui vào một hôm tường gần phòng âm nhạc. Dàn nhạc điều hành đang tập. Những giai điệu dứt khoát của bản nhạc “Tequilla” ngân vang trong không khí lạnh buổi chiều.

David hôn cô thật mạnh mẽ, rồi lui lại, cười toét miệng. “Đây.”

Cô nhìn xuống chiếc phong bì trên tay cậu. Nó đã được mở ra, phần mép phong bì đã bị xé nham nhở. Cô cầm lấy nó từ tay cậu và nhìn địa chỉ người gửi.

Đại học Stanford.

Cô gần như ngạt thở khi rút lá thư ra và đọc dòng đầu tiên. Ông Haynes: Chúng tôi vui mừng dành một suất vào trường....

Nước mắt khiến cho cô không thể tiếp tục đọc nốt.

“Tuyệt chưa nào? Cậu hỏi, cầm lấy lá thư trên tay cô. “Quyết định sớm thật là choáng váng.”

“Còn sớm thế mà... chưa ai biết gì hết cả.”

“Anh đoán là anh may mắn thôi.”

May mắn. Vâng. “Ôi chao,” cô nói, không thể nhìn cậu. Không có chuyện thông báo cho cậu vào lúc này.

“Đây là sự khởi đầu, Lauren ạ. Em sẽ vào trường USC hay Berkeley, và chúng ta sẽ lên đường. Chúng ta sẽ bên nhau các ngày cuối tuần, và ngày lễ nữa.”

Cuối cùng cô ngược nhìn cậu. Giờ đây, cảm giác như họ cách xa nghìn dặm, chia cắt bởi cả một đại dương. Học khác trường nhau dường như chẳng thành vấn đề. “Tối nay anh đi, phải không?” Giọng cô thật vô hồn và cứng nhắc, thậm chí ngay đối với chính cô.

“Lễ Tạ ơn ở nhà bác Frederik.” Cậu kéo cô vào vòng tay và ôm cô thật chặt, thì thầm. “Chỉ dịp cuối tuần thôi mà. Sau đó mình có thể tiệc tùng.”

Cô muốn được mừng cho cậu. *Stanford*. Điều cậu hằng mơ ước. “Em tự hào vì anh, David à.”

“Anh yêu em, Lauren.”

Đúng thế. Cậu yêu cô. Và đó cũng không phải là thứ tình cảm ngớ ngẩn ở trường trung học, anh-chỉ-muốn-được-ngủ-với-em.

Ngày hôm qua thì chỉ như vậy là đủ; hôm nay cô thấy mọi thứ đã khác nhiều.

Thật dễ yêu ai đó khi cuộc đời đơn giản.

Mới tuần trước, nỗi lo sợ lớn nhất của Lauren – dường như là một nỗi sợ khổng lồ - ấy là không được vào trường Stanford. Hôm nay thì đó là nỗi sợ nhỏ nhoi nhất của cô. Cô sẽ sớm phải thông báo với David về đứa trẻ, và kể từ giờ phút đó trở đi, chẳng có gì dễ nữa. Nhất là tình yêu.

CHẲNG HIỂU SAO LAUREN CŨNG QUA ĐƯỢC CA LÀM VIỆC NGÀY THỨ TƯ Ở nhà hàng. Thực sự, cô chẳng chắc mình đã làm như thế nào. Đầu óc cô đầy ắp suy tư, và có vẻ như cô không thể nhớ nổi một món nào khách gọi, chứ đừng nói đến cả chục món.

“Lauren?”

Cô gái quay lại, thấy Angie đang đứng đó, mỉm cười với cô, vẻ lo lắng hiện lên trong mắt.

“Gia đình cô muốn mời cháu và mẹ cháu tới nhà mẹ cô dự bữa tối ngày lễ Tạ Ơn.”

“Ồ.” Lauren mong sao sự thèm muốn của cô không lộ ra.

Angie tiến lại gần hơn. “Bọn cô thực sự muốn hai người đến.”

Cả đời mình, cô đã chờ đợi một lời mời như thế này. “Cháu...” Cô dường như không thể nói không. “Mẹ cháu không thích tiệc tùng.” Trừ phi được mời cốc rượu gin.

“Nếu mẹ bạn, thì cháu đến một mình nhé. Cứ suy nghĩ đi. Được không? Mọi người sẽ đến chỗ mẹ cô vào khoảng một giờ.” Angie đưa cho Lauren một mẫu giấy. “Địa chỉ đây. Gia đình cô sẽ rất vui nếu cháu tới. Cháu làm việc ở nhà hàng DeSaria’s. Thế nên cháu cũng là người trong nhà.”

VÀO NGÀY LỄ TẠ ƠN, KHI LAUREN TỈNH DẬY, Ý NGHĨ ĐẦU TIÊN ĐẾN VỚI CÔ là: *Cháu làm việc ở nhà hàng DeSaria’s. Thế nên cháu cũng là người trong nhà.*

Ít ra, một lần cô có chỗ mà đi trong kỳ nghỉ này, nhưng làm sao cô có thể đến đó được, khi cô đang trong tâm trạng tan nát và ngốc nghếch? Angie chỉ cần nhìn cô một lần là sẽ biết ngay. Lauren đã sợ hãi giây phút này từ lúc cô biết là mình có thai.

Cô vẫn còn đi lại trong căn hộ vào lúc mười một giờ trưa khi chuông điện thoại reo. Cô trả lời ngay hồi chuông đầu tiên. “Xin chào?”

“Lauren à? Cô Angie đây.”

“Ồ, chào cô ạ.”

“Cô tự hỏi không biết cháu có cần đi nhờ xe hôm nay không. Trời có vẻ sắp mưa và cô biết là xe ô tô của mẹ cháu không chạy được.”

Lauren thở dài. Đó là âm thanh thuần túy ước ao. “Không ạ. Cám ơn cô.”

“Cháu sẽ đến lúc một giờ chiều chứ?”

Câu hỏi ân cần khiến Lauren không thể nói không. Cô muốn được đi quá. “Chắc chắn ạ. Lúc một giờ.” Sau khi gác máy, Lauren đi tới phòng của mẹ và đứng bên cánh cửa, lắng nghe. Yên lặng. Cuối cùng cô gõ cửa. “Mẹ ơi?”

Có tiếng đệm giường cọt kẹt, rồi tiếng bước chân. Cửa mở ra. Mẹ đứng đó, mắt thất thần và da xám xịt, mặc một chiếc áo phông dài đến đầu gối quảng cáo cho một quán rượu. Khẩu hiệu là *Những người say phục vụ những người say từ 89 năm*. “Gì thế?”

“Mẹ nhớ không, hôm nay là ngày lễ Tạ ơn? Chúng ta được mời đi ăn tối.”

Mẹ né sang một bên để với lấy một gói thuốc. Châm một điếu. “Ồ, phải. Bà chủ của con. Mẹ nghĩ con không chắc lắm.”

“Con... con muốn đi.”

Mẹ ngoái lại sau lưng – nhìn người đàn ông trên giường, chắc thế. “Mẹ nghĩ là sẽ ở lại đây thôi.”

“Nhưng...”

“Con đi đi. Hãy vui chơi thỏa thích. Đẳng nào thì mẹ cũng chẳng thích đi đến những sự kiện rình rang. Con biết mà.”

“Họ mời cả hai chúng ta. Sẽ thật ngại nếu con đến một mình.”

Mẹ thở khói ra và mỉm cười. “Cũng chẳng ngại hơn nếu con đi với mẹ.” Mẹ nhìn xoáy vào bụng Lauren. “Ngoài ra, con cũng đâu còn đơn độc.”

Cửa đóng lại.

Lauren quay trở lại phòng ngủ. Đến mười hai giờ mười lăm, cô đã lôi ra ba bộ quần áo và lần nào cũng thay đổi ý kiến. Sự thực là, cô lấy làm may vì có thể phân tán tư tưởng nhờ quần áo. Đầu óc cô bận bịu, mãi suy nghĩ về một việc khác ngoài chuyện có thai.

Cuối cùng, cô không còn thời gian nữa và mặc luôn bộ quần áo đang mặc: một chiếc váy xòe hoa văn kiểu Ấn, một chiếc áo phông trắng viền cổ bằng đăng ten đen, và chiếc áo khoác mà Angie đã tặng cô. Cô chải thẳng tóc và buộc túm thành đuôi ngựa, rồi điểm trang một chút, đủ làm hồng đôi má và giặm thêm hàng mi nhạt.

Cô lên chiếc xe buýt chạy qua thị trấn lúc mười hai giờ bốn lăm.

Cô là người hành khách duy nhất trong ngày lễ Tạ ơn. Cô nghĩ, có gì đó thật buồn, chân dung một con người không có gia đình.

Thế nhưng, điều ấy cũng có nghĩa là cô còn có chỗ để mà đi. Hơn khối người hôm nay ngồi một mình ở nhà, ăn bữa tối trong một cái khay bằng thiếc và xem những bộ phim khiến họ thêm đau khổ vì những gì họ không thể có. Tất cả những chương trình đặc biệt trong dịp lễ đều như thế. Phim ảnh, diễu hành; tất cả đều thể hiện cảnh gia đình đoàn tụ, tận hưởng ngày vui cùng nhau. Các bà mẹ đang bế...

Những đứa trẻ .

Lauren thở dài nặng nề.

Lúc nào ý nghĩ ấy cũng hiện diện ở đó, như một chiếc nút bần, sẵn sàng trôi lên bề mặt trong tâm trí cô.

“Hôm nay thì không,” cô nói thành tiếng. Tại sao không tự nói một mình chứ? Chẳng có ai ở đây mà cười phá lên về chuyện đó hay căng thẳng lẫn sang một bên.

Đây là lễ Tạ ơn đầu tiên của cô có gia đình. Cô đã chờ đợi điều đó cả đời. Cô sẽ không để một đứa trẻ làm hỏng điều đó đâu.

Ở góc đường Mapple Drive và Sentinel, cô bước xuống xe buýt.

Bên ngoài, bầu trời xám như chì. Trông như buổi tối chứ không phải ban trưa. Gió quét trên mặt đất, xoáy tung đám lá thâm đen và rung lắc những hàng cây trơ trụi. Trời còn chưa mưa, nhưng sắp sửa rồi. Cơn bão đang đến.

Cô cài chiếc áo khoác để chống lại giá rét rồi vội vã đi xuống phố, đọc các số nhà trên đường đi, mặc dù chẳng cần thiết. Khi cô đi đến trước nhà DeSaria, cô biết ngay lập tức. Sân nhà được chăm chút, xén tỉa hoàn hảo. Những bông hoa cải bắp màu tím nở dọc lối đi, tạo ra một đường viền đầy màu sắc tương phản với mặt đất chết mùa đông.

Đó là một ngôi nhà đẹp dễ kiểu Tudor với cửa sổ bằng kính ghép hoa văn và mái nhà dốc nhọn, cổng vòm xây bằng gạch. Bức tượng chúa Jesus đứng bên cửa, tay chìa ra chào đón.

Cô theo lối đi bằng xi măng, qua đài phun nước có tượng Đức Mẹ, đến gõ cửa.

Không có ai trả lời, mặc dù cô nghe có tiếng ồn ào bên trong nhà.

Cô lại bấm chuông.

Lại một lần nữa, chẳng có gì. Cô sắp sửa ra về thì bỗng dừng cánh cửa bật mở.

Một cô bé nhỏ xíu, tóc vàng đứng đó, ngược nhìn cô. Cô bé mặc chiếc váy nhung đen viền trắng.

“Chị là ai ạ?” Cô bé hỏi.

“Chị tên là Lauren. Cô Angie mời chị đến ăn tối.”

“Ồ.” Cô bé mỉm cười với cô, rồi quay ra và chạy biến.

Lauren đứng đó, bối rối. Gió lạnh thổi phía sau chiếc váy, nhắc cô khép cửa lại.

Thận trọng, cô đi qua tiền sảnh bé tẹo, và dừng lại ở rìa phòng khách.

Khung cảnh thật huyền ảo. Phải có ít nhất là hai mươi người ở đó. Ba người đàn ông đứng trong góc nhà cạnh cửa sổ lớn, uống cocktail và trò

chuyện rôm rả trong khi xem bóng đá. Vài thiếu niên đang ngồi quanh bàn chơi đánh bài. Chúng hò hét và cười vang. Vài đứa trẻ nhỏ hơn đang nằm trên thảm, bò xung quanh tấm bảng các tông của trò chơi Candy Land giống như những chiếc nan hoa của bánh xe.

Ngại phải đi qua đám đông, cô lù lại phía cửa và quay ra. Ở bên kia của tiền sảnh nhỏ là một căn buồng khác. Trong đó, có vài người cao tuổi hơn đang ngồi xem ti vi.

Lauren nín thở, vội vã đi qua. Không có ai hỏi cô là ai, và rồi cô thấy mình đứng ở cửa bếp.

Mùi thơm của thức ăn tiếp đón cô trước tiên.

Thật thiên đường.

Rồi cô gái nhìn thấy những người phụ nữ. Họ làm việc bên nhau trong bếp. Mira đang gọt khoai tây, Livvy đang xếp các món khai vị anti pasti vào một chiếc khay bạc, Angie đang thái rau, và Maria đang cán mì.

Họ cùng nói một lúc và thường xuyên phá lên cười. Lauren chỉ nghe được loáng thoáng câu chuyện của họ.

“Lauren!” Angie kêu lên, ngược nhìn qua núi rau trước mặt. “Cháu đã đến.”

“Cám ơn gia đình đã mời cháu.” Cô bỗng nhận ra đáng lẽ nên mang theo cái gì đó, một bó hoa chẳng hạn.

Angie nhìn sau lưng cô gái. “Mẹ cháu đâu?”

Lauren thấy mình đỏ mặt. “Mẹ cháu... ờ... bị cúm.”

“Ồ, cô mừng là cháu đã đến.”

Liền đó, Lauren thấy mình đứng giữa những người phụ nữ. Trong một giờ đồng hồ sau đó, cô làm việc trong bếp. Cô giúp Livvy bày bàn ăn, giúp Mira bưng các khay đồ khai vị vào phòng khách, giúp Angie rửa bát đĩa.

Lúc nào cũng có ít nhất là năm người trong bếp. Khi phân công phục vụ đồ ăn, thì phải gấp đôi số người. Ai cũng có vẻ biết chính xác mình phải làm gì. Những người phụ nữ chuyển động như những vận động viên cùng đội bơi nghệ thuật, phục vụ đồ ăn và bưng bê các đĩa thức ăn từ phòng này

sang phòng khác. Khi cuối cùng đã đến lúc ngồi vào bàn, Lauren thấy mình ở bàn người lớn, ngồi giữa Mira và Sal.

Cô gái chưa bao giờ thấy nhiều đồ ăn như vậy trong đời. Dĩ nhiên là có món gà tây với hai loại đồ ăn kèm - một được nhồi trong bụng gà còn thức kia bày bên cạnh – từng núi khoai tây nghiền và những âu sốt to, đậu xanh với hành, tỏi với thịt muối, cơm risotto với phô mát parmesan và thịt đùi lợn xông khói prosciutto, mì ống tự làm nấu cùng xúp gà, các loại rau nướng và bánh mì tự làm.

“Nhiều quá, phải không cháu?” Mira ghé lại gần cô nói vậy và cười phá lên.

“Đẹp lắm ạ.” Lauren trả lời bằng khuâng.

Ở đầu bàn, Maria bắt nhịp cho tất cả một bài cầu nguyện, kết thúc bằng một lời cầu chúc cho gia đình. Rồi bà đứng dậy. “Đây là lễ Tạ ơn đầu tiên của mẹ trong ghế của bố.” Bà dừng lại, nhắm chặt mắt. “Ở đâu đây bố đang nghĩ rằng bố yêu chúng ta biết bao nhiêu.”

Khi mẹ mở mắt ra, đôi mắt ấy chứa chan nước mắt. “Ăn đi nào,” bà nói, ngồi phịch xuống. Sau giây lát im lặng, tiếng chuyện trò lại bắt đầu nổi lên.

Mira với tay lấy đĩa thịt gà tây đã cắt lát và mời Lauren. “Đây. Sắc đẹp nhường cho tuổi trẻ.” Chị cười vang.

Lauren bắt đầu với món gà tây nhưng không chỉ dừng lại ở đó. Cô gái lấy đầy ắp đĩa mình với các món ăn. Miếng sau càng ngon lành hơn miếng trước.

“Việc nộp đơn vào các trường đại học của cháu đến đâu rồi?” Mira hỏi và nhấp một ngụm rượu vang trắng.

“Cháu đã gửi tất cả qua bưu điện rồi.” Cô gái cố gắng thêm chút nhiệt tình vào giọng nói. Chỉ mới tuần trước thôi, có lẽ cô đã rất sôi nổi nói về các đơn xin học của mình. Nỗi lo không được nhận vào trường, có lẽ, nỗi lo phải rời xa David, nhưng dầu thế vẫn rất hào hứng với tương lai.

Giờ thì không.

“Cháu nộp đơn vào những trường nào?”

“USC, UCLA, Pepperdine, Berkeley, UW, và Stanford.” Cô nói và thở dài.

“Bản danh sách thật ấn tượng. Chẳng trách Angie rất tự hào về cháu.”

Lauren nhìn Mira. “Cô ấy tự hào về cháu ư?”

“Angie luôn luôn nói vậy.”

Ý nghĩ đó như một mũi tên đâm xuyên vào ngực cô gái. “Ồ.” Mira cắt thịt gà tây của mình thành từng miếng vừa ăn. “Cô ước gì cô đã đi học đại học. Có thể là trường Rice hoặc Brown. Nhưng thời ấy bọn cô không nghĩ như thế. Ít nhất là cô không nghĩ như thế. Angie thì có. Thế rồi cô gặp Vince và... cháu biết đấy.”

“Gì ạ?”

“Kế hoạch là hai năm học cao đẳng cộng đồng ở Fircrest, rồi thêm hai năm nữa ở Western.” Mira mỉm cười. “Dù sao thì, cũng hoàn thành. Cô đã không tính đến khoảng cách tám năm giữa năm thứ nhất và năm thứ hai, nhưng cuộc sống có kế hoạch riêng của nó.” Mira liếc nhìn sang chỗ bàn ăn của bọn trẻ con ở bên kia phòng.

“Vậy là một đứa bé đã khiến cô không thể đi học đại học.”

Mira nhú mày. “Nói như vậy thật không phải. Không, đứa bé chỉ khiến cô chậm hơn mà thôi.”

Kể từ lúc ấy, Lauren không thể ăn hay uống hay mỉm cười được nữa. Cô ăn cho xong – hay giả vờ làm thế – rồi giúp dọn dẹp bát đĩa một cách máy móc. Đứa trẻ trong bụng choán mọi suy nghĩ của cô, đứa trẻ lớn dần, lớn dần và thu hẹp dần thế giới của cô.

Và chung quanh cô người ta chuyện trò về trẻ con và em bé và những người bạn đang có cả hai. Câu chuyện dừng lại khi Angie ở trong phòng, nhưng ngay khi cô vừa đi khỏi, những người phụ nữ lại tiếp tục nói chuyện về con cái.

Lauren ước chi cô có thể ra về, lên vào đêm tối mà không để ai chú ý và biến mất.

Nhưng như vậy thì thô lỗ quá, và cô lại là kiểu con gái tuân theo lễ lối và đối xử tử tế với người khác.

Kiểu con gái để cho bạn trai mình thuyết phục rằng một lần không dùng bao cao su sẽ chẳng làm sao. *Anh sẽ đi ra ngoài*, David đã hứa vậy.

“Không đủ nhanh,” cô lẩm bẩm, mang miếng bánh của mình vào phòng khách.

Đầu óc cô gái để đâu đâu khi cô ngồi trong phòng khách, kẹp giữa hai cậu con trai nhỏ của Livvy. Cô nhìn chăm chú miếng bánh cô chưa hề động đến. Một trong hai cậu bé cứ không thôi nói chuyện với cô, hỏi cô những câu hỏi về những thứ đồ chơi cô chưa từng nghe nói và những bộ phim cô chưa từng xem. Cô không trả lời được bất kỳ câu hỏi nào của cậu bé. Trời ạ, cô gắng lắm mới nhớ gật đầu và mỉm cười và vờ làm như đang lắng nghe. Làm thế nào cô có thể tập trung vào những câu hỏi của một đứa trẻ trong khi ngay lúc này, giây phút này, một sinh linh đang bắt rễ trong cô, lớn lên với từng nhịp đập trái tim cô? Cô chạm vào bụng mình, cảm thấy nó thật bằng phẳng làm sao.

“Đi với cô nào.”

Lauren hất cằm lên, rút tay khỏi bụng mình.

Angie đang đứng đó, vai khoác một chiếc chăn len. Không đợi Lauren trả lời, cô quay ra và đi về phía cửa trượt bằng kính.

Lauren theo cô đi ra hàng hiên sau nhà. Họ ngồi bên nhau trên chiếc ghế gỗ, cả hai cùng gác chân lên tay vịn hàng hiên. Angie quấn chăn quanh cô và Lauren.

“Cháu có muốn nói về chuyện đó không?”

Câu hỏi ân cần như cời trói cho Lauren. Ý chí của cô tan biến, để lại phía sau sự tuyệt vọng xám xịt. Cô gái nhìn Angie. “Cô biết về tình yêu, đúng không ạ?”

“Cô đã yêu Conlan rất lâu, và bố mẹ cô cũng cưới nhau gần năm mươi năm. Vậy nên, có, cô biết đôi chút về tình yêu.”

“Nhưng cô đã ly hôn. Nên cô cũng biết về kết cục của nó.”

“Đúng. Tình yêu có thể kết thúc. Nhưng cũng có thể đắp xây thành tổ ấm gia đình và tồn tại mãi.”

Lauren chẳng biết gì về thứ tình yêu đứng vững qua những năm tháng lao đao. Tuy thế, cô biết David sẽ phản ứng ra sao với tin tức về đứa trẻ. Nụ cười của cậu sẽ tan biến. Cậu sẽ cố gắng nói rằng chẳng có vấn đề gì đâu, rằng cậu yêu Lauren và họ sẽ ổn cả thôi, nhưng cả hai đều chẳng tin vào điều đó.

“Cô có yêu chồng cô không ạ?” Lauren hỏi.

“Có chứ.”

Lauren ước gì mình đã không thốt ra câu hỏi đó; hãy nhìn vẻ tổn thương của Angie ngay lúc này. Nhưng cô gái không thể dừng được. “Vậy là chú ấy hết yêu cô?”

“Ồ, Lauren,” Angie thở dài. “Không bao giờ có câu trả lời rõ ràng khi nói đến những chuyện như thế. Tình yêu có thể giúp ta vượt qua những thời khắc khó khăn nhất. Nhưng chính bản thân chúng cũng có thể là những thời khắc khó khăn nhất.” Angie nhìn xuống bàn tay trái trống trơn của mình. “Cô nghĩ chú ấy đã yêu cô rất lâu.”

“Nhưng cuộc hôn nhân của hai cô chú đã không tồn tại mãi.”

“Cô chú đã có những vấn đề rất lớn, Lauren ạ.”

“Con gái của cô.”

Angie ngược lên, rõ ràng là ngạc nhiên. Rồi cô mỉm cười buồn bã. “Chẳng mấy ai dám nhắc đến con gái cô đâu.”

“Cháu xin lỗi...”

“Đừng thế. Đôi khi cô cũng muốn nói về điều đó. Dù sao thì, khi con gái cô mất đi, cũng là lúc khởi đầu sự kết thúc giữa cô và Con. Nhưng hãy nói chuyện về cháu đi. Cháu và David đã chia tay ư?”

“Không ạ.”

“Thế thì hẳn là có chuyện liên quan đến trường đại học rồi. Cháu có muốn nói về chuyện đó không?”

Trường đại học.

Trong một giây cô gái không hiểu được câu hỏi. Trường đại học có vẻ quá xa vời, không giống đời thực chút nào.

Không giống một cô gái đang mang thai.

Hoặc một người phụ nữ sẵn sàng cho đi tất cả để có được một đứa con.

Cô gái nhìn Angie, mong muốn được xin giúp đỡ tới mức những từ ngữ trở nên đắng ngắt. Nhưng cô không thể nào làm thế, không thể nào nhắc đến vấn đề này với Angie.

“Có thể là chuyện còn nghiêm trọng hơn thế,” Angie chậm rãi nói.

Lauren hất tấm chăn ra và đứng dậy. Đi về phía tay vịn lan can, cô đứng nhìn khu vườn tối đen.

Angie tiến đến sau lưng cô gái, chạm vào vai cô. “Có cách nào để cô giúp được cháu không?”

Lauren nhắm mắt lại. Cảm giác thật dễ chịu khi nhận được đề nghị giúp đỡ.

Nhưng chẳng có ai có cách nào giúp cô được. Cô gái biết vậy. Tất cả tùy thuộc vào chính cô.

Cô gái thở dài. Thật ra, cô có lựa chọn nào? Cô mới mười bảy tuổi. Cô vừa gửi đơn xin học và đã tiêu sạch mọi đồng xu của mình để làm như vậy rồi.

Cô là một thiếu nữ. Cô không thể làm mẹ được. Chúa biết rằng cô hiểu rõ về những người mẹ không muốn những đứa trẻ. Cô không muốn làm như vậy với đứa trẻ nào. Đó là một gia tài cô chẳng hề muốn ai phải kế thừa.

Và nếu như cô sẽ thu xếp việc đó...

Nói đi, lương tâm cô tự vấn. Nếu nghĩ như vậy, thì nói ra đi.

Và nếu như cô sẽ phá thai, thì cô có nên nói cho David biết không?

Làm sao cô có thể không nói được?

“Tin mình đi,” cô gái thì thầm, nhìn thấy hơi thở của mình trắng muốt như đăng ten trước mặt, “anh ấy thà không biết.”

“Cháu nói gì cơ?”

Lauren quay ra nhìn Angie. “Sự thực là... mọi chuyện ở nhà rất tồi tệ. Mẹ cháu lại phải lòng một người đàn ông vô tích sự nữa – ngạc nhiên chưa – và mẹ chẳng đi làm gì cả. Rồi cháu với mẹ cãi nhau về mọi chuyện.”

“Mẹ và cô ngày xưa cũng thế khi cô bằng tuổi cháu. Cô chắc là...”

“Tin cháu đi cô. Không giống nhau đâu ạ. Mẹ cháu không giống mẹ cô đâu.”

Lauren cảm thấy nổi cô đơn lại dâng lên trong cổ họng. Cô gái ngoảnh nhìn đi chỗ khác trước khi Angie nhìn thấy mắt cô. “Cô biết cháu với mẹ sống như thế nào mà.”

Angie tiến lại gần hơn. “Cháu nói là mẹ cháu còn trẻ, phải không? Ba tư tuổi? Nghĩa là mẹ cháu hãy còn là trẻ con khi sinh cháu. Đó hẳn là một chặng đường đầy khó khăn. Cô chắc rằng mẹ cháu đã làm tốt hết mức có thể rồi.” Cô chạm vào vai Lauren. “Đôi khi cũng nên tha thứ cho người mình yêu thương, cháu ạ, dù ta thực sự tức giận đến phát điên. Chỉ có cách đó thôi.”

“Vâng ạ,” Lauren nói một cách vô định.

“Cám ơn cháu đã thành thực với cô,” Angie nói. “Nói về các vấn đề trong gia đình đâu có dễ dàng.”

Và thế đấy – Cảm giác càng tồi tệ hơn khi ta đã nghĩ rằng ta đã chạm tới đáy rồi. Lauren nhìn ra ngoài đêm tối, không thể nhìn thẳng vào Angie. Cô gái cố gắng nghĩ ra điều gì để nói nhưng chẳng nghĩ được gì ngoài một câu nói nhẹ, đứt quãng. “Cám ơn cô. Nói chuyện cũng có ích lắm.”

Angie quàng một tay quanh cô gái, khẽ xiết. “Bạn bè là như thế mà.”

CHƯƠNG 18

Vậy là chú ấy hết yêu cô?

Cả đêm hôm ấy, Angie nghĩ về câu hỏi của Lauren. Câu hỏi ấy ở bên cô, ám ảnh cô. Đến sáng hôm sau thì câu hỏi ấy choán hết tâm trí của Angie.

Vậy là chú ấy hết yêu cô?

Anh chưa bao giờ nói vậy với Angie. Trong suốt những tháng dài thu xếp việc chia tay, không ai trong hai người đã nói, “Em/ Anh không còn yêu anh/ em nữa.”

Họ chỉ hết yêu cuộc sống chung của hai người.

Đó là chuyện khác.

Hạt giống *nếu như* nhỏ nhoi bắt rễ, nảy mầm.

Nếu như anh vẫn còn yêu cô? Hoặc nếu như anh có thể yêu cô trở lại? Một khi cô đã bắt đầu nghĩ thế, thì mọi thứ khác không là vấn đề nữa.

Cô gọi điện cho chị. “Livvy ơi. Em cần nhờ chị làm việc thay em ngày hôm nay,” cô bỏ qua màn chào hỏi và đi ngay vào vấn đề.

“Đây là kỳ nghỉ cuối tuần dịp lễ Tạ ơn. Tại sao chị nên...”

“Em sẽ đi gặp Conlan.”

“Chị sẽ có mặt.”

Chị em gái. Ờn trời.

Giờ này đã gần trưa và Angie đang ở ngoại ô thành phố Seattle. Như thường lệ, giao thông trong thành phố trì trệ bởi hệ thống đường xa lộ của

thành phố đã được xây dựng quá lâu rồi.

Cô rẽ khỏi lối ra đường cao tốc và hướng về thành phố. Thật kinh ngạc, có một chỗ đỗ trống ở ngay đối diện văn phòng báo *Times*. Cô lái xe vào đó và đỗ lại.

Và tự hỏi, mình đang làm gì ở đây. Thậm chí cô cũng không biết hôm nay anh có làm việc không. Cô chẳng biết gì về cuộc sống của anh hiện nay.

Họ đã chia tay. Ly hôn. Điều gì đã khiến cô nghĩ rằng anh còn muốn gặp cô?

Bố nghe thấy không bố? Angela của bố đang sợ hãi.

Đúng vậy. Và không thể sống như vậy được.

Cô kéo gương xuống là ngấm lại dung nhan. Cô nhìn thấy mọi nếp nhăn mà thời gian và những biến cố đã để lại.

“Chết tiệt.”

Giá mà có thời gian để đi lột da mặt.

Hay dừng cảm lên, Angie .

Cô cầm lấy túi xách của mình và đi vào trong tòa nhà.

Nhân viên lễ tân là người mới.

“Tôi đến để gặp Conlan Malone.”

“Chị có hẹn trước không?”

“Không đâu.”

“Ông Malone hôm nay bận. Tôi sẽ kiểm tra...”

“Tôi là vợ anh ấy.” Cô chớp mắt, tự sửa. “Vợ cũ.”

“Ồ, để tôi...”

Henry Chase, nhân viên an ninh đã làm việc trong tòa nhà này lâu đến mức không ai còn nhớ nữa, hiện ra sau góc tường. “Angie,” ông ta nở nụ cười. “Lâu rồi không gặp.”

Cô thở ra nhẹ nhõm. “Xin chào anh, Henry.”

“Cô đến gặp anh ấy hả?”

“Vâng.”

“Đi nào.”

Cô mỉm cười với nhân viên lễ tân, người này nhún vai và với tay lấy điện thoại.

Angie theo Henry đi đến dãy thang máy, tạm biệt ông ta và đi lên gác. Ở tầng ba, cô bước ra để tiến vào trung tâm bận rộn trong cuộc đời của Conlan.

Bàn kê ở khắp nơi. Vào dịp cuối tuần của kỳ nghỉ lễ, rất nhiều bàn bỏ trống. Cô lấy làm mừng vì điều đó. Dầu vậy, cũng còn rất nhiều khuôn mặt quen thuộc. Mọi người ngược lên, mỉm cười căng thẳng và liếc về phía phòng làm việc của Conlan.

Có vẻ như, cuộc viếng thăm của người vợ cũ đáng để lo ngại. Không nghi ngờ gì nữa, tin tức về cuộc đến thăm của cô sẽ truyền từ bàn này sang bàn khác; đám phóng viên thích nhất là săn được tin và truyền cho nhau.

Cô giữ cho đầu mình ngẩng cao, nắm chặt túi xách bằng những ngón tay đẫm mồ hôi, tiếp tục đi.

Cô nhìn thấy anh trước khi anh thấy cô. Anh đang đứng bên cửa sổ lớn của phòng làm việc nằm ở góc tòa nhà, nói chuyện qua điện thoại. Anh vừa nói vừa mặc áo khoác vào.

Trong giây lát, mọi điều cô cố quên đi bỗng ùa về. Cô nhớ việc đầu tiên anh thường làm là hôn cô, mỗi ngày, thậm chí kể cả khi anh muộn giờ làm, và cô đã đẩy anh ra như thế nào bởi cô có những việc khác, quan trọng hơn, trong đầu.

Cô gõ vào cửa kính.

Conlan quay lại, nhìn thấy cô. Nụ cười của anh chậm rãi tan biến, mắt anh nheo lại. Vì tức giận? Vì thất vọng? Cô không còn biết chắc chắn nữa; cô không thể đọc được nét mặt anh. Có lẽ vẻ mặt ấy biểu hiện nỗi buồn.

Anh vẫy tay gọi cô vào.

Cô mở cửa, bước vào.

Anh giơ một ngón tay lên với cô, rồi nói vào điện thoại, “Chuyện đó *không* ổn đâu, George. Chúng ta đã lên chương trình. Phóng viên ảnh đã

sẵn sàng. Anh ta đang đợi trong xe rồi.”

Angie nhìn xuống bàn làm việc của anh. Trên bàn phủ đầy những ghi chép và thư từ; một chồng báo lớn để một bên bàn.

Bức ảnh của cô không còn ở đó. Giờ thì không còn gì riêng tư nữa, không hé mở chút gì về con người anh sau giờ làm việc.

Cô không ngồi xuống, ngại rằng mình sẽ bắt đầu đánh nhịp chân hoặc ngọ nguậy lo lắng.

“Mười phút nhé, George. Đừng có đi đâu đấy.” Conlan gác điện thoại, rồi quay về phía cô. “Angie.” Anh chỉ thốt lên có thế. Câu nói *Vì sao em ở đây?* Lặng thinh mà không lẫn vào đâu được.

“Em đang ở trong thành phố và em nghĩ ta có thể...”

“Không đúng lúc rồi Angie ạ. Anh vừa nói chuyện điện thoại với George Stephanopoulos. Anh hẹn gặp anh ta trong” – anh nhìn đồng hồ - “mười bảy phút nữa.:

“Ồ.”

Anh với tay cầm lấy cặp.

Cô lùi lại một bước, cảm thấy mình thật yếu đuối.

Anh nhìn cô.

Không ai cử động hay thốt lên điều gì. Gian phòng như đầy rẫy những bóng ma và những âm thanh đã mất. Tiếng cười. Tiếng khóc. Tiếng thì thầm.

Cô muốn anh tiến lại phía cô, cho cô một vài dấu hiệu khuyến khích, dù thật nhỏ nhoi. Lúc ấy cô có thể nói câu *Em xin lỗi* và anh sẽ biết vì sao cô đến đây.

“Anh phải đi đây. Xin lỗi em.” Anh sắp sửa đưa tay ra, có lẽ là để vỗ vai cô, nhưng lùi lại trước khi chạm vào đó. Họ nhìn nhau một lúc khá lâu nữa, và rồi anh đi ra.

Cô ngồi phịch xuống chiếc ghế trước bàn làm việc của anh.

“Angie à?”

Cô không biết chắc mình đã ngồi đó bao lâu, mù mịt, cố gắng bình tĩnh lại. Cô ngược lên và nhìn thấy Diane VanDerbeek.

Angie không đứng dậy. Cô không chắc mình có đứng vững không. “Diane. Rất vui gặp lại chị.”

Vui thật. Diane đã làm việc cùng Conlan một thời gian dài. Chị ấy và chồng, John đã từng là bạn của họ trong nhiều năm. Conlan đã hưởng quyền giám hộ tình bạn sau vụ ly dị. Không, nói như vậy không đúng lắm. Angie đã từ bỏ chúng mà không hề chiến đấu. Nhiều tuần liền sau cuộc ly hôn, Diane đã gọi điện. Angie đã không gọi lại cho chị.

“Để cậu ấy yên đi, vì Chúa. Cuối cùng thì cậu ấy cũng tìm lại được cuộc sống của mình.”

Angie cau mày. “Chị nói cứ như là anh ấy tan nát sau khi ly hôn. Anh ấy vững vàng như đá tảng mà.”

Diane yên lặng nhìn cô chăm chú, như cân nhắc xem cần phải nói gì. Sau một lát, chị liếc qua cửa sổ nhìn một ngày xám xịt tháng Mười một. Miệng chị, thường rất hay mỉm cười, vẫn mím lại thành một đường mỏng dính, thậm chí có khi còn hơi trễ xuống.

Angie cảm thấy căng thẳng. Diane luôn có sự thẳng thắn của một nhà báo. *Gọi sự việc theo đúng tên gọi của nó* là phương châm sống của chị. Dù chị chuẩn bị nhận xét điều gì chẳng nữa thì Angie cũng khá chắc rằng cô chẳng muốn nghe.

“Em thực sự nhớ nhung nhiều đến thế ư?” Cuối cùng Diane hỏi.

“Em không nghĩ là em muốn nói về chuyện đó.”

“Năm nay đã hai lần chị bước vào phòng làm việc của cậu ấy và nhìn thấy cậu ấy khóc. Một lần là khi Sophia mất và một lần là khi các em quyết định ly hôn.” Giọng chị dịu lại; ánh nhìn trong mắt chị cũng vậy. “Với Sophia, chị đã nghĩ: Thật buồn làm sao khi cậu ấy phải tới đây mà khóc.”

“Đừng chị,” Angie thì thầm.

“Chị đã cố gắng nói với em trước đây, khi chuyện đó còn có ý nghĩa, nhưng em chẳng muốn nghe. Vậy sao giờ em lại đến đây?”

“Em nghĩ...” Angie đột ngột đứng dậy. Trong năm giây, cô sắp sửa khóc. Nếu cô bắt đầu, chỉ có Chúa mới biết khi nào cô mới dừng lại được. “Không quan trọng. Em phải đi đây. Em là một con ngốc.” Cô chạy ra cửa. Khi rẽ vào hành lang, cô còn nghe thấy Diane nói:

“Để cho cậu ấy yên đi, Angie. Em đã làm tổn thương cậu ấy đủ rồi.”

ĐÊM ẤY ANGIE GẦN NHƯ KHÔNG NGỦ. KHI CÔ BÒ VÀO GIƯỜNG VÀ NHĂM mắt lại, cô chỉ nhìn thấy toàn những kỷ niệm trôi trong ký ức như trên màn hình trong rạp chiếu phim.

Cô và Conlan ở New York bốn, năm ngày để kỷ niệm ngày sinh của anh. Anh đã mua tặng cô một chiếc váy hiệu Armani – món đồ hiệu đầu tiên của cô.

“Váy còn đắt hơn cả chiếc xe hơi đầu tiên của em. Em không nghĩ em có thể mặc nó đâu. Thực ra là ta nên đem trả lại đi. Có những đứa trẻ còn đang đói khát ở châu Phi...”

Anh tiến đến bên cô. Hình ảnh của họ được chiếu gương hình ô van trong khách sạn phản chiếu một cách hoàn hảo. “Đêm nay đừng nghĩ đến những trẻ em đang đói khát. Trông em đẹp lắm.”

Cô quay lại, quàng tay quanh người anh và ngược nhìn đôi mắt xanh, xanh thẳm của anh.

Đáng nhẽ ra cô phải nói với anh rằng cô yêu anh hơn cả cuộc sống, hơn tất cả những đứa trẻ mà Chúa không ban cho họ. Tại sao cô không làm thế?

“Cái hay của lựa là ở chỗ,” anh nói, trượt tay xuống dưới lưng cô, “nó dễ dàng trượt xuống, trượt lên.”

Lúc ấy cô cảm thấy run rẩy vì ham muốn; cô nhớ rõ ràng như vậy. Nhưng đó không phải thời điểm tốt trong tháng để thụ thai.

“Giờ không phải lúc rồi,” cô nói, mãi sau mới để ý câu nói đã tác động đến thế nào với anh.

Người phụ nữ ngu ngốc. Ngu ngốc.

Một ký ức nữa đến với cô. Gần đây hơn. Đó là lần họ đi công tác ở San Francisco. Cô đang theo đuổi một chiến dịch ý tưởng cao cho một tài khoản

quốc gia. Conlan đi cùng để du lịch. Anh đã nghĩ rằng họ có thể có một kỳ nghỉ cuối tuần lãng mạn, hay ít ra là anh nói thế. Cô đã đồng ý bởi vì... à, những kỳ nghỉ cuối tuần lãng mạn càng ngày càng hiếm, càng thưa giữa hai người.

Trong quán bar Promenade, ở tầng ba mươi tư, của thành phố San Francisco đông đúc, họ đã chọn một bàn gần cửa sổ. Thành phố, với tất cả những trang sức huy hoàng của nó, nằm lấp lánh chung quanh họ.

Conlan xin thứ lỗi để đi vào nhà vệ sinh. Angie gọi món Cosmopolitan cho mình và một ly Maker's Mark on the rocks cho anh. Trong khi chờ đợi, cô lại nghiên cứu các thống kê của công ty. Cô phục vụ mang đồ uống tới.

Angie kinh ngạc vì hóa đơn. “Mười bảy đô la cho một ly Cosmopolitan?”

“Đây là bar Promenade mà,” cô phục vụ nói. “Phép màu đắt tiền lắm chứ. Chị có muốn lấy đồ uống này không nào?”

“Tất nhiên rồi, cảm ơn.”

Một phút sau Conlan quay lại. Anh chỉ vừa mới ngồi xuống thì Angie ghé lại và nói, “Em đã trả tiền hóa đơn. Những mười bảy đô cho một món đồ uống.”

Anh thở dài, rồi mỉm cười. Anh có phải cố không? Lúc ấy, cô đã không nghĩ vậy. “Không có kế hoạch kinh tế nào của DeSaria dành cho chúng ta đêm nay. Chúng ta có tiền, Angie. Chúng ta có thể tiêu mà.”

Cuối cùng, cô đã hiểu ra. Anh đi cùng cô chuyến này không phải để tìm kiếm sự lãng mạn, mà để tìm một cuộc sống khác. Đó là cách để anh đối phó với những giấc mơ không thực hiện được. Anh muốn nhắc nhở chính mình – và cô – rằng họ có thể có một cuộc sống đầy đủ, tuyệt vời dù không có con, và chuyến đi cuối tuần ấy là để đánh đổi một căn nhà quá yên tĩnh và một phòng trẻ trống trải.

Đáng lý ra cô cần phải nói “Thế thì em sẽ uống ba thứ đồ uống... và gọi món tôm hùm.”

Như vậy thì đã dễ dàng. Anh nhẽ ra sẽ hôn cô lúc đó, và có thể cuộc sống mới của họ bắt đầu.

Thay vào đó, cô bắt đầu khóc. “Đừng có đề nghị em bỏ cuộc.” Cô thì thầm. “Em chưa sẵn sàng đâu.”

Và chỉ cần có vậy, sự khởi đầu mới của họ trượt ngay xuống giữa hố bùn đen.

Sao cô không thể nhìn thấy điều có thực khi điều ấy ở ngay bên cạnh cô, chia sẻ chiếc giường với cô đêm này qua đêm khác? Suốt thời gian ấy, cô đã nghĩ rằng cuộc tìm kiếm đứa trẻ đã hủy hoại họ.

Nhưng đó không phải là toàn bộ sự thật. Việc kiếm tìm đứa trẻ đã bẻ gãy cô và đến lượt cô đã hủy hoại hôn nhân của họ. Chẳng trách anh đã ly dị cô. Chẳng trách.

Hai lần chị bước vào phòng làm việc và thấy cậu ấy đang khóc... Thật buồn làm sao khi cậu ấy phải tới đây mà khóc...

ĐÊM THỨ BẢY Ở NHÀ HÀNG THẬT LÀ NÁO NHIỆT. CÁC BÀN KÍN NGƯỜI, VÀ thêm một một loạt khách hàng đầy hy vọng đang đứng chờ ở góc. Angie lấy làm mừng vì việc làm ăn của nhà hàng. Như thế có nghĩa là cô không có thời gian để mà nghĩ.

Nghĩ là điều cuối cùng cô muốn làm.

Đến giờ đóng cửa, Mira xuất hiện, chạy từ ngoài giá lạnh vào nhà hàng. “Thế nào?” Chị hỏi. “Livvy nói rằng em đi gặp Conlan. Mọi việc diễn ra thế nào?”

“Không tốt.”

“Ồ.” Khuôn mặt căng mẫn của Mira chùng xuống. “Chị rất tiếc.”

“Tin em đi, chị không tiếc bằng em đâu.”

TÌNH YÊU CÓ THỂ GIÚP CHÚNG TA VƯỢT QUA NHỮNG THỜI KHẮC KHÓ KHĂN NHẤT.

Chính chúng cũng có thể là những thời khắc khó khăn nhất.

Suốt hai ngày cuối tuần Lauren đã suy nghĩ về buổi chuyện trò với Angie. Lauren cứ không thôi hy vọng rằng câu trả lời đang ở đâu đó, chờ tới khi cô đủ thông minh để nhận ra. Bởi cứ thế này thì cô chẳng thấy gì khác ngoài những quyết định tồi tệ hiện ra trước mặt.

Cô không muốn làm mẹ.

Cô không muốn có con rồi đem cho người khác.

Cái mà cô đã muốn là không bị dính bầu.

Đến hôm Chủ nhật thì cô lo lắng đến phát ốm lên. Cô lờ tịt Angie ở chỗ làm và chuồn ra khỏi nhà hàng mà không chào ai. Cô đi bộ về đến tận nhà, chẳng buồn chờ xe buýt. Dù cô có cố nghĩ đến điều gì khác thì, ĐỨA TRẺ vẫn luôn luôn ở đó.

Giữa đường, trời bắt đầu đổ mưa. Cô lật mũ lên đội và tiếp tục bước đi. Thời tiết rất hợp với tâm trạng của cô gái. Cô lấy làm hài lòng một cách kỳ cục trong giá buốt.

Cô rẽ vào lối về nhà và nhìn thấy cậu.

David đứng trên vỉa hè trước toà nhà, tay cầm một bó hoa màu đỏ. Mưa quất lên cậu. “Này, Trixie.”

Tình yêu tràn ngập lòng cô, nóng rực như ngọn lửa, và thiêu đốt mọi thứ. Cô chạy về phía cậu, choàng tay ôm lấy cậu. David nhấc bổng cô lên, ôm chặt đến mức cô gần như không thở nổi.

Anh ấy yêu mình.

Đó là điều mà cô đã quên mất dịp cuối tuần này. Cô không đơn độc trong chuyện này. Cô không giống như mẹ.

Cô đứng xuống đất, ngược mím cười với cậu, chớp mắt qua làn mưa. “Em cứ nghĩ anh và cả nhà sẽ đi vắng đến tận sáng mai.”

“Anh nhớ em nên anh về sớm.”

“Chắc mẹ anh chẳng vui lắm đâu.”

“Anh nói với mẹ là anh có bài kiểm tra môn Hóa.” Cậu cười toét miệng. “Chúng ta không muốn trường Stanford thay đổi ý kiến phải không nào. Tương lai của anh là vàng mà, không biết sao cô em?”

Nụ cười của Lauren vụt tắt. Tương lai của David là vàng.

Stanford.

Sự cô đơn lại trở về với sức mạnh vẹn nguyên, khiến cô cảm thấy mình già hơn David, và chắc chắn là xa cách với cậu, dù vẫn đang nằm trong

vòng tay cậu. Cô sẽ phải nói với cậu về đứa bé. Đó là một việc làm đúng đắn.

“Em yêu anh, David.” Cô cảm thấy mình bắt đầu khóc; nước mắt cô hòa với nước mưa, và bị chúng cuốn đi trước khi David kịp nhìn thấy.

“Anh cũng yêu em. Giờ thì ta hãy vào xe trước khi bị viêm phổi nào.” Cậu mỉm cười. “Có một bữa tiệc ở nhà Eric.”

Cô gái muốn nói, *Không, đêm nay thì không*, và đưa cậu lên căn hộ tồi tàn, đóng cửa lại. Nhưng một khi chỉ còn hai bọn họ, cô sẽ phải nói sự thật với cậu, và cô không muốn làm điều đó. Dù sao thì cũng chưa muốn. Cô muốn họ còn được là trẻ con thêm một đêm nữa. Vua tốc độ và Trixie, cười vui với bạn bè.

Thế nên khi cậu nắm lấy tay cô và kéo cô về phía chiếc xe, cô bèn đi theo.

Tình yêu có thể giúp ta vượt qua những thời khắc khó khăn nhất.

Xin Chúa , cô nghĩ, hãy để điều đó là sự thực.

CHƯƠNG 19

Những giấc mơ đêm ấy của Angie chỉ có hai màu đen và trắng; những hình ảnh phai mờ từ những cuốn an-bum gia đình bị lãng quên, của những khoảnh khắc đã qua hay chưa từng xảy ra. Cô ở trong công viên Searle, bên chiếc đu quay, vẫy tay chào một bé gái nhỏ nhắn, tóc sẫm màu và có đôi mắt xanh biếc của bố...

Chậm rãi, hình ảnh cô gái chuyển sang màu xám nhạt dần rồi biến mất; như thể một màn sương hiện lên và bao phủ lên thế giới.

Rồi cô nhìn thấy Conlan trên sân bóng, huấn luyện đội bóng thiếu nhi Little League.

Hình ảnh rất nhòe và không chắc chắn bởi vì cô chưa từng bao giờ ngồi trên khán đài, dõi theo chồng huấn luyện mấy cậu con trai của bạn, vỗ tay khi Billy VanDerbeek tới được trung lộ. Những lúc đó cô ở nhà suốt ngày, nằm co quắp như một con tôm ^{36*}. Đau đớn quá, cô vẫn nói vậy với chồng mỗi khi anh van xin cô đi cùng.

Tại sao cô không bao giờ nghĩ đến chuyện anh cần gì?

“Con, em xin lỗi anh,” cô thì thầm một mình trong giấc mơ, với lấy anh.

Cô thức giấc thở hổn hển. Trong mấy tiếng đồng hồ tiếp theo cô nằm cuộn tròn trên giường, cố gắng nhồi nhét mọi thứ trở vào kho ký ức. Lẽ ra cô không nên ngược dòng thời gian; điều đó làm tổn thương cô rất nhiều. Đơn giản là có những điều đã mất đi. Nhẽ ra cô nên biết điều đó.

Cứ thỉnh thoảng cô lại khóc. Tới khi nghe thấy tiếng gõ cửa, gối của cô đã ướt đầm.

Cám ơn Chúa, cô nghĩ. Có ai đó để có thể giữ cho cô không phải nghĩ về quá khứ.

Cô ngồi dậy, vén tóc khỏi mắt. Ném chiếc chăn sang một bên, cô trèo ra khỏi giường và loạng choạng đi xuống nhà. “Tôi đến đây. Đừng đi vội.” Cô hét lên.

Cánh cửa bật mở ra. Mẹ, Mira và Livvy đang đứng đó, cùng mặc bộ quần áo ngày Chủ nhật đẹp nhất.

“Hôm nay là ngày lễ Vọng,” mẹ nói. “Con sẽ đi với chúng ta đến nhà thờ.”

“Có lẽ để Chủ nhật sau,” Angie nói một mồm. “Đêm qua con thức khuya. Con ngủ không được ngon.”

“Dĩ nhiên là con ngủ không ngon rồi.” Mẹ nói.

Angie biết cô đang đụng phải một bức tường, và những người phụ nữ nhà DeSaria một khi đã quyết thì như đá xây tường vậy. “Được thôi.”

Cô mất mười lăm phút để tắm rửa, mặc quần áo và lau khô tóc bằng khăn tắm. Thêm ba phút nữa để trang điểm, và cô đã sẵn sàng để đi.

Đến mười giờ sáng, họ đậu xe ở trước sân nhà thờ.

Angie bước ra ngoài trời hòa vào buổi sáng tháng Mười hai lạnh lẽo, và cảm thấy như mình lại quay ngược thời gian. Cô lại là một bé gái, mặc váy trắng chịu lễ Ban thánh thể... Rồi là người phụ nữ trong váy cưới tinh khôi trong ngày cưới... Rồi là người phụ nữ mặc đồ đen ngồi khóc bố. Bao nhiêu khoảnh khắc của đời cô đã trải qua dưới những khung cửa sổ bằng kính màu này.

Họ đi tới hàng ghế thứ ba, nơi Vince và Sal đã cho bọn trẻ con ngồi ngay ngắn theo thứ tự từ thấp đến cao. Angie ngồi bên mẹ.

Trong một giờ đồng hồ sau đó, cô lặp đi lặp lại những động tác của cả thời tuổi trẻ: đứng lên và quỳ xuống, và lại đứng lên.

Đến khi buổi cầu nguyện kết thúc, cô nhận thấy có điều gì đã thay đổi trong cô, có chút xê dịch, mặc dù cho đến giờ này cô không biết nó đã bị lệch lúc nào.

Đức tin của cô vẫn luôn còn đó, chảy trong huyết quản cô, chờ đợi cô trở lại. Sự bình yên tràn ngập trong cô, làm cô cảm thấy mình mạnh mẽ hơn, an toàn hơn. Khi buổi lễ kết thúc, cô bước ra ngoài, tiến vào bầu không khí khô, lạnh giá và nhìn sang bên kia đường.

Chính là nó: công viên Searle. Chiếc đu quay trong giấc mơ của cô đang lấp lánh dưới ánh nắng chói chang của mặt trời. Cô đã lớn khôn lên và chơi đùa trong công viên này. Những đứa con của cô có lẽ cũng sẽ thích chơi ở đây.

Cô đi qua đường, nghe thấy tiếng cười chưa từng tồn tại: Đấy con nào, mẹ.

Cô ngồi xuống chiếc ghế sắt lạnh lẽo và hoen rỉ, nhắm mắt lại, nghĩ về lần nhận con nuôi thất bại, về những đứa trẻ chưa từng ra đời, về đứa con gái đã ra đi quá sớm, và về cuộc hôn nhân đổ vỡ.

Cô khóc vì điều đó. Những tiếng nước nở như làm nổ tung ngực cô và làm bầm tím trái tim cô, nhưng khi nín, cô cảm thấy bên trong mình khô ráo...

Cô ngược nhìn bầu trời xanh nhạt. Cô cảm nhận như bố đang ở bên cô, sự hiện diện ấm áp trong không khí lạnh.

“Angie!”

Cô lau nước mắt.

Mira chạy qua đường, chiếc váy dài quấn vào chân. Khi đến được công viên, chị hụt cả hơi. “Em ổn cả chứ?”

Thật ngạc nhiên là mỉm cười lại dễ dàng đến thế. “Chị biết không? Em ổn.”

“Không đùa chứ?”

“Em không đùa.”

Mira ngồi xuống bên cạnh cô. Họ cùng đá chân vào cát, và chiếc đu quay bắt đầu quay.

Angie ngửa người ra và nhìn lên bầu trời. Cô lại chuyển động rồi.

...

LAUREN MẤT CẢ NGÀY HÔM SAU ĐỂ THU VÉN HẾT CÁN ĐẢM. TRỜI ĐÃ TỐI khi cô gái đến Mountaineire. Cổng đóng và trạm gác trông như không có người. Một người đàn ông trong bộ đồng phục màu nâu đang treo đèn Giáng sinh dọc theo bên trong hàng rào cao bằng gang bảo vệ tòa nhà.

Cô đi tới ngôi nhà của người gác và ngó qua cửa sổ. Một chiếc ghế trống đặt sau chiếc bàn bừa bộn đầy các tạp chí về xe hơi.

“Tôi có thể giúp gì cô?”

Đó là người đàn ông đang giăng đèn. Có vẻ như ông ta khó chịu vì sự hiện diện của cô hoặc đơn giản là vì công việc của ông ta.

“Cháu đến tìm David Haynes.”

“Anh ta có đợi cô không?”

“Không ạ.” Cô gần như mất tiếng. Có gì đáng ngạc nhiên đâu. Bữa tiệc đêm qua âm ỉ như sấm vậy. Cô và David đã phải hét lên với nhau để có thể tiếp tục chuyện trò. Sau đó, khi cậu đã ra về - đề phòng trường hợp bố mẹ cậu bất ngờ xuất hiện – cô khóc một mình cho đến khi thiếp đi.

Đây là một bí mật mà cô không thể giữ kín được. Nó cào xé cô từ bên trong.

Trước mặt cô, cánh cửa rung lên, rồi chậm rãi mở ra.

Lauren gật đầu với người gác cổng, mặc dù cô chỉ có thể nhìn thấy ông ta qua cửa sổ nhỏ. Trên mặt phẳng vuông vức ấy, cô chỉ có thể nhìn thấy hình bóng của chính mình: một cô gái trông gầy gò, sợ hãi với mái tóc đỏ và đôi mắt nâu chưa gì đã mọng nước.

Cô đi theo đường dài, lên và xuống vài con phố xa lạ - khi cô tới được căn nhà của David – trời đã bắt đầu mưa. Mưa không to lắm, thực ra – nó giống như một làn sương đọng thành hạt trên má và khiến ta khó thở.

Cuối cùng, cô đi đến nhà cậu. Căn nhà trắng lệ kiểu Georgian trông như trong một tấm thiệp Giáng sinh Hallmark. Ngôi nhà của dịp lễ hội hoàn hảo

với đèn trang trí khắp nơi, nệm giả đặt bên cửa sổ, và những cành lá xanh phủ phía trên cửa ra vào.

Cô đi qua cổng, men theo rìa sân và bước trên con đường bằng đá hoa dẫn tới cửa nhà. Khi tới cửa, đèn tự động bật sáng. Cô bấm chuông. Chuông ngân nga một giai điệu giao hưởng; có lẽ là Bach.

Ông Haynes ra mở cửa, mặc một chiếc quần kaki nhàu nhĩ và một chiếc áo trắng như tuyết. Tóc ông cũng hoàn hảo như làn da rám nắng. “Xin chào Lauren. Thật ngạc nhiên.”

“Cháu biết là cũng muộn rồi, thưa bác. Gần bảy rưỡi rồi, lẽ ra cháu nên gọi điện trước. Thực ra, cháu đã gọi. Hoặc là cố gắng gọi, nhưng không ai nhắc máy.”

“VẬY là cháu cứ đến.”

“Cháu đoán có thể bác đang nói chuyện điện thoại đường dài, và cháu... thực sự cần gặp David ạ.”

Ông mỉm cười. “Đừng lo lắng vì chuyện đó. David chỉ đang chơi Xbox thôi. Ta chắc là nó sẽ rất mừng khi thấy cháu.”

“Cám ơn bác ạ.” Cô thấy mình lại có thể thở tiếp được rồi.

“Xuống dưới nhà đi, bác sẽ gọi David.”

Tấm thảm trải cầu thang dày đến mức giày của cô không tạo ra tiếng động nào. Dưới nhà, căn phòng rất rộng và trang trí hoàn hảo.

Thảm trải sàn màu lạnh, bộ ghế sofa ngoại cỡ bọc da lộn màu kem với gối màu ánh vàng và màu xám nâu, một chiếc bàn cà phê làm bằng đá cẩm thạch màu nhạt. Những cánh cửa bằng gỗ chạm trổ giấu phía sau một chiếc tivi plasma màn hình phẳng khổng lồ.

Cô gái ngồi ghé một cách ngượng ngịu trên chiếc ghế sofa, chờ đợi. Cô không nghe thấy tiếng chân người trên cầu thang, nhưng David đột ngột xuất hiện ở đó, ba chân bốn cẳng tiến vào phòng, kéo cô vào vòng tay.

Cô ôm chầm lấy cậu.

Cô sẵn sàng đánh đổi tất cả để quay ngược thời gian, để chẳng có gì khác quan trọng hơn mà nói với cậu ngoài chuyện cô yêu cậu biết bao nhiêu.

Người lớn luôn luôn phải nói về những lỗi lầm, về cái giá phải trả khi phạm sai lầm gì đó. Giờ cô ước gì lúc ấy cô đã lắng nghe.

“Em yêu anh, David.” Cô nghe thấy có một chút tuyệt vọng trong giọng nói của chính mình và cô chớp mắt.

David cau mày nhìn cô, lùi lại.

Cô ghét điều đó, sự rút lui.

“Gần đây em cư xử lạ lắm,” cậu nói, nằm xuống ghế sofa, kéo cô nằm lên người mình.

Cô trượt qua một bên, rồi quỳ xuống một bên ghế sofa. “Bố mẹ anh đang ở nhà. Chúng ta không thể...”

“Chỉ có bố anh thôi. Mẹ đang tham gia một hoạt động gây quỹ trong thành phố.” Cậu lại cố gắng kéo cô lên người mình.

Cô muốn lắm. Muốn hôn cậu và để cậu vuốt ve mình cho tới khi cô quên tất cả...

Đứa trẻ.

Cô dịu dàng đẩy cậu ra, rồi ngồi trên hai gót chân. “David.” Dường như cô phải cố gắng hết mực chỉ để gọi tên cậu.

“Gì thế? Em làm anh sợ đấy.”

Cô không thể kiềm chế được, nước mắt nóng bỏng trên mi.

Cậu chạm lên má cô, chùi nước mắt của cô. “Anh chưa nhìn thấy em khóc bao giờ.” Cô nghe thấy sự hốt hoảng tăng lên trong giọng nói của David.

Cô hít một hơi thở dài. “Anh có nhớ trận cầu Longview không? Trận đầu tiên trong năm trên sân nhà?”

Sự bối rối của cậu trở nên rõ ràng hơn. “Có, 21 – 7”

“Em đang nghĩ đến một kết quả khác cơ.”

“Hả?”

“Sau trận cầu tất chúng ta đi đến Rocco’s để ăn pizza, và sau đó đến bãi đậu xe công cộng.”

“Ừ. Em muốn nói điều gì hả Lo?”

“Anh đã lái chiếc xe Escalade của mẹ anh,” cô nói khẽ, nhớ lại tất cả. Cách cậu đẩy chiếc ghế sau xuống và lôi ra một chiếc chăn màu xanh nhạt và một chiếc gối dài. Mọi thứ trừ phụ kiện quan trọng nhất.

Một chiếc bao cao su.

Họ đậu xe bên bờ biển, dưới tán lá thẫm màu của rừng tuyết tùng cổ thụ. Vầng trăng bạc to tròn soi sáng họ, khiến gương mặt họ nhạt đi và bóng loáng. Trên radio, bài hát “Truly, Madly, Deeply” của ban nhạc Savage Garden đang vang lên.

Cậu cũng đang nhớ lại. Cô nhìn thấy những ký ức lướt qua gương mặt cậu. Cô biết ngay khi cậu nhận ra điều đó. Nỗi sợ hãi khiến mắt cậu khép lại. David lùi lại, cau mày. “Anh nhớ.”

“Em đang có thai.”

Cậu thốt lên một âm thanh như cào xé trái tim cô, một tiếng thở dài chìm dần vào im lặng. “Không.” Cậu nhắm mắt lại. “Mẹ kiếp. Mẹ kiếp.”

“Em đoán là ta đã chốt lại được vấn đề.” Cô cảm thấy cậu lùi ra xa cô, và điều ấy khiến cô tổn thương hơn là cô tưởng tượng. Cô cố gắng chuẩn bị cho bản thân với mọi phản ứng, nhưng nếu cậu thôi yêu cô, cô sẽ không thể chịu được.

Chậm rãi, cậu mở mắt ra. Cậu quay lại, nhìn cô qua đôi mắt vô hồn. “Em có chắc không?”

“Chắc.”

“Ồ,” cậu thốt lên khe khẽ, và mặc dầu trông cậu hoảng sợ và hoang mang, cậu cố gắng mỉm cười, và sự cố gắng ấy xua đi một phần nỗi tuyệt vọng của cô. “Giờ thế nào đây?” Cuối cùng cậu hỏi bằng một giọng khản đặc và căng thẳng.

Cô từ chối nhìn cậu. Cô có thể nói là cậu sắp khóc đến nơi. Cô không thể nhìn thấy cậu gục ngã. “Em không biết.”

“Em có thể... giải... em biết đấy?”

“Phá thai.” Cô nhắm nghiền mắt lại, cảm thấy như thể có điều gì bên trong cô bị xé bỏ. Nước mắt lại nóng bỏng nhưng không chảy nữa. Đó cũng

là ý nghĩ của cô. Vậy sao nó lại làm cô tổn thương đến thế khi nghe cậu nói ra? “Đó có lẽ là lời giải đáp.”

“Ừ,” cậu nói, hơi quá nhanh. “Anh sẽ trả tiền. Và anh sẽ đi với em.”

Cô cảm thấy như mình đang chầm chậm rơi xuống nước. “Được rồi.” Giọng cô nghe xa xăm với chính bản thân mình.

LAUREN NHÌN RA NGOÀI CỬA SỔ NGẮM PHONG CẢNH MÀU XANH VÀ ÁNH vàng mờ ảo, cố gắng không nghĩ đến chuyện mình đang đi đâu và đang làm gì. David ngồi bên cạnh cô, hai tay nắm chặt vô lăng. Họ đã không nói gì với nhau gần một giờ đồng hồ. Có gì để mà nói bây giờ? Họ sắp sửa

giải quyết nó.

Cô run rẩy vì ý nghĩ đó, nhưng họ nào có lựa chọn đâu?

Chuyến đi từ West End đến Vancouver dường như dài vô tận, và cứ mỗi dặm qua đi, xương cốt cô càng căng thêm. Cô có thể làm việc này ở gần nhà hơn, nhưng David không muốn chẳng may bị bắt gặp. Gia đình cậu có quá nhiều bạn bè là bác sĩ ở địa phương.

Ở kia, qua cửa sổ mờ mờ của chiếc xe, là bệnh viện. Cô đã chuẩn bị tinh thần là những tấm biểu ngữ trước bệnh viện sẽ ghi những điều kinh khủng và dán những tấm ảnh làm tan nát trái tim, nhưng lối vào hôm nay rất yên tĩnh, vắng vẻ. Có lẽ cả những người biểu tình cũng chẳng muốn ra ngoài vào một ngày lạnh giá và tồi tệ như thế này.

Lauren nhắm mắt lại, tim cô bỗng đập nhanh, hoảng sợ.

David chạm vào cô lần đầu tiên. Tay cậu run rẩy và lạnh ngắt; Thật lạ, sự căng thẳng của cậu lại mang đến cho cô sức mạnh. “Em có sao không?”

Cô yêu cậu vì điều đó, vì cậu đã ở đây và yêu thương cô. Cô muốn nói điều đó, nhưng cổ họng cô nghẹn lại. Khi họ đỗ xe lại, toàn bộ sức nặng của quyết định này đè lên vai cô. Cô chẳng giải quyết gì cả, cô sắp sửa bỏ một cái thai.

Trong một khoảnh khắc hoảng sợ, cô không thể nào tự cử động được. David đi vòng sang và mở cửa cho cô. Cô gái níu lấy tay bạn trai.

Họ cùng nhau tiến về phía bệnh viện. Bước chân họ lên trước chân kia, cô cố gắng buộc mình chỉ được nghĩ thế mà thôi.

David mở cửa cho cô.

Phòng đợi đông đúc toàn phụ nữ - những cô gái, đa phần thế, ngồi một mình, đầu gục xuống như đang nói lời cầu nguyện trong tuyệt vọng, đầu gối kẹp sát vào nhau. Một cử chỉ muộn màng. Một số người vờ như đang xem tạp chí; những người khác không buồn vờ vịt rằng bất cứ điều gì cũng có thể khiến họ không còn nghĩ đến nguyên nhân khiến họ đến đây. David là cậu trai duy nhất trong phòng.

Lauren tiến tới bàn tiếp đón và làm thủ tục, sau đó quay lại một chiếc ghế còn bỏ trống và điền vào các giấy tờ người ta đưa cho cô. Khi làm xong, cô mang kẹp tài liệu trở lại bàn và đưa cho một người phụ nữ để người này kiểm tra.

“Cô mười bảy tuổi à?” Bà ta hỏi, ngược nhìn cô.

Lauren cảm thấy hốt hoảng. Đáng nhẽ cô cần phải khai gian tuổi, nhưng căng thẳng quá, cô không còn đủ sáng suốt. “Gần mười tám rồi ạ. Cháu có cần...” Cô gái hạ giọng. “Cháu có cần sự đồng ý của mẹ để... làm việc này không ạ?”

“Ở bang Washington thì không cần. Tôi chỉ muốn biết chắc chắn mọi thông tin đều chính xác. Trông cô trẻ hơn thế.”

Cô gật đầu yếu ớt, nhẹ nhõm. “Ồ.”

“Ngồi xuống đi. Chúng tôi sẽ gọi cô.”

Lauren quay trở về chỗ ngồi. David ngồi xuống bên cô gái. Hai người cầm tay nhau nhưng không nhìn vào nhau. Lauren sợ rằng mình sẽ khóc nếu làm như thế. Cô đọc tờ rơi để trên bàn, rõ ràng là của một cô gái không may nào khác để lại.

Thủ thuật, tờ rơi cho biết, dài không quá mười lăm phút.

... sẽ hồi phục để người phụ nữ làm việc bình thường trong vòng từ hai mươi tư đến bốn mươi tám giờ...

... sự khó chịu tối thiểu...

Cô gấp tờ rơi vào, đặt sang một bên. Có thể là cô còn trẻ, nhưng cô biết rằng vấn đề không nằm ở sự đau đớn, sự hồi phục cũng như độ dài của thủ thuật.

Cuộc sống.

Sẽ dễ hơn nếu dừng nghĩ về sự thai nghén của cô theo cách đó, dễ hơn nếu vờ như một thủ thuật gói gọn trong mười lăm phút có thể xóa sạch vấn đề của cô. Nhưng nếu không thế thì sao? Sẽ ra sao nếu như cô tiếc thương đứa trẻ mất đi trong suốt phần còn lại của cuộc đời mình? Sẽ ra sao nếu như cô suốt đời cảm thấy nhớ nhuốc bởi ngày hôm nay?

Cô ngược nhìn David. “Anh có chắc chắn không?”

Cậu tái mặt. “Chúng ta có lựa chọn nào đâu?”

“Em không biết.”

Một người phụ nữ tiến vào phòng chờ. Cầm kẹp giấy trên tay, bà ta gọi to vài cái tên. “Lauren. Sally. Justine.”

David bóp chặt tay cô. “Anh yêu em.”

Lauren run rẩy đứng dậy. Hai cô gái khác cũng đã làm thế. Lauren nhìn David lần cuối, cái nhìn mong manh, rồi đi theo người y tá vận quần áo trắng dọc theo hành lang.

“Justine, phòng khám số hai,” người phụ nữ nói, đẩy một cánh cửa đóng kín.

Một cô gái mới lớn vẻ sợ hãi bước vào trong, đóng cửa lại sau lưng.

“Lauren. Phòng số ba.” Vài giây sau người phụ nữ lại nói, mở một cánh cửa. “Mặc chiếc áo choàng kia và đội mũ vào.”

Lần này Lauren chính là cô gái sợ hãi tiến vào phòng. Trong khi cô cởi quần áo và mặc chiếc áo choàng bằng cotton trắng, đội chiếc mũ giấy, cô không thể không để ý đến sự trớ trêu của hoàn cảnh: mũ và áo choàng. Là học sinh năm cuối, cô chẳng bao giờ tưởng tượng đến cảnh này. Cô ngồi xuống mép bàn.

Tủ đồ và mặt bàn inox sáng choang khiến cô chớp mắt; chúng sáng quá mức dưới ánh đèn lấp trên trần.

Cửa mở ra. Một người đàn ông trung niên bước vào, ông ta đội mũ và đeo một chiếc khẩu trang lỏng lẻo, đựng đưa ở cổ khi ông ta cử động. Trông ông ta mệt mỏi, mồn vệt như một chiếc bút chì cũ. “Xin chào,” ông ta nói, nhìn xuống hồ sơ của cô. “Lauren. Nào, đặt chân lên hai bàn đạp và nằm ngửa ra. Sao cho thoải mái.”

Một người nữa bước vào. “Xin chào Lauren. Cô là Martha. Cô sẽ phụ giúp bác sĩ.” Người phụ nữ vỗ vỗ vào tay Lauren.

Lauren cảm thấy nước mắt lưng tròng; chúng khiến cô gãi mờ hai mắt.

“Chỉ vài phút là xong thôi mà,” người y tá nói.

Xong.

Vài phút.

Không có đứa trẻ.

Thủ thuật.

Và cô biết.

Cô ngồi thẳng dậy. “Cháu không thể làm thế,” cô nói, cảm thấy nước mắt lăn trên má. “Cháu không thể sống với điều đó.”

Người bác sĩ thở dài nặng nề. Đôi mắt buồn, trĩu xuống của ông nói cho cô biết ông đã từng gặp phải những khoảnh khắc như vậy rồi. “Cháu chắc chứ?” Ông ta đọc lại hồ sơ. “Thời gian cho phép thực hiện thủ thuật...”

“Nạo hút thai,” Lauren thốt lên, gọi từ đó thành tiếng lần đầu tiên. Nó như lưỡi dao sắc cắt vào lưỡi cô.

“Đúng thế,” ông ta đáp. “Việc nạo hút thai không thể tiến hành được sau...”

“Cháu biết.” Lần đầu tiên trong ngày, cô thấy chắc chắn về một điều, và sự chắc chắn đó làm cô bình tĩnh lại. “Cháu sẽ không đổi ý đâu.” Cô gãi giật chiếc mũ xuống.

“Được thôi. Chúc cháu may mắn,” ông ta đáp rồi rời khỏi phòng.

“Planned Parenthood có thể giúp cháu cho con nuôi... nếu như cháu muốn,” người y tá nói. Không đợi câu trả lời, bà ta cũng ra khỏi phòng nốt.

Giờ thì Lauren ngồi đó, một mình. Cảm xúc của cô rối bời. Cô cảm thấy dễ chịu vì quyết định của mình. Đó là điều duy nhất cô có thể chịu đựng nổi. Cô tin vào quyền lựa chọn của người phụ nữ. Nhưng đây là lựa chọn của cô.

Cô tuột xuống giường và bắt đầu thay đồ.

Cô đã làm một điều đúng đắn cho bản thân cô. Cô đã làm vậy. Cô thấu hiểu tâm can mình.

Nhưng David sẽ nói gì đây?

Vài giờ sau, Lauren ngồi bên David trong chiếc ghế sofa màu kem trong phòng chiếu phim của gia đình cậu. Trên gác, có lẽ, cuộc sống bình thường đang diễn ra; dưới này, mọi thứ thật yên tĩnh. Cô cầm tay cậu chặt đến mức các ngón tay cô tê dại. Cô dường như không thể thôi khóc.

“Chúng ta phải làm đám cưới thôi, anh đoán thế,” cậu nói với giọng đều đều.

Nghe cậu nói về đầu hàng như vậy, cô thấy mình đau đớn lắm. Cô quay sang nhìn cậu, ôm cậu trong vòng tay. Cô cảm thấy nước mắt của cậu trên cổ mình; mỗi giọt đều khiến cô bỏng rát. Cô lùi ra một chút, đủ để nhìn cậu. Trông cậu... suy sụp. Cậu cố gắng rất nhiều để làm người lớn, nhưng đôi mắt cậu lại để lộ sự non trẻ của mình. Họ cùng sợ hãi ghê gớm, miệng cậu run run. Cô vuốt đôi má ửng đỏ của cậu. “Em có thai không có nghĩa...”

David dịch ra xa cô. “Mẹ!”

Bà Haynes đứng ở cửa phòng, mặc bộ vest màu đen tuyệt hảo và áo sơ mi trắng. Bà chìa hộp bánh pizza trước mặt. “Bố gọi cho mẹ. Bố nghĩ các con có thể thích ăn pizza,” mẹ nói về vô hồn, nhìn David chăm chăm. Rồi bà bắt đầu khóc.

CHƯƠNG 20

Lauren những tưởng rằng cô không thể cảm thấy tồi tệ hơn được nữa. Tối hôm đó, ngồi trong chiếc ghế màu trắng trang nhã trong phòng khách, bên cạnh ngọn lửa nhẽ ra phải sưởi ấm cho cô, cô gái nhận ra mình đã sai. Chứng kiến bà Haynes khóc thật không thể chịu đựng nổi. Phản ứng của David đối với những giọt nước mắt của mẹ còn tồi tệ hơn nữa. Giữa tất cả những gào thét, tranh cãi, thảo luận và khóc lóc – Lauren cố gắng nói ít hết mức có thể.

Có cảm giác như tất cả đều là lỗi của cô.

Trong đầu cô, cô biết rằng sự thật không phải thế. Phải có cả hai người bọn họ mới có thể tạo ra một đứa bé, nhưng bao nhiêu lần mẹ đã nhắc Lauren cần phải có bao cao su trong túi xách rồi? *Khi đã hứng lên thì chẳng anh đàn ông nào còn suy nghĩ sáng suốt được nữa*, mẹ đã nói thế không chỉ một lần, và *chính con sẽ là người chịu hậu quả*. Đó là tổng kết những lời khuyên của mẹ về tình dục. Đáng nhẽ Lauren cần phải lắng nghe.

“Bố có người quen ở Los Angeles và ở San Francisco,” ông Haynes nói, tay vuốt mái tóc xơ xác. “Bác sĩ tuyệt vời. Và rất kín đáo. Không một ai sẽ biết.”

Họ đã nói chuyện về vấn đề này khoảng mười phút. Sau nhiều những pha dấm ngực và những trách móc sao–các–con–lại–có–thể–bất–cẩn–thế, cuối cùng họ cũng đến với câu hỏi trọng tâm. Giờ thì sao?

“Cô ấy đã cố gắng,” David nói.

“Ở Vancouver,” Lauren nói. Cô gần như không nghe được chính mình.

Bà Haynes nhìn cô chăm chăm. Chậm rãi, chậm rãi, bà ngồi xuống. Thực ra thì giống như đổ sụp xuống hơn. “Chúng ta là người Công giáo,” bà nói.

Lauren cảm thấy, đầu chỉ một chút xú, biết ơn. “Vâng,” cô trả lời. “Và... còn hơn thế nữa.” Cô không muốn nói những chữ ấy thành lời – *đứa bé* hay *cuộc sống* – nhưng chẳng nào thì chúng cũng ở đó, cũng hiện diện như các đồ đạc trong phòng hoặc nhạc đang vang lên từ một phòng khác.

“Con đã đề nghị Lauren cưới con,” David nói.

Cô gái có thể thấy cậu đã cố gắng nhiều đến thế nào để tỏ ra mạnh mẽ và cô yêu cậu vì điều đó; cô cũng nhìn thấy cậu gần như suy sụp đến mức nào và cô căm ghét bản thân mình. Giờ đây cậu đang từ từ nhận ra, từng chút, từng chút một, những thứ mà cậu sẽ phải từ bỏ. Sao tình yêu có thể đòi hỏi nhiều hy sinh đến thế để có thể tồn tại?

“Vì chúa, các con còn quá trẻ để kết hôn. Nói cho chúng biết đi, Anita.”

“Bọn con cũng còn quá trẻ để có con mà.” David nói. Câu đó khiến mọi người im lặng trở lại.

“Có thể cho làm con nuôi,” bà Haynes nói.

David ngược lên. “Đúng rồi, Lauren. Có người sẽ rất yêu quý đứa bé này cho mà xem.”

Niềm hy vọng trong giọng nói của cậu khiến cô đầu hàng. Nước mắt nóng bỏng trên mi. Cô muốn phản đối, muốn nói rằng cô có thể yêu thương đứa bé này. Đứa bé của cô. Đứa bé của họ. Nhưng giọng nói của cô đã biến đầu rồi.

“Bố sẽ gọi cho Bill Talbot,” ông Haynes nói. “Ông ta chắc sẽ cung cấp vài địa chỉ tin cậy. Chúng ta sẽ tìm một đôi vợ chồng có thể mang đến cho đứa bé một mái ấm tử tế.”

Ông nói như thể họ sắp sửa cho đi một chú cún con.

Bà Haynes nhìn chồng mình bước ra khỏi phòng, rồi thở dài và gục đầu xuống.

Lauren cau mày. Họ xử sự như thể mọi sự đã an bài xong xuôi.

David tiến về phía cô. Cô chưa từng biết rằng đôi mắt cậu có thể buồn đến thế. Cậu cầm lấy tay cô, bóp nhẹ. Cô đợi cậu nói gì đó; cô cần được nghe cậu nói *Anh yêu em* đến mức gần như tuyệt vọng. Nhưng cậu không nói gì.

Có gì để nói? Chẳng có câu trả lời nào trong tình thế này, không có con đường nào mà không khiến ai đó – nhất là Lauren – cảm thấy đau đớn. Cô chưa sẵn sàng để quyết định.

“Đi thôi, Lauren,” cuối cùng, bà Haynes đứng lên, nói.

“Mẹ, con có thể đưa cô ấy về.”

“Mẹ sẽ đưa về.” Bà Haynes nói bằng một giọng mà, thậm chí cả trong trạng thái tức giận, cũng không chấp nhận sự bất đồng.

“Thế thì tất cả chúng ta sẽ cùng đi,” David nói, nắm lấy tay Lauren.

Họ quay ra và đi theo bà Haynes vào nhà để xe, nơi chiếc Cadillac đen bóng đang chờ họ.

Hiện trường.

David mở cửa ghế hành khách phía trước. Lauren muốn phản đối việc ngồi ở ghế trước, nhưng cô không muốn tỏ ra thô lỗ. Thở dài, cô vào chỗ ngồi. Đầu đọc đĩa ngay lập tức làm việc. Giai điệu cô đơn, ám ảnh của bài hát “Hotel California” tràn ngập trong xe.

David nói với mẹ mình đi theo đường cao tốc phía tây; ngoài ra, không ai nói gì thêm. Mỗi giây trôi qua trong yên lặng, bụng Lauren càng quặn đau thêm. Cô có cảm giác kinh khủng rằng bà Haynes muốn gặp mẹ cô, rằng đó là toàn bộ lý do tại sao bà đưa cô về.

Lauren có thể nói gì được? Đã gần nửa đêm khi họ về tới nhà Lauren.

“Mẹ cháu có việc ra khỏi thị trấn.” Lauren vội vã nói dối, ghét sự dối trá khiến cô cảm thấy thế nào.

“Bác nghĩ bà ấy là thợ cắt tóc,” mẹ David nói.

“Đúng ạ. Mẹ cháu đi hội nghị. Đại loại ở đó người ta trưng bày đủ loại sản phẩm mới.” Lauren nhớ rằng người chủ chỗ mẹ cô làm đã từng vài lần đi những hội nghị như thế.

“Bác hiểu rồi.”

“Bác thả cháu xuống đây là được ạ.” Lauren nói. “Chẳng cần thiết...”

“Ở Safeway ấy à?” Bà Haynes cau mày nhìn cô. “Bác không nghĩ thế đâu.”

Lauren nuốt mạnh. Cô gái không thể nói nên lời. Từ ghế sau, David chỉ đường đi đến căn hộ.

Họ dừng lại đằng trước tòa nhà điêu tàn. Dưới ánh trăng, trông nó giống như khung cảnh trong một cuốn tiểu thuyết của Roald Dahl [37*](#), *nơi sinh sống của một đứa trẻ nghèo khó, đáng thương.*

David ra khỏi xe và đi vòng sang phía cửa hành khách.

Bà Haynes bấm khóa xe, rồi quay ra, nhíu mày.

Lauren giật mình vì tiếng bíp của chìa khóa điện.

“Cháu sống ở đây à?”

“Vâng.”

Thật kinh ngạc, khuôn mặt của bà Haynes có vẻ dịu đi. Bà thở dài nặng nề.

David cố gắng mở cửa.

“David là đứa con độc nhất của bác,” bà Haynes nói. “Thực sự, nó là một phép màu nhiệm. Có lẽ là bác đã yêu nó quá nhiều. Việc làm mẹ... đã tác động lên bác theo một cách nào đó. Tất cả những gì bác muốn là nó được hạnh phúc, được có tất cả những lựa chọn mà bác không có được.” Bà nhìn Lauren. “Nếu như cháu và David kết hôn và giữ đứa trẻ này...” Giọng bà tan nát. “Cuộc sống với một đứa trẻ rất khó khăn. Không có tiền hay học vấn, thì còn tệ hơn thế. Bác biết cháu yêu David nhường nào. Bác có thể nhìn thấy điều ấy. Và nó cũng yêu cháu. Đủ yêu để từ bỏ tương lai của chính mình. Bác đoán là bác nên tự hào về điều đó.” Bà nói câu cuối cùng rất khẽ, như thể muốn cảm nhận điều đó nhưng không thể.

David đập vào cửa kính. “Mở cửa đi, mẹ.”

Lauren hiểu rõ điều mà bà Haynes nói cũng như không nói ra. *Nếu cháu thực sự yêu David, đừng bắt nó phá hoại tương lai của mình.*

Đó cũng chính là điều mà Lauren đang nghĩ đến. Nếu như David yêu cô nhiều đến mức có thể từ bỏ tất cả, chẳng phải cô cũng nên yêu cậu nhiều đến mức không để cho cậu làm điều đó sao?

“Nếu cháu muốn chuyện trò về điều này, bất kỳ lúc nào, cháu hãy đến gặp bác.” Bà Haynes nói.

Lời đề nghị khiến Lauren ngạc nhiên. “Cám ơn bác.”

“Nói với mẹ cháu là mai bác sẽ gọi điện cho bà ấy.”

Lauren thậm chí không muốn nghĩ đến chuyện đó. “Được ạ.”

Cô không biết phải nói gì nữa nên bấm nút mở khóa cửa và ra khỏi xe.

“Mẹ nói cái gì với em đấy?” David hỏi, sập cửa xe sau lưng cô.

Lauren nhìn cậu chăm chú, nhớ lại mẹ cậu đã khóc như thế nào, khẽ mà sâu thẳm; như thể bên trong bà đang vụn vỡ. “Bà nói là bà yêu anh.”

Mặt cậu nhăn nhúm khi nghe thấy thế. “Chúng ta sẽ làm gì nào?”

“Em không biết.”

Họ đứng đó một lúc lâu, nhìn nhau dăm dăm. Rồi, cuối cùng, cậu nói, “Anh phải đi đây.”

Cô gái gật đầu. Khi cậu hôn cô chúc ngủ ngon, cô cố hết sức để không bám chặt lấy cậu. Phải vận dụng toàn bộ ý chí mới có thể để cậu ra đi như thế.

LAUREN THẤY MẸ ĐANG NGỒI TRONG PHÒNG KHÁCH, TRÊN GHẾ SÔ PHA, hút một điếu thuốc. Trông mẹ bồn chồn, căng thẳng.

Mẹ đặt đồ uống xuống sàn nhà. “Nhẽ ra hôm nay mẹ định đi với con.”

“Vâng. Có chuyện gì xảy ra ạ?”

Mẹ lại với tay cầm lấy đồ uống. Tay mẹ run trông thấy. “Mẹ đi vào siêu thị nhỏ để mua thuốc lá. Trên đường về, mẹ gặp Neddie. Tiệm rượu Tide đã ở cửa. Mẹ nghĩ mình chỉ làm một cốc thôi. Mẹ cần một cốc để... con biết đấy... nhưng khi mẹ ngẩng lên thì lại đã quá muộn rồi.” Mẹ rít một hơi thuốc lá, nhìn Lauren sau màn sương xám. “Trông con tệ quá. Có lẽ con nên ngồi xuống đi. Con có muốn một viên aspirin không? Để mẹ lấy cho một viên.”

“Con ớn mà.”

“Mẹ xin lỗi nhé, Lauren,” mẹ nói dịu dàng.

Ít ra lần này Lauren có nghe thấy sự hối hận thực sự trong giọng nói của mẹ. “Không sao ạ.” Cô gái cúi xuống nhặt các vỏ hộp pizza và thuốc lá rỗng không vứt trên sàn. “Có vẻ như hôm qua mẹ và Jake đã tiệc tùng đáng kể.” Khi Lauren ngước lên, mẹ cô đang khóc. Biểu hiện đơn giản của cảm xúc ấy khiến cô gái ấm lòng.

Lauren đến bên mẹ, quỳ bên ghế sofa. “Con không sao đâu mẹ. Mẹ không cần phải khóc mà.”

“Ông ấy sắp bỏ mẹ đi rồi.”

“Cái gì ạ?”

“Cả đời mẹ chẳng ra gì cả. Và mẹ đang già đi đây.” Mẹ bỏ điều thuốc xuống và châm một điếu khác.

Đau hơn một cái tát. Ngay lúc này đây, trong ngày kinh khủng ngày, mẹ cô chỉ nghĩ đến bản thân mình. Lauren nuốt mạnh, dịch ra xa. Rất chậm rãi, cô gái quay trở lại với việc nhặt nhạnh trong căn hộ. Với mỗi hơi thở, cô gái cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt. “Con không làm đến cùng,” cô nói khẽ.

Mẹ cô ngước lên. Đôi mắt mẹ đỏ ngầu nhòe nhoẹt thuốc chai mi. “Cái gì hả?” mất một phút mẹ mới hiểu ý nghĩa những lời nói của Lauren. “Hãy bảo là con đang nói đùa đi.”

“Con không đùa.” Lauren cố gắng mạnh mẽ, nhưng cô cảm giác như mình đang tan nát. Nỗi đau trong tim cô còn mới mẻ và sắc bén quá. Dù cô biết điều đó là điên rồ - không thể - cô đã muốn mẹ mình mở rộng vòng tay lúc này, ôm lấy cô như chưa bao giờ ôm, và nói, *không sao, honey*. “Con không thể nào làm thế. Con là người phải trả giá cho lỗi lầm của mình, không phải...” Cô nhìn xuống bụng mình.

“Đứa bé,” mẹ lạnh lùng nói. “Con còn không dám nhắc đến từ đó.”

Lauren bước lên một bước. Cô cắn môi dưới và vắn vẹo hai bàn tay. “Con sợ mẹ ạ. Con nghĩ...”

“Con nên sợ thì hơn. Nhìn mẹ đây. Nhìn đây này.” Mẹ đứng dậy và khoát tay chỉ quanh gian phòng. “Con có muốn cuộc đời này không? Con có muốn học như điên vì thế? Con sẽ không thể vào đại học năm nay – con biết thế mà, đúng không? Và nếu con không đi học bây giờ, con sẽ không bao giờ đi nữa.” Mẹ túm lấy vai Lauren và lắc mạnh. “Con sẽ trở nên như mẹ. Sau tất cả những nỗ lực của con. Đó là điều con muốn à? Phải không?”

Lauren giằng thoát ra, lao đảo lùì lại. “Không ạ,” Cô gái lí nhí đáp lại.

Mẹ thở dài nặng nhọc. “Nếu con không có can đảm đi đến cùng với việc phá thai, vì Chúa hãy nói cho mẹ biết con nghĩ rằng con có thể giải quyết được chuyện cho con nuôi hay không? Hoặc tệ hơn nữa, việc làm mẹ? Ngày mai hãy quay lại bệnh viện. Lần này mẹ sẽ đi với con. Hãy cho chính mình một cơ hội trong đời.” Nổi tức giận có vẻ như đã rời khỏi mẹ sau đó. Mẹ hất tóc lên khỏi mắt Lauren, vén lọn tóc lên tai. Mẹ chưa từng dịu dàng đến thế bao giờ.

Được đối xử ân cần còn tệ hơn cả bị quát mắng. “Con không thể.”

Mẹ nhìn cô chăm chăm qua đôi mắt giàn dụa nước. “Con làm trái tim mẹ tan nát.”

“Đừng nói thế mẹ.”

“Thế mẹ còn biết nói gì? Con đã quyết định rồi. Được thôi. Mẹ đã cố gắng.”

Mẹ cúi xuống cầm lấy túi xách. “Mẹ cần uống gì đó.”

“Đừng đi. Con xin mẹ.”

Mẹ đi ra cửa. Giữa đường, bà ngoảnh lại.

Lauren đứng đó, khóc. Cô biết mắt cô chứa đựng lời khẩn cầu tuyệt vọng để mẹ ở lại.

Mẹ suýt nữa lại khóc. “Mẹ xin lỗi.” Rồi bỏ đi.

BUỔI SÁNG HÔM SAU, QUA MỘT ĐÊM KHÔNG NGỦ, LAUREN THỨC DẬY VÌ tiếng nhạc văng vẳng qua tường. Đó là đĩa CD của Bruce Springsteen.

Cô chậm chậm ngồi dậy, dụi đôi mắt sưng và đỏ vằn của mình.

Bữa tiệc của mẹ hẳn đã thâu đêm. Cô nghĩ cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Khi cô con gái mười bảy tuổi của ta bị đánh bầu, còn có thể làm gì khác hơn là tiệc tùng cơ chứ.

Thở dài, cô trèo ra khỏi giường và loạng choạng đi vào nhà tắm, ở đó cô tắm nước nóng thật lâu. Khi tắm xong, cô đứng trên mảnh khăn tắm sòn rách vẫn được sử dụng như thảm chùi chân và quan sát cơ thể trần trụi của mình trong gương.

Hai bầu ngực cô chắc chắn là to hơn. Có lẽ là cả nhũ hoa của cô cũng thế; cô không chắc lắm về chuyện đó, đó không phải là thứ đứng đầu danh sách cần để ý của cô.

Cô quay nghiêng người.

Bụng cô vẫn phẳng lì như thế. Chẳng có dấu hiệu gì chứng tỏ một cuộc sống mới đang lớn dần bên trong.

Cô quần khăn quanh người và quay trở về phòng ngủ của mình. Sau khi trải lại giường, cô mặc đồng phục học sinh – áo len đỏ cổ tròn, váy kẻ ô bằng dạ - tất trắng và giày buộc dây màu đen. Sau đó cô tắt đèn trong phòng và đi ra hành lang.

Cô dừng lại ở phòng khách, cau mày.

Có điều gì đó không bình thường.

Chiếc gạt tàn trên bàn nước trống rỗng. Không có những chiếc cốc thủy tinh uống dờ trên bộ bếp. Chiếc khăn choàng len màu tím vẫn trải trên lưng ghế sofa đã biến mất.

Biến mất.

Không đời nào. Thậm chí mẹ sẽ không...

Cô gái nghe có tiếng máy nổ bên ngoài; đó là tiếng gầm không thể lẫn của chiếc xe mô tô Harley Davison.

Lauren chạy vội ra cửa sổ và vén chiếc rèm tối tàn sang một bên.

Trên đường phố dưới kia, mẹ ngồi sau Jake trên chiếc xe máy. Mẹ ngược lên nhìn Lauren.

Lauren dùng đầu ngón tay vẽ lên cửa sổ “Không.”

Chậm chạp, như thể cử động làm mẹ đau, mẹ vẫy tay chào tạm biệt.
Chiếc xe máy lao xuống phố, rẽ ở góc đường và biến khỏi tầm mắt.
Lauren đứng đó thật lâu, nhìn xuống đường phố không người, đợi họ quay trở lại.

Cuối cùng khi cô quay lại, Lauren nhìn thấy một tin nhắn để trên bàn nước.

Lúc ấy thì cô biết.

Cô cầm tờ giấy lên, mở nó ra. Chỉ có một từ duy nhất được viết hoa, bằng mực xanh lam.

Nó đó, toàn bộ mối quan hệ mẹ - con này gói gọn trong một từ.

Xin lỗi .

Và Boss tiếp tục hát: *Bé ơi, chúng ta được sinh ra để chạy...*

CHƯƠNG 21

Angie quay số điện thoại nhà riêng của Lauren đến lần thứ ba.

“Vẫn không trả lời à?” Mẹ đi ra khỏi nhà bếp và hỏi.

Angie đi đến chỗ cửa sổ và nhìn ra ngoài. “Không. Con bé không bao giờ bỏ việc như thế. Con lo lắng.”

“Con gái ở tuổi đó đôi khi cũng có vấn đề mà. Nghỉ một buổi làm. Thì đã sao? Có lẽ nó đang đi chơi và uống bia với bạn trai.”

“Mẹ chẳng an ủi con được mấy đâu, mẹ.”

Mẹ tiến đến bên cô. “Mai nó sẽ đi làm thôi. Rồi con xem. Sao không về nhà với mẹ đi. Mình sẽ uống ít rượu vang.”

“Con xin lỗi mẹ nhé. Con muốn đi mua cây thông Giáng sinh.” Angie tựa vào người mẹ. “Thực ra là, con định về sớm, nếu không có vấn đề gì.”

“Bố... sẽ rất vui được thấy ngôi nhà của mình lại được trang hoàng.”

Angie nghe có tiếng nước nở trong giọng nói của mẹ và cô đã hiểu. Mẹ đang đối mặt với một lễ Giáng sinh không có bố ở bên. Cô vòng tay quanh vòng eo bé xiu của mẹ và kéo bà lại gần. “Để con nói mẹ nghe. Thứ tư này mình sẽ dành trọn một ngày nhé. Chúng ta sẽ đi mua sắm và ăn trưa, rồi về nhà và trang trí cây thông. Mẹ có thể dạy con làm món tortellini [38*](#).”

“Tortellini đối với con quá khó. Chúng ta sẽ bắt đầu từ từ thôi. Có lẽ là ít tapenade [39*](#) đã. Con biết dùng máy xay, nhỉ?”

“Mẹ thật vui tính.”

Nụ cười của mẹ dịu xuống. “Cám ơn con.” Bà đáp.

Họ đứng đó thêm một lúc nữa, ôm lấy nhau và nhìn ra ngoài trời đêm. Cuối cùng Angie tạm biệt mẹ, cầm lấy áo khoác và rời khỏi nhà hàng.

Quảng trường thị trấn trông giống như một tổ ong lớn đang hoạt động trong đêm giá lạnh và đầy mây này. Nhiều người khách du lịch cứng đầu đang lượn đi lượn lại, ố á ngấm nhìn hàng ngàn bóng đèn sáng trắng được giăng khắp thị trấn. Ở cuối phố có một nhóm hát đồng ca mặc đồng phục nhung xanh và đỏ kiểu Victoria, đang hát bài “Silent Night.” Lại thêm vài người khách du lịch và vài người dân địa phương đứng vây quanh, lắng nghe. Có thể nhận ra ai là dân thị trấn bởi họ không xách túi mua hàng. Một chiếc xe ngựa kéo chạy lóc cóc trên con phố lát gạch, chuông trên cổ ngựa ngân nga. Lễ thả đèn đầu tiên năm nay đã thực sự thành công; thứ Bảy tuần tới chắc lễ hội sẽ còn lớn hơn nữa. Khách du lịch sẽ kéo đến bằng từng đoàn xe buýt; dân thị trấn sẽ cẩn thận rằng thị trấn của họ đã trở thành công viên Disney và họ sẽ cố gắng tránh càng xa càng tốt. Nhà hàng sẽ chật kín khách trong cả tuần.

Khi cô đi đến chỗ các quầy bán đồ Giáng sinh, trời bắt đầu có tuyết. Cô lật mũ đội lên đầu và vội vã đi qua phố, chui vào trong cửa hàng.

Đó là xứ sở Giáng Sinh Thần Tiên, với cây cối và đồ trang trí ở khắp mọi nơi. Angie dừng lại. Ngay trước mặt cô là một cây thông mảnh dẻ, kiêu hãnh được trang trí với gam màu ánh vàng và bạc. Mỗi vật trang trí đều đặc biệt một cách kinh ngạc. Những thiên thần, ông già Noel và những quả châu thủy tinh nhiều màu.

Nó gợi cô nhớ đến bộ sưu tập mà Conlan đã sưu tập giúp cô, nhiều năm về trước, bằng một vật trang trí nhỏ nhắn từ Hà Lan ghi dòng chữ: Giáng sinh đầu tiên của chúng ta. Các năm về sau, năm nào anh cũng tặng cô thêm một vật trang trí mới.

“Chào, Angie,” có tiếng một phụ nữ du dương.

Angie ngược lên, lau mắt, đúng lúc người chủ cửa hàng, bà Tillie, bước ra từ sau quầy tính tiền. Bà mặc bộ váy đỏ của bà tiên Giáng sinh đã cũ từ thời Angie còn là một đứa trẻ.

“Bác nghe nói cháu đã làm khuấy động mọi thứ ở DeSaria’s” Tillie nói. “Nghe đồn là mẹ cháu tự hào lắm, bà ấy sắp sửa vỡ òa đến nơi.”

Angie cố gắng mỉm cười. Cuộc sống ở West End luôn như vậy đấy. Chẳng có chuyện gì là không thể theo dõi được – đặc biệt nếu đó là chuyện của người đương. “Chắc chắn là mẹ cháu rất thích thú với mấy món ăn mới,”

“Ai mà nghĩ thế cơ chứ? Tốt nhất là bác cũng nên tới đó xem sao. Có thể là sau kỳ nghỉ lễ. Nào. Bác có thể giúp cháu tìm gì nào?”

Angie nhìn quanh. “Cháu cần một ít đồ trang trí mới.”

Bà Tillie gật đầu. “Bác nghe nói cháu đã ly dị. Bác lấy làm tiếc.”

“Cám ơn bác.”

“Bác nói cháu nghe này. Mười phút nữa cháu quay lại đây. Bác sẽ có đủ đồ để trang trí một cây thông hoàn chỉnh cho cháu. Với giá gốc.”

“Ồ, cháu không thể...”

“Đổi lại cháu có thể tặng bác một bữa tối ở nhà hàng.”

Angie gật đầu. Bố cô cũng đã từng kinh doanh kiểu này ở West End. “Cháu sẽ đi mua cây và quay lại ngay ạ.”

Một tiếng sau, Angie quay trở về nhà với một cây thông buộc trên nóc xe, một hộp đồ trang trí trên ghế sau. Cô mất thời gian lâu hơn để về nhà; các con đường đều đóng băng và trơn trượt. Bản nhạc “Jingle Bell Rock” vang lên trong loa, làm cô hưng phấn.

Thực lòng mà nói, cô cần được dục vào tâm trạng hưng phấn. Ý nghĩ về việc cô tự đi chọn cây thông, tự dựng cây thông, tự trang trí và tự thưởng thức, khiến cô cảm thấy khá là rầu lòng.

Cô đỗ xe đằng trước nhà và tắt máy. Cô đứng bên cây thông, ngắm nhìn nó chăm chú trong khi tuyết rơi lên má cô phơn phớt như những nụ hôn.

Trông cây thông có vẻ lớn hơn khi cô thấy nó trong cửa hàng.

Ồ, thì đã sao.

Cô lấy đôi găng cũ của bố trong ga ra và chuẩn bị tháo dỡ cây thông. Cho tới lúc xong xuôi, cô đã ngã hai lần, bị một cành cây va vào mũi, rõ ràng là để báo thù và một vết xước trên lớp sơn xe.

Cô nắm chặt thân cây để bê vào nhà, từng bước một. Khi cô gần tới cửa thì một chiếc xe tiến đến lối vào nhà.

Ánh đèn pha chiếu vào cô, tuyết rơi lười biếng trên những tia sáng của đèn.

Cô đặt cây thông xuống và đứng thẳng người lên. Đó là Mira. Chị đến để giúp cô.

Chị em gái.

“Chào chị,” Angie nói, nheo mắt vì ánh đèn quá sáng. “Chị làm em lóa cả mắt rồi đấy.”

Ánh đèn không tắt đi. Thay vào đó, cửa phía ghế lái bật mở. Giọng ca của Mick Jagger rung lên trong đêm. Ai đó bước ra khỏi xe.

“Mira?” Angie nhú mào, lùi lại. Bỗng dưng cô nhận ra cô đang ở một nơi hiu quạnh đến nhường nào...

Ai đó tiến về phía cô, đôi boot di chuyển không tiếng động trên nền tuyết mới.

Khi nhìn thấy mặt người đó, Angie thốt lên. “Conlan.”

Anh tiến lại gần hơn, gần đến độ cô có thể cảm thấy hơi thở ấm áp của anh trên mặt mình. “Chào em, Angie.”

Cô chẳng biết phải nói gì với anh. Từ nhiều năm trước, chuyện trò luôn nổ như ngô rang ^{40*} giữa họ. Gần đây, dòng chảy ấy đã trở nên cạn khô. Cô nhớ lại những lời của Diane.

Hai lần chị đã bước vào văn phòng của cậu ấy và thấy cậu ấy đang khóc

.

Khi còn là vợ, và ta đã bỏ qua điều như thế, thì sau đó ta có thể nói được gì?

“Rất vui được gặp anh...”

“Một đêm rất đẹp...”

Hai người cùng cất tiếng nói một lúc, rồi cười ngượng ngịu và lại im lặng. Cô đợi anh nói nhưng anh không làm thế. “Em đang chuẩn bị dựng cây thông.”

“Anh có thấy.”

“Năm nay anh có dựng cây thông không?”

“Không.”

Về mặt anh khi nói điều đó, thật buồn, cô ước gì cô đã không hỏi thế. “Em đoán là anh không muốn giúp em mang cây vào trong nhà đâu nhỉ?”

“Anh nghĩ anh thích đứng nhìn em đánh vật với cái cây hơn.”

“Anh cao gần mét chín; em chưa đến mét bảy. Anh mang cây vào nhà đi.”

Anh cười vang, rồi cúi xuống và nâng cái cây lên.

Cô chạy trước để mở cửa cho anh.

Họ cùng nhau dựng cây thông vào chân đế.

“Sang trái một chút,” cô nói, đẩy cây thông thẳng lên hơn.

Anh càu nhàu và lại chúi xuống dưới cái cây.

Cô cố gắng chống trả nỗi buồn chợt đến. Ký ức ào ạt ùa về. Ngay khi cây thông đã đứng thẳng và khóa chặt vào chân đế, cô nói, “Em sẽ lấy cho chúng ta ít rượu vang,” và chạy vào trong bếp.

Khi vừa rời phòng khách, cô vội vã thở hắt ra.

Chỉ nhìn thấy anh thôi cũng khiến cô đau lòng.

Cô rót hai ly rượu vang đỏ - loại rượu anh ưa thích - và quay trở lại phòng khách. Anh đang đứng bên lò sưởi, nhìn cô đăm đăm. Trong chiếc áo len đen và chiếc quần Levis bạc màu, mái tóc đen dài đã đến lúc phải cắt, trông anh như một ngôi sao nhạc rock đang già đi chứ không giống như một nhà báo ưu tú.

“VẬY LÀ,” anh nói sau khi cô đã đưa cho anh rượu và ngồi xuống ghế sofa. “Anh có thể nói với em rằng anh đi qua đây để theo một bài viết và chỉ ghé vào thôi.”

“Em cũng có thể nói với anh rằng em không quan tâm vì sao anh đến đây mà.”

Họ ngồi đối diện nhau trong phòng, khởi đầu câu chuyện một cách thận trọng, không nói về điều gì. Angie sắp sửa uống hết ly rượu thứ ba thì

Conlan mới nhắc tới câu hỏi quan trọng.

“Vì sao em đến tòa soạn của anh?”

Có nhiều cách để trả lời câu hỏi đó. Vấn đề là ở chỗ: Cô muốn đi xa đến đâu trên bãi đá ngầm? Đã nhiều năm cô chỉ nói với Conlan nửa sự thật. Cô bắt đầu như thế để bảo vệ anh khỏi những tin xấu, nhưng sự lừa dối giống như một con đường đóng băng quần cho ta mệt lử. Cuối cùng thì cô muốn bảo vệ chính mình. Trái tim cô càng tan nát bao nhiêu thì cô càng thu mình lại bấy nhiêu. Cho tới một ngày, cô nhận ra mình chỉ có một mình. “Em nhớ anh,” rốt cuộc cô đáp.

“Nói như vậy có nghĩa gì?”

“Anh có nhớ em không?”

“Anh không thể tin là em lại hỏi anh điều đó.”

Cô đứng lên, tiến về phía anh. “Anh có nhớ em không?”

Cô quỳ xuống trước mặt anh. Khuôn mặt họ gần nhau đến mức cô có thể nhìn thấy chính mình trong mắt anh. Cô đã quên mất cảm giác ấy, được nhìn thấy bản thân mình trong anh. “Nó làm em phát điên lên,” cô nói, nhắc lại những lời cô đã nói với anh trong phòng trẻ con mấy tháng trước.

“Và giờ đây em tỉnh táo chứ?”

Cô cảm thấy hơi thở của anh trên môi mình; nó mang về biết bao kỷ niệm. “*Tỉnh táo* là một từ người lớn thường dùng. Nhưng chắc chắn em còn hơn thế. Quan trọng nhất là, em đã chấp nhận điều đó.”

“Em làm anh sợ đấy, Angie.” Anh khẽ nói.

“Tại sao?”

“Em đã làm tim anh tan nát.”

Cô cúi thêm một chút nữa về phía anh. “Đừng sợ,” cô thì thầm, ôm lấy anh.

CHƯƠNG 22

Angie đã quên cảm giác như thế nào khi hôn thực sự. Nó khiến cô thấy mình trẻ lại; còn hơn cả trẻ nữa, thực sự, bởi vì không có sự căng thẳng, lo sợ hay tuyệt vọng của tuổi trẻ. Đơn thuần chỉ là cảm xúc chảy trong cô, như một luồng điện, làm cô cảm thấy mình sống lại. Một tiếng rên khẽ thoát ra khỏi môi cô, biến mất.

Conlan đẩy cô ra.

Cô chớp mắt nhìn anh, cảm thấy sự khát khao gần tới ngưỡng đau. “Con?”

Anh cũng cảm thấy thế. Cô có thể nhìn thấy bóng tối trong mắt anh, sự căng cứng quanh miệng anh. Trong khoảnh khắc đó, anh đã đánh mất mình, giờ anh đang cố leo trở lại vùng đất an toàn hơn. “Anh đã yêu em,” anh nói.

Nếu như còn có tấm mạng nào phủ lên những ký ức của cô, thì thời quá khứ của câu nói đó cũng mở tung nó ra. Chỉ với mấy từ đó, anh đã bộc lộ toàn bộ tâm can và mọi điều trọng yếu.

Cô túm lấy tay anh. Anh lưỡng lự, cố gắng rút ra. Cô không để anh làm thế. Trong mắt anh, cô nhìn thấy sự không chắc chắn và sợ hãi. Và cả một thoáng hy vọng nữa, nên cô chớp lấy.

“Nói chuyện với em đi,” cô nói, biết rằng anh đã học cách *không* nói chuyện với cô. Trong những tháng sau khi Sophia mất đi, cô đã trở nên quá nhạy cảm và anh đã học cách giữ cô trong yên lặng. Giờ đây anh sợ phải

quan tâm đến cô, sợ sự mong manh của cô sẽ trở về, như một đợt thủy triều và nhấn chìm họ.

“Giờ thì có gì khác?”

“Ý anh muốn nói gì?”

“Tình yêu của chúng ta không đủ cho em.”

“Em đã thay đổi.”

“Bỗng dưng, sau tám năm bị ám ảnh, em thay đổi, hả?”

“Bỗng dưng ư?” Cô lùi lại. “Trong năm qua, em đã mất bố, mất con, và mất chồng. Anh thực sự nghĩ em đi qua tất cả những chuyện ấy và không thay đổi sao? Nhưng trên hết, Con, điều cào xé em và làm em thức giấc giữa đêm chính là anh. Bố và Sophia... số phận đưa họ đi. Anh...” Giọng cô chùng xuống. “Em đã bỏ lại anh. Phải mất nhiều thời gian em mới nhận ra điều đó. Em đã không ở đó bên anh. Không phải như cách anh vẫn luôn ở bên em, và sống với điều đó thật khó làm sao. Cho nên, bỗng dưng thay đổi ư? Em không nghĩ thế đâu.”

“Anh biết em đã đau đớn đến thế nào.”

“Và em đã để cho điều ấy trở thành quan trọng nhất.” Cô lại chạm vào khuôn mặt anh, dịu dàng. “Nhưng, anh cũng đau đớn chứ.”

“Đúng vậy.” Anh chỉ nói có thế.

Họ nhìn nhau trong lặng thinh. Angie còn biết nói gì nữa.

“Làm tình với em đi,” cô nói, ngạc nhiên với chính mình. Sự tuyệt vọng thể hiện rõ trong giọng nói của cô. Cô chẳng quan tâm. Rượu vang đã khiến cô bạo dạn.

Tiếng cười của anh run rẩy và gượng gạo. “Đâu có giản đơn như vậy.”

“Tại sao không? Cả đời chúng ta, mình đã tuân thủ luật lệ. Trường đại học. Đám cưới ở nhà thờ. Sự nghiệp. Những đứa con.” Cô dừng lại. “Chính vì thế mà ta mắc kẹt. Rốt cuộc chúng ta trở thành những con thú ở Kalahari bị kẹt lại trong bùn và chết.” Cô ngả vào anh, thật gần để anh có thể hôn cô nếu muốn. “Nhưng giờ đâu còn một sơ đồ cho mình nữa. Chẳng còn con

đường đúng đắn nào. Chúng ta chỉ là hai người đã sống qua thời điểm khó khăn và bước đến một nơi mới. Đưa em vào giường đi,” cô nói dịu dàng.

Anh chửi thề. Có sự tức giận, hoặc khuất phục, trong giọng anh.

Cô bám vào điều đó. “Làm ơn. Yêu em đi.”

Anh rên lên và ôm lấy cô, thì thầm. “Chết tiệt,” rồi môi anh đậu xuống môi cô.

SÁNG HÔM SAU, ANGIE THỨC DẬY TRONG NHỊP ĐIỀU QUEN THUỘC CỦA MƯA gõ trên mái nhà và trượt xuống những ô kính cửa sổ.

Hai tay Conlan ôm vòng quanh cô, giữ cô thật gần thậm chí trong giấc ngủ. Cô dựa vào lòng anh, thích thú được cảm nhận anh qua làn da mình. Hơi thở chậm và đều của anh buồn buồn sau gáy cô.

Họ đã ngủ ở tư thế này trong suốt cuộc hôn nhân của họ. Cô đã từng quên điều ấy đã khiến cô cảm thấy an toàn đến nhường nào.

Cô nhẹ nhàng nhích ra xa anh đủ để có thể xoay người. Cô cần được nhìn thấy anh...

Cô chạm vào má anh, vuốt dọc theo những nếp nhăn mà đau khổ đã để lại trên đó. Chúng tương ứng với những nếp nhăn của chính cô; mỗi nếp nhăn là đọng lại của những gì họ đã sống, những thứ họ đã đạt được hay đánh mất. Sớm hay muộn, tất cả chúng sẽ cư trú trên mặt bạn. Nhưng người đàn ông trẻ tuổi cũng vẫn còn đó; người đàn ông cô đã yêu. Cô nhìn thấy chàng trai trẻ tuổi ấy trên đường nét của gò má, đôi môi, làn tóc còn chưa ngả bạc và cần được cắt tỉa.

Anh mở mắt.

“Chào buổi sáng,” cô nói, ngạc nhiên bởi giọng nói khàn khàn của mình.

Tình yêu, cô nghĩ; đã chạm tới mọi ngóc ngách của người phụ nữ, thậm chí cả giọng nói của cô trong buổi sáng mùa đông.

“Chào em.” Anh hôn cô dịu dàng rồi lùi lại. “Giờ thì sao nào?”

Cô không thể không mỉm cười. Đúng là Conlan mà. Cái lý thuyết chúng-ta-chẳng-còn-sơ-đồ-đường-di-nữa, không sử dụng được cho người đàn ông sống bằng nghề tìm lời giải đáp. Cô đã biết câu trả lời của

cô. Cô biết từ giây phút cô nhìn thấy anh ở nhà hát ở Seattle, và có thể là từ trước đó nữa.

Nhưng họ đã một lần thất bại, và sự thất bại đó để lại vết hằn trong họ, làm họ bị tổn thương. “Em đoán là mình cứ để xem chuyện gì sẽ đến,” cô nói.

“Chúng ta chẳng bao giờ giỏi làm việc đó. Em biết chúng ta mà. Những nhà lập kế hoạch.”

Chúng ta.

Bây giờ thì như vậy là đủ. Nhiều hơn những gì cô đã có hôm qua.

“Lần này chúng ta sẽ phải khác, đúng không?” cô nói.

“Em đã thay đổi.”

“Mất mát đã khiến người phụ nữ trở nên như vậy đó.”

Anh thở dài khi nhắc đến mất mát của họ, và cô ước gì mình có thể rút lại những lời nói ấy. Nhưng làm sao có thể rút lại được tháng năm? Đã có thời, tình yêu của họ biểu thị bằng hy vọng, niềm vui và sự đam mê. Thời ấy họ đều còn trẻ, còn tràn đầy niềm tin. Liệu hai con người trưởng thành còn có bao giờ thực sự tìm được lối quay về với điều ấy hay không?

“Anh phải đến chỗ làm vào buổi trưa.”

“Báo ốm đi. Chúng ta có thể...”

“Không.” Anh lùi ra xa cô và xuống khỏi giường. Anh đứng đó, trần truồng, nhìn cô qua đôi mắt kín như bưng. “Trên giường chúng mình luôn luôn ổn, Angie ạ. Đó chưa bao giờ là vấn đề.” Anh thở dài, và âm thanh ấy là lời nhắc về tất cả những chuyện không hay đã xảy ra giữa họ; anh cúi xuống nhặt quần áo.

Trong khi anh mặc quần áo, cô cố gắng nghĩ ra điều gì để nói và ngăn anh ra đi. Nhưng những lời duy nhất hiện lên trong cô là: *Hai lần chị bước vào văn phòng của cậu ấy và thấy cậu ấy đang khóc.*

Cô đã khiến trái tim anh tan nát. Cô còn có thể nói ra điều gì có ý nghĩa với anh nữa? Lời nói thật là hư vô; ở đó rồi lại thoảng đi trong hơi thở.

“Hãy quay trở lại,” cuối cùng cô nói khi anh đi về phía cửa. “Một lúc nào đó. Khi anh sẵn sàng.”

Anh dừng lại, quay nhìn cô. “Anh nghĩ là anh không thể. Tạm biệt em, Angie.”

Và rồi anh ra đi.

...

Ở CHỖ LÀM ANGIE RẤT LỖ ĐĂNG. MẸ ĐỂ Ý ĐẾN CÁCH CƯ XỬ CỦA CÔ VÀ HƠN một lần nhận xét về điều đó, nhưng Angie biết rằng không nói gì là tốt hơn cả. Một tin tàm phào hay ho kiểu *con đã ngủ với Conlan* sẽ thiêu đốt cả nhà. Cô không muốn nghe mười sáu lời khuyên khác nhau về những chuyện đã xảy ra, và quan trọng hơn cả, nỗi lo sợ của họ sẽ làm hỏng nó. Cô muốn bám lấy hy vọng rằng sớm hay muộn, anh cũng sẽ quay trở lại căn nhà nhỏ với cô.

Thay vào đó, cô tập trung vào những nỗi lo cấp thiết hơn. Ví dụ như việc Lauren lại vắng mặt thêm một buổi nữa mà chẳng buồn gọi điện báo. Angie đã để lại vài tin nhắn, nhưng không hề được hồi đáp.

“Angela.”

Cô nhận ra mẹ đang nói chuyện với mình và đặt điện thoại xuống. “Gì hả mẹ?”

“Con còn định đứng đó đến bao giờ, nhìn chăm chăm vào cái điện thoại? Chúng ta có khách hàng đang chờ đợi kia.”

“Con sợ rằng cô bé gặp vấn đề rồi. Ai đó cần phải giúp Lauren.”

“Con bé có mẹ mà.”

“Nhưng đôi khi bọn thiếu niên không nói với bố mẹ chúng mọi điều. Nhỡ đâu con bé cảm thấy cô độc?”

Mẹ thở dài. “Rồi con sẽ giải cứu nó. Nhưng con hãy cẩn thận nhé, Angie.”

Đó là một lời khuyên chính xác. Là lẽ thường tình. Nó đã khiến Angie tránh xa căn hộ của Lauren hai ngày nay. Dầu vậy, mỗi ngày sự lo lắng lại tăng thêm, và Angie bắt đầu có linh cảm xấu.

“Ngày mai,” cô nói chắc nịch.

MỖI NGÀY VIỆC THÍCH NGHI VỚI THẾ GIỚI BÌNH THƯỜNG CỦA TRƯỜNG trung học lại thêm khó khăn hơn. Lauren cảm thấy như một người ngoài hành tinh, rơi tõm xuống trái đất này mà không có kỹ năng nào có thể cho phép cô sống sót. Cô không thể tập trung vào các tiết học, không thể duy trì các cuộc chuyện trò, không thể ăn mà không nôn ọe. Đứa bé... đứa bé... đứa bé... không ngừng lướt qua trong óc cô.

Cô không còn thuộc về nơi này nữa. Mỗi phút giây đều giống như một lời nói dối. Cô chờ đợi tin tức được truyền đi và những lời đồn đại bắt đầu.

Đây là Lauren Ribido

Cô bé tội nghiệp

Có thai

Tan nát

Cô không biết bạn bè sẽ đoàn kết quanh cô hay bỏ rơi cô, và sự thật thì cô cũng không biết mình có quan tâm đến chuyện đó không. Cô chẳng còn có điểm gì chung với họ nữa. Ai mà quan tâm đến cuộc thi tìm hiểu về môn lượng giác hay cảnh tượng do Robin và Chris tạo ra ở buổi dạ hội? Những điều ấy có vẻ thật trẻ con, và mặc dầu Lauren cảm thấy đang mắc kẹt giữa vùng xám, ranh giới giữa một người đàn bà và một đứa trẻ, cô biết rằng cô không bao giờ còn có thể thực sự trẻ trung được nữa.

Thậm chí cả David cũng đối xử với cô khác đi. Cậu vẫn yêu cô; ờn Chúa: cô biết chắc điều đó. Nhưng đôi khi cô cảm thấy cậu lùi xa khỏi cô, ra đứng riêng một chỗ và suy nghĩ, và cô biết rằng trong những lúc bỏ đi ấy, cậu đang lặng ngẫm tất cả những gì cậu đã phải trả giá cho tình yêu của họ.

David sẽ làm điều cần phải làm. Dù đó là cái quái gì chẳng nữa. Nhưng cậu sẽ phải trả giá bằng trường Stanford và tất cả những ưu thế mà một trường đại học như vậy sẽ mang lại. Quan trọng hơn cả, cậu sẽ phải trả giá bằng tuổi trẻ của mình. Cũng là cái giá mà cô đã trả.

“Lauren?”

Cô ngẩng lên, ngạc nhiên nhận thấy mình đang gục đầu xuống. Cô không định làm thế. Giờ thì thầy Knightsbridge, đang đứng bên bàn của cô và nhìn xuống cô.

“Tôi có làm phiền em không, Lauren?”

Tiếng cười vang lên trong lớp học.

Cô ngồi thẳng dậy. “Không ạ, thưa thầy.”

“Tốt lắm.” Thầy giáo đưa cho cô một mẫu giấy màu hồng. “Cô Detlas muốn gặp em ở văn phòng của cô ấy.”

Lauren cau mày. “Tại sao ạ?”

“Tôi không biết, nhưng bây giờ đang là mùa tuyển sinh đại học và cô ấy là tham vấn viên cấp cao.”

Lauren chắc chắn chưa thể nhận được phúc đáp đơn xin nhập học đâu, nhưng có thể cô đã quên điền vào mục nào đó hoặc gửi phong bì nhầm địa chỉ. Giờ thì còn có nghĩa lý gì đâu.

Cô nhặt nhanh giấy tờ và sách vở, cho hết vào cặp sách, và đi qua sân trường để tới chỗ văn phòng. Trời bên ngoài lạnh ngắt. Một lớp tuyết mỏng phủ lên sân bóng và hào nước.

Lạ thay, trong văn phòng có vẻ cũng lạnh nót. Mary, thư ký nhà trường, gần như không rời mắt khỏi công việc khi Lauren bước vào và Jan, y tá nhà trường, nhìn đi chỗ khác quá nhanh đến mức có thể gọi là thô lỗ.

Lauren đi dọc hành lang dán đầy quảng cáo và các loại phiếu của các trường đại học, các trại hè, và các công việc mùa hè. Trước văn phòng của cô Detlas, cô dừng lại, hít một hơi sâu và gõ cửa.

“Vào đi.”

Lauren mở cửa. “Xin chào, cô D.” Cô gái nói, cố gắng không làm ra vẻ căng thẳng.

“Lauren. Ngồi xuống đi em.”

Không có những câu bông đùa thường lệ và không có nụ cười nào.

Chuyện sẽ tồi tệ đây.

“Tôi đã nói chuyện với David sáng nay. Cậu ấy nói đang suy nghĩ về việc từ chối Stanford. Cậu ấy nói – tôi nhắc lại nguyên văn – có diễn biến đột xuất. Em có biết diễn biến đột xuất đó không?”

Lauren nuốt mạnh. “Em tin chắc là David sẽ không từ bỏ Stanford đâu ạ. Làm sao có thể thế được?”

“Đúng thế, làm sao có thể được.” Cô Detlas gõ gõ cây bút lên bàn trong khi nhìn Lauren. “Tất nhiên là tôi thấy lo lắng. Gia đình Haynes là một gia đình quan trọng ở trường này.”

“Tất nhiên ạ.”

“Vậy nên tôi đã gọi cho Anita.”

Lauren thở dài nặng nề.

“Bà ấy không nói gì với tôi hết, nhưng tôi có thể thấy là bà ấy rất thất vọng. Vậy là tôi bảo huấn luyện viên Tripp đến phòng để đồ của nam sinh. Em cũng biết David và cậu ta thân nhau thế nào.”

“Vâng, thưa cô.”

“Vậy là em đang có thai.”

Lauren nhắm mắt lại và rửa thầm. David đã hứa sẽ không nói cho ai hay. Đến cuối ngày hôm nay, tin này sẽ lộ ra, nếu như nó còn chưa lộ. Từ giờ trở đi, đi đến đâu, cô cũng sẽ là chủ đề bàn tán, chỉ trở và thì thầm.

Dừng một lúc lâu, rồi cô Detlas nói, “Tôi rất lấy làm tiếc Lauren. Nhiều hơn em tưởng.”

“Em phải làm gì bây giờ ạ?”

Bà Detlas lắc đầu. “Tôi không thể nói cho em biết được. Tôi có thể nói để em biết rằng không có nữ sinh mang thai nào từng tốt nghiệp ở Fircrest. Phụ huynh thường phản đối ngay khi biết tin.”

“Giống như trường hợp của Evie Cochran ạ?”

“Đúng thế. Evie cố gắng ở lại, nhưng cuối cùng thì quá khó khăn. Tôi tin là cô ấy đang ở chỗ người bác ở Lynden.”

“Em không có họ hàng nào cả.”

Tham vấn viên không hề lắng nghe. Cô ta mở một chiếc phong bì màu nâu, đọc nội dung. Rồi cô ta đóng hồ sơ lại. “Tôi đã nói chuyện với thầy hiệu trưởng ở West End High. Em có thể học nốt học kỳ ở đó và tốt nghiệp vào tháng Một.”

“Em không hiểu.”

“Em học ở đây vì có học bổng, Lauren ạ. Học bổng có thể bị cắt bất kỳ lúc nào, vì bất kỳ lý do gì. Và chắc chắn em đã cho chúng tôi một lý do. Chúng tôi trông đợi ở em một vai trò gương mẫu. Trong những tháng tới thì điều đó không còn đúng nữa phải không nào? Chúng tôi nghĩ là sẽ tốt cho tất cả mọi người nếu như em tốt nghiệp ở trường West End High.”

“Chỉ còn sáu tuần nữa là hết học kỳ. Em có thể chịu đựng được mọi lời xì xào. Xin cô làm ơn. Em muốn tốt nghiệp trường Fircrest.”

“Tôi nghĩ em sẽ thấy chuyện đó không... dễ chịu đâu. Bọn con gái có thể rất tàn nhẫn với nhau đấy.”

Lauren biết thế chứ. Trước kia, trước Dự án Không lập dị nữa, khi trông cô khác thường, ăn nói ấp úng và sống ở khu phố rác rưởi của thị trấn, chẳng có ai muốn làm bạn với cô cả. Với sự ngây thơ của mình, cô nghĩ rằng mình đã thay đổi tất cả khi biến bản thân thành một cô gái phù hợp. Giờ thì cô nhìn thấy sự thật đớn đau. Đó chỉ là lớp véc ni, một lớp mỏng, trong suốt phủ bên trên con người thực sự của cô. Cô gái thực sự đã lộ rõ ra rồi.

Cô gái muốn tức giận, muốn tiếp cận được khát vọng và quyết tâm đã đưa cô qua cánh cổng trường Fircrest, nhưng tất cả những điều ấy sao có vẻ thật xa vời.

Và cô cảm thấy lạnh.

Làm sao cô có thể tranh luận với chuyện hình ảnh gương mẫu? Cô là một nữ sinh mang thai trong một trường trung học tư Thiên Chúa giáo. Nếu như cô có mang lại cảm giác cho ai lúc này thì đó là sự cảnh giác.

Cẩn thận hoặc con sẽ kết thúc như Lauren Ribido đấy.

“Hãy đến West End,” cô Detlas nói nhẹ nhàng. “Hãy học cho hết học kỳ và tốt nghiệp sớm. Ông Chúa em đã học đủ số môn.”

Em thuộc về chỗ đó . Lauren có thể nghe thấy những từ đó rành rọt như thể nó được nói thành tiếng vậy.

Nhưng đó lại là một lời nói dối khác.

Sự thật là cô chẳng thuộc về bất kỳ nơi nào.

LAUREN QUAY TRỞ LẠI LỚP HỌC VÀ NHẬP VÀO GUỒNG QUAY CỦA TRƯỜNG trung học. Cô ghi chép và điền vào thời khóa biểu hàng ngày các bài tập, nói chuyện với bạn học. Một hoặc hai lần, cô thậm chí còn mỉm cười, nhưng bên trong, cô thấy mình lạnh lẽo. Một sự tức giận lạ lẫm đang lan ra trong máu cô.

David đã hứa sẽ giữ bí mật. Cậu biết – họ biết – sớm hay muộn, chuyện sẽ vỡ lở, dĩ nhiên, nhưng chưa phải ngay lập tức. Cô chưa sẵn sàng đối diện với các câu hỏi và lời xì xầm.

Đến trưa, thì không còn là cảm tức giận nữa. Cô cúi tiết. Cô lờ các bạn của họ đi và sải bước nhanh qua sân trường để đến phòng tập tạ. David đang ở đó với hội bạn chơi bóng đá. Giữa những quả tạ nặng cồng kềnh và những nỗ lực điên cuồng, họ chuyển trò và cười nói.

Khi cô bước vào phòng, tất cả đột nhiên im lặng.

Chết tiệt, David .

Cô cảm thấy má mình nóng bừng. “Xin chào,” cô cố gắng nói bình thường, như thể cô chỉ là một nữ sinh trung học nào khác chứ không phải là cô gái đã bị hủy hoại.

David chậm rãi ngồi dậy. Cái lối cậu nhìn cô khiến cô cảm thấy khó thở. “Tạm biệt các cậu.”

Không ai đáp lời.

Trong lặng thinh, David và cô đi qua sân trường và tiến đến chỗ sân bóng. Đó là một ngày trời lạnh và khô, trên cỏ phủ một lớp băng lóng lánh. Trong không khí thoảng mùi hương táo.

“Sao anh có thể làm như thế?” Cuối cùng cô hỏi. Giọng cô dịu nhẹ đến ngạc nhiên. Cô đã tưởng mình sẽ gào lên câu hỏi đó với cậu, có lẽ còn đánh

cậu để tăng trọng lượng câu hỏi, nhưng giờ đây, cô thấy mình lạnh như băng và sợ hãi.

Cậu cầm lấy tay cô và dẫn cô đi đến chỗ ngồi không có mái che trên khán đài. Họ ngồi xuống chỗ ngồi cứng và lạnh lẽo. Cậu không quàng tay ôm cô. Thay vào đó, cậu nhìn chăm chăm vào sân vận động dày cộm và thờ dài.

“Anh đã hứa với em,” cô lại nói, lần này lớn tiếng hơn, giọng cô cao vút. “Và huấn luyện viên Tripp. Ai cũng biết đó là một tay lăm chuyện mà. Anh nghĩ là...”

“Bố không nói chuyện với anh nữa.”

Lauren cau mày. “Nhưng...” cô không biết phải kết thúc câu nói ra sao nữa.

“Ông ấy bảo anh là một thằng ngốc. Không. Một thằng ngốc chết tiệt. Đó chính xác là những từ ngữ bố đã dùng.” Hơi thở của David bỗng bình như một đám mây nhạt.

Sự cáu giận của cô tan biến; chỉ thế thôi. Có cái gì đó trong cô bỗng dừng khép lại. Cô chạm vào đùi cậu và tựa vào vai cậu. Trong bao nhiêu năm cô quen biết David, cậu luôn luôn cố gắng thu hút sự chú ý của cha mình. Đó là một trong những điểm chung của họ. Có một bậc cha mẹ không yêu thương mình lắm.

Chiếc xe thể thao là niềm vui và tự hào của David không chỉ vì những đứa con trai khác thèm muốn nó và những đứa con gái khoái nó. Cậu quan tâm đến chiếc xe vì bố cậu yêu thích chiếc xe này. Điều làm David quan tâm là hàng giờ bên bố trong ga ra. Ở đó - và chỉ riêng ở đó - dường như họ nói chuyện với nhau.

“Thậm chí ông ấy còn không làm gì với chiếc xe nữa. Ông ấy bảo chẳng có lý do gì mà phải sửa bánh xe cho một thằng con chẳng đi đến đâu.” Cuối cùng cậu ngẩng lên nhìn Lauren. “Anh cần phải nói chuyện với ai đó. Một cậu bạn.”

Làm sao cô lại không thể hiểu được điều đó? Đây là thời điểm của sự cô độc gần như không thể chịu đựng nổi. Cô luồn tay vào trong tay cậu.

“Được mà. Em xin lỗi đã to tiếng với anh.”

“Anh xin lỗi đã kể với cậu ấy. Anh cứ nghĩ cậu ấy sẽ giữ kín chuyện.”

“Em biết.” Họ lại lặng thinh, nhìn đăm đăm xuống sân bóng. Cuối cùng Lauren nói, “Ít ra là mình cũng có nhau.”

Khe khẽ, bằng một giọng chẳng hề có chút tự tin, cậu đáp, “Ừ.”

KHI LAUREN VỀ ĐẾN NHÀ, BÀ MAUK ĐÃ ĐỢI CÔ TRÊN BẬC THỀM TRƯỚC CỬA. Lúc Lauren nhìn thấy bà, đã quá muộn để cô gái có thể quay đầu.

“Lauren,” bà nói, thở dài nặng nề. “Hôm nay bác đến tìm mẹ cháu ở chỗ làm.”

“Ồ? Bác có gặp mẹ cháu không ạ?”

“Cháu biết là không mà. Chủ tiệm nói mẹ cháu đã bỏ việc. Rời khỏi thị trấn.”

Lauren rũ xuống dưới sức nặng của mấy chữ cuối cùng. “Vâng. Cháu sẽ tìm một công việc toàn thời gian. Cháu hứa...”

“Bác không thể làm thế được đâu, cháu gái,” bà nói, và mặc dù Lauren có thể thấy là bà Mauk chẳng thích thú gì với tin này, bà vẫn thông báo. “Cháu không thể tự trả tiền nhà ở đây. Chủ của bác đã quá mệt mỏi vì chuyện mẹ cháu luôn chậm tiền nhà. Ông ấy muốn đuổi hai mẹ con cháu.”

“Xin bác, đừng.”

Khuôn mặt tròn trịa của bà Mauk trở nên buồn bã. “Bác ước gì bác có thể giúp được cháu. Bác rất tiếc.” Bác ta chậm rãi quay đi và trở vào trong nhà. Cánh cửa xếp đóng sập lại sau lưng.

Nếu như có thêm một người nữa nói với Lauren là họ lấy làm tiếc, chắc là cô sẽ gào lên.

Dù việc đó cũng chẳng ích gì.

Cô đi vội vã lên cầu thang, bước vào căn hộ, đóng sập cửa lại.

“Nghĩ đi, Lauren,” cô nói, tìm kiếm con người trước đây của mình, cô gái có thể trèo lên mọi đỉnh núi. “Nghĩ đi.”

Có ai đó gõ cửa.

Chắc hẳn là bà Mauk đã quên nói với cô rằng cô cần thu xếp đồ đạc và rời khỏi chỗ này vào ngày mai.

Cô gái tiến ra cửa, mở phăng nó ra. “Cháu không thể...”

Ở đó, đứng trong bóng tối mờ mờ, là Angie.

“Ồ,” là tất cả những gì Lauren cố gắng thốt lên được.

“Chào cháu, Lauren.” Angie mỉm cười, và sự dịu dàng chất chứa trong nụ cười ấy khiến Lauren cảm thấy thực sự đau. “Có lẽ cháu sẽ mời cô vào nhà chứ.”

Lauren tưởng tượng ra điều đó: Angie Malone ở trong nhà, bước đi trên tấm thảm tồi tàn, bốc mùi, ngồi – không, không dám ngồi – trên chiếc ghế sofa pha lỗi lôm, nhìn chung quanh phòng. Xét nét, cảm thấy thương hại cho Lauren. “Không. Không hẳn đâu ạ.” Cô gái khoanh tay, dùng thân mình chặn cửa ra vào.

“Lauren,” Angie nghiêm giọng. Đó là giọng nói của người mẹ. Lauren không thể nào cưỡng lại. Cô gái bước sang một bên.

Angie lách qua cô gái và bước vào nhà.

Lauren luống cuống đi bên cô Angie. Không thể nào không ngắm nghía gian phòng qua con mắt của Angie. Những bức tường trát vữa rẻ tiền ố vàng vì bao nhiêu năm ngập trong khói thuốc; những cửa sổ mờ mờ chẳng có tầm nhìn gì khác ngoài tòa nhà gạch bên cạnh. Cô không thể nào mời Angie một chỗ ngồi. “Cô... à, cô có muốn Coca không ạ?” Cô gái mời với vẻ căng thẳng, di chuyển không ngừng từ chân này sang chân kia. Khi cô nhận ra mình đang làm gì – thực ra cô đang nhảy điệu macarena, trời ạ - cô gái buộc mình phải đứng yên.

Trước sự kinh ngạc vô cùng của Lauren, Angie ngồi xuống chiếc ghế sofa pha hỏng. Không phải cái kiểu ngồi mớm cô-sợ-làm-hỏng-quần-áo. Angie đáp. “Cô không cần Coca đâu, nhưng dù sao cũng cảm ơn cháu.”

“Về chuyện công việc của cháu...”

“Ừ?”

“Lẽ ra cháu nên gọi điện.”

“Đúng thế. Cháu nên gọi. Thế sao cháu không gọi?”

Lauren vắn vẹo hai tay. “Tuần này rất tồi tệ đối với cháu.”

“Ngồi xuống đi, Lauren.”

Cô gái không dám tiến đến gần hơn Angie. Cô sợ rằng một cái chạm tay cũng có thể khiến cô khóc. Vậy nên Lauren với lấy một chiếc ghế từ chỗ bàn ăn và kéo vào phòng khách, rồi ngồi xuống.

“Cô cứ nghĩ chúng ta là bạn,” Angie nói.

“Đúng vậy mà.”

“Cháu đang gặp rắc rối nào đó, phải không nào?”

“Vâng ạ.”

“Cô có thể làm gì để giúp cháu nào?”

Chỉ cần có thế. Lauren khóc òa lên. “Chả... chẳng thể làm gì. Đã quá muộn.”

Angie rời khỏi ghế sofa và tiến đến chỗ Lauren, ôm cô gái trong vòng tay, và kéo cô đứng dậy. Lauren nức nở to hơn. Angie vuốt ve tóc và xoa lưng cô gái, nói, “Sẽ ổn cả thôi,” khoảng hơn chục lần.

“Không, sẽ không ổn đâu ạ.” Lauren nói một cách thâm trầm khi nước mắt đã ngớt. “Mẹ cháu bỏ cháu rồi.”

“Bỏ cháu ư?”

“Mẹ bỏ đi với một người đàn ông tên là Jake Morrow.”

“Ồ, cưng ời. Rồi bà ấy sẽ trở về...”

“Không đâu,” Lauren nói khẽ. Điều đáng ngạc nhiên là thú nhận như vậy mới đau đớn làm sao. Sau bấy nhiêu năm biết rằng mẹ yêu cô ít ỏi chừng nào, điều ấy vẫn làm cô tổn thương. “Và bà Mauk bảo rằng cháu không thể ở lại đây. Làm sao cháu kiếm đủ tiền để trả tiền cho căn hộ?” Cô gái nhìn xuống sàn nhà, rồi chậm rãi ngược lên nhìn Angie. “Và đó vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất.”

“Còn gì có thể tồi tệ hơn thế nữa?”

Lauren hít một hơi thật sâu. Cô gái ghét phải nói đến những từ ấy với Angie, nhưng cô làm gì có lựa chọn nào nữa đâu? “Cháu có thai.”

CHƯƠNG 23

Chúa giúp cô, phản ứng đầu tiên của Angie là sự ghen tị. Sự thèm muốn chích vào tim cô; cô cảm thấy nọc độc của nó đang lan tỏa.

“Chín tuần rồi ạ.” Lauren nói, trông rất thảm hại và trẻ quá.

Sự trẻ trung đến tuyệt vọng, không thể nào.

Angie dẹp những cảm xúc của mình qua một bên. Sẽ còn thời gian, trong đêm muộn, cô đoán vậy, khi cô cô độc và mong manh, để nghĩ về việc tại sao đôi khi thế giới này lại không công bằng thế. Cô quay trở lại ngồi bên bàn nước. Cô cần chút khoảng cách với Lauren. Nỗi đau của cô bé thật hiển hiện, Angie muốn xóa sạch nó đi, nhưng giờ không phải lúc. Một vòng ôm chẳng có ích gì.

Cô nhìn Lauren chăm chú. Mái tóc đỏ của cô gái rối bù, gò má đầy, căng của cô gái nhợt nhạt hơn bình thường, và đôi mắt nâu của cô chìm trong buồn bã.

Nếu như có bao giờ một cô gái cần có mẹ...

Không.

“Cháu đã nói với mẹ chưa?” Angie hỏi.

“Chính vì thế mà mẹ bỏ đi. Mẹ nói rằng mình đã nuôi nấng một sai lầm và không bao giờ làm như vậy nữa.”

Angie thở dài. Trong bao nhiêu năm chịu cảnh vô sinh và mất mát, cô đã nhận ra rằng rất thường xuyên, việc làm mẹ là một điều rất ngẫu nhiên. Quá

nhiều phụ nữ nhẽ ra không nên nuôi nấng một đứa trẻ thì lại có con, trong khi những người khác sống với vòng tay trống rỗng.

“Cháu đã cố gắng đi nạo thai.”

“Đã cố gắng ư?”

“Cháu cứ nghĩ là cháu sẽ giải quyết vấn đề, cô biết không? Nhưng cháu không thể làm được điều đó.”

“Đáng nhẽ cháu nên đến gặp cô, Lauren à.”

“Làm sao cháu có thể mang vấn đề này đến với cô được? Cháu biết chuyện này sẽ làm cô bị tổn thương. Và cháu không muốn cô nhìn cháu như cách cô đang nhìn cháu bây giờ.”

“Như thế nào cơ?”

“Như thế cháu là đồ ngốc nghếch.”

Angie ngả người về phía trước mà không cưỡng lại được. Cô vén một lọn tóc của Lauren ra sau tai. “Cô không nhìn cháu như vậy đâu. Cô buồn và lo cho cháu, thế thôi.”

Nước mắt từ từ dâng lên trong mắt Lauren. “Cháu không biết phải làm thế nào. David nói anh ấy sẽ bỏ trường Stanford và cưới cháu, nhưng sẽ chẳng được đâu. Anh ấy đã bắt đầu ghét cháu rồi. Cháu không nghĩ mình có thể chịu đựng được điều đó.”

Angie ước gì có một chuỗi những lời nói nhiệm màu mà cô có thể thốt ra để làm dịu nỗi đau trong tim đứa trẻ tội nghiệp này, nhưng đôi khi cuộc đời dồn ta đến đường cùng mà không có một lối ra dễ dàng.

Lauren lau nước mắt, sụt sịt mũi và ngồi thẳng lên. “Cháu không định thổ lộ tất cả những chuyện này với cô đâu. Nhưng cháu hoảng sợ. Cháu chẳng biết phải làm gì và bây giờ cháu cần phải tìm một chỗ ở mới.”

“Sẽ ổn thôi. Lauren. Hãy hít một hơi sâu nào.” Angie nhìn cô gái. “Cháu muốn làm gì bây giờ?”

“Quay trở lại tháng Mười và dùng bao cao su ạ.”

Angie cười to, nhưng buồn và căng thẳng. “Cháu và David có muốn giữ đứa bé không?”

“Cháu làm sao mà biết được một điều như thế? Cháu muốn...” Cô gái ngồi sâu hơn vào ghế và gục đầu. Angie có thể nói là cô gái đang khóc. Lauren gần như không phát ra tiếng động nào, như thể cô đã học được cách giữ nước mắt trong lòng. “Đó là rắc rối của cháu. Cháu tự mình chuốc lấy rắc rối; cháu phải tự tìm đường ra thôi. Có thể là bà Mauk sẽ cho cháu ở lại đây lâu hơn một chút.”

Angie nhắm nghiền mắt, cảm thấy nước mắt của chính cô. Những ký ức quay về với cô dồn dập – Lauren ở chỗ nhà Hỗ trợ lảng giềng, lạnh như cắt, nhưng hỏi xin áo khoác cho mẹ... trong bãi đỗ xe của siêu thị giữa đêm mưa, ấn những tờ rơi lên kính xe... khe khẽ nói *Cháu không đi dự dạ hội ở trường* và rồi ôm lấy Angie vì một chuyện đơn giản như được cho mượn váy và một chút đồ trang điểm.

Lauren đơn độc trong thế giới này. Là một cô gái tốt, có trách nhiệm, cô ấy luôn cố gắng làm mọi chuyện một cách đúng đắn hoặc cố gắng hết mức, nhưng làm sao một cô gái mười bảy tuổi có thể tìm được lối đi đúng trên con đường đầy rẫy những lọc lừa này? Cô gái cần được giúp đỡ.

Nó không phải là con gái của con, Angela.

Cẩn thận với con bé đấy .

Đó là những lời khuyên đúng đắn, và giờ đây, ngay trong lúc này, Angie sợ hãi vì không tuân theo lời khuyên ấy. Cô đã cố gắng rất nhiều để thoát khỏi bóng tối của khát khao có một đứa con; làm sao cô có thể để mình trượt xuống lần nữa? Liệu cô có thể ở bên Lauren và nhìn bụng cô bé dần lớn mỗi ngày? Làm sao cô có thể chịu đựng được sự cận kề với quá trình mang thai của một người phụ nữ khác – những ốm nghén, những giấc mơ lớn dần cùng mỗi ký lô, sự tuyệt diệu của những lời nhỏ nhất như: con bé vừa bị đá... thẳng bé thật sự là một vận động viên... đây này, hãy sờ bụng đi...

Thế nhưng.

Làm sao cô có thể chối từ Lauren trong giờ phút này?

“Cô nói cháu nghe,” Angie nói từ tốn, thực sự, không thể nào, nói gì khác. “Tại sao cháu không đến ở với cô nhỉ?”

Lauren thốt lên kinh ngạc, ngược nhìn. “Cô không định nói thế đâu.”

“Có chứ.”

“Cô sẽ đổi ý thôi. Cô sẽ nhìn thấy cháu béo dần lên và cô sẽ...”

“Cháu đã bao giờ tin tưởng ai chưa?”

Lauren không trả lời, nhưng sự thật hiện ra trong mắt cô gái.

“Tin cô đi. Hãy đến sống ở nhà cô một thời gian, ít nhất là cho tới khi cháu biết làm gì với tương lai của mình. Cháu cần được chăm sóc.”

“Chăm sóc.”

Angie nghe thấy sự kinh ngạc trong giọng nói của Lauren. Chăm sóc - một điều thật giản đơn – nhưng lỗ hổng để lại trong tâm hồn do thiếu vắng sự chăm sóc lớn biết nhường nào.

“Cháu sẽ dọn nhà cho cô và giặt giũ. Cháu cũng có thể nấu nướng, và nếu cô chỉ cho cháu biết thế nào là củ dại...”

“Cháu không cần phải dọn nhà cho cô.” Angie mỉm cười. Mặc dù nỗi lo sợ vẫn còn đó, cùng sự căng thẳng *liệu ta có thể chứng kiến chuyện này*, cô cũng đồng thời cảm thấy dễ chịu. Cô có thể tạo ra một sự thay đổi trong cuộc đời cô gái. Có lẽ cô sẽ không bao giờ được làm mẹ, nhưng cô có thể đóng được vai người mẹ. “Chỉ cần cháu đi làm đúng ca và giữ vững điểm số. Được không?”

Lauren lao vào vòng tay Angie, ôm cô đến ngạt thở. “Được ạ.”

LAUREN ĐÓNG GÓI QUẦN ÁO VÀ ĐỒNG PHỤC NHÀ TRƯỜNG (GIỜ CŨNG không cần thiết nữa), đồ trang điểm và các vật lưu niệm, nhưng vẫn còn khối chỗ.

Vật cuối cùng mà cô đóng gói là một khung ảnh nhỏ của cô và mẹ. Trong bức ảnh ấy, hai mẹ con trông như hai diễn viên tạp kỹ, thò mặt qua hai chỗ hở trên bức tranh. Theo mẹ nói, họ đã ở Vegas, trong một trạm dừng xe trên đường đi sang bờ tây. Bao nhiêu năm liền Lauren đã cố tưởng tượng ra ký ức thích hợp với hình ảnh này, nhưng chưa có ký ức nào ulla về.

Đó là bức ảnh chung duy nhất của hai mẹ con. Cô đặt nó cẩn thận vào giữa các lớp quần áo và đóng va li lại. Trên đường xuống cầu thang, cô

dừng lại trước căn hộ của bà Mauk.

“Chìa khóa đây ạ.” Cô gái nói.

“Cháu đi đâu đấy?”

Lauren nắm lấy tay người phụ nữ và dẫn bác ta ra cửa sổ. Bên ngoài, ở dưới đường, Angie đứng bên cạnh chiếc xe, ngược nhìn lên toà nhà. “Đó là Angie Malone. Cháu sẽ đến sống với cô ấy.”

Cô nghe thấy sự bất ngờ trong giọng nói của chính mình.

“Bác nhớ cô ấy rồi.”

“Bác sẽ bán đồ đạc để bù tiền nhà thiếu nhé, được không ạ?”

“Được.” Bà Mauk nhìn xuống mấy chiếc chìa khóa, rồi ngược nhìn cô gái. Nụ cười của bác ta thật buồn. “Bác xin lỗi nhé Lauren. Nếu như bác có thể làm gì để giúp...” Bác ta bỏ dở câu nói. Họ cùng biết rằng câu nói ấy chẳng thể đi đến đâu.

Dù thế Lauren vẫn nhận thức được giá trị của điều đó. “Bác luôn luôn tử tế với mẹ con cháu. Bác luôn luôn cho cháu chậm tiền nhà rất lâu và đại loại thế.”

“Cháu gái, cháu đã đủ rắc rối rồi. Mẹ cháu thực sự chẳng ra sao.”

Lauren đưa cho người quản lý chung cư một mảnh giấy. Trên đó có viết địa chỉ nhà riêng của Angie và số điện thoại, cũng như các thông tin về nhà hàng. “Đây ạ.” Cô nói dịu dàng. “Khi mẹ cháu quay về nhà, mẹ sẽ muốn biết cháu đang ở đâu.” Cô nghe thấy sự cần thiết cũ trong giọng mình, chút gì thảm hại; và cô không thể làm gì khác.

“Khi nào?”

“Khi tan vỡ với Jake – và sẽ tan vỡ thôi – mẹ cháu sẽ quay về.”

“Và cháu sẽ đợi ở đó.” Bà Mauk khiến những từ đó sao mà buồn thảm.

Lauren có thể nói gì được đây? Cả đời cô, cô đã chờ đợi tình yêu của mẹ. Chẳng thể nào cô chỉ đơn giản đặt niềm hy vọng của mình sang một bên được. Đó là một phần của cô, là niềm tin, cũng hiển nhiên như nhịp đập trái tim cô hay sự phập phồng trong huyết quản cô. Nhưng nó không còn gây đau đớn nhiều nữa; cảm giác về sự mất mát xa xôi hơn, mờ nhạt hơn.

Cô lại nhìn xuống chỗ Angie, đang chờ đợi để đưa cô về nhà.

Nhà.

Sau đó cô gái nhìn bà Mauk và nói, “Giờ cháu ổn rồi.”

“Cháu là đứa con ngoan, Lauren à. Bác sẽ nghĩ đến cháu với những điều tốt đẹp.”

“Có lẽ cháu sẽ gặp lại bác.”

“Bác hy vọng là không, Lauren ạ. Một khi đã ra khỏi khu này của thị trấn, hãy cố gắng tránh xa nó ra. Nhưng bác luôn ở đây nếu cháu cần gì ở bác.” Nở nụ cười lần cuối, bà Mauk chào tạm biệt.

Trong hành lang, Lauren nhấc vali lên khỏi mặt sàn và vội vã đi ra ngoài, xuống cầu thang.

“Cháu muốn cô lấy nốt đồ không?” Angie hỏi, tiến lại chỗ cô gái.

“Tất cả chỉ có thể thôi cô ạ.” Lauren nói, vỗ vỗ vào chiếc vali.

“Ồ.” Angie dừng lại. Một thoáng nhú mày, nhưng rồi cô nói, “Nào, được rồi. Chúng ta lên đường.”

Trên đường lái xe qua thị trấn, dọc theo đường biển và lên đồi, Lauren nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói điều gì. Thỉnh thoảng, nhờ ánh trăng sáng chiếu vào đúng chỗ, cô nhìn thấy mình đang nhìn chăm chú vào bóng của chính mình. Cô không thể không nhìn thấy một cô gái đang mỉm cười nhưng đôi mắt buồn rầu. Cô tự hỏi nếu từ giờ trở đi đôi mắt này sẽ mãi mãi buồn, mãi mãi nhìn thấy cơ hội đã lỡ mất. Điều đó đã từng xảy ra với mẹ của cô.

Cô nhìn sang phía Angie, đang nhắm mắt theo radio. Có lẽ cô ấy cũng không biết phải nói gì nốt.

Lauren nhắm mắt lại. Cô gái cố gắng tưởng tượng ra cuộc sống với người mẹ là Angie. Mọi thứ chắc hẳn sẽ dịu dàng hơn, ngọt ngào hơn. Angie sẽ chẳng bao giờ tát vào mặt đứa con gái đang mang bầu của mình hay bỏ đi giữa đêm khuya, hay...

“Đến rồi. Về nhà rồi.”

Lauren mở choàng mắt. Có lẽ cô đã ngủ thiếp đi một phút. Cô cảm thấy như trong mơ, chắc chắn như vậy.

Angie đậu xe bên ngoài ngôi nhà và ra khỏi xe. Suốt dọc đường từ ngoài cửa vào đến trong nhà, cô nói qua vai với Lauren, cô gái đang vội vã đi theo cô, kéo theo chiếc vali.

“... lò nướng nóng hơn hai mươi độ so với đồng hồ báo. Không có lò vi sóng. Xin lỗi nhé. Mấy cái ống nước cũ này...”

Lauren cố gắng ghi nhớ mọi thứ. Bên cạnh những thông tin mà Angie cung cấp cho cô, cô cũng để ý một vài điều nữa. Ví dụ, cửa sổ cần được lau chùi, và có vết rách trên tay ghế sofa. Đó là những việc Lauren có thể làm để giúp đỡ.

Angie tiếp tục nói trong khi họ đi lên gác. “... áp lực nước cao. Cô gợi ý cháu nên giữ mình cho chắc nếu không sẽ bay ra khỏi nhà tắm. Ống nước ban đầu sẽ rít lên một chút, và đừng có giặt nước toa lét trước khi tắm. Cô ngừng nói, quay ra. “Cô cháu mình dùng chung buồng tắm có được không? Nếu không...”

“Được mà cô,” Lauren nói nhanh.

Angie mỉm cười. “Cô cũng nghĩ vậy. Tốt, đây là phòng của cháu. Tất cả bọn cô đã từng ngủ ở đây.” Cô mở cánh cửa ở cuối hành lang.

Đó là một căn phòng rộng, đẹp đẽ với trần nhà dốc cao và những thanh xà bằng gỗ. Giấy dán tường màu hồng – với những nụ hoa hồng và dây nho – phủ kín các bức tường. Trên hai chiếc giường tầng là những chiếc khăn phủ giống nhau. Một chiếc bàn viết nhỏ bằng gỗ sồi kê sát trong góc; bên trái chiếc bàn là ba khung cửa sổ hình chữ nhật nhìn ra đại dương. Đêm nay trăng nhuộm những ngọn sóng óng ánh bạc. “Ôi chào,” Lauren nói.

“Đã lâu không giặt khăn trải giường. Cô có thể giặt bây giờ...”

“Không cần ạ.” Lauren nói vội vã. Cô gái không định thế. Chỉ vì mọi thứ quá dồn dập. “Cháu có thể tự thu xếp với khăn trải giường.”

“Dĩ nhiên rồi. Cháu là một người lớn mà. Cô không có ý nói là cháu không biết giặt giũ. Chỉ là...”

Lauren thả chiếc vali xuống và chạy đến chỗ Angie, choàng tay quanh người cô. “Cám ơn cô,” cô gái nói, vùi mặt vào chỗ hôm ấm áp và ngọt ngào ở cổ Angie.

Chậm rãi, Angie ôm đáp lại cô gái. Khi Lauren cảm thấy mình bắt đầu khóc, cô gái cố gắng lui ra nhưng Angie không để cô làm thế. Thay vào đó, cô vuốt ve mái tóc Lauren, thì thầm rằng mọi chuyện sẽ ổn. Cô nhắc đi nhắc lại, giờ sẽ ổn thôi, *Lauren. Sẽ ổn thôi.*

Cả đời cô gái, Lauren đã chờ đợi một phút giây như thế.

“CÁI GÌ?”

Câu hỏi thốt lên đồng thanh. Thực ra là, quát lên.

Angie cố gắng không lùi lại. “Lauren chuyển vào ở với con.”

Các chị cô và mẹ đứng thành hàng trong bếp nhà mẹ. Họ cùng nhìn cô chăm chăm.

“Con cần thận với con bé như thế hả?” Mẹ hỏi, tay vỗ vào hông.

“Con nghĩ là rất tuyệt,” Livvy nói. “Họ rất hợp với nhau.”

Mẹ vẫy tay sốt ruột. “Yên nào. Chị con không suy nghĩ rành mạch đâu.” Bà bước lên một bước. “Chẳng ai lại mời một con bé tóc đỏ về ở nhà mình cả.”

“Con bé đâu phải người lạ,” Livvy nói. “Nó đã làm việc ở nhà hàng. Nó cũng là người tốt mà.”

“Cho tới khi nó bỏ làm hẳn ba ngày,” mẹ nói. “Chúng ta chỉ biết rằng, nó đang lu bu tội lỗi.”

Livvy cười vang. “Đúng rồi. Lái xe từ thị trấn này sang thị trấn khác, cướp siêu thị mini, chỉ dừng lại đủ lâu để nạp đạn và thi toán thôi.”

Angie chuyển động một cách căng thẳng từ chân này sang chân kia. Cô không chờ đợi phản ứng như vậy đối với tin dọn vào ở cùng.

Những điều sắp sửa đến sẽ là một chuyện khác. Từ *điên tiết* hiện ra trong đầu cô.

“Angie,” Mira nói, tiến lại gần hơn, quan sát cô. “Có điều gì đó em chưa nói hết ra.”

Angie chớp mắt.

“Cái gì cơ? Con còn giữ bí mật gì nữa à?” Mẹ hình mũi. “Bố con sẽ kể hết cho mẹ nghe.”

Angie lo ngại. Cô chẳng thể làm gì. Mang thai không phải là một bí mật có thể giữ được mãi mãi. Cô liếc nhìn hàng phụ nữ, rồi nói, “Còn một điều nữa. Lauren đang có thai.”

Điên tiết, rốt cuộc lại là cách nói nhẹ đi rồi đây.

TRANH CẢI ĐÃ DIỄN RA HÀNG GIỜ. CHO ĐẾN KHI NÓ DẪN ĐẾN MỘT KẾT CỤC mệt mỏi, không đầu vào đầu, mẹ đã gọi thêm tiếp viện. Cả hai ông anh rể của Angie đều có mặt, cùng với thím Giulia và chú Francis. Người nào trong phòng cũng có ý kiến riêng về việc liệu Angie có phạm sai lầm.

Trong một bước đi khiến tất cả mọi người ngạc nhiên, Livvy là người duy nhất không đồng quan điểm. “Hãy để Angie làm điều nó muốn làm,” một lúc nào đó trong giờ thảo luận thứ hai, chị nói vậy. “Chẳng ai trong chúng ta biết mọi chuyện như thế nào đối với cô ấy.”

Câu nói đó đã khiến cho cuộc gặp không định trước này đột ngột dừng lại. Trước việc xa xôi nhắc đến chuyện Angie không có con cái, ai nấy đều nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Angie trao đổi với Livvy một cái nhìn biết ơn. Livvy nháy mắt và mỉm cười đáp lại.

Rồi cuộc tranh luận lại bắt đầu.

Angie không thể chịu đựng thêm nữa. Trong khi họ tranh cãi về những ưu và nhược điểm của quyết định này, cô chuồn ra khỏi phòng và đi lên gác.

Trong căn phòng cũ của mình, cô đóng cửa lại. Sự im lặng làm cô dễ chịu. Cô đoán mình có chừng sáu phút cô độc trước khi mẹ hoặc Mira đến tìm cô.

Ít hơn thế.

Cửa mở. Mẹ đứng trong khung cửa, vẻ mặt thất vọng. Đó là vẻ mặt mà con gái mẹ đã thuộc lòng. “Hai phút,” Angie nhận xét, ngồi dịch sang một bên ở trên giường. “Kỷ lục mới đấy ạ.”

Mẹ đóng cửa lại sau lưng. “Mẹ bảo mọi người về hết rồi.”

“Tốt quá.”

Mẹ thở dài, rồi ngồi xuống bên cạnh Angie. Những chiếc lò xo kêu cọt két dưới sức nặng của hai mẹ con. “Bố con – Chúa phù hộ linh hồn ông ấy – chắc hẳn đã hét lên với con tối nay. Nếu là ông ấy, chắc con đã lắng nghe.”

“Bố chẳng bao giờ hét lên với chúng con. Mẹ thì có.”

Mẹ cười to. “Bố con có bao giờ phải hét. Ông ấy cứ để mẹ om sòm, điên dại chán chê một lúc và rồi bố con mới làm dấu ngăn lại. “Thế là đủ, Maria,” ông ấy sẽ nói. Mẹ ngừng lời. “Bây giờ khó lắm, không còn dấu ngăn lại của bố con.”

Angie dựa vào mẹ “Con biết.”

Mẹ đặt bàn tay nhẵn nheo lên đùi Angie. “Mẹ chỉ lo cho con, thế thôi. Đó là việc của mẹ mà.”

“Con biết. Và con yêu mẹ vì điều đó.”

“Con sẽ cẩn thận chứ? Mẹ đã thấy con tan nát trái tim nhiều lần rồi.”

“Bây giờ con mạnh mẽ hơn rồi, mẹ. Thật mà.”

“Mẹ hy vọng thế, Angela ạ.”

CHƯƠNG 24

Lauren thức giấc rất lâu trước khi đồng hồ báo thức reo. Cô gái thức dậy lúc năm giờ để đi vào nhà tắm, và sau đó, cô không thể ngủ lại được nữa. Cô có thể bắt đầu dọn dẹp, nhưng cô không muốn đánh thức Angie.

Ở đây thật yên tĩnh. Chỉ có tiếng sóng vỗ vào bờ cát và bãi đá, thỉnh thoảng gió gõ vào cửa sổ.

Không có tiếng còi xe, không có hàng xóm hò hét cãi nhau, không có tiếng chai vỡ trên vỉa hè.

Trong một chiếc giường như thế này, với một chồng chăn êm, đệm ấm, một cô gái cảm thấy an toàn.

Cô liếc nhìn đồng hồ. Bên ngoài trời còn tối. Vào những tuần lễ đầu tiên của mùa đông, ngày thật ngắn. Nếu như cô phải đi học ở trường Fircrest vào một buổi sáng thứ Hai như hôm nay, cô sẽ phải đi tất len cùng với đồng phục.

Giờ thì chuyện đó không còn quan trọng.

Hôm nay là ngày đầu tiên của cô ở trường trung học West End Hight. Một nữ sinh có bầu bị chuyển sẽ học cho đến cuối học kỳ. Những cô gái nổi tiếng ở trường này chắc chắn sẽ khoái lắm đây.

Cô quàng chăn và ra khỏi giường. Thu dọn đồ đạc của mình, cô đi vào phòng tắm và tắm thật nhanh, rồi cẩn thận sấy tóc cho tới khi chúng duỗi hết ra.

Quay lại phòng ngủ, cô gái lần tìm trong ngăn kéo thứ gì đó để mặc.

Không có gì có vẻ phù hợp cho ngày đầu tiên ở trường.

Cuối cùng, cô quyết định mặc một chiếc quần jean cạp trễ, ống loe với thắt lưng bằng da lộn có tua với một chiếc áo len trắng. Trong lúc mặc chiếc áo len, một trong hai chiếc hoa tai hình khuyên tròn của cô tuột ra và lăn tròn trên sàn nhà.

David đã tặng cô đôi khuyên tai vào dịp sinh nhật.

Cô quỳ xuống sàn và bắt đầu tìm kiếm, thò tay qua các tấm ván lát.

Đây rồi.

Cô bò xuống dưới gầm giường, tìm thấy chiếc hoa tai... và một thứ khác nữa. Nằm sâu bên trong là một chiếc hộp gỗ dài, hẹp. Trông giống như một tấm ván lát sàn, phải ở gần thì mới để ý đến nó.

Lauren vớ lấy chiếc hộp và kéo nó ra khỏi gầm giường. Mở ra, cô nhìn thấy một tập những bức ảnh gia đình đen trắng. Phần lớn chúng là ảnh của ba cô gái nhỏ mặc những chiếc váy xinh xắn đứng quanh một người đàn ông da ngăm, ăn mặc lịch thiệp với một nụ cười làm sáng bừng khuôn mặt. Ông cao ráo và mảnh dẻ gần như trang nhã, với đôi mắt thu hẹp lại thành hai đường chỉ khi ông cười. Và ông cười trong gần như mọi bức ảnh. Ông khiến Lauren nhớ đến một diễn viên thời xưa – người vẫn thường phải lòng Grace Kelly.

Ông DeSaria.

Thật kỳ quặc, Lauren nghĩ đến ông như một người cha. Cô gái xem qua các bức ảnh, nhìn thấy hình ảnh tuổi thơ cô hằng mong ước: Những chuyến đi du ngoạn cả gia đình đến Grand Canyon [41*](#) và Disneyland; những ngày vui chơi ở Grays Harbor County Fair, ăn kẹo bông và ngồi tàu lượn siêu tốc; những buổi tối ở chính căn nhà nhỏ này, nướng kẹo đường trên lửa trại bên mép nước.

Có tiếng gõ cửa mạnh. “Sáu rưỡi rồi, Lauren. Mặt trời đã thức dậy và chiếu sáng rồi.”

“Cháu dậy rồi ạ.” Cô gái đẩy chiếc hộp trở lại gầm giường, rồi trải lại giường và dọn dẹp trong phòng. Khi cô ra khỏi phòng và khép cửa lại, không có dấu hiệu nào chứng tỏ cô đã ở đây.

Dưới nhà, cô gặp Angie trong bếp. “Xin chào,” Angie nói, xúc trứng bác từ chảo vào trong đĩa. “Cháu xuống thật đúng lúc.”

“Cô chuẩn bị bữa sáng cho cháu ư?”

“Có được không? Cháu có ngại không?”

“Cô cứ đùa đấy chứ? Thật tuyệt.”

Angie lại mỉm cười. “Tốt lắm. Cháu sẽ phải ăn thật nhiều trong những tháng tới.”

Họ nhìn nhau chăm chăm trong sự yên lặng vụng về và đột ngột. Tiếng ì ầm xa xa của biển như to hơn. Lauren không thể không sờ vào bụng mình.

Angie chớp mắt. “Có lẽ cô không nên nói như vậy.”

“Cháu có thai mà. Chẳng có lý do gì để vờ như cháu không có.”

“Đúng vậy.”

Lauren chẳng nghĩ ra điều gì để nói tiếp. Cô gái vào bàn và ngồi xuống, ghé lại gần hơn. “Bữa sáng thơm quá.”

Angie đưa cho cô gái chiếc đĩa với một chút trứng bác, hai miếng bánh mì quế nướng, và vài lát dưa vàng. “Cô chỉ biết nấu có thế.”

“Cám ơn cô,” Lauren ngược nhìn lên, nói nhẹ nhàng.

Angie ngồi xuống đối diện với cô gái. “Không có gì.” Cuối cùng cô mỉm cười. “Cháu ngủ thế nào?”

“Tốt ạ. Cháu sẽ phải làm quen với sự tĩnh lặng.”

“Đúng rồi. Khi cô chuyển đến Seattle, phải mãi cô mới quen được với tiếng ồn.”

“Cô có nhớ thành phố không?”

Angie có vẻ ngạc nhiên bởi câu hỏi đó, như thể cô chưa từng nghĩ đến điều đó trước đây. “Thực ra, cô không nhớ. Gần đây cô ngủ rất tốt; chắc là phải có lý do.”

“Đó là do không khí ở biển.”

“Cháu nói gì cơ?”

“Mẹ cô bảo với cháu là một cô gái lớn lên trong mùi vị của biển, cô gái đó sẽ không bao giờ thực sự thở trong nội địa.”

Angie cười vang. “Nghe giống lời nói của mẹ lắm. Nhưng Seattle còn lâu mới là nội địa.”

“Mẹ cô nghĩ rằng tất cả mọi nơi đều là nội địa trừ West End.”

Họ còn nói chuyện linh tinh một lúc nữa, rồi Angie đứng lên. “Cháu rửa bát nhé. Cô sẽ đi tắm và gặp lại cháu sau mười phút, rồi ta sẽ đi tới trường.”

“Ý cô là gì ạ?”

“Dĩ nhiên là cô sẽ lái xe đưa cháu đến trường. Hôm nay nhà hàng không mở cửa, nên đưa cháu đi học không thành vấn đề. Này, nhân tiện, cô nghĩ là trường Fircrest bắt mặc đồng phục.”

“Đúng thế ạ.”

“Tại sao cháu lại mặc quần áo thường?”

Lauren cảm thấy má mình nóng bừng. “Họ đã truất học bổng của cháu rồi. Chắc là vì không có đồng phục cỡ của voi, cháu đoán vậy.”

“Có phải cháu đang nói với cô rằng họ tống cổ cháu ra khỏi trường bởi vì cháu đang có thai?”

“Chẳng quan trọng đâu ạ.” Cô hy vọng giọng nói của mình không lộ ra cảm xúc thực.

“Cháu nói như thật.”

“Cháu không biết...”

“Rửa bát đi, Lauren, rồi mặc đồng phục vào. Chúng ta sẽ đến thăm trường Fircrest.”

MỘT TIẾNG SAU, HỌ ĐÃ CÓ MẶT TRONG VĂN PHÒNG CỦA THAM VẤN VIÊN. Lauren đứng dựa vào tường, cố gắng lẩn vào trong lớp vữa xù xì màu trắng.

Angie ngồi trong một chiếc ghế, đối diện với bà Detlas, người đang ngồi sau bàn làm việc, tay úp lên nhau đặt trên mặt bàn kim loại.

“Rất vui cuối cùng được gặp bà, bà Ribido.” Cô Detlas nói. “Tôi đoán là đã có nhầm lẫn trong việc thông tin về tương lai của Lauren ở trường Fircrest này.”

Lauren hít một hơi thật mạnh và nhìn Angie đang mỉm cười.

“Tôi ở đây để thảo luận về tương lai của... con gái tôi,” Angie nói, vắt hai chân vào nhau.

“Tôi hiểu rồi. Nào, tôi nghĩ là bà sẽ phải thảo luận về việc đó với tham vấn viên ở West End. Bà thấy đấy...”

“Điều mà tôi thấy,” Angie nói đều đều, “là một vụ kiện. Hoặc một dòng tít lớn: Trường trung học Thiên Chúa giáo đuổi một nữ sinh nghèo, học giỏi vì có thai. Tôi biết rõ về những dòng tít lớn bởi vì chồng cũ của tôi là một phóng viên của tờ *Seattle Times*. Bà biết đấy, hôm trước anh ấy vừa nói với tôi rằng một tờ báo thành phố lớn có thể sử dụng một vụ bê bối ở một thị trấn nhỏ đấy.”

“Chúng tôi... ờ... không thực sự đuổi Lauren. Tôi chỉ gợi ý rằng các nữ sinh ở trường có thể rất tàn nhẫn với một cô gái gặp phải rắc rối như Lauren.” Cô ta cau mày. “Tôi không biết gì về chồng bà.” Cô ta bắt đầu xem xét hồ sơ của Lauren.

Angie nhìn Lauren. “Con có lo lắng về chuyện bọn con gái không tử tế với con không?”

Lauren lắc đầu. Cô không thể trả lời thành tiếng.

Angie quay về phía tham vấn viên. “Bà rất tử tế vì đã lo lắng cho cảm xúc của Lauren trong chuyện này, nhưng như bà thấy đấy, Lauren là một đứa cứng rắn.”

Bà Detlas chậm rãi đóng hồ sơ của Lauren. Rồi bà ta nói, “Tôi cho rằng cô ấy có thể kết thúc học kỳ này ở đây và thi tốt nghiệp. Chỉ còn sáu tuần nữa là hết học kỳ, ở giữa sẽ là kỳ nghỉ Giáng sinh. Cô ấy có thể thi tốt nghiệp ở đây vào tháng Một và tốt nghiệp sớm, nhưng tôi thực sự tin rằng...”

Angie đứng lên. “Cám ơn bà, bà Detlas. Lauren sẽ tốt nghiệp ở trường Fircrest, đó là việc nên làm.”

“Không có gì,” Cô Detlas nói, rõ ràng là khó chịu.

“Tôi tin rằng bà sẽ làm hết sức mình để giúp Lauren. Và tôi chắc chắn sẽ nói với bác của tôi về chuyện mọi việc đã được thu xếp ổn thỏa như thế nào cho Lauren.”

“Bác của bà?”

“Ồ, tôi quên chưa nói với bà phải không?” Angie nhìn thẳng vào tham vấn viên. “Hồng y Lanza là anh của mẹ tôi.”

Bà Detlas dường như co rúm trong ghế của mình. “Ồ,” bà ta trả lời lí nhí khó nghe.

“Đi thôi, Lauren,” Angie nói, tiến ra cửa.

Lauren đi theo Angie bước thấp bước cao. “Thật đáng kinh ngạc,” cô gái nói khi họ đã ra đến bên ngoài.

“Và vui nữa. Con dơi già ấy cần được thức tỉnh.”

“Sao cô lại biết phải nói như thế nào?”

“Cuộc đời mà, honey. Mọi thứ đều tiện cả.”

Lauren mỉm cười. Cô gái cảm thấy thật tuyệt. Hơn cả tuyệt vời nữa. Chưa từng có ai đấu tranh như vậy vì cô, và nỗ lực ấy khiến cô cảm thấy mình mạnh mẽ hơn, khiến cô cảm thấy bất khả chiến bại. Với cô Angie ở bên, cô có thể làm mọi điều.

Thậm chí cả việc tiếp tục dự học dù cho mọi người có nhòm ngó, xì xào.

Angie cười tươi. “Cô hy vọng là Hồng y Lanza có tồn tại.”

Nghe thế, cả hai bọn họ cùng phá lên cười.

ANGIE ĐỨNG TRONG MỘT GÓC, NHÌN LAUREN ĐI NGANG QUA SÂN TRƯỜNG. Cô cố gắng kiềm chế để không hét lên: “Tạm biệt, honey. Chúc một ngày tốt lành ở trường nhé. Cô sẽ đón cháu lúc sáu giờ.” Cô còn đủ trẻ để biết rằng cảnh ấy rất không hay. Và Lauren tội nghiệp cũng không cần bị chú ý hơn thêm nữa. Có thai trong khi đang học ở trường tư là đủ khó khăn lắm rồi. Một bà lập dị muốn được làm mẹ có thể sẽ dúi cô gái ngã hẳn xuống.

Lauren dừng lại trước cánh cửa đôi của tòa nhà lớn. Hơi quay lại, cô gái vẫy Angie, rồi biến vào trong.

Angie thấy ngực mình thắt lại. “Mấy phù thủy nhỏ hãy đối xử tử tế với cô gái của ta.” Cô nói. Nhắm mắt lại cô thầm cầu nguyện cho Lauren, rồi vào trong xe.

Trong khi lái xe về nhà, cố gắng không tưởng tượng ra cơn bão lửa của những lời bàn tán ở Fircrest Academy, cô tính hay là quay lại, đỗ xe ở chỗ cột cờ, nhớ đâu. Nhờ Lauren chạy ra và khóc, tan nát vì sự tiểu nhân, tàn nhẫn mà chỉ có những đứa con gái mới lớn mới có thể nghĩ ra? Cô gái sẽ cần đến Angie...

“Không,” cô nói thành tiếng, kiểm soát trí tưởng tượng tiêu cực của mình. Lauren phải tự vượt lên chuyện đó. Không có cách nào khác. Con đường cô gái đang đi tối tăm và đáng sợ; chẳng có cách nào thoát ra ngoài cách đi thẳng tiến.

Tiếng chuông điện thoại di động réo lên đã cứu cô. Cô thò tay vào túi và tìm thấy điện thoại, trả lời ở hồi chuông thứ ba.

“Angie?”

Cho tới lúc ấy, khi cô hít một hơi thật sâu, cô đã không hề nhận ra mình đang chờ đợi điều này. “Chào anh, Con,” cô nói, cố gắng giữ vẻ bình thường. Để an toàn hơn, cô dừng lại ở bên đường. Tim cô đang chạy với tốc độ một dặm mỗi phút.

“Anh đã suy nghĩ về đêm hôm trước.”

Em cũng thế.

“Chúng ta cần nói chuyện.”

“Điều đó đúng cho bao nhiêu năm qua,” cô nói. “Anh có muốn xuống căn nhà nhỏ không?” Lời mời vừa bật ra, cô đã nghĩ: *Lauren*.

Anh sẽ không vui vì tình huống đó.

“Hôm nay không được, anh bạn,” Conlan nói. “Có lẽ...” giọng anh tắt dần trong khu rừng tối tăm của sự không chắc chắn. Anh đang suy xét; cô có thể đoán thế.

“Hôm nay là thứ Hai. Nhà hàng đóng cửa. Em có thể lên đó và mời anh ăn trưa.”

“Ăn trưa?”

“Đó là một bữa ăn. Thường bao gồm bánh mì kẹp và xúp.” Câu đùa của cô không được hưởng ứng. “Nào, Con. Anh cần ăn trưa mà.”

“Thế hẹn ở Al Boccalino nhé?”

“Em sẽ có mặt ở đó lúc mười một giờ rưỡi.” Cô bật đèn tín hiệu và lái xe trở lại đường lớn.

“Hẹn gặp lại em. Tạm biệt.” Anh nói.

“Tạm biệt.” Angie muốn mỉm cười nhưng tất cả những gì cô đang nghĩ tới chính là cô gái đang sống dưới mái nhà của cô. Conlan sẽ không hào hứng với tin này đâu.

...

CÔ TỚI TRUNG TÂM SEATTLE TRONG KHOẢNG THỜI GIAN KỶ LỤC, ĐỔ XE VÀ đi về phía nhà hàng.

Nhà hàng của họ.

Ít nhất, đã có một thời.

Cô còn cách nhà hàng chừng bốn khối nhà khi trời đổ mưa. Những hạt mưa to như trái bóng golf rơi xuống vỉa hè trước mặt cô, tạo nên một dòng sông bạc nhanh chóng uốn quanh. Cô mở ô che và đi về hướng quảng trường Pioneer. Trong công viên, có khoảng hơn chục người vô gia cư đứng chen chúc, túm tụm, chuyềnh nhau thuốc lá, cố gắng giữ cho khỏi ướt.

Cuối cùng cô cũng đi tới Yesler. Cầu vượt – con đường trên cao bằng bê tông uốn cong thách thức một trận động đất bẻ mình thành mảnh vụn – che chắn cơn mưa.

Cô chui vào trong nhà hàng. Al Boccalino vắng vẻ vào giờ sớm như thế này trong ngày. Ít nhất là nửa tiếng nữa thì đám đông mới tới ăn trưa.

Carlos, chủ nhân nhà hàng, xuất hiện từ phía sau. Nhìn thấy cô, anh ta mỉm cười.

“Chị Malone. Thật vui được gặp lại chị.”

“Gặp lại anh cũng vậy.” Cô đưa cho anh ta chiếc áo khoác và cái ô rồi theo anh ta vào nhà hàng nhỏ, theo phong cách vùng Tuscan. Ngay lập tức cô ngửi thấy mùi hương nồng nàn hòa quyện giữa tỏi và húng tây gợi cô nhớ tới quê nhà.

“Hôm nào chị phải đưa mẹ chị quay lại đây nhé.” Carlos nói với một nụ cười.

Angie cười vang. Lần duy nhất cô đưa bố mẹ mình đến đây, mẹ đã dành cả buổi tối ở trong bếp trừng phạt người đầu bếp vì tội dám thái cà chua để làm món xốt cà chua marinara. *Ép dập cà chua ra*, mẹ căn nhắc. *Chúa cho chúng ta đôi tay để làm thế mà.* “Chắc chắn rồi, Carlos,” cô nói, nụ cười của cô tan biến dần khi nhìn thấy Conlan.

Anh đứng lên nhìn thấy cô bước vào.

Carlos giúp cô vào chỗ ngồi, đưa cho mỗi người một thực đơn và đi ra.

“Em có cảm giác thật lạ khi quay lại nơi đây,” Angie nói.

“Anh biết. Anh chưa từng quay trở lại kể từ hồi kỷ niệm ngày cưới.”

Cô cau mày. “Em tưởng căn hộ của anh ở ngay sau góc phố mà.”

“Đúng vậy.”

Im lặng lại bao trùm. Họ nhìn nhau.

Carlos quay trở lại, tay cầm một chai rượu sâm-panh. “Cặp đôi ưa thích của tôi đã lại bên nhau. Thật là tốt.” Anh ta rót rượu sủi bọt vào hai chiếc ly cao chân. Anh ta nhìn Conlan. “Anh chị để tôi lo thực đơn cho bữa trưa, nhé?”

“Dĩ nhiên rồi.” Conlan nói, vẫn nhìn Angie.

Cô cảm thấy mình như bị phơi bày và dễ tổn thương bởi cái nhìn ấy. Cô cầm lấy ly rượu, cảm thấy cần có cái gì đó trong tay.

Em muốn nói với anh về cô gái mà em đã gặp.

“Conlan,” cô vừa mở lời thì Carlos lại xuất hiện ở bàn, tay bưng đĩa salad cà chua và pho mát. Tới lúc họ bắt đầu ồ, à vì món ăn, thì cô đã hết can đảm. Cô uống hết ly rượu của mình và rót thêm ly thứ hai.

Cô bé rất tuyệt. Cô ấy sống với em. Ồ, và em có nói với anh là cô ấy đang có bầu chưa?

Conlan cúi về phía cô, hai khuỷu tay chống lên bàn. “Sáng nay người đại diện của anh gọi điện. Người ta đề nghị với anh một hợp đồng viết sách.”

Anh dừng lại, rồi nói. “Và em là người duy nhất anh muốn kể cho nghe về điều đó. Em nghĩ điều ấy có ý nghĩa thế nào?”

Cô biết anh đã phải cố gắng nhường nào mới có thể thú nhận điều đó. Cô muốn đưa tay ra, cầm lấy tay anh, và nói với anh cô vẫn yêu anh, rằng cô luôn yêu anh và luôn luôn sẽ yêu nhưng bây giờ còn quá sớm. Thay vào đó, cô nói, “Em nghĩ như thế có nghĩa là chúng ta đã yêu nhau rất lâu.”

“Gần như suốt cuộc đời anh.”

Cô chạm cốc với anh. Tiếng cốc lạnh canh như âm thanh của sự khởi đầu. Cô biết rằng cô cần phải kể anh nghe chuyện về Lauren, nhưng cô không thể làm thế. Giây phút này như phép lạ, đầy ắp những khả năng. “Nói em nghe tất cả đi nào.”

Anh bắt đầu kể câu chuyện về một người đàn ông địa phương bị kết tội hãm hiếp và giết vài người phụ nữ cao tuổi trong những năm chín mươi. Conlan đã tiến hành một vài bài điều tra về câu chuyện này và đã bị thu hút. Anh đã tiến tới tin rằng người đàn ông này vô tội và các kiểm tra DNA vừa chứng minh điều đó. “Đó là một thỏa thuận trong mơ đấy,” anh nói. “Họ trả anh một khoản tiền tử tế để viết quyển sách này và một quyển nữa.”

Cả tiếng đồng hồ tiếp theo anh vẫn tiếp tục nói về câu chuyện đó trong khi kết thúc món tráng miệng và trả tiền.

Angie đứng lên, thấy mình khá là lão đạo.

Conlan đứng bên cô, chạm vào cô, giữ cô đứng vững.

Cô nhìn anh đắm đắm. Khuôn mặt anh, đang nhăn lại vì cười, khiến cô muốn khóc. “Em rất tự hào về anh, Conlan à.”

Nụ cười của anh vụt tắt. “Không ổn rồi.”

“Cái gì không ổn? Em...”

Anh kéo cô vào vòng tay và hôn cô, ngay ở giữa nhà hàng, trước mặt tất cả mọi người. Đó cũng không phải là một nụ hôn kiểu gia đình. Ồ, không.

“Ồi chào,” cô nói khi nụ hôn dứt. Cô nhận thấy mình hơi lão đạo. Cô cố gắng đứng vững. Thật khó khăn; tim cô đập rộn ràng. Cô khao khát anh

mạnh mẽ tới mức chính cô phải ngạc nhiên. “Nhưng chúng ta cần nói chuyện,” cô nói, cố gắng suy nghĩ cho mạch lạc.

“Để sau,” anh nói giọng trầm sâu, tuyệt vọng. Cầm lấy tay cô, anh kéo cô ra cửa. “Chúng ta hãy về chỗ anh.”

Cô đầu hàng. Không thể không làm thế. “Chúng ta chạy nhé?”

“Chắc rồi.”

Bên ngoài, Angie ngạc nhiên thấy trời còn sáng. Sau đó cô nhớ lại: họ đã hẹn nhau ăn trưa. Họ chạy dưới mưa qua phố Yesler, rẽ sang phố Jackson.

Conlan tra chìa vào ổ khóa.

Angie áp sát vào anh từ phía sau và vòng tay quanh người anh. Tay cô trượt xuống dưới thắt lưng anh.

“Chết tiệt,” anh lẩm bẩm, cố gắng thử chìa khác.

Khóa bật mở ra.

Anh đẩy cửa vào và kéo cô về phía thang máy. Khi cửa thang máy mở ra, họ loạng choạng bước vào, vẫn tiếp tục hôn nhau.

Angie thấy mình như có lửa. Cô vuốt ve anh khắp nơi, hôn anh tới khi cô thấy mình chóng mặt.

Cô không thể thở được.

Cửa mở ra. Anh ôm cô trong tay và đưa cô đi dọc hành lang. Trong một vài phút – hay vài giây – họ đã ở trong phòng ngủ của anh.

Conlan dịu dàng đặt cô lên giường. Cô nằm đó, cảm thấy mê muội vì sự khát khao cô đã từng quên. Cô nói bằng một giọng khàn khàn. “Cởi quần áo đi anh,” và lật mình nằm chống lên hai khuỷu tay. Anh quỳ ở chân giường, giữa hai chân cô. “Anh không thể xa em được,” anh thì thầm. Giọng nói của anh vừa ngạc nhiên vừa thất vọng.

Cô biết sẽ phải trả giá cho khoảnh khắc này.

Nhưng ngay lúc này đây, cô chẳng quan tâm.

CHƯƠNG 25

Trần trường, Angie đứng bên cửa sổ căn hộ của chồng mình – chồng cũ, nhìn ra vịnh Elliott. Mưa đem đến cho thế giới một dáng vẻ mờ ảo, xa cách. Những chiếc xe nối đuôi nhau chạy trên đường. Các ô kính cửa sổ luôn rung nhè nhẹ, tạo nên một âm thanh như tiếng hai hàm răng va vào nhau.

Nếu như đó là một khoảnh khắc điện ảnh, chắc hẳn cô đang hút một điếu thuốc và cau mày trong khi những cảnh ghép của cuộc hôn nhân thất bại cùng với sự tái hợp mới mẻ này hiện lên trên màn hình. Hình ảnh cuối cùng, khi bộ phim quay trở về với hiện tại, sẽ là khuôn mặt của Lauren.

“Trông em có vẻ lo lắng,” Conlan nói.

Anh biết cô thật rõ. Dù cô đứng nghiêng người, lưng quay về phía anh, thì anh vẫn nhận ra. Có lẽ là do dáng đứng của cô. Anh vẫn nói rằng khi cô đưa cằm lên và khoanh hai tay là lúc cô đang lo âu, bối rối.

Cô không quay ra để đối diện với anh. Trên cửa sổ, hình ảnh khuôn mặt cô, mờ mờ vì mưa, đang nhìn lại chính cô. “Em sẽ không gọi đó là lo lắng. Suy tư, có lẽ đúng hơn.”

Đệm giường cọt kẹt. Chắc hẳn là anh ngồi dậy. “Angie?”

Cuối cùng cô đi đến bên giường và ngồi xuống bên anh. Anh chạm vào tay cô, hôn lên gò ngực cô.

“Có chuyện gì vậy?”

“Em cần phải nói với anh một điều,” cô nói.

Anh lùi lại. “Nghe có vẻ không hay rồi.”

“Có một cô gái.”

“Ồ?”

“Đó là một cô gái tốt. Điểm số hoàn hảo. Chăm chỉ.”

“Và cô gái ấy liên quan gì đến chúng ta, bây giờ?”

“Em đã thuê cô ấy làm việc từ tháng Chín. Cô ấy làm việc ở nhà hàng khoảng hai mươi giờ một tuần. Anh biết đấy, sau giờ học và cuối tuần. Mẹ không thích phải thú nhận, nhưng cô ấy là nhân viên phục vụ bàn tốt nhất mà nhà hàng từng có.”

Conlan nhìn cô. “Vậy thiếu sót trầm trọng của cô ấy là gì?”

“Chẳng hề có.”

“Angie Malone, anh rất hiểu em. Giờ thì hãy nói rõ ra xem mình đang nói về chuyện gì vậy? Và đừng có bảo với anh rằng chuyện là cô gái ấy là một người phục vụ bàn tuyệt vời.”

“Mẹ cô ấy đã rời bỏ cô.”

“Rời bỏ ư?”

“Lẳng lặng bỏ đi.”

Ánh mắt anh trầm tĩnh. “Nói với anh là em đã tìm cho cô ấy một chỗ để ở...”

“Cho cô ấy một chỗ để ở.”

Conlan thở nặng nhọc. “Cô ấy sống với em ở ngôi nhà nhỏ à?”

“Vâng.”

Sự thất vọng hiển hiện trên mặt anh – trong đôi mắt màu xanh, trên khóe miệng cau có. “Vậy là em có một cô gái mới lớn sống cùng nhà.”

“Không phải thế. Dù sao thì cũng không giống như lần trước. Em chỉ giúp đỡ cô ấy cho đến khi...”

“Cho đến khi gì?”

Angie thở dài và lấy tay che mắt. “Cho đến khi đứa trẻ ra đời.”

“Ồ, tệ thật.” Conlan nói, quăng chăn xuống, bước ra khỏi giường.

“Con...”

Anh lao vào phòng tắm, đóng sập cửa lại sau lưng.

Angie cảm thấy như mình vừa bị đá vào bụng. Cô biết điều này rồi sẽ xảy ra. Nhưng cô nào có lựa chọn? Thở dài, cô cúi xuống nhặt quần áo và mặc vào. Rồi cô ngồi lên giường, chờ đợi.

Cuối cùng anh cũng đi ra khỏi phòng tắm, mặc một chiếc quần Levis cũ sờn và một chiếc áo phông màu xanh lam nhạt. Hai vai anh rũ xuống thất vọng. “Em nói là em đã thay đổi.”

“Em đã.”

“Angie ngày xưa cũng đưa một cô gái mới lớn đang mang thai về nhà.” Anh nhìn cô. “Đó là khởi đầu cho sự kết thúc của chúng ta. Anh vẫn nhớ, dù em thì không.”

“Thôi nào,” cô nói, cảm thấy có điều gì đó bên trong mình rạn vỡ. Cô tiến về phía anh. “Em quên sao được. Nhưng hãy cho em cơ hội.”

“Anh đã cho em cơ hội cả đời rồi, Angie.” Anh nhìn quanh căn phòng, rồi nhìn chiếc giường. “Đây là một sai lầm. Anh cần biết rõ hơn thế.”

“Lần này thì khác đấy. Em xin thề.” Cô đưa tay về phía anh. Anh bước sang một bên, tránh cái núm tay của cô.

“Thế nào? Khác thế nào?”

“Cô gái ấy mười bảy tuổi và không có ai chăm sóc cho cô cũng như không có chỗ nào mà đi. Em giúp cô ấy, nhưng em không còn kiên nhẫn vì những gì mà em không thể có nữa. Em đã chấp nhận chung sống hòa bình với việc em không thể có con. Làm ơn đi.” Cô thì thầm. “Hãy cho em một cơ hội để cho anh thấy lần này khác biệt. Hãy đến gặp cô ấy.”

“Gặp cô gái ư? Sau những gì Sarah Dekker đã làm với chúng ta...”

“Đây không phải là Sarah. Đứa trẻ là con của Lauren. Chỉ cần anh đi cùng em và gặp cô ấy. Làm ơn đi. Vì em.”

Anh cúi nhìn cô, thật lâu và thật kỹ, rồi anh nói, “Anh sẽ không trải qua điều đó một lần nữa đâu. Đỉnh cao. Vực sâu. Sự ám ảnh.”

“Conlan, hãy tin em, em...”

“Em đừng có nói hết câu ấy đấy.” Anh vội lấy chùm chìa khóa trên mặt tủ và đi ra cửa.

“Em rất tiếc.” Cô nói.

Anh dừng lại. Không quay đầu, anh nói, “Em luôn luôn rất tiếc, phải không, Angie? Đó là điều anh nên nhớ.”

TRONG GIỜ HỌC LỊCH SỬ THẾ GIỚI NĂM NGOÁI, LAUREN ĐÃ LÀM MỘT BÁO cáo về London thời kỳ Victoria. Một trong những nguồn nghiên cứu của cô là bộ phim *The Elephant Man*. Cô nhớ mình đã ngồi trong thư viện, sau giờ học, nhìn chăm chú vào màn hình chiếc ti vi, theo dõi những người London giàu có trêu chọc, chế nhạo John Merrick, một người đàn ông mà khuôn mặt và thân hình đã bị vắn vẹo, tra tấn quá nhiều so với mức chịu đựng của con người. Nhưng những tiếng thì thầm và những cái nhìn chòng chọc cũng làm anh đau đớn sâu sắc chẳng kém gì sự dị dạng của anh ta.

Giờ thì Lauren hiểu được điều đó, là mục tiêu của sự bàn tán đau đớn đến mức nào. Trong tất cả những năm cô học ở Fircrest, cô đã nhắm đến sự hoàn hảo thu hút sự chú ý tích cực. Cô chưa bao giờ đi học muộn, chưa bao giờ vi phạm nội quy, chưa bao giờ nói điều gì tệ hại với một bạn học. Cô cố gắng, bằng mọi cách, để được như người vợ của Caesar: đứng trên dư luận.

Lẽ ra cô phải biết ngã từ trên đỉnh xuống như thế nào, và mặt đất cứng ra sao.

Ai nấy đều nhìn cô chăm chăm, chỉ trỏ và thì thầm. Thậm chí cả các giáo viên cũng có vẻ sốc và không bình tĩnh trước sự có mặt của cô. Họ làm như thể cô mang theo một loại vi-rút chết người, một thứ vi-rút có thể dễ dàng đi vào không khí và lây cho những người vô tội đi qua.

Sau giờ học, cô để mình cuốn đi trong tiếng cười, tiếng hò hét của đám đông. Thậm chí ở giữa tất cả những người đó – phần lớn là bạn bè – cô cũng cảm thấy hoàn toàn khác biệt. Xa cách. Đầu cúi xuống, cô cố gắng trở nên vô hình.

“Lauren!”

Cô ngược lên theo phản xạ, mặc dù ngay lập tức cô ước gì mình đã không làm vậy.

Hội bạn cô tụ tập gần cột cờ; Susan và Kim ngồi trên trụ cột cờ xây bằng gạch bên cạnh còn David và Jared chơi trò đá bóng mềm.

Cô lấy can đảm đối mặt với điều không tránh khỏi. Cô đã tránh mặt họ trong giờ ăn trưa bằng cách trốn trong thư viện, nhưng giờ thì cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chào hỏi.

“Chào mọi người,” cô nói, tiến về phía nhóm bạn. Cô ngập ngừng và thấy David cũng vậy.

Họ nhìn nhau từ xa.

Mấy cô gái vây lấy cô, kéo tay cô. Cô đi theo họ ra phía sau trường, đến chỗ quen thuộc của họ ở sân bóng. Đám con trai đi theo sau, tiếp tục giữ cho quả bóng mềm chuyển động.

“Thế nào?” Kim hỏi khi họ cùng đứng ở sau gôn. “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Sợ hãi,” Lauren đáp. Cô không hề muốn nói về chuyện này, nhưng thà tự bàn về điều ấy còn hơn để bị bàn tán. Và họ là những người bạn tốt nhất của cô.

“Cậu định sẽ làm gì?” Susan hỏi, lục trong túi tìm cái gì đó. Cuối cùng cô lôi ra một lon cô ca. Mở ra, cô uống một ngụm và đưa lon nước mời mọi người.

David tiến đến bên Lauren, vòng tay quanh eo cô. “Bọn mình không biết.”

“Sao cậu không nạo thai?” Kim hỏi. “Chị họ của mình cũng làm vậy.”

Lauren nhún vai. “Mình không thể.” Cô bắt đầu ước ao giá như cô ở xa, thật xa nơi đây. Với Angie, nơi cô cảm thấy an toàn...

“David nói là cậu sẽ cho đứa bé làm con nuôi. Như thế cũng hay đấy. Cô Sylvia mình vừa nhận nuôi một đứa trẻ năm ngoái. Bây giờ cô ấy rất hạnh phúc,” Susan nói, với lấy lon nước.

Lauren ngược nhìn David.

Lần đầu tiên cô nhận thấy rằng cậu có thể rời khỏi đây, bỏ lại sau lưng tất cả những kỷ niệm của thời trung học. Một ngày nào đó, tất cả sẽ bị lãng

quên, cũng như chiếc cúp dành cho vận động viên xuất sắc nhất hồi lớp mười hay điểm số của cậu. Tại sao trước đây cô không nhìn thấy điều đó?

Cô cứ nghĩ rằng cả hai bọn họ đều liên quan trong chuyện này, nhưng bỗng dưng mọi lời cảnh báo trở lại trong đầu cô. Cô là người mang thai.

“Đi với em,” cô thì thầm với cậu, kéo cậu ra một bên. Cậu đi theo cô đến một chỗ tối và yên tĩnh giữa các hàng ghế khán giả.

Cô muốn một cách tuyệt vọng được cậu ôm ấp và hôn để an ủi cô, nhưng cậu chỉ đứng đó, nhìn xuống cô chăm chú, sự bối rối của cậu cũng rõ ràng như tình yêu của cậu.

“Cái gì thế?”

“Em chỉ... em sẽ nhớ anh trong suốt kỳ nghỉ.” Cô ước gì cậu mời cô đi cùng, nhưng đó là một kỳ nghỉ của gia đình.

“Bố anh đã tổ chức một cuộc gặp vào tháng Một. Với một luật sư.” Cậu chớp mắt, nhìn vào cổ họng cô. “Về chuyện cho con nuôi.”

“Hãy cho đưa bé đi,” cô nói, nghe thấy giọng mình cay đắng. Đối với cậu thật là dễ dàng.

“Chúng ta nên lắng nghe.” David trông như sắp sửa khóc, ngay ở đó, trên sân bóng, trong khi các bạn cậu chỉ cách đó vài bước.

Và cô biết: chẳng có gì dễ dàng đối với cậu.

“Vâng,” cô nói, “Chắc chắn rồi. Chúng ta nên lắng nghe.”

Cậu nhìn cô. Cô cảm thấy mình xa cách với David; già dặn hơn. “Có lẽ anh sẽ mua một chiếc nhẫn tặng em. Ở Aspen có khối cửa hàng bán trang sức.”

Tim cô lồi một nhịp. “Thật sao?”

“Anh yêu em,” cậu nói khẽ.

Những lời ấy sao khác hẳn ngày xưa, như thể cậu thì thầm từ rất xa hoặc nói ở dưới nước. Khi cô về đến nhà, cô không thể nhớ nổi âm thanh của những lời ấy nữa.

ANGIE ĐỌC HƯỚNG DẪN LÀM MÓN GNOCCHI VỚI RICOTTA ÍT NHẤT LÀ BỐN lần. Cô không nghĩ mình là người phụ nữ gốc nghèo,

nhưng cô không thể hiểu nổi làm thế quái nào mà cô có thể dùng chiếc đĩa để tạo hình cho viên bột gnocchi.

“Quên đi.” Cô cán bột thành từng dây và cắt thành từng miếng nhỏ. Cô quyết định học nấu nướng; nhưng điều đó không có nghĩa là cô muốn nó trở thành công việc của đời cô. “Thế này là tốt lắm rồi.”

Sau đó cô đảo xốt. Mùi hương ngọt ngào của tỏi phi, hành và cà chua rim tỏa ra khắp căn nhà nhỏ. Không được như mẹ, tất nhiên, xốt mua sẵn ở cửa hàng không bao giờ có được mùi hương của xốt tự nấu ở nhà. Cô chỉ hy vọng rằng không có ai trong gia đình cô ghé qua.

Ít nhất thì cô cũng đang nấu nướng.

Nấu nướng thông thường được coi là một liệu pháp điều trị. Các chị của Angie luôn luôn nói vậy. Angie cũng đủ tuyệt vọng để thử phương pháp điều trị này, nhưng giờ cô đã biết. Tất cả những công việc, nhào trộn, băm thái và nạo kia đều chẳng giúp ích gì.

Anh sẽ không trải qua điều đó một lần nữa đâu. Đỉnh cao. Vực sâu. Sự ám ảnh.

Có lẽ cô không nên kể về Lauren với Conlan. Dù gì thì cũng chưa nên. Có lẽ cô nên để tình yêu của họ bám rễ đã.

Không.

Như thế thì lại giống ngày xưa, với cô một mình trong hoang dại cô đơn bên cạnh nỗi cô đơn của anh nhưng không hòa nhập. Mặc dù anh không nhìn thấy những sắc thái trong sự thay đổi của anh, cô có thấy.

Thực sự thì đó là lựa chọn duy nhất mà cô có.

Hôm nay cũng có một hai lần cô vợ vẫn ngang qua con đường hồi hận, gần như ước gì mình đã không mời Lauren đến ở cùng, nhưng sự thật là, cô không thể nghĩ tới cùng chuyện đó. Cô đã rất vui được giúp đỡ cô gái.

Cô rửa một bó rau húng quế và bắt đầu thái. Chúng dính hết vào dao và vón thành cục. Cô cắt chỗ còn lại thành sợi bằng một cây kéo.

Cửa ra vào mở. Lauren bước vào nhà. Cô gái ướt đầm.

Angie liếc nhìn đồng hồ. “Cháu về sớm. Đáng lẽ cô định đi đón cháu...”

“Cháu nghĩ là như thế này đỡ rắc rối cho cô hơn.” Lauren cởi áo khoác ra và treo lên mắc áo bằng gang, rồi đá hai chiếc giày ra. Chúng đập đánh thịch vào tường.

“Cháu làm ơn xếp gọn giày vào,” Angie nói một cách tự động, y hệt như mẹ cô. Nhận ra điều ấy, cô cười phá lên.

“Có gì buồn cười ạ?”

“Cô buồn cười. Vừa nãy cô nói y hệt như mẹ cô.” Angie trộn rau húng quế vào xốt, đảo xốt bằng một chiếc thìa gỗ rồi đặt nắp lại. “Thế,” cô nói, đặt chiếc thìa xuống. “Cô cứ nghĩ là cháu sẽ ở lại trường sau giờ học với David.”

Trông Lauren thật buồn thảm. “À, vâng.”

“Cô nói cháu nghe. Đi thay quần áo khô đi, rồi chúng ta sẽ uống ca cao nóng và trò chuyện.”

“Cô bận mà.”

“Cô đang nấu. Như thế có thể có nghĩa là ta sẽ phải ra ngoài ăn tối, nên cháu cứ mặc quần áo tử tế.”

Cuối cùng, cô gái cũng mỉm cười. “Được thôi ạ.”

Angie vặn nhỏ lửa, rồi nấu một xoong ca cao nóng. Đó là một trong số vài món mà cô có thể nấu ngon. Khi cô nấu xong xuôi và ngồi yên vị trong phòng khách, Lauren đi xuống cầu thang.

“Cám ơn cô.” Lauren nói, cầm lấy cốc ca cao và ngồi xuống chiếc ghế da lớn cạnh cửa sổ.

“Cô sẽ đoán là ngày hôm nay không được tốt đẹp lắm,” Angie nói, cố gắng giữ cho giọng mình được dịu dàng.

Lauren nhún vai. “Cháu cảm thấy... già hơn tất cả các bạn của cháu.”

“Cô đoán là cô có thể hiểu điều đó.”

“Các bạn cháu lo lắng về ngày tháng của trận nội chiến, và cháu thì lo lắng về chuyện làm thế nào để trả tiền trông trẻ trong khi đi học đại học. Chẳng có nhiều điểm chung cho lắm.” Cô gái ngược lên. “David nói rằng có thể anh ấy sẽ mua tặng cháu một chiếc nhẫn.”

“Một lời cầu hôn ư?”

Đó chính xác là một điều không nên hỏi. Khuôn mặt tội nghiệp của Lauren dùm lại. “Cháu không nghĩ thế.”

“Ồ, honey, đừng quá nghiêm khắc với David. Ngay cả đàn ông trưởng thành cũng không biết xử sự thế nào trước nguy cơ làm bố đâu. Có lẽ David đang cảm thấy như bị rơi ra khỏi máy bay và mặt đất đang lao tới để tiếp đón cậu ấy. Cậu ấy biết cú va chạm sẽ rất mạnh. Cậu ấy sợ hãi không có nghĩa là cậu ấy bớt yêu cháu.”

“Cháu không biết cháu có chịu đựng nổi không. Ý cháu muốn nói là nếu anh ấy không yêu cháu.”

“Cô hiểu cháu muốn nói gì.”

Lauren vụt ngược nhìn lên. Cô gái lau nước mắt và sụt sịt. “Cháu xin lỗi. Cháu không không nên đề cập đến chuyện này. Cháu không muốn cô cũng cảm thấy buồn lây.”

“Ý cháu là gì?”

“Cô vẫn còn yêu chồng cũ của cô. Cháu nhận ra điều ấy qua cách cô nói chuyện về chú ấy.”

“Hiển nhiên đến thế, hả?” Angie nhìn xuống đôi bàn tay của mình, rồi nói chậm rãi, “Hôm nay cô đã gặp chú ấy.” Cô chẳng biết điều gì đã khiến cô chia sẻ bí mật ấy. Nhu cầu được nói về điều đó, có lẽ vậy.

“Thật ư? Chú ấy cũng vẫn còn yêu cô chứ?”

Angie nghe thấy giọng nói đầy hy vọng của Lauren và cô hiểu cô gái cần được tin rằng một tình yêu đã nguội lạnh có thể được nhen nhóm lại. Có người phụ nữ nào lại không muốn tin điều ấy? “Cô không biết nữa. Bao nhiêu nước chảy qua cầu rồi.”

“Chú ấy sẽ chẳng thích cháu sống ở đây.”

Sự quan sát thính nhạy khiến Angie ngạc nhiên. “Tại sao cháu lại nói thế?”

“Nào cô. Sau tất cả những gì cô gái mang thai kia đã làm đối với cô chú ư?”

“Đó là chuyện khác,” Angie nói, nhắc lại những gì cô vừa nói với Conlan chỉ vài tiếng trước đây, mong muốn được tin như vậy. “Cô quan tâm đến Sarah, chắc chắn rồi. Nhưng cô đã yêu thương đứa bé trong bụng cô gái ấy. Cô sẽ nhận nuôi đứa bé, mang nó vào đời cô chú và tạm biệt Sarah. Cô ấy sẽ ra khỏi đời sống hàng ngày của bọn cô. Cháu thì khác.”

“Khác thế nào ạ?”

“Cô quan tâm đến cháu. Chính cháu.” Cô thở dài. “Và, đúng, đôi khi những nhu cầu cũ lại thoát ra trong cô. Đôi khi cô nằm trong chiếc giường trên gác, nhắm mắt lại và vờ như cháu là con gái cô. Nhưng điều ấy không biến cô thành con người cũ và không còn làm cô đau đớn nữa. Cô sẽ phải làm cho Conlan nhận ra điều đó.” Angie ngược lên. Cô nhận ra rằng mình không còn trò chuyện với Lauren nữa. Cô đang trò chuyện với chính mình.

Lauren đang nhìn cô chăm chú. “Đôi khi cháu cũng vờ như cô là mẹ cháu.”

“Ồ.” Lời nói ấy gần như lẫn vào hơi thở đồng hành với nó.

“Cháu ước gì cô là mẹ cháu.”

Angie muốn khóc khi nghe điều đó. Cả hai bọn họ đều thiếu một phần của chính người kia, cô và Lauren; chẳng có gì lạ là họ đến với nhau thật dễ dàng.

“Chúng ta là một đội,” cô nói dịu dàng. “Cháu và cô. Vì lẽ gì đó Chúa biết là chúng ta cần nhau.” Cô cố mỉm cười và lau nước mắt. “Giờ thì đủ sâu sắc và phán xét rồi. Cô sẽ cố gắng luộc chỗ gnocchi chết tiệt kia. Cháu chuẩn bị bàn nhé?”

LAUREN NẪM TRÊN GIƯỜNG, NGẮM NHÌN NHỮNG BỨC ẢNH. CÓ KHOẢNG một tá những bức ảnh trải trước mặt cô. Ông và bà DeSaria. Ba cô gái – chụp cùng nhau, chụp riêng lẻ, và các kiểu kết hợp có thể. Ảnh chụp và mùa xuân, mùa hạ, mùa thu và mùa đông. Ở bãi biển, trên núi, và thậm chí một vài tấm ở bên đường. Cô gái nhìn những tấm ảnh đó và tưởng tượng xem cảm giác ra sao khi được yêu thương như vậy trong suốt cuộc đời mình, có một người cha đến bên cô, mỉm cười với cô, nắm lấy tay cô.

Đi với bố nào , ông sẽ nói, hôm nay ta sẽ...

Có tiếng gõ cửa.

Lauren ngồi bật dậy trên giường. Cô không muốn bị bắt quả tang đang động chạm vào những bức ảnh gia đình riêng tư. Cô gái hé cửa chỉ đủ rộng để nhìn ra ngoài.

Mắt trái của Angie nhìn cô chăm chú qua khe cửa. “Mười phút nữa ta sẽ đi.”

“Cháu biết. Cô đi vui vẻ nhé.” Lauren đóng cửa, lắng nghe tiếng bước chân.

Lại có tiếng gõ cửa nữa.

Cô gái mở cửa ra.

“Ý cháu muốn nói gì?” Angie hỏi.

“Ý gì ạ?”

“Cô đi vui vẻ nhé.”

“Vâng. Vào thị trấn ạ.”

“Đêm nay là đêm Giáng sinh mà.”

“Cháu biết. Chính vì thế mà cô đi vào thị trấn. Hôm qua cô đã bảo cháu. Cô nói là nhà DeSaria sẽ xuống phố như một đàn châu chấu voi, ăn sạch mọi thứ trên đường đi. Vậy nên, chúc cô vui vẻ.”

“Cô hiểu rồi. Và cháu không phải là người nhà DeSaria.”

Lauren không hiểu. “Không, cháu không phải.”

“Vậy là cháu nghĩ cô sẽ để cháu một mình trong đêm Giáng sinh và đi với gia đình thực sự của mình, tặng đầy cookie với rượu vang nóng.”

Lauren đỏ mặt. “À, nếu mà cô nói như thế...”

“Thay quần áo đi. Như thế đã rõ ràng chưa?”

Lauren cảm thấy nụ cười của mình nở hết cỡ trên khuôn mặt. “Vâng, thưa *quý bà*.”

“Mặc ấm vào nhé. Họ dự báo sẽ là một Giáng sinh trắng đấy. Và hãy nhớ cô còn *quá* trẻ để được gọi là bà nhé.”

Lauren đóng cửa lại và chạy về phía giường. Cô vơ gọn tất cả các tấm ảnh, trừ vài chiếc mà cô đã chọn, rồi bỏ tất cả chúng trở lại chiếc hộp, sau

đó đẩy hộp vào dưới gầm giường. Rồi cô lấy hai chiếc máy ảnh dùng một lần của mình, cất chúng vào ngăn kéo. Một khi tất cả các vật chứng đã được thu xếp xong, cô mặc chiếc quần jean ống loe hiệu Target, áo len cao cổ màu đen, và chiếc áo khoác viền lông.

Angie đang đợi dưới nhà. Trông cô thật xinh đẹp với chiếc váy len màu xanh lá cây thẫm, boots màu đen và áo choàng màu đen. Mớ tóc sẫm và dài của cô rối tung một cách duyên dáng nhất. Nó khiến cô trông rất sành điệu.

“Trông cô thật tuyệt,” Lauren nói.

“Cháu cũng vậy. Nào, đi thôi.”

Họ ra chỗ xe ô tô và vào bên trong. Họ trò chuyện suốt dọc đường đi vào thị trấn. Chẳng có gì quan trọng; chỉ là những chuyện thường nhật.

Khi họ tới Front Street, giao thông mỗi lúc một đông hơn.

“Cháu không thể tin là tất cả những người này đi chơi đêm Giáng sinh.”

Lauren nói.

“Đêm nay là lễ thả đèn cuối cùng.”

“Ồ,” Lauren nói, không hiểu tất cả những sự cường điệu này để làm gì. Cô đã sống ở thị trấn bao nhiêu năm và chưa bao giờ dự một trong những buổi lễ này. Cô luôn luôn phải làm việc vào dịp cuối tuần và ngày lễ. David đã bảo với cô là “lễ hội cũng được,” nhưng cũng hàng năm rồi cậu không đi. “Quá đông người” là lời giải thích của bố mẹ cậu.

Angie tìm thấy một chỗ đậu xe và đỗ lại.

Vừa rời khỏi chiếc xe, Lauren đã nghe thấy âm thanh đầu tiên của đêm Giáng sinh: những tiếng chuông. Tất cả các nhà thờ đều gióng chuông. Đâu đó, một chiếc xe ngựa kéo đang chạy; cô có thể nghe thấy tiếng móng ngựa gõ đều đặn và tiếng chuông trên cổ ngựa kêu leng keng.

Trên quảng trường thị trấn, hàng chục – có lẽ là hàng trăm khách du lịch đang đi lang thang, từ cửa hàng này sang cửa hàng khác, tụ tập ở trước các gian hàng bán đủ thứ từ ca cao nóng đến bánh rượu rum và kẹo hình gậy. Ở chân cột cờ, câu lạc bộ Rotary đang nướng hạt dẻ nóng.

“Angela!” tiếng Maria vượt lên trên đám đông.

Tiếp đó, Lauren bị cuốn vào với gia đình DeSaria. Ai nấy đều nói cùng một lúc, kể chuyện cười, nắm tay nhau. Họ đi từ gian hàng này sang gian hàng khác, ăn đủ thứ được mời và mua hàng túi đủ các thứ họ không thể ăn tại chỗ. Lauren nhìn thấy hơn chục bạn học đi lại giữa đám đông với gia đình của họ. Ít ra lần này cô cảm thấy mình là một phần của mọi thứ thay vì đứng ngoài rìa, ngắm nhìn.

“Đã đến giờ,” cuối cùng, Mira nói. Như có ám hiệu, cả gia đình dừng lại. Thực tế, dường như cả thị trấn cùng lặng phắc.

Rồi đèn tắt. Bóng tối ủa đến. Bỗng dưng những ngôi sao trên đầu trở nên tuyệt đẹp. Sự háo hức lan truyền trong đám đông. Angie cầm tay Lauren trong tay mình, bóp nhẹ.

Đèn Giáng sinh bật sáng. Hàng nghìn ngọn đèn, cùng một lúc.

Lauren thốt lên kinh ngạc.

Phép lạ.

“Cũng khá tuyệt chứ hả?” Angie nói.

“Vâng ạ.” Cổ họng Angie nghẹn lại.

Họ còn ở lại quảng trường một giờ nữa, rồi đi bộ đến nhà thờ dự lễ nửa đêm, ngày nay được tổ chức lúc mười giờ đêm. Lauren sắp sửa khóc đến nơi khi cùng Angie bước vào nhà thờ. Nó giống hết giấc mơ về cô gái nhỏ của cô; cô có thể dễ dàng tưởng tượng Angie là mẹ mình. Sau buổi lễ, gia đình DeSaria chia tay, mỗi người đi mỗi ngả.

Angie và Lauren đi bộ qua đám đông, chỉ trò các thứ cho nhau trên đường đi. Khi họ đi tới chỗ chiếc xe, tuyết bắt đầu rơi. Họ lái xe chậm chậm về nhà. Những bông tuyết nhẹ và xộp. Chúng rơi thật lười biếng xuống đất.

Lauren không thể nhớ nổi lần cuối cô nhìn thấy Giáng sinh trắng là khi nào. Thông thường mưa là tiêu chuẩn của kỳ nghỉ lễ.

Trên đường Miracle Mile, tuyết rất dính. Chúng phủ lên những nhánh cây và phủ lên vệ đường. Những khu vườn nằm bên dưới một lớp chăn trắng lấp lánh.

“Cháu tự hỏi không biết mai ta có thể đi chơi bằng xe trượt tuyết không” cô gái nói, nhảy nhót trong ghế của mình. Cô gái biết mình cư xử như một đứa trẻ nhưng không thể kiềm chế được. “Hay ta có thể tạo ra các thiên thần tuyết. Cháu đã nhìn thấy thế trên ti vi một lần. Ở, ai kia?”

Người đàn ông đang đứng ở trước cửa nhà Angie, bên rìa quầng sáng màu vàng. Một bức màn tuyết che tối khuôn mặt.

Chiếc xe dừng lại.

Lauren nhìn qua cửa kính xe.

Người đàn ông bước xuống hiên nhà, tiến lại gần hơn.

Và bỗng nhiên Lauren hiểu ra. Người đàn ông mặc chiếc quần Levi's bạc màu và chiếc áo khoác da màu đen chính là Conlan. Cô quay sang nhìn Angie, đôi mắt cô ấy đang mở to trên khuôn mặt tái nhợt.

“Là chú ấy phải không?”

Angie gật đầu. “Đó là Conlan của cô.”

“Ồ,” Lauren chỉ nói được có vậy. Trông chú ấy giống như Pierce Brosnan. Cô gái ra khỏi xe.

Người đàn ông đi về phía cô, giày kêu lạo xạo trên sỏi. “Cháu là Lauren rồi.”

Giọng chú trầm và rền như thể là chú đã hút thuốc hoặc uống nhiều khi còn trẻ.

Lauren cố không tỏ ra ngần ngại. Chú ấy có đôi mắt xanh chưa từng thấy và chúng như nhìn thấu tới tâm can cô. Chú ấy có vẻ giận dữ với cô. “Chính là cháu.”

“Conlan,” Angie nói như hết hơi, tiến lại bên người đàn ông.

Chú ấy không nhìn Angie. Ánh mắt chú không rời Lauren. “Chú đến để gặp cháu.”

CHƯƠNG 26

Anh cố gắng giữ khoảng cách với Lauren; Angie có thể nhận ra điều đó. Anh khoác lên mình vẻ mặt thờ ơ của nhà báo như một chiếc áo giáp, làm như thể vài miếng kim loại được gò vào nhau có thể bảo vệ được trái tim người. Anh ngồi ngay người ở đầu bàn, tráo bài. Họ đã chơi bài cả giờ đồng hồ, nói chuyện liên tục mặc dầu Angie không muốn định hình tính chất của cuộc chuyện trò. Nó giống một cuộc hỏi cung hơn.

“VẬY là cháu đã nộp đơn xin vào trường đại học?” Conlan hỏi trong khi chia bài. Anh không nhìn Lauren. Angie biết, đó là một mảnh cũ rích của nhà báo. Không nhìn; người ta sẽ nghĩ rằng đó là một câu hỏi thông thường, một câu hỏi mà ta không quan tâm lắm.

“Vâng,” Lauren trả lời mà không rời mắt khỏi mấy quân bài của mình.

“Ở đâu vậy?”

“USC. Pepperdine. Stanford. Berkeley. UW. UCLA.”

“Cháu vẫn nghĩ là có khả năng đi học đại học ư?”

Câu hỏi với hàm ý ám chỉ đứa trẻ đã khiến Angie ngẩng phắt đầu khỏi các quân bài của mình.

Cái nhìn của Lauren thẳng thắn đến kinh ngạc. Rõ ràng là cô gái đã quyết định thế là đủ rồi. “Cháu sẽ đi học đại học.”

“Sẽ khó khăn đấy.” Anh nói, rút một quân bài để đánh xuống.

“Cháu không có ý thô lỗ, chú Malone ạ,” Lauren nói, giọng mạnh mẽ, “nhưng cuộc đời này luôn luôn khó khăn. Cháu nhận được học bổng ở

Fircrest vì cháu không bao giờ chịu bỏ cuộc. Cũng chính vì lý do đó mà cháu sẽ nhận được học bổng của trường đại học. Dù phải làm gì chăng nữa, cháu cũng sẽ làm.”

“Cháu có họ hàng có thể giúp đỡ cháu không?”

“Angie đang giúp đỡ cháu.”

“Thế còn gia đình cháu?”

Lauren trả lời lặng lẽ, “Cháu chỉ có một mình.”

Tội nghiệp Conlan. Angie quan sát anh tan chảy, ngay ở đầu bàn với những quân bài trong tay. Vẻ mặt của nhà báo nhường chỗ cho khuôn mặt buồn, nhiều nếp nhăn của người đàn ông lo lắng.

Angie có thể thấy là anh cố gắng tránh xa những cảm xúc mà anh đã khuấy lên, nhưng bị mắc kẹt bởi những giọt nước mắt trên mi cô gái. Anh hắng giọng. “Angie nói với chú là cháu thích ngành báo chí.” Đây rồi: nền đất cao để anh bầu vút.

Lauren gật đầu. Cô đang dẫn với hai quân cơ. ”Vâng ạ.”

Conlan đánh quân K. “Nếu muốn hôm nào đó có lẽ cháu nên đến cơ quan chú. Chú có thể giới thiệu cháu với vài người ở đó; để cháu thấy nhà báo làm việc thế nào.”

Sau này khi nghĩ lại, Angie thấy ở khoảnh khắc đó mọi thứ đã thay đổi như thế nào. Cuộc hỏi cung kết thúc, nhường chỗ cho một bữa tiệc nhỏ. Trong một tiếng đồng hồ tiếp theo, họ trò chuyện, cười đùa và chơi bài. Conlan kể một loạt truyện cười trong công việc về những tên tội phạm ngu ngốc. Angie và Lauren nhớ lại vài sự không may với những chiếc bánh cookie.

Khoảng mười giờ đêm, điện thoại đổ chuông. Đó là David, gọi điện từ Aspen. Lauren mang điện thoại lên gác.

Conlan quay sang nhìn Angie. Không chắc chắn, nhưng cô nghĩ đó là lần đầu tiên anh dám nhìn cô.

“Sao anh lại đến đây?” cô hỏi.

“Đêm Giáng sinh mà. Và em là gia đình của anh.”

Cô những muốn ngả người về phía anh và hôn anh, nhưng cô cảm thấy vụng về, không chắc chắn. Sau tất cả những tháng năm yêu và sống bên nhau, giờ đây họ đã chia tay. “Thói quen thôi thì chưa đủ,” cô nói nhẹ nhàng.

“Không phải.”

“Đây có phải là sự khởi đầu?”

Trước khi anh kịp đáp, Lauren đang nhảy nhót trở lại phòng, cười tươi như hoa, trông giống hệt một cô gái với cả cuộc đời rộng mở trước mặt. “Anh ấy nhớ cháu,” cô gái nói, trườn vào chiếc ghế của mình và dịch nó sát vào bàn.

Angie và Conlan lập tức quay trở lại chơi bài. Trong một tiếng, họ chỉ nói đến những chuyện không đâu.

Đó là một đêm tuyệt vời mà hàng năm nay Angie mới có. Tuyệt đến độ khi đã nửa đêm và Lauren tuyên bố rằng cô gái sẽ đi ngủ, Angie thực sự cố gắng thuyết phục cô gái đừng làm thế. Cô không muốn buổi tối này kết thúc.

“Angie,” Conlan nói, “để cho cô bé tội nghiệp đi ngủ. Đã muộn rồi. Làm sao mà Santa viếng thăm chúng ta được nếu cô bé chưa đi ngủ?”

Lauren cười vang. Đó là một âm thanh đầy hy vọng, nữ tính và trẻ trung. Trái tim Angie như vui lên khi nghe thấy âm thanh ấy. “Chúc ngủ ngon,” Lauren nói, nghiêng người về phía Angie, ôm lấy cô. “Giáng sinh vui vẻ,” cô gái thì thầm. Khi lui ra, cô gái còn nói thêm, “Đây là đêm Giáng sinh tuyệt vời nhất của cháu từ trước tới giờ.” Sau đó cô gái mỉm cười với Conlan và rời khỏi phòng.

Angie ngồi lại vào ghế. Lauren đi rồi, căn phòng trở nên quá yên lặng.

“Em sẽ làm thế nào để chịu đựng được cả thai kỳ của cô bé?” Anh hỏi một cách ân cần, như thể mỗi lời nói đều khiến anh đau đớn. “Em sẽ làm thế nào để đối phó với cái bụng mỗi ngày một lớn của cô bé, và cảm thấy những cử động của đứa trẻ và đi mua sắm đồ sơ sinh?”

“Sẽ đau đớn lắm.”

“Đúng vậy.”

Ánh mắt cô bình thản, dù cho giọng cô run run, “Không giúp cô bé em còn đau đớn hơn.”

“Trước đây chúng ta đã trải qua tình cảnh thế này rồi.”

Angie nghĩ về điều đó, về họ. Họ cũng đã từng chơi bài với Sarah Dekker, xem ti vi và mua quần áo cho cô bé ấy. Nhưng đứa trẻ chưa ra đời luôn luôn là cầu nối giữa họ. “Không,” cuối cùng cô nói. “Không phải như thế này.”

“Angie, em luôn luôn dễ dàng hy vọng. Một phần vì thế mà chúng ta tan vỡ. Em không biết phải làm thế nào để bỏ cuộc.”

“Hy vọng là tất cả những gì em đã có.”

“Không. Em đã có anh.”

Sự thật ấy đè nặng trong tim cô. “Đừng nhìn vào gương chiếu hậu đêm nay. Em yêu anh. Bây giờ như thế có thể đủ không?”

“Ý em muốn nói là đêm nay thôi?”

Cô gật đầu. “Mỗi ngày một chút cũng khiến người ta nghiện. Điều ấy có thể cũng đúng với người tình xưa.”

Nghe thế, anh nghiêng người về phía cô, đặt tay quanh gáy cô, và kéo cô lại gần anh. Mắt họ gặp nhau; mắt cô long lanh, nước mắt sắp chảy, mắt anh tối sẫm những tiếc nuối.

Anh hôn cô. Đó là tất cả những gì cô cần, nụ hôn ấy, và nhiều hơn cô đã tưởng. Trước khi cô kịp nhận ra điều gì, anh đã bế cô trong tay và đưa cô lên gác. Anh sắp sửa đi về phòng ngủ cũ của cô.

Cô cười vang. “Vào phòng ngủ lớn. Giờ chúng mình là người lớn rồi mà.”

Anh đổi hướng, đẩy cửa, và đá cho nó đóng sập lại sau lưng mình.

BUỔI SÁNG HÔM SAU KHI ANGIE THỨC DẬY, TOÀN THÂN CÔ Ê ẤM. CÔ LẤN người trở mình và rúc vào người Conlan, hôn quai hàm bướng bỉnh của anh. “Giáng sinh vui vẻ,” cô thì thầm, tay lướt dọc theo bộ ngực trần của anh.

Anh chớp mắt, tỉnh dậy. “Giáng sinh vui vẻ.”

Trong một khoảnh khắc tưởng chừng vô tận, cô nhìn anh, hai nhũ hoa của cô ép sát vào ngực anh, thân thể cô như vò xé bởi nỗi khát khao ngọt ngào và sắc nhọn đến mức phát đau. Cô có thể cảm thấy trái tim họ đang đập cùng một nhịp. Khi cô hôn anh, nụ hôn mang theo tất cả những gì cô có, cả những phút giây hạnh phúc, những lúc khổ đau, và những khi vừa buồn vừa vui. Đó là nụ hôn bóc tách đi lớp vỏ cứng dày của năm tháng và khiến cô cảm thấy tươi trẻ lại, vô lo và đầy hy vọng.

Cô chạm vào má anh ngỡ ngàng. Có lẽ những người phụ nữ cảm thấy như thế này khi người đàn ông của họ từ mặt trận trở về. Có buồn bã, nhưng lại yêu thương hơn họ tưởng. “Yêu em đi,” cô thì thầm.

“Anh đã cố không yêu em. Nhưng không được,” anh nói, kéo cô vào vòng tay.

Mãi sau đó, khi Angie lại có thể thở đều và cơ thể cô trở về tĩnh lặng sau những cơn rung, cô lăn ra khỏi giường và tìm kiếm chiếc váy của mình. “Anh sẽ đi đến nhà mẹ với bọn em chứ?”

Anh toét miệng cười. “Điều đó sẽ khởi động ngay lập tức cỗ máy tin đồn.”

“Đi mà?”

“Anh còn có thể đi đâu được nữa vào buổi sáng ngày Giáng sinh?”

Angie cười thật to. Cô cảm thấy lòng vui thế. “Mặc quần áo đi anh. Chúng ta đã muộn rồi đấy.” Tìm thấy chiếc váy của mình, cô chui vào và đi ra hành lang về phía phòng Lauren. Cô tưởng rằng cô gái đã tỉnh giấc và mặc quần áo, sốt sắng mở quà, nhưng cô gái vẫn còn đang ngủ.

Angie đến bên giường và ngồi xuống. “Dậy đi, honey,” cô nói, vuốt mớ tóc đang xoa lên mắt cô gái.

Lauren chớp mắt, tỉnh dậy. “Chào cô,” cô gái thì thầm.

“Dậy nào, sâu ngủ. Hôm nay là ngày Giáng sinh.”

“Ồ, vâng.” Đôi mí mắt cô lại khép.

Angie cau mày. Có đứa trẻ nào không háo hức nhảy ra khỏi giường vào sáng ngày Giáng sinh chứ?

Câu trả lời ủa đến ngay lập tức: một đứa trẻ không quen với ngày lễ Giáng sinh. Cô không thể không nhớ đến tòa nhà... của người phụ nữ - người mẹ - đã bỏ đi mà không nói một lời.

Cô cúi xuống hôn lên trán Lauren. “Nào, Người đẹp ngủ trong rừng. Chúng ta phải có mặt ở nhà mẹ cô trong mười lăm phút nữa. Trong gia đình này, mọi người mở quà sớm mà.”

Lauren quàng chiếc chăn ra và chạy vội vào trong phòng tắm. Họ cũng biết rằng sẽ chỉ có nước ấm cho người thứ hai tắm và chỉ có nước lạnh dành cho người thua cuộc đáng thương hại thứ ba.

Angie quay về phòng ngủ của mình. Cô thấy Conlan khoác chiếc áo choàng tắm bằng len của bố cô, đứng bên cửa sổ. Anh cầm trong tay một chiếc hộp nhỏ bọc giấy bạc. Họ luôn luôn có một lễ Giáng sinh nhỏ, riêng tư trước khi đi đến nhà mẹ, nhưng năm nay cô không nghĩ có anh.

“Anh có quà cho em à? Em không...”

Anh tiến lại phía cô, đưa cho cô chiếc hộp. “Chỉ là món quà nhỏ thôi mà.”

Cô bóc giấy gói và mở chiếc hộp màu trắng ra. Trong hộp là một món đồ trang trí Giáng sinh tuyệt đẹp bằng thủy tinh thổi theo phương pháp thủ công. Một thiên thần màu bạc với đường viền bằng pha lê và đôi cánh cắt kiểu khối lấp lánh.

“Anh tìm thấy nó ở Nga, tháng trước, khi anh đi phỏng vấn Svetlaska.”

Cô chăm chú ngắm nhìn thiên thần đẹp để nằm gọn trong lòng bàn tay cô, nhớ lại một buổi sáng Giáng sinh khác, nhiều năm về trước. *Đó là bởi vì anh luôn luôn nghĩ đến em*, anh đã nói, và đưa cho cô một chiếc giày bằng gỗ anh đã mua ở Hà Lan. Đó là điểm khởi đầu của bộ sưu tập. Một truyền thống. Cuối cùng, cô ngược nhìn anh. “Anh mua cái này từ tháng trước à?”

“Anh nhớ em.” Anh nói khẽ.

Cô đi đến chỗ tủ quần áo, mở ngăn kéo trên cùng, và lục tìm trong đồng hồ lót. Khi cô quay lại chỗ Conlan, cô cầm một chiếc hộp nhung màu xanh tím than. “Em cũng có một món quà cho anh,” cô tiến lại chỗ anh.

Cả hai bọn họ đều biết đó là cái gì.

Anh cầm lấy chiếc hộp từ tay cô, bật nắp ra.

Chiếc nhẫn cưới của cô nằm trong đó. Chiếc nhẫn lấp lánh trên nền nhung thẫm. Cô tự hỏi không biết anh, anh cũng có nhớ ngày họ đã cùng nhau chọn nhẫn. Hai đứa trẻ đang yêu, đi từ cửa hàng này đến cửa hàng khác, tay trong tay, tin vào tình yêu mãi mãi với cả trái tim.

“Em trả lại chiếc nhẫn này cho anh ư?” Anh nói.

Cô mỉm cười. “Em nghĩ sớm hay muộn anh cũng sẽ biết phải làm gì với nó.”

CUỘC SỐNG TUYỆT VỜI,

Phép lạ ở khu phố 34.

Một câu chuyện Giáng sinh.

Gần như suốt cuộc đời mình, Lauren đã xem những bộ phim nổi tiếng về ngày lễ này, và hàng tá những bộ phim khác nữa, rồi nghĩ: Ờ, phải đấy. Những cây thông với hình dáng hoàn hảo, khoác trên mình hàng nghìn ngọn đèn, quần đầy những dây kim tuyến và phủ kín bởi những đồ trang trí gia bảo hay được lựa chọn cầu kỳ. Những dây trường xuân phủ đầy trên bệ lò sưởi và cuốn xung quanh tay vịn cầu thang.

Chẳng có thực đâu, cô sẽ nói thế. Đó chẳng phải là lễ Giáng sinh trong cách nghĩ của những đứa trẻ bình thường.

Thế rồi cô bước qua cánh cửa được trang trí bởi một vòng lá của gia đình DeSaria và thấy mình đang ở trong xứ sở diệu kỳ. Đồ trang trí ở khắp mọi nơi, trên mọi chiếc bàn, bệ cửa sổ và những chiếc khung ảnh. Những con tuần lộc bằng thủy tinh nhỏ xíu, những người tuyết bằng sứ trắng và những chiếc xe trượt băng đồng đầy ắp những quả châu nhiều màu sắc rực rỡ. Cây thông trong góc nhà cao lớn và treo đầy những đồ trang trí đến mức ta gần

như không thể nhìn thấy lá, cành. Một ngôi sao trắng tinh, đẹp dễ treo ở ngọn thông, đầu cánh sao sắp sửa chạm vào trần nhà.

Và những món quà.

Lauren chưa bao giờ nhìn nhiều quà đến thế trong một gian phòng. Cô gái quay sang nhìn Conlan. “Ôi chào”, cô chỉ nói được có thế. Cô nóng lòng muốn được gọi điện cho David đêm nay và tả cho cậu nghe. Cô sẽ không bỏ sót dù chỉ một chi tiết.

“Chú cũng nghĩ y hệt như thế lần đầu tiên chú đến đây dự lễ Giáng sinh.” Conlan mỉm cười, nói. “Bố chú thường tặng mẹ một chiếc máy nướng bánh mì vào dịp Giáng sinh và thậm chí còn không buồn gói.”

Lauren cảm thấy quen thuộc với kiểu Giáng sinh như vậy hơn.

Angie tiến lại bên họ. “Quá nhiều, cô biết thế. Hãy đợi đến khi cháu thấy cả nhà ăn. Chúng ta y hệt như loài cá ăn thịt.” Cô choàng một tay quanh người Lauren. “Vào bếp đi. Đó mới là trung tâm hành động.” Cô toét miệng cười với Conlan. “Sẽ hay lắm đây.”

Mất nửa tiếng họ mới đi qua được phòng khách. Già, trẻ, ai ai nhìn thấy Conlan cũng hét lên, nhảy ra khỏi chỗ, và bắt chuyện với anh. Cứ như là ta đang ở bên một ngôi sao nhạc rock. Lauren bám vào tay Angie và để cô dẫn mình đi qua đám đông. Khi tới được nhà bếp, cô thấy lằng lằng. Ở cửa bếp, họ dừng lại.

Maria đang ngồi bên chiếc bàn ăn sáng, cắt bánh cookie từ một miếng bột màu xanh. Mira đang bày ô liu và những lát cà rốt vào một khay pha lê chạm trổ. Livvy đang đổ một chất lỏng màu trắng kem vào một chiếc vỏ bánh.

“Con đến muộn thế,” Maria nói, gần như không ngẩng đầu lên. “Cách có ba dặm đường mà con vẫn đến muộn.”

Conlan bước vào phòng. “Đó là lỗi của cháu, cô Maria ạ. Cháu bắt con gái cô thức khuya đêm qua.”

Cả mấy người phụ nữ cùng hét lên một lúc và giơ tay lên trời, chạy về phía Conlan để ôm và hôn.

“Họ rất yêu quý Con,” Angie nói với Lauren, bước tránh sang bên để các chị mình quây lấy anh.

Khi rút cuộc họ đã xong việc hôn hít, ôm ấp và hỏi han Conlan cùng Angie, họ quay trở lại nấu nướng. Lauren học cách tía củ cải thành hoa hồng, làm xốt và bày biện các món khai vị vào khay.

Rồi bọn trẻ chạy vào trong bếp, kéo tay áo Maria, xin bà cho mở quà.

“Thôi được,” cuối cùng Maria nói, lau sạch bột trên tay. “Đến lúc rồi.”

Angie cầm tay Lauren và dẫn cô gái vào phòng khách, nơi mọi người ngồi la liệt khắp mọi nơi, trên ghế, trong sofa, ghế kê chân, bậc lò sưởi, trên sàn nhà.

Bọn trẻ con tập trung quanh cây thông, bối trong đồng quà, chuyển cho mọi người rải rác ở trong phòng.

Lauren xin lỗi và rời khỏi nhà, nhẹ nhàng đóng cửa sau lưng. Cô vội vã đi ra xe ô tô, lấy món quà duy nhất cô đã mua. Ôm món quà vào ngực, cô quay vào với căn nhà ấm áp, thơm hương quế, và ngồi xuống bên cạnh Angie trên bậc lò sưởi.

Dani bé bỏng tiến lại chỗ cô gái, đưa cho cô một món quà.

“Ồ, không phải quà của chị đâu,” Lauren nói. “Đưa đây, để chị giúp em đọc...”

Angie chạm vào đùi cô. “Của cháu đấy.”

Lauren không biết phải nói gì. Cô gái lẩm bẩm, “Cám ơn cô,” và đặt gói quà trên đùi. Cô không thể không chạm vào món quà, lướt tay trên lớp giấy bọc trơn láng.

Lại có một món quà nữa cho cô, rồi lại nữa. Của Maria. Của Livvy, của Mira.

Lauren chưa bao giờ nhận được nhiều quà đến thế. Cô quay sang Angie, thì thầm, “Cháu không biết. Cháu không có quà cho...”

“Đây đâu phải là thi đấu thể thao, honey. Mọi người trong gia đình nhớ đến cháu khi họ đi mua sắm. Thế thôi mà.”

Conlan đi qua đám trẻ con ngồi trên sàn ở giữa phòng và đến ngồi bên Lauren. Cô gái ngồi dịch sát vào Angie để nhường chỗ. “Hơi choáng ngợp, phải không nào?” anh nói.

Lauren cười run run. “Chính thế.”

“Nana, đã chia tất cả quà rồi ạ,” một đứa trẻ kêu lên, và cả bọn chỉ chờ có thể. Mọi người bắt đầu mở các món quà. Tiếng xé giấy ồn ào như tiếng máy cưa. Người lớn và trẻ con reo lên thích thú và nhảy lên để hôn nhau.

Lauren cúi xuống và nhặt một gói trong số các món quà của mình. Đó là món quà của Mira, Vince và bọn trẻ.

Cô gái gần như sợ phải mở quà. Như sợ rằng khoảnh khắc sẽ trôi qua. Cô xé giấy theo đường mép hộp và cẩn thận gấp lại để tái sử dụng. Cô vội vã ngược lên xem có ai nhìn mình không. May sao, ai nấy đều bận rộn với đồng quà của họ. Cô mở nắp chiếc hộp màu trắng. Trong hộp là một chiếc áo nữ kiểu đồng quê thêu tay. Chiếc áo này rất hợp để mặc khi mang thai.

Ý nghĩ ấy khiến tim cô gái thắt lại. Cô ngược lên, nhìn qua gian phòng, nhưng Mira và Vince đang bận rộn với những món quà họ nhận được. Sau đó, cô mở một chiếc lắc bạc của Livvy và gia đình tặng. Maria tặng cô một quyển sách dạy nấu ăn. Món quà cuối cùng là một quyển sổ bìa da thuộc bằng tay do Angie tặng. Trên cuốn sổ ghi:

Gửi Lauren yêu quý:

Thành viên mới nhất của gia đình ta.

Chào mừng cháu.

Yêu mến,

Angie

Lauren còn đang mãi chăm chú nhìn dòng chữ thì có tiếng Angie thốt lên bên cô. “Ồ, trời ơi.”

Lauren nhìn sang trái.

Angie đang mở món quà mà Lauren đã mua. Đó là một chiếc khung ảnh bằng gỗ sồi giản dị cỡ 43x50 cm, với lớp bo viền bên trong màu ngà, đã được cắt sẵn thành nhiều cỡ để ảnh khác nhau. Lauren đã chọn những bức

ảnh trong chiếc hộp và đặt vào phần lớn các chỗ trống. Một vài bức ảnh màu cô đã chụp hôm lễ Tạ ơn bằng chiếc máy ảnh dùng một lần của mình.

Angie dùng ngón tay trở vuốt ve phần kính phía trên bức ảnh hai bố con cô. Trong đó Angie mặc một chiếc quần hoa ống loe và một chiếc áo chui đầu cổ chữ V với những đường kẻ nhiều màu. Cô đang ngồi trên đùi bố, và rõ ràng là đang kể chuyện cho ông nghe. Người chụp ảnh đã bắt được đúng khoảnh khắc bố cười.

“Cháu tìm thấy những bức ảnh này ở đâu?” Angie hỏi.

“Đây là những bản sao. Bản gốc vẫn ở trong hộp ạ.”

Có vẻ như căn phòng đang dần yên lặng. Một cuộc chuyện trò dừng lại, rồi một cuộc nữa, rồi cuộc nữa. Lauren cảm thấy tất cả mọi người đang nhìn cả vào cô.

Maria là người đầu tiên đứng dậy và đi qua gian phòng. Bà quỳ xuống trước Angie, đặt những bức ảnh trên đùi mình, và nhìn chăm chăm vào đó. Khi bà ngẩng lên, mắt bà mọng nước. “Đây là chuyến đi Yellowstone của cả nhà... và tiệc kỷ niệm hai mươi lăm năm ngày cưới của bố mẹ. Cháu tìm thấy ảnh ở đâu?”

“Chúng ở trong một chiếc hộp dưới gầm giường cháu. Ở ngôi nhà nhỏ. Cháu xin lỗi. Lẽ ra cháu không nên...”

Maria ôm lấy Lauren thật chặt. “Cám ơn cháu.” Khi lùi ra, bà mỉm cười thật tươi dù nước mắt còn chảy dài trên má. “Bức ảnh đã đưa Tony về với bác vào ngày Giáng sinh. Đó chính là món quà tuyệt vời nhất. Mai cháu sẽ mang ảnh đến cho bác, nhé?”

“Dĩ nhiên rồi ạ.” Nụ cười của Lauren gần choán hết cả gương mặt. Cô không thể kiềm chế được. Cô vẫn còn đang nhoẻn cười khi Maria đã đi khỏi và Angie bóp chặt tay cô, nói, “Thật là đẹp. Cám ơn cháu.”

BỮA TỐI Ở NHÀ DESARIA CÓ LẼ ÍT ỒN HƠN MỘT TRẬN BÓNG CHÀY ĐÔI chút, nhưng không nhiều. Có ba chiếc bàn đã được bày biện. Hai chiếc bàn kê trong phòng khách, mỗi bàn có bốn chiếc ghế và một chiếc bàn trong phòng ăn có thể ngồi được mười sáu người sát nhau. Một chiếc bàn dành cho bọn trẻ con, chiếc khác là của bọn thiếu niên có nhiệm

vụ chăm sóc bọn nhỏ. Đó là một nhiệm vụ phần lớn thời gian được thực thi rất dễ. Cứ ăn được vài miếng thì lại có một đứa lớn ra mách chuyện về một đứa nhỏ hoặc ngược lại. Dĩ nhiên, chẳng ai quan tâm nhiều đến đứa nào và khi người lớn đã uống hết chai rượu vang thứ ba thì bọn trẻ con biết rằng chạy vào phòng ăn chẳng ích gì nữa. Người lớn đang vui thật là vui.

Angie đã không chờ đợi lễ Giáng sinh đầu tiên không có bố sẽ diễn ra như thế này. Tất cả bọn họ đã chuẩn bị tinh thần rằng ngày này sẽ toàn là những lời nói khê khàng và những ánh mắt buồn.

Món quà của Lauren đã thay đổi tất cả. Những bức ảnh cũ, cả thập kỷ không ai ngắm nghía, đã đưa bố về với họ. Giờ đây, thay vì tránh nhắc lại kỷ niệm, họ lại chia sẻ chúng. Ngay bây giờ, mẹ đang kể cho họ nghe về chuyến đi đến Yellowstone, và việc họ đã vô tình để quên Livvy ở chỗ ăn tối. “Quản lý ba đưa con gái với một con chó bận lắm chứ.” Bà cười vang.

Người duy nhất không cười là Livvy. Thực ra chị đã lặng lẽ cả ngày. Angie cau mày, tự hỏi không biết liệu hôn nhân của chị gái có đang trực trặc rồi hay không. Cô mỉm cười với chị qua bàn; Livvy nhìn đi chỗ khác.

Angie thầm nhớ sẽ nói chuyện với Livvy sau bữa tối, rồi liếc nhìn sang bên phải mình. Lauren đang nói chuyện rất sôi nổi với Mira.

Khi cô quay sang trái, cô thấy Conlan đang ngắm nhìn mình.

“Cô bé thực sự hay lắm,” anh nói.

“Anh cũng rất có cảm tình với cô bé, hả?”

“Rất nguy hiểm, Angie. Khi cô bé ra đi...”

“Em biết.” Cô ngả về phía anh. “Anh biết không, Con? Trái tim em đủ lớn để thỉnh thoảng bị mất đi một mảnh nhỏ.”

Chậm rãi, anh mỉm cười. “Anh rất mừng nghe em nói thế.” Anh sắp sửa nói thêm điều gì đó nhưng tiếng leng keng của đĩa gỗ vào ly thủy tinh khiến anh dừng lại.

Angie ngước lên.

Livvy và Sal đứng dậy. Sal đang gõ đĩa vào ly rượu của mình. Khi sự yên lặng đã bao trùm quanh bàn, anh quàng một tay quanh Livvy. “Chúng

tôi muốn thông báo với mọi người là Giáng sinh năm tới gia đình ta sẽ có thêm một em bé.”

Không ai nói một lời.

Nước mắt chị từ từ dâng lên khi Livvy nhìn Angie.

Angie đợi cho nỗi đau vỡ òa, cô cứng người chuẩn bị. Conlan bóp vào đùi cô. Cái chạm tay như muốn nói, bình tĩnh nhé.

Thế nhưng cô bình tĩnh. Nhận thức đó khiến Angie mỉm cười. Cô đứng dậy và đi vòng quanh bàn, ôm chặt lấy chị gái. “Em mừng cho chị.”

Livvy lùi lại. “Em nói thật chứ? Chị rất sợ phải thông báo cho em.”

Angie mỉm cười. Nỗi đau còn đó, tất nhiên rồi, nằm trong trái tim cô như một mảnh thủy tinh. Và cả mong ước nữa. Nhưng nó không còn khiến cô đau đớn như trước nữa. Hoặc là cuối cùng cô cũng đã học được cách đối phó với nỗi đau. Cô chỉ biết rằng cô không còn cảm thấy nhất thiết phải chạy vào một gian phòng yên tĩnh và khóc, nụ cười của cô cũng không miễn cưỡng. “Thật mà.”

Và thế là, chuyện trò lại rôm rả.

Angie quay về ghế của mình đúng lúc mẹ bắt đầu cầu nguyện. Khi bài cầu nguyện kết thúc và họ đã liệt kê và cầu nguyện cho tất cả những người họ yêu thương đã mất đi, kể cả bố và Sophia, Conlan ghé sát vào cô.

“Em ổn thực sự đấy chứ?”

“Thật là sốc, phải không nào?”

Anh nhìn cô đăm đăm một lúc lâu, rồi nhẹ nhàng, anh nói, “Anh yêu em, Angela Malone.”

...

“MẤY GIỜ RỒI Ạ?” LAUREN, NGƯỢC LÊN KHỎI CUỐN TẠP CHÍ, HỎI.

“Thêm mười phút so với lần hỏi trước,” Angie trả lời. “Cậu ấy sẽ đến. Đừng lo.”

Lauren quảng tờ tạp chí xuống. Chẳng có lý do gì để ra vẻ đang đọc. Cô gái đi tới chỗ cửa sổ phòng khách và nhìn ra ngoài. Đêm đang chậm chậm

trùm lên đại dương. Gần như không còn nhìn thấy những con sóng nữa, chỉ còn một dải bạc viền dọc theo đường bờ biển màu than đá. Tháng Một đến với West End trên những cơn gió đông, hơi thở lạnh lùng của gió bẻ cong những hàng cây.

Angie tiến đến bên cô gái, quàng tay quanh eo Lauren. Lauren ngả người dựa vào cô. Như mọi khi, Angie có thể dễ dàng làm cô bình tĩnh lại với một cái...

vuốt ve

- của mẹ.

“Cám ơn cô,” Lauren nói, nghe giọng mình run run. Đôi khi cô ghét thở vì ước ao giá như Angie là mẹ cô. Ước ao ấy luôn khiến cô gái cảm thấy hơi tội lỗi, nhưng cô không thể cưỡng lại được. Những ngày nay, khi cô nghĩ về mẹ mình (thường là về khuya, trong bóng tối, khi những ngọn sóng xa dịu dặt cô tới những giấc ngủ sâu tĩnh lặng mà cô chưa bao giờ biết tới), cô thường cảm thấy thất vọng. Những cạnh sắc bén của sự phản bội không hiểu sao đã bớt dần. Phần nhiều cô cảm thấy tiếc cho mẹ và cho cả chính cô nữa. Cô thoáng thấy cuộc đời cô có thể đã ra sao. Nếu như cô được Angie nuôi nấng, Lauren lẽ ra đã biết đến yêu thương từ những ngày đầu tiên. Lẽ ra cô đã không phải ra đi tìm kiếm nó.

Chuông cửa reo.

“Anh ấy đấy!” Lauren rời khỏi cửa sổ và chạy về phía cửa, mở tung ra. David đứng đó, mặc chiếc áo khoác có phù hiệu màu trắng, đỏ và một chiếc quần jean cũ. Cậu cầm một bó hồng đỏ.

Cô choàng tay ôm lấy cậu. Khi cô lui lại, tự cười phá lên vì sự tuyệt vọng của mình, tay cô run run và mắt cô cay xè. “Em nhớ anh.”

“Anh cũng nhớ em.”

Cô cầm lấy tay cậu, dẫn cậu vào trong nhà. “Cô Angie. Cô nhớ David chứ nhỉ.”

Angie tiến về phía họ. Lauren cảm thấy một niềm tự hào dâng lên khi nhìn thấy cô. Trông Angie thật đẹp trong bộ đồ đen, với mái tóc sẫm bóng

bệnh và nụ cười của một ngôi sao. “Rất vui gặp lại cháu, David. Cháu có một kỳ nghỉ Giáng sinh vui vẻ chứ?”

Cậu vẫn để nguyên tay quanh người Lauren. “Được ạ. Aspen rất tuyệt khi ta mặc áo choàng lông và uống những cốc martini lớn. Cháu nhớ Lauren.”

Angie mỉm cười. “Chắc vì thế mà cháu gọi điện suốt.”

“Cháu gọi nhiều quá ạ? Cháu có...”

“Cô trêu cháu thôi mà,” Angie nói. “Cháu biết là cô muốn Lauren có mặt ở nhà lúc nửa đêm chứ?”

Lauren khúc khích. *Giờ giới nghiêm*. Có lẽ cô là đứa trẻ duy nhất cảm thấy vui vì điều đó.

Cậu nhìn xuống Lauren, rõ ràng là bối rối. “Em muốn làm gì? Đi xem phim nhé?”

Lauren muốn ở bên cậu; thế thôi. “Chúng ta có thể chơi bài ở đây. Hoặc nghe nhạc.”

David nhú mày, liếc nhìn Angie, cô nói nhanh, “Cô có việc phải làm trên gác.”

Lauren yêu quý cô vì thế. “Anh nghĩ thế nào David?”

“Được thôi.”

“Tốt rồi,” Angie nói. “Có đồ ăn trong tủ lạnh và hạt bắp ở trong nhà để xe. Lauren, cháu biết máy rang bắp ở đâu rồi đấy.” Cô nhìn David có chủ ý. “Thỉnh thoảng cô sẽ đi qua đi lại đấy nhé.”

Lauren đáng lý phải cảm thấy khó chịu vì thế, nhưng thực sự, cô thích cảm giác mà điều ấy mang lại. Được quan tâm. Được chăm sóc. “Được ạ.”

Angie chào tạm biệt, rồi đi lên gác.

Khi chỉ còn lại hai người, Lauren cầm lấy hoa và cắm vào lọ. Xong việc, cô đi lấy món quà tặng cậu ở trong bếp và đưa cho cậu. “Giáng sinh vui vẻ.”

Họ ngồi xuống chiếc ghế sofa căng phồng, ôm nhau trong vòng tay. “Mở quà đi,” cô nói.

Cậu mở giấy bọc chiếc hộp nhỏ. Bên trong hộp là một huy chương St. Christopher bằng vàng.

“Nó sẽ bảo vệ anh.” Lauren nói, nghe thấy ẩn ý trong giọng nói của mình. “Khi chúng ta xa nhau.”

“Em có thể được nhận vào trường Stanford mà,” Cậu nói, nhưng giọng chẳng tin tưởng mấy.

Cậu hít một hơi thở sâu, rồi lại thở hắt ra.

“Ồn thôi.” Cô thì thầm. “Em biết chúng ta sẽ phải xa nhau. Tình yêu của chúng ta có thể chịu đựng được điều đó.”

Cậu cúi nhìn cô. Chậm rãi, cậu cho tay vào túi áo và rút ra một gói quà được bọc rất đẹp.

Đó là một chiếc hộp đựng nhẫn.

Cô cầm lấy chiếc hộp từ tay cậu, ngạc nhiên thấy mình sao có thể mất bình tĩnh đến thế, khi mở hộp quà. Cho đến tận lúc này – chính giây phút này – cô không biết rằng cô đã chờ đợi một lời cầu hôn đêm nay. Bên trong chiếc hộp là một đôi hoa tai kim cương hình trái tim nhỏ xíu, gắn trên sợi dây mảnh dẻo như sợi dây câu. “Chúng thật đẹp.” Giọng cô run rẩy. “Em chẳng bao giờ nghĩ em sẽ sở hữu một đôi hoa tai kim cương.”

“Anh muốn mua chiếc nhẫn cho em.”

“Đôi hoa tai tuyệt lắm. Thật đấy.”

“Mẹ và bố không nghĩ là chúng ta nên kết hôn.”

Vậy là họ sẽ phải nói chuyện về việc này. “Anh nghĩ thế nào?”

“Anh không biết nữa. Em có nhớ viên luật sư mà bố anh muốn gặp để nói chuyện không?”

“Vâng.” Cô mỉm cười với tất cả nỗ lực.

“Ông ấy bảo rằng có những người sẽ yêu thương đứa bé này. Người ta sẽ muốn nó.”

“Đứa con của chúng ta.” Cô nói khẽ.

“Anh không thể làm bố,” cậu nói, trông thật buồn bã, ừ ừ khiến cô muốn khóc. “Ý anh là. Anh là bố. Anh biết, nhưng...”

“Cô vuốt ve khuôn mặt cậu, tự hỏi không biết sự đau đớn lúc này còn nán lại bao lâu. Cô cảm thấy già hơn cậu cả chục tuổi. Và bỗng nhiên cô thấy thật rõ ràng rằng điều đó sẽ hủy hoại họ.

Cô những muốn nói với cậu rằng được thôi, cô sẽ tuân theo kế hoạch của bố mẹ cậu và cho đứa bé đi, tiếp tục mọi việc như họ đã dự định. Nhưng cô không biết mình có làm được thế không. Cô cúi về phía cậu. Trong ánh lửa, đôi mắt mờ ảo của cậu gần như không còn xanh nữa. “Anh hãy đi học ở Stanford và quên hết chuyện này đi.

“Cứ nói chuyện với các luật sư nhé, được không? Có thể họ biết điều gì đó.” Giọng cậu đứt quãng và âm thanh nhỏ nhoi ấy đã phá vỡ quyết tâm của cô. Cậu sắp sửa khóc đến nơi.

Cô thở dài. Đó là một âm thanh nhỏ bé, xé lòng, như thể một lát cơ bị tách khỏi xương. “Được thôi.”

CHƯƠNG 27

Lauren đóng sách vào và nhìn đồng hồ.

2:45

2:46

Cô thở dài căng thẳng. Xung quanh cô các học sinh khác đang cười đùa, trò chuyện trong khi họ thu dọn sách vở và ra khỏi lớp học. Tuần này ở trường tràn đầy năng lượng. Thế cũng phải thôi. Kỳ thi cuối năm bắt đầu vào thứ Hai. Giá như vào lúc khác, một thời điểm bình thường, Lauren đã dễ dàng đồng điệu với các bạn. Nhưng lúc này, trong tuần thứ ba của tháng Một, cô có những nỗi lo lớn hơn. Giờ này tuần sau, trong khi các bạn đang tìm lớp học mới, cô đã hoàn thành chương trình trung học. Cô sẽ là một học sinh đã tốt nghiệp.

Cô cúi xuống lấy ba lô, cất sách, vở vào đó. Đẩy chiếc túi nặng vào chỗ cũ, cô đi ra khỏi lớp học. Hòa vào đám đông trong hành lang, cô bắt mình phải mỉm cười với các bạn, nói chuyện và vẫn như mọi ngày.

Trong lúc ấy cô vẫn tiếp tục nghĩ: Đáng lẽ mình nên rủ cô Angie đi cùng mình hôm này.

Tại sao cô không làm thế.

Thậm chí bây giờ cô cũng không biết nữa.

Cô dừng lại ở tủ đồ của mình và lấy áo khoác. Cô sắp sửa sập cửa lại thì David đến bên cô và kéo tay cô.

“Chào em,” cậu thì thầm vào cổ cô.

Cô dựa vào cậu. “Chào anh.”

Cậu chậm rãi xoay cô lại cho tới khi cô đối diện với cậu. Nụ cười của cậu tươi tắn đến khó chịu. Lúc này trông cậu hạnh phúc hơn cả kể từ khi cô nói với cậu về đứa bé. “Trông anh vui thế.” Cô nhận thấy giọng nói của mình mang theo sự cay đắng và cô chớp mắt. Cô nói y hệt như mẹ cô.

“Anh xin lỗi.”

Nhưng cậu cũng chẳng biết vì sao cậu xin lỗi hay cậu đã làm sai điều gì. Cô tự hỏi không biết từ nay cậu có bắt đầu đối xử thận trọng với cô. Cô cố nở thêm một nụ cười. “Đừng lo mà. Tâm tính em thay đổi còn nhanh hơn thời tiết. Nào. Chúng ta sẽ đi đâu?”

Vẻ nhẹ nhõm của cậu cũng hiển nhiên như sự bối rối khi nãy. Cậu mỉm cười, nhưng trong mắt cậu vẫn có chút lo. “Nhà anh. Mẹ nghĩ như thế sẽ thoải mái cho em hơn.” Cậu choàng tay quanh người cô, kéo cô sát vào mình.

Cô sập cửa tủ đồ vào và để cậu kéo mình đi qua sân trường đến chỗ xe ô tô.

Trên vài dặm đường giữa trường Fircrest và Mountaineer, họ nói chuyện linh tinh. Tám chuyện mọi người. Về tiệc đêm tốt nghiệp. Các cặp đôi. Lauren cố gắng tập trung vào việc đó, những chuyện lật vật bình thường ở trường trung học, nhưng khi David đi qua chỗ của người gác cổng, cô hít một hơi thật mạnh.

Cánh cổng bật mở.

Cô vịn tay vào nhau và nhìn những ngôi nhà to lớn, đẹp đẽ qua cửa sổ.

Từ vài năm qua, khi cô đến khu nhà giàu này, cô đã chỉ nhìn thấy vẻ diễm lệ của nó. Cô đã từng mơ được thuộc về một nơi như thế này. Giờ cô tự hỏi sao những người có nhiều tiền lại không chọn sống ở gần biển hoặc tại sao họ không thích sống ở khu phố đông đúc như gia đình DeSaria. Ở đó, khu phố thật sinh động. Ở khu này, mọi thứ quá ngọt ngào, quá tươm tất, quá hoàn hảo. Làm sao một cuộc sống thực – và tình yêu thực sự – có thể sinh sôi ở một nơi tù túng như thế này.

Khi dừng lại bên lề đường trước ngôi nhà to lớn của gia đình Hayne, cô thấy mình đang tự hỏi ba người nhà Haynes làm gì với biết bao khoảng trống trong ngôi nhà.

David đỗ xe, quay sang phía cô. “Em đã sẵn sàng cho việc này chưa?”

“Chưa.”

“Em muốn mình hủy hẹn không?”

“Hoàn toàn không.” Cô bước xuống xe và đi về phía ngôi nhà. Giữa chừng, David bắt kịp cô và cầm lấy tay cô. Cái nắm tay ấy làm giảm bớt phần nào cảm giác bồn chồn trong cô.

Ở cửa, cả hai người dừng lại. Sau đó David mở cửa và dẫn cô vào bên trong.

Ngôi nhà yên tĩnh, như mọi khi. Hoàn toàn trái ngược với nhà của DeSaria.

“Mẹ ời? Bố ời?” David gọi to, đóng cửa lại sau lưng.

Bà Haynes xuất hiện, mặc một chiếc váy len mùa đông màu trắng. Mái tóc màu vàng nâu của bà được búi chặt lại phía sau. Trông bà mảnh dẻ hơn lần gặp trước, và già hơn.

Lauren có thể hiểu tại sao. Trong mấy tuần vừa qua, cô đã học được cuộc sống có thể để lại dấu ấn trên một con người ra sao. “Chào bác, bác Haynes,” cô nói, tiến lên phía trước.

Bà Haynes nhìn cô. Vẻ buồn bã khiến đôi môi tô son của bà hơi trề xuống. “Chào cháu, Lauren. Cháu cảm thấy ra sao?”

“Cháu ổn.”

“Cám ơn cháu đã đồng ý đến đây hôm nay. David nói với chúng ta là chuyện này đối với cháu rất khó khăn.”

David, bóp tay cô.

Lauren biết giờ là lúc nói ra điều gì đó, có lẽ là tuyên bố rõ ý kiến của cô, nhưng khi cô cố gắng, cô không thể cất lời. Thay vào đó, cô gãi gật đầu.

Đúng lúc ông Haynes bước vào phòng. Mặc bộ com-plê có hai hàng khuy màu xanh nước biển và chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt, trông ông hoàn

toàn là một người đàn ông quyền lực luôn đạt được điều mình muốn trong phòng họp. Bên cạnh ông là một người đàn ông to béo trong bộ com-plê đen.

“Xin chào Lauren,” ông Haynes nói, không buồn mỉm cười. Ông không nhìn con trai. “Giới thiệu với cháu đây là Stuart Phillips. Một luật sư đáng kính chuyên về việc nhận con nuôi.”

Chỉ cần có thể, chỉ cần những điều ấy được nói thành lời, và Lauren bật khóc.

Bà Haynes đến bên cô ngay tức khắc, đưa cho cô cái khăn giấy, thì thầm gì đó đại loại mọi thứ sẽ ổn thôi.

Nhưng mọi thứ không ổn.

Lauren lau nước mắt, lẩm bẩm, “Cháu xin lỗi” và để mọi người đưa vào phòng khách. Ở đó, họ ngồi xuống những đồ đạc đắt tiền màu kem. Cô gái lo lắng rằng nước mắt của mình có thể làm hoen ố bọc ghế.

Một khoảnh khắc im lặng vụng về trước khi luật sư bắt đầu nói.

Lauren lắng nghe, hoặc ít nhất là cô cố gắng. Tim cô đập mạnh đến nỗi đôi khi cô không nghe thấy gì khác. Từng mảnh rời rạc trôi về phía cô, dính vào óc cô như những rác rưởi trôi dạt dính vào lưới.

Quyết định tốt nhất cho đứa bé

Một gia đình khác/một người mẹ khác

Có khả năng làm cha mẹ tốt hơn

Kết thúc quyền hạn

Bây giờ trường đại học là tốt nhất cho cháu

Quá trẻ

Khi đã xong và viên luật sư đã nói hết những gì ông ta đến để nói, ông ta ngồi dựa vào chiếc ghế và mỉm cười dễ dãi, như thể những lời ông ta nói chỉ đơn giản là âm thanh và hơi thở, không hơn. “Cháu có câu hỏi gì không, Lauren?”

Cô gái nhìn quanh phòng.

Bà Haynes trông như sắp sửa khóc đến nơi và David thì nhột nhạt. Đôi mắt xanh lơ của cậu nheo lại lo lắng. Ông Haynes gõ gõ lên thành ghế.

“Mọi người ở đây đều nghĩ rằng cháu nên làm điều đó,” Lauren nói chậm rãi.

“Hai đứa còn quá trẻ để làm cha mẹ,” ông Haynes đáp. “Vì Chúa, David còn không nhớ là phải cho chó ăn hay trải lại giường.”

Bà Haynes gửi cho chồng một ánh nhìn không bằng lòng, rồi mỉm cười với Lauren. Đó là một nụ cười buồn và đầy cảm thông. “Lauren, câu trả lời không hề dễ dàng. Chúng ta biết thế. Nhưng cháu và David là những đứa trẻ ngoan. Hai đứa xứng đáng có một cơ hội trong cuộc sống. Làm cha mẹ là một công việc khó khăn. Cháu cũng nên nghĩ đến đứa bé nữa. Cháu muốn cho đứa bé mọi cơ hội. Bác đã cố gắng thảo luận với mẹ cháu về việc này, nhưng bà ấy không trả lời điện thoại.”

“Tin tôi đi, cô gái trẻ,” viên luật sư nói, “có cả tá những người tuyệt vời ngoài kia sẽ yêu thương và tôn thờ đứa con của cô.”

“Vấn đề là ở chỗ đó.” Lauren nói khẽ tới mức ai nấy đều phải ghé lại để lắng nghe. “Đó là con của cháu.” Cô gái quay về phía David. “Con của chúng ta.”

Cậu không cử động, không nhìn ra chỗ khác. Đối với một người không biết cậu, thì có vẻ như cậu không quan tâm. Nhưng với Lauren, người đã yêu cậu bấy lâu, mọi thứ trong mắt cậu đã thay đổi. Có vẻ như mặt cậu đang dóm lại vì thất vọng.

“Được thôi,” cậu nói, như thể cô đã hỏi câu hỏi. Lúc ấy cô biết, cũng như trước giờ cô vẫn biết – rằng cậu sẽ đứng về phía cô, ủng hộ sự lựa chọn của cô.

Nhưng cậu không muốn điều này. Đối với cậu đó không phải là đứa trẻ, đó chỉ là một tai nạn. Một sai lầm. Nếu tất cả tùy thuộc vào cậu, hẳn họ đã ký một vài giấy tờ, trao đứa trẻ và tiếp tục sống.

Nếu cô không chọn làm điều đó, cô sẽ hủy hoại cuộc đời cậu cũng như cuộc đời cô. Có lẽ cả cuộc đời của đứa trẻ nữa.

Cô hít một hơi nặng nề, rồi chậm rãi thở ra. Cô phải chia tay với David. Nếu cô yêu cậu đủ nhiều, cô sẽ giải phóng cậu khỏi tất cả những điều này.

Ý nghĩ đó, ý nghĩ mất cậu, làm cô cảm thấy tê liệt vì sợ hãi.

Cô nhìn quanh phòng, thấy sự trông đợi của mọi người, và cô bị đánh gục.

“Cháu sẽ suy nghĩ về điều đó,” cô nói.

Nụ cười đột ngột của David khiến tim cô tan vỡ.

“ĐƯỢC RỒI,” ANGIE ĐI VÀO TRONG PHÒNG KHÁCH VÀ NÓI.
“CHÁU CÓ nghe thấy chuông báo hiệu của lò nướng không?”

“Nó đang kêu bíp bíp.” Lauren nói, co hai đầu gối lên ngực. Cô gái đang ngồi trên sàn nhà trước ngọn lửa.

“Đúng thế, nó đang kêu và cháu có biết vì sao không?”

“Bữa tối đã sẵn sàng ạ?”

Angie trợn mắt. “Cô nhận ra mình không phải là người đầu bếp giỏi nhất thế giới, nhưng cô cũng không cho bữa tối ra khỏi lò vào lúc mười một giờ sáng chứ.”

“Ồ. Phải.” Lauren nhìn xuống hai tay. Cô gái đã gặm móng tay quá nhanh.

Angie quỳ xuống trước mặt cô. “Cháu đã lê la ở nhà quá lâu. Cô mang về cho cháu loại bánh pizza cháu thích nhất tuần trước và cháu chẳng buồn động vào. Đêm qua cháu đi ngủ lúc bảy giờ tối. Cô đã cố gắng kiên nhẫn, đợi cháu trò chuyện với cô, nhưng...”

“Cháu sẽ đi dọn phòng của cháu.” Cô gái dợm đứng dậy.

Angie chạm vào cô gái để ngăn cô lại. “Honey. Phòng của cháu không thể sạch hơn. Mấy ngày qua cháu chỉ làm có thế. Làm việc, dọn phòng và ngủ. Có chuyện gì thế?”

“Cháu không thể nói về chuyện đó.”

“Vậy là chuyện về đứa bé.”

Lauren nhận thấy chút yếu ớt trong giọng nói của Angie khi cô nhắc đến từ đứa bé. “Cháu không muốn nói về chuyện đó với cô.”

Angie thở dài. “Cô biết. Và cô biết tại sao. Nhưng cô không còn yếu đuối đến thế nữa.”

“Các chị của cô nói là có.”

“Các chị của cô nói quá nhiều.”

Lauren nhìn Angie. Sự cảm thông trong đôi mắt của Angie khiến cô được cởi trói. “Làm sao cô có thể đối phó với việc đó? Ý cháu nói là, việc mất Sophia.”

Angie ngồi thụp xuống. “Ồi chao. Chưa từng có ai hỏi cô trực diện đến thế về chuyện đó.”

“Cháu xin lỗi. Lẽ ra cháu không nên...”

“Không. Chúng ta là bạn. Chúng ta có thể nói chuyện về cuộc sống của chúng ta.”

Lauren ngồi xuống bên Angie, quàng tay qua vai cô. Họ cùng nhau nhìn ngọn lửa. Angie cảm thấy nỗi đau cũ trở lại trong cô, bóp nghẹt ngực cô đến mức khó thở. “Cháu đang hỏi cô làm thế nào để sống với một trái tim tan nát,” cuối cùng cô nói.

“Vâng. Cháu đoán thế.”

Một khi những ký ức đã ở đó, Angie chẳng còn sự lựa chọn nào ngoài việc kéo chúng lại gần. “Cô ôm con gái; cô đã bao giờ kể với cháu chưa? Con gái cô thật bé bỏng. Và xanh xao. Angie hít một hơi đứt quãng. “Khi bé mất. Dường như cô không thể nào thôi khóc. Cô nhớ bé và những tưởng tượng về bé. Cô đã để nỗi nhớ trở thành bản thân mình... rồi Conlan rời bỏ cô và cô trở về nhà và rồi điều tuyệt vời nhất đã xảy ra.”

“Điều gì ạ?”

“Một người con gái trẻ trung, giỏi giang đã bước vào cuộc đời của cô, và nhắc cô nhớ rằng có những niềm vui trong thế giới này. Cô bắt đầu nhớ lại những cơ may của mình. Cô hiểu ra rằng bố cô đã đúng khi ông nói *Cả điều này nữa cũng sẽ qua đi*. Cuộc sống luôn tiếp diễn, và ta cố gắng hết mức để chuyển động cùng với cuộc sống. Một trái tim tan vỡ rồi sẽ lành. Như mọi vết thương, sẽ có sẹo, sẽ có kỷ niệm nhưng chúng sẽ phai nhạt

dần. Cuối cùng ta nhận ra rằng đã một giờ trôi qua ta không nghĩ đến điều đó, rồi một ngày trôi qua. Cô không biết đó có phải là lời giải đáp cho câu hỏi của cháu...”

Lauren đăm đăm nhìn ngọn lửa. “Vẫn là câu châm ngôn cũ ‘thời gian làm lành mọi vết thương’, phải không ạ?”

“Cô biết một cô gái mới lớn khó tin vào điều đó, nhưng đúng thế đấy.”

“Có lẽ.” Cô thở dài. “Mọi người đều muốn cháu suy nghĩ chuyện cho con nuôi.”

Chúa phù hộ cô, ý nghĩ đầu tiên của Angie là *Trao đứa bé cho cô*. Cô ghét mình vì điều đó. Cô ước gì mình có thể nói điều gì nhưng dường như cô bị mất giọng. Cuối cùng cô nghĩ về căn phòng dành cho trẻ của mình và tất cả những giấc mơ xưa. Cô chiến đấu với cảm xúc, dẹp chúng qua một bên đủ lâu để hỏi khê, “Cháu *muốn* gì?”

“Cháu không biết. Cháu không muốn hủy hoại cuộc đời của David. Cuộc đời của cháu. Cuộc đời của tất cả chúng ta., nhưng cháu không thể đơn giản là cho đứa bé đi.” Cô quay nhìn Angie. “Cháu làm gì bây giờ?”

“Ồ, Lauren,” Angie nói, kéo cô gái vào vòng tay. Cô không muốn chỉ ra một điều hiển nhiên: rằng Lauren đã quyết định rồi. Thay vào đó cô bảo, “Nhìn cô này.”

Lauren lùi lại. Khuôn mặt cô gái đầm đìa nước mắt. “Cái gì ạ?”

“Có cô đây.” Lần đầu tiên, Angie dám chạm vào bụng Lauren. “Và có một sinh linh bé nhỏ đang cần cháu phải mạnh mẽ.”

“Cháu sợ rằng cháu không làm được điều đó một mình.”

“Đó cũng là điều cô muốn nói với cháu. Dù cháu quyết định gì chẳng nữa, cháu cũng không cô độc.”

NHỮNG NGÀY CUỐI CÙNG, NGẮN NGỦI VÀ XÁM XỊT CỦA THÁNG MỘT LẦN lướt trôi qua. Trời lúc nào cũng đầy mây; mưa đều đều trút xuống.

Các cư dân West End đang túm tụm bên dưới mái hiên vĩ đại của nhà thờ giáo đoàn và lối đi có mái che dọc theo đường Driftwood; nhưng câu

chuyện của họ luôn liên quan đến thời tiết. Ngày lại ngày, họ hy vọng được thấy mặt trời.

Khi tháng Một sắp qua, họ lại chuyển niềm hy vọng sang tháng Hai.

Vào ngày Valentine, trời quang mây, và mặc dù không nhìn thấy mặt trời, mưa đã giảm xuống thành một làn sương óng ánh.

Nhà hàng chật cứng người. Lúc bảy giờ, cả hai phòng ăn đều kín chỗ và một dòng người đứng xếp hàng dọc theo cửa sổ.

Ai nấy đều di chuyển với tốc độ tối đa. Lauren, kể từ khi tốt nghiệp đã làm việc toàn thời gian ở nhà hàng, phải phục vụ gấp đôi lượng bàn. Mẹ và Mira chuẩn bị gấp ba số lượng các món đặc biệt, trong khi Angie rót rượu, mang bánh mì và dọn dẹp các bàn trống ngay khi có thể. Thậm chí Rosa cũng bị lây tinh thần làm việc – bà ta bê hai đĩa một lúc thay vì từng đĩa như mọi khi.

Cửa nhà bếp bật mở. “Angela!” mẹ gọi to. “A-ti-sô và ricotta.”

“Ngay đây, mẹ.” Angie vội vã đi xuống và lấy lọ a-ti-sô và hộp pho mát ricotta tươi. Cả tiếng sau đó cô chạy tới bời. Họ sẽ phải thuê thêm nhân viên phục vụ bàn. Có khi phải hai người.

Cô đang chạy đi kiểm tra cuốn sổ đặt bàn thì đâm sầm theo đúng nghĩa đen vào Livvy. Angie cười vang. “Chị đừng có bảo em là chị đến dùng bữa tối nay?”

“Lẽ Valentine ở nhà hàng của gia đình á? Không dám đâu. Sal làm việc muộn tối nay.”

“Vậy sao chị lại đến?”

“Chị nghe nói nhà hàng thiếu người giúp.”

“Không. Bọn em ổn mà. Bận bịu, nhưng ổn cả. Thật đấy mà. Chị nên nằm nghỉ ngơi. Về nhà và...”

Ai đó tiến lại phía sau Angie, túm lấy vai cô. Trước khi kịp quay đầu, Conlan đã bế cô trong tay và đưa cô ra khỏi nhà hàng.

Điều cuối cùng Angie còn nghe thấy chị nói là “Chị đã bảo mà. Thiếu người.”

Nụ cười của anh sáng lóa trong lúc anh đặt cô vào chỗ ngồi dành cho hành khách trong xe. “Nhắm mắt vào đi.”

Cô làm theo lệnh.

“Anh thích cô Angie mới này quá. Cô ấy nghe lời anh.”

“Cho đến lúc này thì thế, anh à.” Cô cười vang. Cảm giác thật dễ chịu. Trời bên ngoài lạnh, băng giá trong đêm tháng Hai, nhưng anh vẫn mở nóc xe và không khí lạnh chích vào má cô, thổi tung tóc cô ra tứ phía. “Chúng ta ở ngoài bãi biển,” cô nói, ngửi thấy mùi biển, nghe thấy tiếng sóng gầm vang.

Anh đỗ xe, rồi đi vòng sang phía cô ngồi. Cô nghe có tiếng cốp xe mở ra rồi sập đóng lại.

Anh lại bế cô lên, mang cô về phía trước. Cô có thể đoán, dựa trên bước chân nặng nề của anh, hơi thở anh bắt đầu khó nhọc hơn một chút, rằng anh đang bước đi trên cát.

“Có người phải đến phòng tập thường xuyên hơn rồi,” cô trêu.

“Người nặng hơn mức trung bình trên tay anh nói vậy.”

Anh đặt cô xuống. Cô nghe thấy tiếng mở chăn và tiếng anh chửi thề khi anh mở chăn ra. Rồi anh bắt đầu nhóm lửa. Mùi khói hăng thoảng trong hơi biển, khiến cô nghĩ đến những bữa liên hoan thời trung học mà cô từng tham dự.

Cô hít một hơi thật sâu và ngửi thấy cả thời tuổi trẻ của mình. Cát, biển và những thanh gỗ trôi nổi không bao giờ hoàn toàn ướt hay khô.

“Mở mắt ra nào.”

Khi làm thế, cô ngược lên nhìn anh.

“Chúc mừng em nhân ngày lễ Tình nhân, Angie.”

Cô vươn người về phía anh. Anh quỳ xuống để đón cô. Họ hôn nhau như hai đứa trẻ mới lớn, với sự đói khát tuyệt vọng, và rồi cùng nằm duỗi dài trên cát.

Với một thiên đường đầy sao ở trên đầu và tiếng lửa tí tách bên cạnh, họ nằm đó, bện vào nhau, hôn nhau, chuyện trò rồi lại hôn nhau nữa. Họ nghĩ

đến chuyện làm tình, nhưng ngoài trời lạnh quá, và thực sự, chỉ nằm vuốt ve nhau cũng rất vui rồi.

Trong tối thắm của đêm, khi những vì sao sáng quá khiến ta chói mắt và ánh trăng óng ánh trên những ngọn sóng ngẫu bọt, Angie rúc vào bên anh và hôn lên quai hàm anh, má anh, khóe miệng anh.

“Giờ thì sao?” anh hỏi khẽ; câu hỏi luôn lửng lơ giữa họ. Nếu như cô không lắng nghe, hẳn là sóng đã cuốn chúng đi.

“Chúng ta không cần quyết định gì hết, Con à. Lúc này, chỉ cần như vậy là đủ.” Trong những tuần lễ sau ngày Giáng sinh, thỉnh thoảng họ gặp nhau và nói chuyện với nhau trên điện thoại hàng giờ. Cô thích tất cả những điều ấy, rất nhiều, và cô không dám đòi hỏi hơn.

“Angie của ngày xưa thích đặt mục tiêu và đạt được mục tiêu. Cô ấy chẳng giỏi việc ‘hãy chờ xem’ đâu.”

“Angie của ngày xưa còn trẻ.” Cô hôn anh, dài lâu và mạnh mẽ với tất cả tình yêu trong trái tim cô. Khi cô lui lại, cô run rẩy. Trong mắt anh, cô nhìn thấy bóng của nỗi sợ cũ, sự không chắc chắn rằng họ có thể làm lại lần thứ hai khi họ đã một lần thất bại.

“Chúng mình đang cư xử như một cặp nhóc tì.”

“Chúng mình khôn lớn đã quá lâu rồi.” Cô nói. “Chỉ cần yêu em thôi, Con. Giờ thì thế là đủ.”

Tay anh trượt xuống lưng cô và xuống dưới váy cô. “Anh có thể làm như thế.”

Cô túm lấy chiếc chăn và phủ lên bọn họ. “Tốt” là tất cả những gì cô cố gắng thốt ra trước khi anh hôn cô.

NHỮNG NGÀY MƯA PHÙN THÁNG HAI CỨ HÒA LẤN VÀO NHAU, KHIẾN thời gian trôi qua chỉ độc tông xám mờ. Phải đến tận đêm cuối cùng của tháng ngắn nhất trong năm thì Angie mới lại mơ về đứa trẻ. Cô thức giấc ngay khi mới bắt đầu cơn mơ và trở mình trên giường, vô vọng tìm sự hiện diện mạnh mẽ và dễ chịu của chồng. Một mình, cô lồm cồm bò dậy và bật đèn ngủ hai bên giường, rồi ngồi đó, hai đầu gối co lên,

như thể cố gắng ôm bản thân mình sẽ khiến vòng tay cô cảm thấy đỡ trống trải hơn.

Không có vệt nước mắt nào để lại trên má cô cũng là tin tốt. Cô cảm thấy muốn khóc, nhưng cô không khóc. Phải tiếp tục thôi, cô nghĩ; từng chút một, nó chỉ như là một nhân tố bé nhỏ đến với cô khi mặt trời lặn.

Cô không ngạc nhiên là mình lại mơ. Cuộc sống với Lauren đôi khi lại dễ quá khứ xen vào khuấy động. Không có cách nào để tránh nó; không có cách nào bước sang bên. Đặc biệt là lúc này; trong mấy tuần qua, cô gái mới lớn sống chung nhà cũng bắt đầu tăng cân. Eo cô gái tròn lên dù khó nhận thấy. Một người lạ sẽ không để ý thấy điều đó, nhưng với một người phụ nữ đã trải qua gần hết tuổi trưởng thành để tìm kiếm chính điều ấy, eo cô gái sáng chói như tấm biển bằng đèn neon. Và hôm nay họ có lịch hẹn với bác sĩ; sẽ không dễ dàng gì.

Angie không cố gắng ngủ nữa và với tay lấy chồng giấy tờ trên chiếc bàn sát giường. Trong vài tiếng sau đó, cô bận bịu với bảng lương và số tiền trong tài khoản. Khi mặt trời nhẹ nhàng chạm vào cửa sổ, cô đã tìm lại sự bình yên.

Đơn giản là sẽ có những ngày như vậy – những đêm như đêm cô vừa trải qua.

Thỉnh thoảng trong những tháng tới, cô sẽ thỉnh linh bị chặn lại bởi những mất mát và khát khao. Cô đã biết thế khi mời Lauren về ở. Có những giấc mơ sẽ không biến mất dễ dàng, và có thể mất cả đời để thôi mơ về chúng. Cô biết thế.

Cô ra khỏi chăn và đi vào nhà tắm. Sau khi tắm nước nóng thật lâu, cô cảm thấy dễ chịu hơn. Sẵn sàng để đương đầu với một ngày khó khăn trước mặt. Và không nghi ngờ gì đó sẽ là một ngày khó khăn khi nghĩ về chuyện đó.

Vì Lauren, cô sẽ vượt qua. Cô đang dọn giường thì nghe tiếng Lauren gọi tên mình.

Angie đi ra cửa phòng ngủ, mở cửa, và hỏi to “Gì thế cháu?”

“Bữa sáng đã sẵn sàng ạ.”

Cô vội vã xuống cầu thang và thấy Lauren ở trong bếp, khuấy cháo bột yến mạch.

“Chúc cô một buổi sáng tốt lành,” Lauren nói rạng rỡ.

“Cháu dậy sớm thế.”

“Không sớm đâu ạ.” Lauren ngược lên. “Đêm qua cô lại không ngủ ngon ạ?”

“Không. Không,” Angie trả lời nhanh, hy vọng mình chưa bao giờ để lộ rằng thỉnh thoảng giấc ngủ vẫn trốn tránh cô.

Lauren mỉm cười, rõ ràng là cảm thấy yên tâm. “Tốt quá.” Cô gái bê đến hai bát cháo yến mạch và đặt chúng lên bàn, mỗi bát đặt trên một chiếc khăn lót màu xanh, rồi ngồi xuống đối diện với Angie. “Mẹ cô bảo với cháu là cháu cần ăn nhiều chất xơ hơn và bà dạy cháu cách nấu cháo yến mạch.”

Angie kiểm tra bát cháo nấu kiểu DeSaria của mình – đường nâu, xi rô cây phong, nho khô và sữa – rồi nếm thử. “Tuyệt,” cô tuyên bố.

“Dĩ nhiên là Mira nói rằng cháu cần ăn nhiều chất đạm còn Livvy thì lôi cháu ra một góc và bảo với cháu rằng chất bột sẽ làm đứa bé khỏe mạnh. Cháu đoán là cháu sẽ phải ăn mọi thứ.”

“Đó là đáp án của gia đình cô cho mọi câu hỏi trong cuộc sống: Ăn nhiều hơn.”

Lauren cười vang. “Cháu có hẹn với bác sĩ lúc mười giờ sáng nay. Xe buýt sẽ đi lúc...”

“Làm sao cháu có thể nghĩ rằng cô sẽ để cháu đón xe buýt đi gặp bác sĩ?”

“Cháu biết chuyện này rất nặng nề đối với cô.”

Angie suy nghĩ về câu trả lời khôn khéo ấy, nhưng khi cô nhìn vào đôi mắt nghiêm nghị của Lauren, cô đáp, “Cuộc sống này đầy rẫy những lựa chọn khó khăn, Lauren à. Cô muốn đi cùng cháu đến gặp bác sĩ.”

Sau đó, câu chuyện của họ trở lại như thường ngày. Trong khi họ đứng cạnh nhau, rửa bát đĩa, họ nói chuyện về nhà hàng, về thời tiết, về việc thu

xếp lịch cho các ngày còn lại trong tuần. Lauren kể một câu chuyện vui về cuộc hẹn hò mới nhất với David, và một chuyện khác còn buồn cười hơn về mẹ.

Khi họ tới văn phòng của bác sĩ, Angie lại cảm thấy căng thẳng.

Cô dừng lại ở cửa phòng khám, cố gắng không nghĩ đến mình nữa.

Lauren chạm vào tay cô. “Cô có muốn chờ cháu trong xe không?”

“Dĩ nhiên là không.” Cô gắng mỉm cười, dù cảm thấy đôi chút gượng gạo, cô mở cửa ra và bước vào văn phòng thơm mùi thuốc.

Kỷ niệm vội ủa về. Cô đã ở trong rất nhiều căn phòng như thế này, đã biết bao lần mặc những chiếc áo bệnh viện mỏng manh, và đặt hai bàn chân lên biết bao giá đỡ lạnh lẽo. Bao nhiêu năm trời, dường như cô chỉ làm có mỗi việc ấy...

Cô tiếp tục đi qua căn phòng, từng bước một. Ở bàn tiếp tân, cô bám lấy cạnh bàn bằng Formica. “Lauren Ribido.” Cô nói.

Nhân viên lễ tân lướt qua chồng hồ sơ trong những tấm bìa màu vàng và rút ra một hồ sơ. Rồi cô ta đưa một kẹp giấy cho Angie. “Đây. Điền vào các mục ở đây và chuyển lại cho tôi.”

Angie nhìn xuống bản kê khai quen thuộc. Ngày đầu tiên của kỳ kinh cuối... số lần có thai... hoàn chỉnh thai kỳ... Chậm rãi, cô đưa bản khai cho Lauren.

“Ồ,” nhân viên lễ tân cau mày nói. “Tôi xin lỗi. Tôi cứ tưởng...”

“Đừng lo.” Angie nói nhanh. Cô dẫn Lauren đến dãy ghế kê dọc theo bức tường. Họ ngồi xuống cạnh nhau.

Lauren bắt đầu điền vào tờ khai.

Angie nghe tiếng bút cào lên giấy lạo xạo. Thật kỳ lạ, âm thanh ấy làm cô bình tĩnh lại.

Khi họ gọi tên Lauren, Angie suýt nữa đứng lên. Rồi cô nghĩ: Không. Lauren sẽ phải làm nhiều việc của người lớn. Và đây là sự khởi đầu. Angie chỉ có thể giúp đỡ cô gái sau đó.

Cuộc hẹn với bác sĩ dường như kéo dài vô tận. Nó giúp Angie có đủ thời gian để thư giãn, để tái tạo. Khi Lauren ra khỏi phòng khám, Angie đã giành lại được kiểm soát. Cô có thể nói chuyện với Lauren về mọi thứ liên quan – các dấu hiệu, các cơn đau, nhức mỏi, hiện tượng nghén, các lớp học tiền sản Lamaze.

Trên đường về nhà, họ dừng lại ở cửa hàng để mua thêm vitamin cho thai kỳ, rồi ngồi xuống một chiếc ghế băng trước cửa hàng.

“Sao chúng ta lại ngồi đây?” Lauren hỏi. “Có vẻ sắp mưa rồi.”

“Có lẽ.”

“Cháu thấy lạnh.”

“Cài áo khoác vào.”

Một chiếc minivan tiến đến trước mặt họ và đỗ lại.

“Đến lúc rồi đây,” Angie lẩm bẩm, quăng chiếc cốc giấy đựng cà phê vào thùng rác bên cạnh chiếc ghế dài.

Các cửa xe bật mở cùng lúc. Mira, mẹ và Livvy xuất hiện trên phố. Họ nói cùng một lúc.

Mẹ và Livvy đến bên Lauren. Mỗi người cầm lấy một tay cô gái, xốc nách cô đứng dậy.

“Cháu tưởng hôm nay nhà hàng đóng cửa.” Lauren nhú mào hỏi.

Mẹ dừng lại. “Angela nói là cháu cần ít quần áo mới.”

Sắc hồng lan dần trên hai má Lauren. Nó làm rõ hơn các đốm tàn nhang của cô gái. “Ồ. Cháu không mang tiền.”

Livvy cười vang. “Con cũng thế, mẹ ơi. Con quên ví rồi. Mẹ sẽ phải phủi bụi cho thẻ tín dụng cũ của mẹ rồi. Con cũng cần quần áo bầu đấy.”

Mẹ vỗ vào gáy Livvy. “Ra cái vẻ khôn ranh. Đi nào. Trời mưa bây giờ.”

Ba người bọn họ đi xuống phố, tay trong tay, giọng ồn ào như một bầy ong.

Mira đi chậm lại. “Thế,” chị nói nhẹ nhàng. “Em sẽ không sao chứ?”

Angie yêu chị biết bao vì chị dám hỏi một điều hiển nhiên. “Lâu lắm rồi em không đi vào cửa hàng bán đồ bầu.”

“Chị biết.”

Angie nhìn xuống phố. Tấm biển bằng sắt của cửa hàng Mẹ-và-Bé treo ở một góc bên trên vỉa hè. Lần cuối cùng Angie vào cửa hàng này, cô đi cùng với hai chị. Angie lúc ấy đang có bầu, và rất dễ cười. Cô quay sang Mira. “Em sẽ không sao.” Cô nói, nhận ra rằng những lời cô nói ra hàm chứa sự thật. Có lẽ cũng sẽ đau đớn đôi chút, có lẽ cô sẽ nhớ lại một vài khoảnh khắc khó khăn, nhưng những cảm giác ấy là một phần của cô, và rất cuộc, đối diện với những cảm xúc ấy còn đỡ đau đớn hơn là chạy trốn chúng. “Em muốn ở bên cạnh Lauren. Cô bé cần em.”

Nụ cười của Mira dịu dàng và chỉ thoáng chút lo âu. “Tốt lắm.”

“Vâng,” Angie nói, mỉm cười. “Tốt cho em lắm.”

Dẫu thế, cô vẫn nắm lấy cánh tay chị và níu vào đó như để bầu víu.

CHƯƠNG 28

Mùa xuân đến sớm với West End. Mùa đông lạnh lẽo, mưa gió đã tạo nền cho những sắc màu rực rỡ. Khi cuối cùng mặt trời cũng ngó qua những lớp mây xám, phong cảnh thay đổi ngay trước mắt ta. Những bông hoa nghệ tây màu tím xuất hiện trước tiên, xuyên qua lớp đất cứng và bạc màu. Rồi những sườn đồi phủ dần sắc xanh, và cây cối đâm chồi, nảy lộc với lá non tuyệt mỹ. Thủy tiên nở ven mọi nẻo đường, tạo ra những đốm màu sắc giữa những bụi thạch nam.

Lauren cũng nảy nở. Cô gái đã tăng chừng bảy cân. Giờ đây, ngày nào cô cũng trông chờ bác sĩ sản khoa nhú mày vì sự tăng cân ồ ạt. Cô cũng di chuyển chậm chạp hơn. Đôi khi ở nhà hàng cô phải dừng lại bên ngoài cửa bếp để lấy hơi. Đi từ bàn này sang bàn khác cũng trở thành một sự kiện tầm cỡ như Thế vận hội.

Và đó chưa phải là điều tồi tệ nhất. Hai bàn chân cô đau nhói. Cô phải vào nhà vệ sinh thường xuyên hơn cả một kẻ nghiện bia, và cảm giác như có một lỗ thủng rát bỏng vĩnh viễn ở giữa ngực cô. Cô nắc liên tục.

Đến tháng Tư cô gái bắt đầu tự hỏi: Tiếp theo sẽ là gì đây?’

Cô đã nhấp nhồm từ mấy tháng nay. Không dám mong chờ gì xa xôi hơn ca làm việc sắp tới ở nhà hàng hoặc cuộc hẹn hò tiếp theo với David. Nhưng giờ đây – lại một lần nữa – cậu hỏi cô câu hỏi lớn, và cô biết rằng đã đến lúc thôi không tránh những điều hiển nhiên nữa.

“Thế nào?” David hỏi, rúc vào cô.

Họ đang ôm nhau trên ghế sofa, tay quấn vào nhau. Lửa tí tách trong lò sưởi.

“Em không biết,” cô đáp khẽ. Ba từ ấy đang dần dần không còn được chào đón nữa.

“Mẹ anh bảo rằng bà đã gặp lại luật sư tuần trước. Ông ấy có một vài cặp vợ chồng đang thèm được nuôi nó đến chết đi được.”

“Không phải là nó, David. Là con chúng ta.”

Cậu thở nặng nề. “Anh biết Lo. Tin anh đi, anh biết.”

Cô ngẩng mặt nhìn cậu. “Anh thực sự có thể làm thế sao? Ý em là bỏ con đấy mà đi?”

Cậu gỡ mình ra khỏi cô và đứng dậy. “Anh không biết em còn muốn gì ở anh nữa, Lauren.” Giọng cậu đứt quãng. Cô bỗng nhận ra rằng cậu sắp sửa khóc.

Cô tiến đến chỗ cậu, đứng phía sau cậu, vòng hai tay qua eo cậu. Cô không thể áp sát hơn; bụng cô quá to. Đứa bé đập cô, cảm giác nhẹ như lông hồng.

“Chúng ta sẽ là loại cha mẹ như thế nào?” David hỏi, không quay ra nhìn cô. “Nếu chúng ta bỏ qua trường đại học, chúng ta sẽ làm gì? Làm sao ta có thể...”

Cô vòng đến để đối diện với cậu. Cô có câu trả lời này. “Anh sẽ đi học ở Stanford. Dù thế nào chẳng nữa.”

“Anh cứ phải đi thôi,” cậu nói vẻ buồn tẻ.

Lauren ngược nhìn đôi mắt rơm rớm nước của cậu. Cô muốn nói với cậu rằng mọi chuyện sẽ đâu vào đó, rằng tình yêu của họ sẽ luôn giúp họ vượt qua, nhưng cô cảm thấy mình quá nhỏ bé để có thể cất nên lời và tiếng đập nhỏ trong bụng cô nhắc cô nhớ ra rằng phút giây này khác biệt đối với mỗi người.

Cô sẽ mất cậu nếu cô giữ đứa bé.

Những lựa chọn khó khăn, Angie có lần nói như vậy. Tại sao Lauren đã không thể thực sự hiểu được điều đó cho tới tận lúc này.

Cô sắp sửa nói điều gì đó – cô không biết chắc là gì – thì có tiếng chuông cửa.

Cô thở dài nặng nề, tách mình khỏi vòng ôm của cậu. “Cháu đến ngay đây.”

Cô mở cửa và nhìn thấy Ernie, người đưa thư. Ông cầm vài gói đồ nhỏ và một tập thư.

“Của cô đây.”

“Cám ơn bác.” Cô đặt mấy gói đồ lên bàn, và xem qua các phong bì thư. Có một lá thư đề gửi cho cô.

“Đó là thư của USC,” cô nói, cảm thấy trái tim mình chao đảo. Giữa những điên rồ của mấy tuần qua cô đã quên hẳn việc xin nhập học của mình.

David đi đến chỗ cô. Trông cậu cũng lo lắng và căng thẳng y như cảm giác của cô lúc này. “Em biết là em sẽ được nhận vào trường mà,” cậu nói, và cô yêu cậu vì niềm tin của cậu đối với cô.

Cô mở lá thư và đọc những dòng chữ cô từng mơ ước. “Em được nhận rồi,” cô thì thầm. “Em không nghĩ...”

Cậu kéo cô vào vòng tay và ôm lấy cô. “Em có nhớ lần hẹn hò đầu tiên của chúng mình không? Sau trận cầu với Aberdeen ấy. Chúng mình ngồi bên bãi biển, gần một đồng lửa trại lớn. Trong lúc mọi người chạy vòng quanh, nhảy múa và uống, chúng mình nói chuyện. Em nói với anh là một ngày nào đó em sẽ đoạt giải Pulitzer [42*](#) và anh đã tin em. Em là người duy nhất không thấy được em tuyệt vời thế nào.”

Giải Pulitzer. Cô gái không thể không chạm tay vào cái bụng lùm lùm. *Hãy cho chính mình một cơ hội*, mẹ cô từng nói. *Đừng có trở nên như mẹ.*

“Em phải làm gì bây giờ?” Cô thì thầm, ngược nhìn vào đôi mắt xanh của David.

“Hãy nhận học bổng.” Cậu nói, và mặc dù lời nói rất nghiêm nghị, nhưng giọng lại dịu dàng.

Đó là điều nên làm; cô biết thế. Ít nhất, là lý trí trong cô biết thế. Trái tim cô lại là chuyện khác. Làm sao cô có thể nuôi dạy một đứa trẻ nếu cô không học hành, không có tương lai? Một lần nữa, cô gái lại nghĩ về người mẹ của mình, đứng đó, cắt tóc cả ngày và uống rượu cả đêm, tìm kiếm tình yêu ở những chốn tối tăm. Cô thở nặng nề. Sự thực nhon hoắt như đinh đã chọc thủng sự phòng vệ của cô. Cô đã *muốn* đi học đại học. Đó là cơ hội để cô được khác mẹ mình.

Từ từ, cô lại ngẩng lên nhìn David. “Luật sư có thể tìm được người tốt nhận nuôi đứa bé chứ?”

“Tốt nhất.”

“Chúng ta có thể gặp họ không? Tự chúng ta chọn lựa?”

Niềm vui hiện diện trên mặt cậu, đưa cậu trở thành con người mà cô đã phải lòng. Cậu ôm cô chặt đến mức nghẹt thở, và hôn cô cho tới khi cô thấy quay cuồng. Khi cậu lui ra, cậu cười toe toét. “Anh yêu em, Lauren.”

Có vẻ như cô không thể mỉm cười. Sự nhiệt tình của cậu khiến cô thấy lạnh, khiến cô bực mình. “Anh luôn luôn có điều anh muốn, phải không?”

Nụ cười của cậu vụt tắt. “Em muốn nói gì?”

Cô không biết nữa. Tất cả những gì cô biết là cô muốn hai điều và không thể có được cả hai. “Em không biết.”

“Chết tiệt, Lauren. Em làm sao thế? Làm sao anh có thể nói cho đúng nếu cứ mười giây em lại đổi ý một lần?”

“Làm như anh lúc nào cũng đúng vậy. Anh lúc nào cũng chỉ muốn em giải quyết nó đi thôi.”

“Chẳng lẽ anh sẽ phải nói dối? Em nghĩ là anh sẵn sàng hủy hoại tương lai của mình để làm bố ư?”

“Còn em thì sẵn sàng đấy à? Anh là đồ tồi.” Cô đẩy cậu ra.

Nghe đến đó cậu dường như tan biến đi; gần như thể cậu sứt cân ngay trước mắt cô.

“Toàn bộ chuyện này hỏng rồi.”

“Hỏng bét rồi.”

Họ đứng đó, nhìn nhau chăm chăm. Cuối cùng, David tiến về phía cô.
“Anh xin lỗi. Thực đấy.”

“Việc này đang làm hỏng quan hệ của chúng ta,” cô nói.

Cậu cầm lấy tay cô và dẫn cô trở lại ghế sofa. Họ ngồi bên nhau. Dầu thế, có cảm giác như họ cách xa hàng dặm. “Đừng cãi nhau nữa và nói chuyện về việc này đi,” cậu nói từ tốn. “Toàn bộ việc này.”

...

ANGIE RA KHỎI XE VÀ ĐÓNG CỬA LẠI.

Gian nhà kho ở ngay trước mặt cô.

C-22

Nhà kho của những người khác nằm ở hai bên. Đó là một dãy nhà dài, thấp trong số chừng hơn một chục dãy nhà như vậy. Nhà kho A-1, tấm biển ở phía trước cổng có ghi. *Khóa cửa vào. Giữ đồ đạc an toàn.*

Angie nuốt mạnh. Cô cảm thấy chiếc chìa khóa lạnh lẽo và xa lạ trên tay. Suýt nữa thì cô đã quay lưng, suýt nữa thì cô quyết định rằng cô không đủ mạnh mẽ để làm điều đó.

Chính nó, nỗi sợ rằng cô còn chưa tiến đủ xa để đi tới đây, đã khiến cô hành động. Cô bước một chân lên trước, và thấy mình đứng trước ổ khóa. Cô tra chìa vào ổ và mở ra. Cánh cửa bật lên và áp lên sát trần nhà.

Cô bật đèn.

Bóng đèn duy nhất trên trần nhà sáng lên, chiếu vào một chồng các thùng đồ đạc và đồ đạc được bọc trong chăn và khăn trải giường.

Những gì còn lại của cuộc hôn nhân của cô đang nằm ở đây. Chiếc giường mà cô và Conlan đã mua ở quảng trường Pioneer và ngủ trên đó bao nhiêu năm. Chiếc bàn anh từng dùng trong những năm học cao học và cuối cùng đã bỏ dở. Chiếc ghế sofa nhiều khối họ đã mua để cả gia đình có thể nằm trên đó xem ti vi.

Nhưng cô không đến đây vì những thứ đó, những thứ nhắc cô nhớ mình đã là một người như thế nào?

Cô đến đây vì Lauren.

Cô lục trong các thùng đồ, chuyển một thùng rồi lại một thùng khác trong khi tiến sâu dần vào trong gian nhà kho. Cuối cùng, cô đã tìm thấy thứ khiến cô đến đây; nó được nhét vào góc trong. Ba chiếc hộp có đánh dấu Phòng trẻ.

Lẽ ra cô chỉ đơn giản lấy các thùng đồ và cho chúng vào trong xe, nhưng cô không thể. Thay vào đó, cô quỳ xuống nền xi măng giá lạnh và mở thùng đồ. Chiếc đèn Winnie-the-Pooh nằm ngay trên chồng vải trải giường bằng flannel màu hồng.

Cô biết sẽ cảm thấy như thế nào khi nhìn vào các vật này, mỗi vật dụng đều được lựa chọn cẩn thận, và chưa bao giờ được sử dụng. Chúng như những mảnh vụn của trái tim cô, đã thất lạc dọc đường nhưng chưa bao giờ bị lãng quên.

Cô nhặt một thứ đồ sơ sinh nhỏ xíu màu trắng bị vò thành một nắm và đưa lên mũi. Chẳng có mùi gì ngoài mùi của thùng các tông. Không có mùi phấn trẻ em hay dầu gội đầu Johnson.

Dĩ nhiên là không có. Đã có đứa trẻ nào mặc chúng đâu, cũng như chẳng có đứa trẻ nào từng bước đi dưới ánh sáng của chiếc đèn hình chiếc gấu nước đựng mật ong của chú gấu Winnie-the-Pooh.

Cô nhắm mắt lại, nhớ lại từng sắc thái của căn phòng trẻ. Nhớ lại cái đêm cô đã đóng gói tất cả.

Trong đầu cô, cô nhìn thấy bé gái nhỏ xíu với mái tóc sẫm, với đôi mắt xanh biếc của bố.

“Hãy chăm sóc Sophia của chúng con, bố nhé.” Cô thì thầm, đứng dậy.

Đã đến lúc để các đồ vật này ra khỏi bóng đêm nhạt nhòa của gian nhà kho. Chúng cần được sử dụng, được cầm nắm, và được chơi cùng. Chúng dành cho phòng trẻ em.

Cô bê từng thùng một ra xe. Khi cô khóa cửa gian nhà kho lại, trời bắt đầu mưa.

ANGIE KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC MÌNH CẢM THẤY DỄ CHỊU NHƯỜNG NÀO. Ngày này đã từng che phủ lên bầu trời của cô bao năm nay, chặn đứng mọi ánh sáng.

Phòng trẻ em. Quần áo trẻ em và đồ chơi. Cô biết rằng chừng nào cô còn giữ những đồ vật ấy, cô sẽ vẫn còn mắc kẹt.

Giờ thì, cuối cùng, cô đã tự do.

Cô ước gì Conlan ở đây để nhìn thấy cô, sau biết bao lần anh đã tìm thấy cô trên sàn trong phòng trẻ, cầm một chiếc xúc xắc hay một chiếc chăn hay một đồ vật nhỏ nào và đang khóc. Chẳng có đồ vật nào trong những chiếc thùng này mà chưa tưới đầm nước mắt của cô.

Thực ra...

Cô bấm một số đặc biệt trên chiếc điện thoại di động đang lấp trong xe.

“Ban Tin nghe.”

“Chào Kathy,” Angie nói vào loa. “Angie đây. Conlan có ở đó không?”

“Có đấy.”

Một phút sau Conlan trả lời cô. “Chào em. Em đang ở trong thành phố à?”

“Không. Em đang trên đường quay về West End.”

“Em đi nhầm đường rồi.”

Cô cười vang. “Đoán xem trong cốp xe em có gì nào?”

“Đó là một câu hỏi mới.”

Cô cảm thấy như một người nghiện rượu cuối cùng cũng thú nhận rằng mình có vấn đề. Cuộc họp AA [43*](#) của cô diễn ra với mấy chiếc thùng các tông đang nằm trong cốp xe. “Đồ trẻ em.”

Lặng im. Rồi, “Ý em nói gì?”

“Chiếc cũi. Quần áo. Mọi thứ. Em dọn sạch kho.”

Có tiếng dừng lạo xạo qua chiếc loa đen nhỏ xíu. “Cho Lauren?”

“Cô bé sẽ cần chúng đấy.”

Angie biết Conlan nghe thấy tiếng vọng xa xăm của vế sau câu nói ấy. *Và chúng ta không cần.*

“Em có ổn không?” Anh hỏi.

“Thật là kinh ngạc, Con à. Em cảm thấy ổn hơn rất nhiều. Anh có nhớ lần chúng mình đi trượt tuyết từ trực thăng ở Whistler không?”

“Và em đã mất ngủ ba đêm liền trước khi đi?”

“Chính xác. Em đã lo đến phát ốm, nhưng một khi chiếc trực thăng thả ta xuống, em lướt như bay xuống núi và không nóng lòng đợi để được đi lần nữa. Bây giờ em cũng cảm thấy như vậy. Em lại đang lướt xuống núi.”

“Ồ.”

“Em biết. Em mong tới lúc được trao cho Lauren những đồ đạc này. Cô bé sẽ rất vui.”

“Anh tự hào về em, Angie à.”

Vậy đó: chính là lý do khiến cô gọi cho anh, dù cho đến tận lúc này cô mới nhận ra điều ấy.

“Tối mai ta sẽ ăn mừng nhé.”

“Em chờ anh đấy.”

Cô mỉm cười khi ngắt điện thoại. Một bài hát cũ của Billy Joel vang lên trong radio. “It’s Still Rock & Roll to Me.” Cô vặn to nhạc lên và hát theo. Khi cô lái xe vào đến thị trấn West End và rẽ ra đường bờ biển, cô hát to hết cỡ và vỗ vào vô lăng theo nhịp nhạc.

Cô cảm thấy mình như một đứa trẻ, lái xe về nhà từ trận bóng đá sau khi đội nhà chiến thắng.

“Lauren!”

Căn nhà im ắng. Lửa reo tí tách trong lò sưởi.

Im lặng tưởng chừng như vô tận, rồi có tiếng sột soạt. “Chúng cháu ở đây.”

Lauren ngồi thẳng dậy trên ghế sofa. Đôi má nhợt nhạt của cô gái lấp loáng nước mắt. Đôi mắt cô sưng và đỏ mọng. David ngồi bên cô, cầm tay cô. Trông cậu cũng như sắp sửa khóc.

Angie cảm thấy nhói lên hoảng sợ. Cô biết chuyện khóc lóc giữa thai kỳ. “Có chuyện gì thế?”

“David và cháu đã nói chuyện với nhau.”

“Đứa bé ổn cả chứ?”

“Ổn ạ. Hoàn hảo.”

Angie cảm thấy sự nhẹ nhõm trào dâng. Như thường lệ, cô đã quá lo. “Ồ. Thế thì, cô để hai cháu tiếp tục nói chuyện nhé.” Angie nói và tiến về phía cầu thang.

“Chờ đã cô.” Lauren gọi to, vung về đứng dậy. Cô gái cầm lấy một mảnh giấy trên bàn nước và đưa cho Angie.

David ngay lập tức tiến sát Lauren hơn, choàng một tay quanh người cô gái.

Angie nhìn xuống lá thư trên tay cô.

Thưa cô Ribido: Chúng tôi rất vui mừng nhận cô vào Trường Đại học Nam California... cử nhân... học bổng toàn phần và trợ học... trả lời ngày một tháng Sáu...

“Cô biết là cháu có thể làm được mà,” Angie nói dịu dàng. Cô muốn quàng tay quanh người Lauren và quay tròn cô gái, cười to, nhưng sự nhiệt tình ấy chỉ dành cho một cô gái bình thường vào một khoảng thời gian bình thường. Giờ chẳng đúng lúc tí nào.

“Cháu đã không nghĩ mình được nhận vào học.”

Angie chưa bao giờ nghe thấy vẻ buồn bã như thế trong giọng nói của Lauren. Nó làm tan nát trái tim. Trong số tất cả những thử thách mà Lauren đã phải trải qua trong năm nay, chính việc này - đạt được giấc mơ của mình – có lẽ lại khiến cô đau đớn nhất. Giờ thì phải đưa ra một quyết định, và tất cả mọi người đều biết thế. “Cô tự hào vì cháu.”

“Điều này thay đổi mọi việc.” Lauren nói khẽ đến nỗi Angie phải ghé sát lại để lắng nghe.

Angie rất muốn được ôm lấy cô gái, nhưng David đang ở đó, nắm tay Lauren. “Đi học đại học với một đứa bé không phải là không thể.”

“Một đứa bé hai tháng tuổi ư?” Giọng nói của Lauren nghe già nua và xa xôi. Nó vang và nhỏ dần như thể cô gái ném những từ ngữ xấu xí xuống một cái giếng.

Angie nhắm mắt lại. Lời đáp nào cho câu hỏi này cũng là lời nói dối. Angie đã biết cả rồi những gì Lauren sẽ khám phá ra: hiếm có nơi nào nhận

trông trẻ hai tháng tuổi. Và chắc chắn là đắt đỏ. Cô xoa xoa sống mũi, thở dài nhẹ nhẹ. Y hệt như ở trên một chiếc tàu đang chìm vậy. Cô có thể cảm thấy nước đang dâng lên. “Đó là vấn đề,” cuối cùng cô nói. Chẳng có lý do gì để nói dối. “Nhưng cháu là một cô gái mạnh mẽ và thông minh...”

“Một cô gái thông minh đã làm khác ạ,” Lauren nói. Nước mắt cô gái lại dâng lên, mặc dù cô cố gắng mỉm cười. Cô ngược nhìn David, cậu gật đầu khuyến khích cô. Rồi cô lại nhìn Angie vẻ chờ đợi.

Trong khoảnh khắc, không ai nói gì.

Angie cảm thấy ớn lạnh sống lưng. Bỗng nhiên cô thấy sợ hãi.

Lauren bỏ tay David ra và bước lên trước một bước. “Hãy nhận đứa con của chúng cháu, cô Angie.”

Không khí rời bỏ Angie. Cô cảm thấy hai lá phổi run rẩy vì sức mạnh của sự chuyển dịch ấy. “Đừng,” cô thì thào, dùng tay để xua đuổi những lời nói.

Lauren bước thêm một bước nữa. Gần hơn. Cô gái trông thật non trẻ. Thật tuyệt vọng. Nước mắt trào ra trong mắt cô gái. “Xin cô. Chúng cháu muốn cô nhận nuôi đứa bé. Chúng cháu đã bàn chuyện này cả ngày hôm nay rồi. Đó là cách duy nhất.”

Angie nhắm mắt, gần như không thể nghe thấy âm thanh nhỏ xíu, như của chuột nhắt, thoát ra từ môi cô. Cô không thể quay lại con đường mơ ước ấy. Lần trước nó đã suýt giết chết cô. Cô không thể nào nghĩ về việc một lần nữa đóng đầy vòng tay trống trải, trống trải này với...

Một đứa trẻ.

Cô không thể. Cô không đủ mạnh mẽ.

Ấy vậy mà. Làm sao cô có thể quay lưng lại với việc này?

Một đứa trẻ.

Cô mở mắt ra.

Lauren đang nhìn cô chăm chú. Cô gái nhột nhạt, hai má đầm đìa nước mắt. Đôi mắt sẫm của cô đỏ và sưng mọng. Lá thư của USC nằm ngay ở đó, một mảnh giấy có thể thay đổi những cuộc đời...

“Xin cô,” Lauren thì thầm, lại bắt đầu khóc.

Trái tim Angie dường như tự co lại, khiến cô cảm thấy bên trong mình trống rỗng. Mất mát. Chẳng có chút nghi ngờ nào trong đầu khiến cô phải nói không với đứa trẻ. Và không đời nào trên hành tinh xanh này của Chúa cô sẽ chấp nhận làm một điều như thế.

Cô không thể nói không. Với Lauren, và với bản thân cô. Nhưng cô biết, sâu thẳm trong trái tim đang từ từ vụn nát của cô, rằng cô đang làm sai, thậm chí ngay khi cô nói khẽ khàng, “Được.”

“HÔM NAY CON LÀM SAO ẤY,” MẸ NÓI, ĐẨY CẶP KÍNH CỦA MÌNH LÊN SỐNG mũi.

Angie nhìn ra chỗ khác. “Mẹ nói lung tung. Con ổn mà.”

“Con không ổn. Jerrie Carl phải hỏi con xếp bàn đến ba lần con mới trả lời.”

“Và khi ông Costanza bảo em lấy rượu vang. Em đã đưa cho ông ấy cả chai,” Mira nói, lau tay vào tạp dề.

Lẽ ra Angie không nên đi vào bếp. Giống như một cặp linh cầu, Mira và mẹ cảm nhận được sự buồn bã của cô, và một khi đã cảnh giác, họ sẽ hành động cùng nhau, theo dõi cô và chờ đợi.

“Con ổn mà.” Cô quay ra và rời khỏi nhà bếp.

Trở lại phòng ăn đông đúc, cô cảm thấy khó khăn hơn. Cô cố gắng hết sức để hoạt động. Cô di chuyển chậm chạp, có lẽ, cứ thể theo trạng thái tâm trí của cô, bất kỳ cử động nào cũng đã là một thắng lợi rồi. Cô mỉm cười trống rỗng và cố gắng làm ra vẻ như mọi việc vẫn bình thường.

Sự thực là, cô gần như chẳng có cảm giác gì cả. Trong hai mươi tư giờ qua, cô đã khóa kín cảm xúc của mình trong một chiếc hộp và cô không dám ghé mắt nhìn.

Tốt hơn cả là không nhìn. Cô không muốn nhìn quá gần cuộc mặc cả với quỷ mà cô và Lauren đã đạt được. Thỏa thuận này sẽ đưa họ đi theo một hành trình khủng khiếp; ở cuối của hành trình sẽ có những trái tim tan nát

bên vệ đường. Angie cảm thấy như cô đã khép mình trong một căn phòng nhỏ, tối tăm.

Cô đi về phía cửa sổ và nhìn vào đêm. Âm thanh ồn ào của nhà hàng đông khách nhạt dần sau lưng cô cho đến khi không còn nghe thấy gì khác ngoài nhịp đập của trái tim cô.

Giờ thì sao?

Chính thắc mắc này đã khiến cô thức suốt đêm qua; và là điều đầu tiên đến trong tâm trí cô sáng nay.

Cảm xúc của cô là mớ bòng bong giữa hy vọng và tuyệt vọng. Cô không thể tìm được đầu mối. Một phần trong cô nghĩ, *Một đứa trẻ*, và cùng với đứa bé là một cảm giác ngọt ngào gần như không chịu nổi, nhưng ở tận cùng của chính ý nghĩ ấy luôn luôn lại là một ý nghĩ khác, tối tăm hơn, Lauren sẽ không thể làm được điều đó.

Dù sao đi nữa, cũng sẽ có trái tim tan nát. Sự lựa chọn khủng khiếp nằm ở cuối con đường: Lauren hay đứa trẻ. Angie có thể, trong trường hợp tốt nhất, có được một trong hai. Còn trường hợp tệ nhất, cô sẽ mất cả hai.

“Angie?”

Cô giật mình, quay phắt lại. Conlan đứng sau cô, tay cầm một tá hoa hồng.

Cô đã quên mất cuộc hẹn hò của họ. Angie cố gắng mỉm cười, nhưng nụ cười ấy yếu ớt và tuyệt vọng, và cô nhìn thấy nếp nhăn lướt qua trán anh. “Anh đến sớm,” cô nói, tiếng cười của cô hơi chói, và cầu nguyện rằng mình nói đúng. Thường thì đúng.

Anh vẫn cau mày. “Chỉ một hay hai phút thôi. Em không sao chứ?”

“Tất nhiên rồi. Để em đi lấy áo khoác và chào mọi người.” Cô lách người qua anh và đi vào bếp. Khi đi qua cánh cửa cô nhận ra rằng mình đã không nhận hoa từ tay anh.

Chết tiệt.

“Conlan đang ở đây,” cô nói với mẹ và Mira. “Mẹ và chị đóng cửa nhà hàng được không ạ?”

Mẹ và Mira nhìn nhau. “Ra là vậy,” mẹ nói. “Con nghĩ đến Conlan.”

“Để chị đưa Lauren về nhà,” Mira nói. “Vui vẻ nhé.”

Vui vẻ.

Angie quên cả cười vang hay chào tạm biệt. Thay vào đó, cô quay trở ra phòng ăn. “Vậy thì, chúng ta sẽ đi đâu?” Cô cầm lấy bó hoa trên tay anh, vờ làm như ngửi thấy mùi hương hoa.

“Em sẽ biết.” Conlan dẫn cô ra xe và giúp cô ngồi vào chỗ. Chỉ vài phút sau họ đã trên đường đi về phía nam.

Angie nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên cửa kính mờ, bóng hình cô đắm đắm nhìn lại cô. Khuôn mặt cô dài và mảnh, mệt mỏi.

“Có phải chuyện đồ trẻ em không?”

Cô chớp mắt, quay ra. “Sao cơ?”

“Hôm qua em đã dọn dẹp nhà kho, phải không? Có phải vì thế mà em lặng lẽ?”

Lại thế, sự lưỡng lự trong giọng nói của Conlan, đối xử với cô như với một đứa trẻ. Cô ghét sự quen thuộc ấy. “Hôm qua em đã rất ổn.”

Phải chăng mới chỉ ngày hôm qua cô còn ở đó, trước thánh tích của những hy vọng cũ, tin rằng cô đã tiến lên phía trước?

“Thật ư?”

“Em đã đóng thùng mọi thứ và mang về căn nhà nhỏ cho Lauren.” Giọng cô vấp vấp khi nhắc tên cô gái và mọi sự ulla về.

Hãy nhận lấy đứa con của chúng cháu, Angie.

“Nghe giọng em lúc ấy vui vẻ mà,” anh nói thận trọng.

“Em đã rất mừng vì điều đó.” Cô hy vọng giọng nói của mình không quá buồn rầu. Từ lúc đó đến giờ đã xảy ra biết bao điều.

“Chúng ta đến nơi rồi.” Conlan rẽ vào bãi đỗ xe trải sỏi.

Angie nghển cổ và nhìn qua kính xe.

Một tòa nhà đẹp tuyệt bằng đá đứng bên những cây linh sam và được viền bởi hàng cây đỗ quyên. Tấm biển đề *Quán trọ Sheldrake* chào đón quý khách.

Cô nhìn Conlan, trao cho anh nụ cười thực sự đầu tiên trong buổi tối nay.
“Thế này hơn một cuộc hẹn hò nhiều.”

Anh mỉm cười. “Em đang sống với một cô gái mới lớn. Anh phải có kế hoạch trước chứ.”

Cô đi theo anh ra khỏi xe và bước vào bên trong quán trọ ấm cúng.

Người phụ nữ mặc bộ trang phục thời Victoria chào mừng họ và dẫn họ vào quầy đăng ký.

“Ông và bà Malone,” người đàn ông đứng sau bàn nói “Thật đúng lúc.”

Conlan điền vào giấy tờ, đưa thẻ tín dụng, rồi dẫn cô lên gác. Phòng của họ là một phòng suite hai buồng với một chiếc giường có bốn cột, một lò sưởi bằng đá cuội, một bồn tắm đủ rộng cho hai người, và nhìn ra quang cảnh diệu kỳ dưới ánh trăng.

“Angie?”

Chậm chậm, cô quay ra đối diện với anh.

Làm sao mình có thể nói với anh?

“Lại đây nào.”

Cô không thể cưỡng lại âm thanh giọng nói của anh. Cô tiến lại phía anh. Anh kéo cô vào vòng tay, ôm cô chặt đến mức cô thấy mình chóng mặt.

Cô phải nói với anh.

Bây giờ.

Nếu như họ có thể có một tương lai nào, thì cô phải nói với anh.

“Conlan...”

Anh hôn cô lúc ấy, dịu dàng. Khi lùi ra, anh nhìn cô.

Cô cảm thấy mình chìm ngấm trong màu xanh của đôi mắt anh.

“Anh không thể nào tin em lại cho đồ đạc của trẻ em đi. Anh tự hào về em lắm, Angie. Anh nhìn em lúc này và anh có thể hít thở trở lại bình thường. Anh không nghĩ là mãi đến hôm qua anh mới nhận ra anh giữ điều đó trong mình lâu đến chừng nào.”

“Ồ, Con. Chúng ta cần...”

Thật chậm rãi anh quỳ xuống. Mím cười anh chìa ra chiếc nhẫn cưới. “Anh đã nghĩ ra mình phải làm gì với nó. Hãy cưới anh lại nhé.”

Angie khuyu đầu gối xuống như thể cô chặt đôi người. “Em yêu anh, được chứ? Đừng quên điều đó. Như bố em vẫn thường nói, em yêu anh nhiều hơn tất cả những hạt mưa đã rơi.

Anh cau mày. “Anh đã chờ đợi một tiếng vâng giản dị. Và vội vã vào giường.”

“Tiếng ‘Vâng’ của em không thể giản dị hơn, nhưng em cần phải nói với anh một điều. Anh có thể thay đổi ý kiến.”

“Về việc muốn cưới em ư?”

“Vâng.”

Anh nhìn cô thật lâu, một nếp nhăn nhẹ giữa đôi lông mày. “Được. Em nói đi.”

Cô hít một hơi sâu. “Hôm qua, khi em gọi điện cho anh về chuyện phòng trẻ, em đã rất phấn khởi. Em sốt ruột muốn về nhà và kể với Lauren. “Cô đứng dậy và đi xa khỏi chỗ anh. Cô tiến tới cửa sổ, nhìn những ngọn sóng vỡ tung. “Khi em về đến nhà, Lauren đang khóc. Và David cũng đang ở đó.”

Conlan đứng dậy. Cô nghe có tiếng sàn nhà cũ cọt kẹt. Có lẽ anh muốn tiến đến đứng sau lưng cô nhưng anh không cử động.

“Cô bé có học bổng toàn phần ở USC. Ngôi trường trong mơ của cô bé.”

“Và?”

“Điều đó đã thay đổi mọi thứ,” Angie nói nhẹ nhàng, nhắc lại chính xác từng lời của Lauren. “Có lẽ nếu con cô ấy lớn hơn, cô ấy có thể xoay xở được, nhưng với một đứa bé hai tháng tuổi ư? Chẳng thể nào cô ấy xoay xở được với USC, với công việc và lại còn nuôi nấng một đứa trẻ sơ sinh.”

Một lúc lâu sau Conlan mới cất tiếng. Khi nói, giọng anh rời rạc; không giống mọi khi gì hết. “Và?”

Angie nhắm nghiền mắt. “Lauren muốn cho đứa bé làm con nuôi. Cô ấy nghĩ như thế là tốt nhất cho đứa trẻ.”

“Có lẽ là như vậy. Cô ấy còn trẻ quá.” Anh tiến lại phía sau Angie, nhưng không chạm vào người cô.

“Cô ấy bảo, *Hãy nhận lấy đứa bé. Chỉ có thế.*” Cô thở dài, cảm thấy anh căng ra. “Y như

trong một vụ đâm xe. Câu hỏi ấy lao sầm vào em cũng nhanh và mạnh như thế.”

“Em đã đồng ý.”

Cô nghe thấy giọng anh thản thờ. Cô quay lại đối diện với anh, cảm thấy mừng vì anh còn chưa tránh xa ra. “Em có lựa chọn nào ư? Em yêu thương Lauren. Có lẽ em không bao giờ nên dành một chỗ trong tim cho cô ấy – không. Không. Em sẽ không nói như vậy. Em mừng là em đã làm thế. Nhờ cô ấy mà em trở lại được là chính mình. Và trở lại với anh.” Cô vòng tay quanh cổ anh, giữ anh ở gần cô để anh buộc phải nhìn cô. “Nếu như Sophia đề nghị như thế với chúng ta?”

“Cô ấy không phải là Sophia,” anh nói, và cô thấy anh đau đớn thế nào khi nói như vậy.

“Cô ấy là Sophia của một người khác. Cô ấy là một cô gái mười bảy tuổi đang sợ hãi và cần có ai đó yêu thương, quan tâm. Làm sao em có thể nói không với cô ấy? Chẳng nhẽ em lại bảo cô ấy hãy mang đứa trẻ cho một người xa lạ trong khi em ở ngay đây? Trong khi *chúng ta ở ngay đây?*”

“Chết tiệt. Angie ạ.” Anh xô cô ra, đi vào căn buồng kia.

Cô biết mình không nên đi theo anh, nên để cho anh có thời gian, nhưng ý nghĩ lại mất anh lần nữa khiến cô tuyệt vọng. “Làm sao ta có thể nói không với điều ấy?” Cô đi qua căn buồng, tiến đến cạnh anh. “Anh có thể trở thành huấn luyện viên cho cầu thủ nhí...”

“Đừng.” Gần như không thể nhận ra giọng của anh.

“Làm sao ta có thể từ chối?” Cô lại hỏi, lần này khê khàng hơn, cô không thể không nghĩ về cái hôm cô đến chỗ làm của anh, khi Diane nói: *Hai lần chị vào phòng làm việc của cậu ấy và thấy cậu ấy đang khóc.*

Anh vuốt tay lên tóc và thở dài. “Anh không nghĩ anh có thể trải qua chuyện này lần nữa. Anh xin lỗi.”

Cô nhắm mắt lại; những lời ấy khiến cô đau buốt đến tận xương. “Em biết,” cô cúi đầu nói. Anh đã đúng. Làm sao họ - cô – lại có thể đánh lừa mọi thứ lần nữa? Nước mắt nóng bỏng mắt cô. Chẳng có câu trả lời đúng. Cô có thể mất Conlan lần nữa... nhưng làm sao cô có thể nói không với Lauren? “Em yêu anh rất nhiều, Con à.” Cô thì thầm.

“Và anh yêu em,” anh nói nghe như một lời nguyện rủa.

“Đây có thể là cơ hội của chúng mình,” cô nói.

“Trước đây chúng mình đã nghĩ như vậy,” anh thần thờ nhắc cô. “Em có biết với anh mọi thứ như thế nào không, luôn luôn đỡ em dậy, lau khô nước mắt cho em, lắng nghe em khóc? Lo lắng rằng biết đâu đây là lỗi ở anh?”

Cô chạm vào mặt anh. “Anh cũng có nước mắt của mình.”

“Phải.” Giọng anh gay gắt.

“Em không bao giờ lau chúng cho anh. Sao em có thể làm thế nếu như em không bao giờ nhìn thấy anh khóc?”

“Nỗi đau của em quá lớn...”

“Lần này khác, Con à. *Chúng ta* khác. Chúng ta có thể là một ê kíp. Có lẽ Lauren sẽ có thể vượt qua chuyện này, và chúng ta sẽ trở thành ông bố, bà mẹ mà chúng ta luôn luôn mong muốn. Hoặc là cô ấy rút lui, và sẽ chỉ còn anh và em. Dù có thế nào, chúng ta cũng sẽ ổn. Em thề đấy.” Cô quỳ xuống, thì thầm, “Cưới em nhé, Conlan.”

Anh cúi nhìn cô đắm đắm, mắt anh rực sáng. “Chết tiệt,” anh nói, chậm rãi quỳ xuống. “Anh không thể sống thiếu em được nữa.”

“Vậy thì đừng. Xin anh...” Anh hôn cô.

“Tin em đi, Conlan. Lần này ta sẽ bền lâu mãi mãi.”

LAUREN NGHE TIẾNG XE DAVID TIẾN LẠI GẦN. CÔ GÁI CHẠY RA CỬA TRƯỚC và mở cửa, đợi cậu.

Lần đầu tiên từ bao tháng nay, cậu mỉm cười.

“Em đã sẵn sàng chưa?” Cậu hỏi và nắm lấy tay cô.

“Rất sẵn sàng.”

Họ đi qua sân trước và vào trong xe của cậu. Suốt dọc đường đến Mountainaire, cậu nói chuyện về chiếc xe Porsche. Tỷ trọng hộp số và tốc độ vượt mức và màu sơn tùy chọn. Cô gái có thể đoán cậu căng thẳng chừng nào, và lạ thay, sự hồi hộp của cậu lại khiến cô bình tĩnh. Khi họ tới nhà cậu, David đỗ xe, thò dài thật sâu và nhìn cô. “Em chắc chứ?”

“Chắc mà.”

“Được rồi.”

Họ đi dọc lối đi lát đá tới chỗ cánh cửa trước to lớn của nhà Haynes. David mở cửa và dẫn cô vào bên trong căn nhà màu be trang nhã và mát lạnh của cậu. “Mẹ ơ? Bố ơ?”

“Anh có chắc là hai bác ở nhà không?” Lauren thì thầm, cầm lấy tay cậu.

“Bố mẹ ở nhà. Anh đã nói là ta cần nói chuyện.”

Ông bà Haynes tiến vào phòng ngay lập tức, như thể họ đã đợi sẵn.

Bà Haynes nhìn chăm chăm vào cái bụng lùm lùm của Lauren.

Ông Haynes cố ý tránh không nhìn Lauren. Ông dẫn họ vào phòng khách xây thấp hơn nền nhà, nơi mọi đồ vật đều khoác một sắc kem và chẳng có món đồ nào nằm sai vị trí.

Trừ phi, dĩ nhiên, ta kể đến cô gái đang mang thai.

“Thế nào,” ông Haynes nói khi tất cả đã ngồi xuống.

“Cháu cảm thấy trong người thế nào?” Bà Haynes hỏi. Giọng bà có vẻ gượng ép, và có vẻ như bà không thể nhìn thẳng vào mắt Lauren.

“Mập một chút nhưng khỏe ạ. Bác sĩ của cháu nói rằng mọi thứ đều hoàn hảo.”

“Cô ấy nhận được học bổng toàn phần của USC,” David nói với bố mẹ.

“Thật tuyệt vời,” bà Haynes nói. Bà liếc nhìn ông chồng, đang ngồi hơi cúi về phía trước ở chỗ của mình.

Lauren với lấy bàn tay của David, nắm lấy. Cô cảm thấy bình tĩnh một cách đáng ngạc nhiên. “Chúng cháu đã quyết định sẽ cho đứa bé làm con nuôi.”

“Ồn Chúa,” ông Haynes nói, thở dài nặng nề. Lần đầu tiên, Lauren để ý đến quai hàm căng thẳng của ông, sự lo lắng trong mắt ông. Sự nhẹ nhõm làm thay đổi vẻ mặt của ông. Cuối cùng ông mỉm cười.

Bà Haynes chuyển đến ngồi bên Lauren. “Chắc rằng đó không phải là một quyết định dễ dàng đối với cháu.”

Lauren cảm thấy biết ơn bà vì điều đó. “Không dễ đâu ạ.”

Bà Haynes sắp sửa đưa tay ra chạm vào cô, nhưng phút cuối cùng bà lại rút tay lại. Lauren có cảm giác kỳ lạ là mẹ của David sợ chạm vào cô. “Bác nghĩ như vậy là tốt nhất. Hai cháu còn quá trẻ. Chúng ta sẽ gọi luật sư và...”

“Chúng cháu đã chọn được cha mẹ nuôi rồi.” Lauren nói. “Bà chủ... của cháu. Angie Malone.”

Bà Haynes gật đầu. Mặc dù rõ ràng là bà nhẹ cả người, trông bà vẫn có vẻ buồn bã làm sao. Bà cúi xuống, cầm túi xách của mình đặt lên đùi. Bà lôi ra một quyển séc, viết một tấm séc, xé khỏi quyển sổ và đứng dậy. Bà đưa tờ séc cho Lauren.

Tấm séc trị giá năm ngàn đô la.

Lauren ngược lên. “Cháu không nhận được đâu ạ.”

Bà Haynes nhìn xuống cô. Lauren lần đầu tiên nhìn thấy những nếp nhăn của bà sau lớp phấn son. “Dành cho ngân sách học đại học của cháu. Los Angeles là một thành phố đắt đỏ. Một học bổng không đủ để trang trải mọi thứ.”

“Nhưng...”

“Hãy để bác làm vậy.” Bà nói dịu dàng. “Cháu là một cô gái tốt, Lauren à. Và đang trên đường trở thành một người phụ nữ tốt.”

Lauren nuốt mạnh, ngạc nhiên thấy mình xúc động bởi lời khen giản dị ấy. “Cám ơn bác.”

Bà Haynes bắt đầu bước đi, nhưng rồi dừng lại và quay đầu. “Có lẽ cháu có thể cho bác một tấm ảnh của cháu bác – của đứa bé khi nó ra đời nhé.”

Đó là lần đầu tiên Lauren nghĩ đến chuyện đứa trẻ là cháu nội của họ.
“Chắc chắn ạ,” cô nói.

Bà Haynes nhìn xuống cô. “Cháu thực sự nghĩ cháu có thể làm được điều này chứ?”

“Cháu phải làm. Đó là điều nên làm.”

Sau đó, chẳng còn gì để nói thêm.

CHƯƠNG 29

Khi Lauren về nhà thì đã sắp nửa đêm.

Đóng cửa lại sau lưng, cô dựa vào cửa, thở dài mệt mỏi. Cô gái mong tới lúc được trèo lên giường và nhắm mắt lại. Ngày hôm nay đã khiến cô tổn thương.

Cô chạm vào bụng mình, cảm thấy cú đập rập rờn. “Này,” cô thì thầm với đứa trẻ trong khi tiến về phía phòng khách.

Cô đi đến chỗ bàn ăn thì nhìn thấy có lửa cháy trong lò sưởi và nhạc phát ra từ dàn loa. Đó là một âm thanh dịu dịu kiểu nhạc Hawaii. Bản nhạc “Ở đâu đó phía trên cầu vồng” chơi bằng ukulele [44*](#).

Angie và Conlan đang ngồi phía trước ngọn lửa.

“Ồ,” Lauren thốt lên ngạc nhiên. “Cháu cứ tưởng cô chú hẹn hò đi chơi lãng mạn một chuyến rồi.”

Angie đứng dậy, tiến về phía Lauren. Khi cô tiến lại gần hơn, cô chìa hai tay ra. Một viên kim cương lớn lấp lánh. “Bọn cô sẽ tái hôn.”

Lauren rú lên và nhảy bổ vào vòng tay Angie. “*Tuyệt quá,*” cô gái nói, ôm Angie thật chặt. Cho tới lúc đó cô đã không nhận ra rằng cô đã cảm thấy cô đơn cả ngày hôm nay, cô đã nhớ Angie biết bao nhiêu. Cô cảm thấy khó mà buông Angie ra. “Bây giờ con của cháu sẽ có cả bố nữa.”

“Cháu xin lỗi,” cuối cùng cô lùi lại, nói. Cô cảm thấy ngốc nghếch, một cô gái cản trở thành phụ nữ.

Cô đã nói “con của cháu”.

“Lauren, thực sự là, chính vì thế mà cô chú quay về nhà để nói chuyện với cháu.”

Conlan là người nói câu đó.

Lauren nhắm mắt trong giây lát bởi làn sóng kiệt sức chạy qua cô. Cô không biết liệu mình có thể nói chuyện về đứa bé được nữa hay không.

Nhưng cô không có sự chọn lựa.

“Được ạ.”

Angie cầm lấy tay cô gái, bóp nhẹ. Sự đụng chạm có tác dụng. Cùng nhau, tay trong tay, họ đi tới chỗ chiếc ghế sofa và ngồi xuống.

Conlan vẫn ngồi ở trước lò sưởi. Người anh hơi cúi về phía trước, bất động, hai tay tì lên đùi. Mái tóc đen dài phủ xuống một phần mặt anh. Trong ánh lửa, mắt anh xanh tới mức không thể xanh hơn.

Cô cảm thấy ngây người vì đôi mắt ấy. Cô ngo ngoậy không thoải mái trong ghế sofa.

“Cháu chỉ là một đứa trẻ,” Conlan nói, giọng anh dịu dàng đến không ngờ, “vì vậy chú lấy làm tiếc về mấy chuyện này.”

Lauren mỉm cười. “Cháu đã thôi không còn là trẻ con nữa từ mấy tháng rồi.”

“Không phải. Cháu phải đối mặt với những vấn đề của người lớn, như thế không có nghĩa là cháu là một người trưởng thành.” Anh thở dài. “Chuyện là... Angie và chú lo lắng.”

Lauren không chờ đợi điều này. “Cháu nghĩ là cô chú muốn đứa bé.”

“Cô chú muốn,” Angie nói giọng căng thẳng. “Có lẽ là, quá muốn.”

“Vậy thì cô chú nên vui mới phải.” Lauren hết nhìn Conlan lại nhìn Angie. “Cháu trao cho cô chú – Ồ.” Mọi thứ ủa đến với cô cùng lúc. “Cô gái kia. Cô gái đã thay đổi ý định.”

“Đúng vậy.”

“Cháu sẽ không làm điều đó với cô chú. Cháu hứa mà. Ý cháu là... Cháu yêu quý cô chú. Và cháu yêu con của cháu. *Của* cô chú. Cháu muốn làm điều đúng đắn.”

Angie vuốt má cô. “Cô chú biết, Lauren. Bọn cô chỉ muốn...”

“Cần,” Conlan ngắt lời.

“... biết rằng cháu đã suy nghĩ về việc này. Rằng cháu biết chắc. Đó sẽ không phải là một chuyện đơn giản.”

“Có khó hơn làm cha mẹ của một đứa trẻ khi mới mười bảy tuổi không ạ?”

Nụ cười của Angie cũng dịu dàng như cái vuốt ve của cô. “Đó là câu trả lời đến từ lý trí. Cô hỏi một câu hỏi cho trái tim.”

“Chẳng có gì dễ dàng hết,” Lauren nói, lau nước mắt. “nhưng cháu đã nghĩ, và nghĩ. Đây là câu trả lời tốt nhất. Cô chú có thể tin cháu mà.”

Sau tuyên bố đó là sự im lặng. Sự im lặng chỉ đứt quãng vì một khúc củi trong lò sưởi bị đổ xuống tạo nên một cơn mưa tàn lửa lép bép.

“Cô chú nghĩ là cháu nên gặp một chuyên viên tư vấn,” cuối cùng Conlan nói.

“Tại sao ạ?”

Angie cố gắng mỉm cười, như muốn chứng tỏ rằng chẳng có gì, rằng đây chỉ là một cuộc chuyện trò thông thường trong đêm muộn mà thôi. Vẻ buồn bã trong mắt cô đã tố cáo. “Bởi vì cô yêu quý cháu, Lauren à, và dù cô rất muốn nhận em bé của cháu làm con cô, cô cũng biết chúng ta sẽ đi đến đâu. Cháu sẽ đi đến đâu. Quyết định cho con đi là một việc. Làm được điều đó lại là việc khác. Cô muốn cháu biết chắc.”

Lauren gần như chẳng còn nghe thấy gì sau câu nói *Cô yêu quý cháu*. Chỉ có David là người từng nói với cô như vậy trước đây. Cô cúi xuống và kéo Angie lại ôm thật chặt. “Cháu sẽ không bao giờ làm tổn thương cô,” cô gái thì thầm trong cổ họng. “Không bao giờ.”

Angie lùi lại. “Cô biết thế.”

“Vậy là cháu sẽ gặp tư vấn viên chứ?” Conlan nói, hơn cả lo sợ.

“Tất nhiên rồi ạ.” Lauren mỉm nụ cười thực sự đầu tiên trong ngày. “Cháu sẽ làm bất cứ điều gì vì cô chú.”

Angie lại ôm lấy cô gái. Từ xa, và rất khẽ, Lauren nghe thấy Conlan nói “Vậy thì đừng làm tan nát trái tim cô ấy.”

...

VĂN PHÒNG LUẬT SƯ THẬT ĐÔNG NGƯỜI. Ở BÊN TRÁI GIAN PHÒNG, GIA đình Haynes ngồi trên hàng ghế kê sát vào nhau. Ở bên phải, Angie ngồi trong một chiếc ghế cạnh Conlan. Ghế của Lauren ở giữa, và mặc dù chẳng có nhiều khoảng trống giữa cô và những người khác, cô có vẻ cô đơn, tách biệt.

Angie đứng lên để đi tới chỗ cô gái.

Đúng lúc đó, luật sư tiến vào phòng. Đó là một người đàn ông cao lớn, bệ vệ, mặc một bộ com-plee đắt tiền, ông ta lôi cuốn sự chú ý, khi ông nói “Xin chào mọi người.”

Angie ngồi xuống.

“Tôi tên là Stu Phillips,” luật sư nói, chìa tay cho Conlan, anh đứng bật dậy.

“Conlan Malone. Đây là... Angie Malone.

Angie bắt tay luật sư, rồi ngồi xuống. Cô ngồi yên không cử động, cố gắng không nhớ lại lần cuối cùng họ đã có một cuộc gặp giống thế này.

Chúng tôi có một đứa trẻ cho ông bà, ông bà Malone.

Một cô gái mới lớn.

“Vậy là, cô gái trẻ,” Stu nói và nhìn Lauren dịu dàng, “cháu đã quyết định chưa?”

“Rồi ạ.” Cô gái nói gần như không thành tiếng.

“Thế được rồi. Trước tiên ta hãy bắt đầu với phần thủ tục. Tôi phải thông báo để mọi người biết rằng đôi khi sử dụng cùng một người đại diện trong một trường hợp cho và nhận con nuôi sẽ có rắc rối. Việc đó hợp pháp ở bang này, nhưng không được khuyến khích. Nếu có vấn đề xảy ra – một sự bất đồng chẳng hạn – Tôi sẽ không thể đại diện cho bên nào.”

“Chẳng có gì sẽ xảy ra,” Lauren nói. Giọng cô gái giờ đã mạnh mẽ hơn. “Cháu đã quyết định rồi.”

Stu nhìn Conlan. “Hai người chuẩn bị tinh thần chấp nhận rủi ro của việc đại diện cho cả hai bên chứ?”

“Đó là rủi ro nhỏ nhất đối với chúng tôi trong việc này, Stu.” Conlan đáp.

Stu lôi vài giấy tờ ra khỏi một kẹp hồ sơ màu vàng và đẩy chúng qua bàn. “Hãy ký vào những tài liệu này và chúng ta sẽ tiến hành. Chúng chỉ đơn thuần nêu rõ rằng anh chấp thuận những rủi ro gắn liền với việc đại diện cho cả hai bên.”

Khi các tài liệu đã được ký, ông ta cất chúng đi. Trong một tiếng tiếp theo, ông ta giải thích về thủ tục. Ai có thể trả tiền cho việc gì, ai phải ký vào cái gì, cách áp dụng thành công và đúng các điều luật của bang Washington, các nghiên cứu về gia đình cần phải thực hiện, hủy bỏ các quyền của cha mẹ đẻ, chỉ định quyền giám hộ, thời gian và chi phí của mọi việc.

Trước đây Angie đã nghe tất cả những điều này rồi, và cô biết, rốt cuộc, tất cả những thủ tục này chẳng có ý nghĩa gì. Tình cảm mới quan trọng. Cảm xúc. Ta có thể ký mọi giấy tờ trên thế giới và hứa hẹn thật nhiều, nhưng ta không thể biết ta sẽ cảm thấy thế nào khi việc đó đến. Chính vì vậy việc cho nhận con nuôi không thể hợp pháp hóa trước khi sinh. Lauren sẽ phải vừa ôm đứa trẻ vừa ký từ bỏ quyền làm mẹ của mình.

Trái tim Angie đau thắt lại khi nghĩ đến việc đó. Cô liếc nhìn sang trái.

Lauren ngồi yên lặng trong chiếc ghế, hai tay úp trên đùi. Dù bụng to tròn, trông cô vẫn trẻ và ngây thơ. Một cô gái nuốt phải trái dưa hấu. Cô gái đang gật đầu về một điều gì đó mà luật sư hỏi cô.

Angie muốn đến bên cô gái, quỳ xuống bên cô và cầm tay cô, nói rằng *Cháu không đơn độc*, nhưng sự thật đáng buồn là cô gái sẽ sớm đơn độc. Còn gì đơn độc hơn là phải cho đi đứa con của mình?

Và Angie chẳng thể làm gì để có thể bảo vệ Lauren khỏi giây phút đó.

Angie nhắm mắt lại. Làm sao họ có thể trải qua tất cả những chuyện này mà không làm sứt mẻ trái tim? Làm sao...

Angie thấy ai đó kéo tay áo mình. Cô chớp mắt và liếc nhìn sang.

Conlan đang nhìn cô chăm chú, luật sư, Lauren và tất cả mọi người cũng vậy.

“Ai hỏi gì tôi à?” Angie nói, cảm thấy hai má cô nóng bừng.

“Như tôi đã nói,” Stu đáp, “Tôi muốn lên kế hoạch cho việc nhận con nuôi. Như vậy việc nhận con nuôi sẽ suôn sẻ hơn. Chúng ta bắt đầu chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Angie đáp.

Stu nhìn Angie rồi lại nhìn Lauren. “Sau khi cho con nuôi, cháu muốn giữ liên hệ bằng cách nào?”

Lauren cau mày. “Ông muốn nói gì ạ?”

“Sau khi gia đình Malone nhận nuôi con của cháu, cháu sẽ muốn liên lạc bằng một cách nào đó, tôi nghĩ vậy. Gọi điện nhân ngày sinh nhật con hoặc vào dịp lễ Giáng sinh. Viết thư, gửi ảnh một năm một lần.”

Lauren hít một hơi thật sâu. Nghe như tiếng nấc. Cô gái rõ ràng chưa từng nghĩ đến điều này, chưa từng nhận thấy việc cho và nhận con nuôi sẽ thay đổi họ hoàn toàn. Cô gái quay sang nhìn Angie, người đang đột nhiên cảm thấy mong manh như một chiếc lá mùa đông.

“Chúng tôi sẽ thường xuyên giữ liên lạc.” Angie nói với luật sư, nhận thấy ẩn ý trong câu nói của mình. “Chúng tôi... Lauren như người trong nhà.”

“Tôi không chắc rằng sự cởi mở ấy sẽ có lợi nhất cho đứa bé. Luật sư nói. “Xác lập ranh giới rõ ràng là việc làm hiệu quả nhất. Chúng tôi thấy rằng...”

“Ồ,” Lauren cắn môi, nói. Cô không lắng nghe luật sư. Cô gái đang nhìn Conlan và Angie. “Cháu không nghĩ đến việc đó. Một đứa bé cần một người mẹ.”

David ghé lại và cầm lấy tay Lauren.

“Chúng ta không cần phải cho và nhận con nuôi như mọi người,” Angie nói. Lẽ ra cô nói nhiều hơn nhưng giọng cô dịu dần, rời rạc và cô không thể nghĩ ra điều gì. Cô không thể tưởng tượng đến chuyện để Lauren bước ra

khỏi cuộc đời họ... Nhưng còn có một kết cục nào khác cho tất cả những chuyện này?

Lauren nhìn cô. Đôi mắt cô buồn không chịu nổi. Lúc này thậm chí trông cô gái thật già nua. “Cháu không nghĩ... lẽ ra cháu nên.” Cô gái cố gắng mỉm cười. “Cô sẽ là một người mẹ hoàn hảo, cô Angie ạ. Con của cháu thật là may mắn.”

“Con của chúng ta.” David nói khẽ. Lauren mỉm cười buồn đến tan nát trái tim.

Angie ngồi một lúc lâu, không biết phải nói gì.

Cuối cùng Lauren lại nhìn luật sư. “Xin hãy nói cho cháu biết, làm như thế nào là tốt nhất?”

Cuộc gặp cứ kéo dài mãi; câu chữ được thảo luận tới lui và ghi ra giấy, phác họa ra giấy, mỗi người trong số họ có thể xử sự thế nào.

Trong suốt thời gian ấy Angie muốn đến bên Lauren và ôm lấy cô gái, thì thầm với cô rằng mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Nhưng giờ đây, ngồi trong căn phòng của những quy định và luật lệ này, xung quanh là những trái tim không hoàn toàn biết sẽ cảm thấy ra sao, cô tự hỏi.

Liệu mọi chuyện sẽ ổn hay không?

THEO TRÍ NHỚ CỦA MỌI NGƯỜI, ĐÂY LÀ LẦN ĐẦU TIÊN TRỜI KHÔNG MƯA trong dịp lễ Phục sinh. Thay vào đó, mặt trời lên cao trên bầu trời xanh trong. Vía hè đông chật người, ai nấy đều mặc những bộ quần áo đẹp đẽ của ngày Chủ nhật đổ về nhà thờ từ mọi ngả đường.

Angie đi giữa Conlan và Lauren. Trên kia, chuông nhà thờ bắt đầu đổ. Các bạn bè của cô và gia đình họ bắt đầu tiến về nhà thờ, len vào bên trong.

Ngay trước cửa nhà thờ, Lauren dừng lại. Conlan và Angie cũng dừng lại.

“Chúng ta sẽ nói hết với họ sau đó. Lúc đi săn trứng Phục sinh, phải không ạ?”

Cả hai người gật đầu.

Angie lần tìm chiếc nhẫn cưới, vắn nó vào trong để giấu viên kim cương. Tiểu xảo ấy sẽ chẳng lừa mấy người phụ nữ nhà DeSaria được lâu, nhưng hy vọng rằng, họ sẽ bận bịu với buổi lễ và không để ý. Cô bước lên một bước.

Lauren chạm tay ra hiệu cho cô dừng lại.

“Chuyện gì vậy, honey?” Trong mắt Lauren có một ánh nhìn mà Angie không đọc ra được. Sự sùng kính, như thể việc đi lễ nhà thờ cùng gia đình là một món quà. Hoặc có thể là sự lo lắng. Tất cả bọn họ đều căng thẳng không biết điều gì sẽ xảy đến tiếp theo. “Nào, cầm lấy tay cô.”

“Cám ơn cô,” Lauren nói, nhanh chóng ngoảnh đi, nhưng Angie vẫn kịp nhìn thấy nước mắt của cô gái. Tay trong tay, họ bước lên những bậc thang bằng bê tông và đi vào ngôi nhà thờ cổ đẹp đẽ.

Buổi lễ dài lê thê mà dường như chưa đủ. Angie mãi giúp đỡ Lauren đứng lên và quỳ xuống.

Khi Angie có cơ hội cầu nguyện, cô quỳ xuống tấm ván có lót, cúi đầu và nghĩ: Chúa ơi, xin hãy chỉ cho chúng con con đường đúng đắn để vượt qua mọi chuyện. Bảo vệ an toàn cho chúng con. Bảo vệ và dõi theo Lauren. Cầu xin Chúa, Amen.

Sau khi buổi lễ kết thúc, họ cùng đi xuống cầu thang đến tầng hầm của nhà thờ nơi hơn chục chiếc bánh và rất nhiều cookies đã được bày biện trên bàn. Angie giữ nguyên tay trái của mình trong túi áo trong khi nói chuyện với gia đình và bạn bè.

Cuối cùng bọn trẻ đổ ra hành lang, tranh nhau nói cùng một lúc, mang theo những hộp đựng trứng bằng bìa, hộp đựng bánh macaroni chúng đã tự làm.

Cả giáo đoàn di chuyển ra cửa. Họ bước ra ngoài trong buổi sáng đẹp trời và lạnh, một đám đông ăn mặc đẹp đẽ và cùng có một đích chung. Họ đi qua phố và tiến vào công viên.

Angie bắt đầu ở chỗ chiếc đu quay. Ánh nắng mặt trời khiến chiếc đu quay ánh lên như mạ bạc.

Conlan tiến đến bên cô, luồn một tay qua eo cô. Cô biết anh cũng đang nghĩ tới Sophia. Bao nhiêu lần họ đã đứng với nhau ở chỗ này, nhìn những đứa trẻ khác chơi đùa và mơ ước về một đứa trẻ của chính họ? Rồi khẽ nói với nhau: Một ngày nào đó.

Trẻ con bắt đầu nhảy lên chiếc đu, đẩy cho nó quay.

“Được rồi, các cháu,” Cha O’Houlihan nói với âm điệu Ailen du dương, “Trứng được giấu rất nhiều quanh đây. Đi tìm nào!”

Bọn trẻ hét lên và bắt đầu cuộc săn tìm những quả trứng được giấu kỹ.

Lauren đi tới chỗ Dani bé bỏng, cô bé đang đứng bên Mira.

“Đi nào,” Lauren nói, cố gắng quỳ xuống rồi bỏ cuộc. “Chị sẽ giúp em tìm kiếm.” Cô cầm lấy tay Dani và dắt đi.

Trong giây lát cả nhà DeSaria đã đứng bên nhau. Họ như một đàn vịt, Angie nghĩ. Thế nào họ cũng nổi lên và tụ lại. Tiếng chuyện trò của họ nghe cũng hơi giống tiếng chim, nhiều giọng cùng nói một lúc.

Angie hăng giọng.

Conlan nắm lấy tay cô, mỉm cười kiêu nói – đi - em khuyến khích.

“Con có hai điều muốn nói,” cô nói. Khi không ai lắng nghe, cô nói to hơn

Mẹ vỗ vào sau gáy chú Francis. “Trật tự nào. Angela của chúng ta muốn nói gì kia.”

“Sẽ có ngày, em sẽ đánh trả chị, Maria à, ,” chú Francis nói, tay xoa xoa sau gáy.

Mira và Livy tiến lại gần hơn.

Angie chìa nhãn cười ra.

Những tiếng hét to đến mức có thể làm vỡ cửa kính các nhà trong khu phố. Cả nhà nhao đến như một làn sóng, tụ tập xung quanh Angie và Conlan.

Tất cả mọi người cùng nói đồng loạt, chúc mừng, hỏi han và bảo rằng họ đã đoán trước như vậy.

Khi làn sóng đã rút đi và mọi người đã lại cập bờ, mẹ nhớ ra.

“Thế điều thứ hai là gì vậy?” Bà hỏi.

“Gì cơ ạ?” Angie nói, đứng sát vào Conlan.

“Con nói là con có hai điều muốn nói. Điều tiếp theo là gì? Con định nghỉ làm việc ở nhà hàng à?”

“Không ạ. Thực ra con nghĩ – bọn con nghĩ – lần này bọn con sẽ ở lại West End. Conlan có một hợp đồng viết sách và anh ấy được giao một chuyên mục hàng tuần ở báo. Anh ấy có thể làm việc tại đây.”

“Thật là một tin tốt lành,” mẹ nói.

Livvy tiến lại gần hơn. “Vậy có việc gì, em gái?”

Angie tìm lại bàn tay của Conlan. Cô níu lấy anh, để anh là bến bờ. “Chúng con sẽ nhận nuôi con của Lauren.”

Lần này sự im lặng có thể làm vỡ tan kính. Angie cảm thấy thế từ xương tủy mình.

“Đó không phải là một ý hay,” Cuối cùng mẹ thốt lên.

Angie níu lấy tay Conlan. “Con nên làm gì chứ? Nói không ư? Nhìn cô bé trao con cho một người xa lạ ư?”

Cùng lúc, cả gia đình quay ra, nhìn Lauren. Cô gái mới lớn đang ở bên chiếc đu bay, chống tay và đầu gối quỳ xuống đất, tìm kiếm trong lớp cỏ cao. Dani bé bỏng đứng cạnh cô, cười khúc khích và chỉ trỏ.

Từ xa, trông họ giống như người mẹ trẻ cùng với con gái, như bất kỳ ai.

“Lauren rất tốt bụng,” mẹ nói, “và có một quá khứ buồn. Đó là một sự kết hợp nguy hiểm, Angela à.”

Livvy bước lên. “Em có chịu đựng được không?” Chị hỏi ân cần. Câu hỏi duy nhất quan trọng. “Nếu cô ấy thay đổi ý kiến?”

Angie ngược nhìn Conlan, anh mỉm cười cúi nhìn cô và gật đầu. Cùng nhau, ánh mắt ấy như muốn nói, chúng ta có thể chịu đựng được mọi điều.

“Nhưng em sẽ có đứa trẻ.” Mira nói.

“Có lẽ thế,” mẹ nói, “lần trước...”

“Chúng ta sẽ không bỏ phiếu về việc này.” Conlan đáp, khiến mọi người dừng lại.

Họ nhìn Lauren lần nữa, rồi lần lượt từng người quay ra chuyện trò với nhau về những chuyện khác, thông thường hơn.

Angie thở phào. Họ đã đối diện với bão và sống sót.Ồ, chắc chắn trong gia đình mọi người sẽ bàn tán, sẽ “nấu cháo” điện thoại bởi mỗi người đều mỗ xẻ tin này và có ý kiến riêng. Những ý kiến ấy sẽ được tung hứng qua lại hàng ngày. Một vài ý kiến có thể sẽ được chọn lọc chuyển tới Angie. Phần lớn số khác thì không.

Chẳng vấn đề. Họ không thể nêu ra được điều gì mà Angie còn chưa lo đến và dự đoán trước.

Dẫu vậy, có những điều trong cuộc sống ta không thể tìm kiếm được. Ta đơn giản là phải chờ chúng đến. Như thời tiết vậy. Ta có thể nhìn tới chân trời và thấy một dải mây đen báo bão. Như vậy cũng không đảm bảo là mai trời sẽ mưa. Có thể bình minh vẫn rạng đầy trong sáng.

Chẳng có cách quái nào để biết trước.

Tất cả những gì ta có thể làm là tiếp tục tiến lên và sống.

TỪ MỘT GIỜ QUA, XE Ô TÔ LIÊN TỤC XUẤT HIỆN. CỬ VÀI PHÚT CỦA TRƯỚC lại kết mở và có thêm khách mới đổ vào nhà, mang theo những hộp đồ ăn và quà tặng bọc trong những lớp giấy đẹp đẽ. Đàn ông ở trong phòng khách, xem các chương trình thể thao trong chiếc ti vi cũ và uống bia. Ít nhất hơn một chục đứa trẻ tụ tập trong phòng riêng; vài đứa chơi các trò chơi theo nhóm, vài đứa khác đang cho Barbie nhảy cùng với Ken, và vẫn còn vài đứa nữa chơi Nintendo.

Nhưng trung tâm của mọi hoạt động diễn ra trong bếp. Mira và Livvy bận rộn chuẩn bị các khay đồ khai vị - pho mát provolone, ớt chuông nướng, cá thu, ô liu và bruschetta. Maria đang xếp các lớp mì manicotti vào những khuôn nướng bằng sứ, và Angie đang cố gắng làm kem với pho mát ricotta cho món canoli. Ở trong góc, trên chiếc bàn bếp nhỏ, không hiểu sao đã từng nhồi nhét đủ cả gia đình DeSaria trong các bữa ăn gia đình, là một chiếc bánh cưới ba tầng màu trắng nhô lên trên một biển khăn ăn và dao nĩa.

“Lauren,” Maria nói, “bắt đầu bày buffet ở trong phòng ăn thôi.”

Ngay lập tức Lauren đi đến bên chiếc bàn nhỏ và nhặt các thứ cần thiết. Trước hết là khăn ăn và dao nĩa.

Cô gái mang đồ vào phòng ăn và đứng đó, nhìn chăm chăm vào chiếc bàn lớn. Bàn được phủ một tấm vải damask màu xanh dẹt nổi. Một lọ đầy hoa hồng trắng đứng ở giữa bàn.

Người ta sẽ chụp ảnh chiếc bàn này. Cô cần phải bày biện cho đúng. Nhưng thế nào đây?

“Dao nĩa sẽ đặt ở đây, nơi đầu bàn,” Angie nói và tiến đến bên cạnh cô gái. “như thế này.”

Lauren nhìn Angie sắp xếp dao nĩa theo những hình dạng rất đẹp, và đột nhiên, một ý nghĩ giáng vào cô thật mạnh: *Mình sắp phải rời khỏi đây rồi.*

“Cháu có sao không, honey? Trông như cháu vừa mất đi người bạn thân nhất ấy.”

Lauren gượng cười, nói nhanh, “Cháu không nghĩ cô lại phải tự bày biện bàn ăn trong đám cưới của chính mình đâu.”

“Đây chính là lợi thế tuyệt vời của việc tái hôn với cùng một anh chàng. Điều quan trọng là hôn nhân, chứ không phải là lễ cưới. Cô chú chỉ làm vậy vì mẹ cô thôi”. Cô ghé lại gần hơn. “Cô đã bảo là bà không phải lo, nhưng cháu biết mẹ cô rồi đấy.”

Angie lại tiếp tục sắp xếp dao nĩa.

Lauren cảm thấy Angie nhích sang trái một chút, và dường như bỗng dưng giữa họ là cả một khoảng trống lớn. “Cô muốn con trai hay con gái?”

Bàn tay Angie khựng lại trong không trung, hai con dao lơ lửng phía trên bàn. Khoảnh khắc như dài mãi. Từ gian phòng khác, tiếng ồn bủa vây họ, nhưng ở đây, trong phòng ăn, chỉ có tiếng thở chậm của hai người phụ nữ. “Cô không biết nữa,” cuối cùng Angie thốt lên, rồi tiếp tục sắp đặt dao nĩa. “Quan trọng là bé khỏe mạnh.”

“Tư vấn viên mà cô khuyên cháu đi gặp, bảo cháu rằng cháu nên tự do hỏi cô các câu hỏi. Bà ấy nghĩ rằng tốt nhất là nên cởi mở về mọi chuyện.”

“Cháu có thể nói mọi chuyện với cô mà. Cháu biết đấy.”

“Kế hoạch nhận con nuôi mà chúng ta đã lập ra...” Lauren bắt đầu hỏi câu hỏi đã khiến cô thức trắng cả đêm qua; nửa chừng câu hỏi, Lauren mất hết can đảm.

“Sao cơ?”

Lauren nuốt mạnh. “Cô sẽ làm theo chứ ạ? Gửi thư và ảnh cho cháu?”

“Ồ, honey. Dĩ nhiên là cô chú sẽ làm thế.”

Cái lỗi Angie gọi cô là *honey*, thật dịu dàng, làm tan nát trái tim Lauren. Cô gái không thể chịu đựng thêm được nữa. “Cô sẽ quên cháu.”

Khuôn mặt Angie nhăn nhúm khi nghe thấy thế. Nước mắt long lanh trong mắt cô khi cô kéo Lauren vào vòng tay và nói dứt khoát, “Không bao giờ.”

Lauren là người đầu tiên lùi lại. Thay vì làm cho cô dễ chịu, cái ôm đã khiến cô gái càng thấy cô đơn hơn. Cô đặt tay lên bụng, cảm thấy đứa trẻ đang chuyển động nhẹ nhàng. Cô sắp sửa bảo Angie sờ tay lên bụng cô thì David bước vào phòng khách. Lauren chạy đến chỗ cậu, để cậu ôm cô trong tay.

Sự cô đơn bám lấy cô giây lát trước khi buông ra. Cô sẽ không cô đơn sau khi có đứa bé. Cô có David.

“Trông em tuyệt lắm,” cậu nói.

Dù không thật, câu nói ấy khiến cô mỉm cười. “Em to như cái đình ấy.”

Cậu cười vang. “Anh thích cái đình đấy. Anh đang xem xét việc coi kiến trúc là sự nghiệp của mình.”

“Lém vừa thôi.”

Cậu quàng một tay quanh cô và đi ra chỗ đồ ăn. Trên đường tới đó, cậu kể cho cô nghe những chuyện tán gẫu ở trường. Tới khi nhạc vang lên và Maria lừa mọi người ra sau vườn, nơi chiếc cổng chào đi thuê bằng gỗ trắng được quần hàng trăm bông hồng lụa, cô gái đã cười vang trở lại.

Conlan đứng dưới cổng chào, mặc một chiếc quần jean Levis màu đen và một chiếc áo len đen cổ tròn. Cha O’Houlihan đứng bên cạnh anh, chỉnh tề trong bộ lễ phục của cha cố.

Angie bước đi dọc theo con đường lát đá trong giai điệu bài hát “Unforgettable” của Nat King Cole. Cô mặc một chiếc áo len đan kiểu vụn thừng bằng cashemere và một chân váy mỏng nhẹ màu trắng. Cô để chân trần và gió thổi bay mái tóc dài, sẫm màu của cô về phía sau. Hoa cười của cô là một nhành hồng trắng.

Lauren đăm đăm nhìn cô thán phục.

Khi Angie đi qua Lauren, cô mỉm cười. Mắt họ gặp nhau, một lát không rời và Lauren nghĩ: *Cháu cũng yêu quý cô.*

Thật điên rồ...

Angie đưa cho Lauren nhành hồng và tiếp tục đi.

Lauren nhìn xuống bông hồng một cách kinh ngạc. Thậm chí lúc này, trong phút giây thuộc về Angie, cô ấy vẫn nghĩ đến cô.

“Con thấy con may mắn chừng nào chưa,” cô gái thì thầm với đứa con, vuốt ve cái bụng tròn. “Đó sẽ là mẹ của con đấy.”

Cô gái không biết chắc vì sao điều ấy khiến cô muốn khóc.

CHƯƠNG 30

Vào một ngày thứ hai mưa gió cuối tháng tư, Maria quyết định là Angie cần phải học nấu nướng. Bà đến sớm, bưng theo một hộp các tông đầy đồ. Không có lý lẽ nào có thể thay đổi được ý kiến của bà. “Con... lại là một phụ nữ có chồng. Con nên nấu nướng.”

Lauren đứng trong hành lang, cố gắng không cười khi Angie phản đối.

“Cháu cười gì nào?” Maria chống nạnh hỏi. “Cháu cũng phải học. Cả hai đi thay quần áo và quay trở lại bếp sau mười phút nào.”

Lauren chạy lên gác, thay chiếc váy ngủ bằng flannel ra và khoác lên người một chiếc quần bò màu đen cùng một chiếc áo phông Bulldogs cũ của trường Fircrest. Khi cô gái quay vào bếp, Maria ngược nhìn cô.

Lauren đứng đó, mỉm cười lưỡng lự. “Cháu cần làm gì ạ?”

Maria tiến lại gần Lauren. Lắc đầu, bà khẽ chặc lưỡi. “Cháu còn quá trẻ để có đôi mắt buồn đến thế,” bà nói lặng lẽ.

Lauren không biết phải trả lời ra sao.

Maria cầm lấy một chiếc tạp dề trong hộp và đưa cho Lauren. “Đây. Mặc cái này vào.”

Lauren y lệnh.

“Giờ thì lại đây.” Maria dẫn cô gái quay trở lại bếp và bắt đầu lôi các nguyên liệu ra khỏi hộp. Khi Angie mặc một chiếc áo phông và quần jean, quay trở lại bếp, trên thớt đã có một núi bột và bên cạnh đó là một chiếc bát sắt đựng đầy trứng.

“Pasta,” Angie cau mày nói.

Sau đó, họ làm việc bên nhau. Maria dạy họ vun bột thành hình miệng giếng, và đập vào đó số lượng trứng vừa đủ, sau đó thận trọng nhồi bột sao cho bột không bị cứng. Trong khi Lauren học cách cán bột thành từng tấm, Angie đi vào phòng khách và mở nhạc.

“Thế này tốt hơn,” cô nói, nhún nhảy quay trở lại bếp.

Maria đưa cho Lauren một dụng cụ cắt bột hình bánh xe có răng cưa và tay cầm. “Giờ thì cháu cắt bột thành từng dải đi, cỡ lẽ cắt thành từng hình vuông cạnh dài chừng 5cm nhé.”

Lauren nhúu mày. “Nhờ cháu làm hỏng thì sao. Có khi cô Angie nên thử.”

Angie cười vang khi nghe thấy thế. “Ừ. Chắc chắn chọn cô thì hơn.”

Maria dịu dàng vuốt má Lauren. “Cháu biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu cháu làm hỏng không?”

“Sao ạ?”

“Chúng ta sẽ cán lại bột và thử lần nữa. Cắt đi.”

Lauren cầm dụng cụ cắt bột lên và bắt đầu cắt bột thành từng miếng vuông. Không một thí nghiệm hóa học nào thận trọng hơn thế.

“Con thấy không, Angie?” Maria nói. “Con bé của con có khiếu đấy.”

Con bé của con.

Cả buổi sáng, mấy chữ ấy ở lại mãi với Lauren làm cô thấy ấm lòng. Trong khi họ nhồi nhân cho món tortellini, và hoàn thành món pasta, cô gái thấy mình mỉm cười. Thỉnh thoảng cười thành tiếng, không lý do.

Cô ghét khi phải hết thúc buổi học nấu ăn.

“Nào,” sau cùng Maria nói, “Mẹ phải đi đây. Khu vườn đang réo gọi mẹ. Mẹ phải trồng cây.”

Angie cười to. “Ồn Chúa.” Cô nháy mắt với Lauren. “Con nghĩ con sẽ trung thành với đồ ăn thừa ở nhà hàng thôi.”

“Một ngày nào đó con sẽ tiếc đấy, Angela,” Maria không bằng lòng, “tiếc là con đã thờ ơ với di sản của con.”

Angie choàng tay quanh người mẹ, ôm bà thật gần. “Con đùa thôi mà mẹ. Con thích học lắm. Mai con sẽ lấy sách nấu ăn ra và tự thử làm món gì đó. Thế thì sao ạ?”

“Tốt.”

Maria ôm hai người, chào tạm biệt và ra về. Lauren đi tới chỗ bồn rửa và bắt đầu rửa bát. Angie đứng nép bên cô gái. Họ rửa và lau khô bát đĩa với nhịp điệu thoải mái mà họ vừa tạo nên.

Khi bát đĩa đã khô và cất gọn gàng, Angie nói, “Cô phải đi đến Nhà Hỗ trợ láng giềng. Cô có cuộc gặp với giám đốc trung tâm. Chiến dịch quần góp áo khoác đã diễn ra tốt đẹp, chúng ta đang cố gắng lên ý tưởng về một chiến dịch khuyến mãi khác.”

“Ồ.”

Lauren đứng đó, lau khô tay, trong khi Angie vội vã đi ra khỏi nhà. Cánh cửa sập đóng lại; trong vườn, có tiếng máy xe ô tô.

Lauren tiến lại cửa sổ và nhìn ra ngoài, dõi theo Angie lái xe đi. Phía sau cô, đĩa CD đổi bài hát. Giọng ca trầm trầm của Bruce Springsteen cất lên.

Cứng à, chúng ta sinh ra để chạy...

Cô gái vội vã rời khỏi cửa sổ và chạy đến bên chiếc đài, tắt nhạc. Im lặng đột ngột bao trùm. Im lặng tới mức cô nghĩ mình có thể nghe thấy ngón tay Conlan đánh lên bàn phím trên gác, nhưng đó là điều không thể.

Cô cố gắng không nghĩ về mẹ mình, nhưng bây giờ đó cũng là điều không thể nốt.

“Chú nghĩ bọn trẻ bằng tuổi cháu thích nghe Boss,” Conlan nói sau lưng cô.

Cô gái chậm rãi quay lại. “Chào chú,” cô nói.

Trong những tuần lễ sau đám cưới, Lauren cố gắng giữ khoảng cách với Conlan. Họ sống cùng nhà, nên việc đó không dễ dàng. Nhưng cô cảm thấy sự lưỡng lự của anh, chưa sẵn sàng để muốn biết rõ cô.

Cô đứng quay lưng lại cửa sổ và nhìn Conlan chăm chú, hai tay vịn vào nhau căng thẳng. “Cô Angie đi vào thị trấn rồi. Lát nữa cô ấy sẽ về.”

“Chú biết.”

Dĩ nhiên là cô ấy đã nói với chồng. Lauren cảm thấy như một con ngốc vì đã nói điều này.

Conlan đi qua gian phòng, tiến lại gần hơn. “Cháu cảm thấy căng thẳng khi ở gần chú.”

“Chú căng thẳng khi ở gần cháu.”

Conlan mỉm cười. “Trúng rồi. Chú chỉ lo lắng, thế thôi. Đôi khi Angie... rất yếu đuối. Cô ấy luôn để trái tim dẫn dắt.”

“Và chú nghĩ là cháu sẽ làm cô ấy đau đớn.”

“Có chủ ý thì không.”

Lauren không có câu trả lời, nên cô thay đổi chủ đề. “Chú muốn làm bố chứ?”

Có điều gì đó lướt qua đôi mắt Conlan lúc ấy, sự buồn bã, có lẽ thế, khiến cô gái ước gì mình đã không đặt câu hỏi đó. “Có chứ.”

Họ nhìn nhau chằm chằm. Cô nhìn thấy Conlan đang cố gắng mỉm cười, nó khiến cô đau xót, làm cô cảm thấy gần gũi với Conlan hơn. Cô biết rõ về sự thất vọng. “Cháu không giống như cô gái kia đâu, chú biết mà.”

“Chú biết.” Conlan lùi lại, như thể muốn tạo ra khoảng cách giữa họ, và ngồi xuống ghế.

Cô tiến tới chỗ bàn nước và ngồi lên đó. “Chú sẽ là người bố như thế nào?”

Câu hỏi có vẻ làm Conlan giật mình. Anh chớp mắt, nhìn xuống hai tay. Mất một lúc lâu anh mới trả lời, và khi anh nói, giọng anh rất nhẹ. “Luôn có mặt. Chú nghĩ thế. Chú sẽ không bỏ lỡ điều gì. Không một trận bóng nào, một vở kịch nào ở trường, một buổi hẹn nào với bác sĩ chữa răng.” Anh ngước lên. “Chú sẽ đưa con bé – hoặc thằng bé – đi công viên, ra bãi biển và đi xem phim.”

Hơi thở của Lauren như nghẹn lại trong cổ họng. Khao khát bóp chặt ngực cô. Mãi đến lúc ấy cô mới nhận ra rằng, nhờ câu trả lời thốt ra nhỏ nhẹ kia, điều cô thực sự muốn hỏi là: Một người bố làm những gì?

Conlan nhìn cô gái, và trong mắt anh, cô gái lại nhìn thấy sự buồn rầu, và một mối cảm thông mới.

Cô bỗng dừng thấy mình trong suốt, mong manh. Cô đứng dậy. “Cháu nghĩ cháu sẽ đọc một chút. Cháu vừa bắt đầu một cuốn sách mới của Stephen King [45*](#).”

“Chúng ta có thể đi xem phim,” Conlan nói dịu dàng. “Trong thị trấn đang chiếu phim *To Have and Have Not* đấy.”

Cô gần như không nói nên lời. “Cháu chưa bao giờ nghe nói đến phim này.”

Anh đứng bên cô. “Bogart và Bacall? Cặp đôi vĩ đại nhất của màn bạc mọi thời đại? Thật là có tội. Nào. Đi thôi.”

THÁNG NĂM ÀO QUA MIỀN TÂY BANG WASHINGTON. NGÀY NỐI TIẾP NGÀY ẩm áp và rạng rỡ. Khắp thị trấn hoa hồng nở ngào ngạt hương. Dường như qua một đêm, những giò hoa khăng khiu, xám xịt chẳng đáng lưu tâm treo dọc đường Driftwood Way đã biến thành những thác hoa lộng lẫy. Hoa lobelia tím, hoa dành dành đỏ, hoa păng xê vàng và và hoa trúc đào xanh tím. Không khí nồng nàn mùi hoa tươi, mùi nước biển và mùi tảo biển bị mặt trời thiêu đốt.

Mọi người chậm rãi ra khỏi nhà, chớp chớp mắt như chuột chũi vì ánh sáng. Trẻ con mở tung tủ quần áo, bối tung mọi thứ, tìm kiếm quần lửng và áo phông ba lỗ hoặc áo lót vải bông. Sau đó, đến lượt mẹ chúng đứng cùng trong phòng ngủ ấy, tay chống nạnh, nhìn chăm chăm vào chồng quần áo mùa đông, lắng nghe tiếng bánh xe đạp quay bên ngoài và tiếng cười của lũ trẻ đã từng trốn mưa trong hàng tháng trời.

Sắp tới – sau dịp Lễ Tưởng Niệm – thành phố sẽ kín đầy khách du lịch. Họ đến hàng đoàn, bằng ô tô, bằng xe buýt, bằng các loại phương tiện tiêu khiển, mang theo đồ câu cá, nghiên cứu biểu đồ thủy triều. Bãi cát trống vắng vốn là bãi biển sẽ mời gọi họ không mệt mỏi, kéo họ vào biển bằng những lời cổ xưa và nguyên sơ tới mức khách vắng lai không còn có thể nói được điều gì đã khiến họ tới đây. Nhưng họ sẽ đến.

Đối với những người đã sống ở West End, hoặc đối với những người đã sống sót sau vài mùa đông ẩm ướt, khách du lịch vừa tốt lại vừa tệ. Không ai nghi ngờ gì chuyện tiền bạc của khách du lịch đã giữ cho thành phố này hoạt động, sửa chữa đường sá, cung cấp đồ dùng cho trường học và trả tiền cho thầy cô giáo. Họ cũng đồng thời khiến giao thông bận rộn, đám đông và những hàng dài người đứng chờ trả tiền ở cửa hàng thực phẩm.

Vào ngày chủ nhật đầu tiên của tháng Năm, Lauren thức giấc sớm, không thể tìm ra một tư thế dễ chịu để có thể chớp mắt. Cô mặc quần áo – một chiếc quần bò co giãn ở vùng bụng – và một chiếc áo thun mỏng, tay loe – rồi nhìn qua cửa sổ.

Bầu trời tuyệt đẹp màu hoa oải hương tím hồng làm nền cho những hàng cây đen thẫm. Cô gái quyết định đi ra ngoài. Cô cảm thấy trong này ngột ngạt, như bị nhốt quá kín. Cô rón rén đi qua cánh cửa buồng Angie và Conlan khép chặt.

Cô nhẹ bước đi xuống cầu thang, cầm lấy tấm chăn lông angora trên ghế sofa, và đi ra ngoài. Tiếng sóng vỗ nhẹ nhàng là thứ thuốc xoa dịu nghiệm nhất đối với hệ thần kinh rã rời của cô. Cô cảm thấy mình bình tĩnh lại, lại có thể thở đều.

Cô đứng bên tay vịn hiên nhà khoảng chừng mười phút thì bắt đầu cảm thấy đau.

Việc bầu bì thực sự bắt đầu đến lúc chán lắm rồi đây. Phần nửa thời gian cô đau hai bàn chân, ợ nóng, đau đầu và đứa bé bắt đầu nhào lộn trong bụng cô như một vận động viên thể dục. Tệ nhất là lớp học tiền sản Lamaze mà Angie và cô theo học hàng tuần. Các bức ảnh thật đáng sợ. David đã theo đi học một buổi và van nài xin tha. Thực sự là, cô lấy làm mừng thay cho cậu. Cô muốn Angie ở bên cô khi sinh nở. Lauren cũng biết khá là chắc rằng thở mạnh theo nhịp ha – ha – ha sẽ chẳng làm cô vượt qua được cơn đau. Cô cần có Angie.

Đêm qua cô lại mơ giấc mơ ấy, trong giấc mơ cô là một bé gái nhỏ mặc chiếc váy hiệu J.C. Penney màu xanh tươi và đang nắm tay mẹ. Cô cảm thấy an toàn với bàn tay mạnh mẽ bọc lấy những ngón tay nhỏ nhắn của

cô. Giờ ta đi nào, người mẹ trong mơ của cô nói. Chúng ta không muốn đến muộn đâu.

Họ sẽ muộn gì, Lauren không biết. Đôi khi ở nhà thờ, đôi khi ở trường, đôi khi là bữa tối với bố. Cô chỉ biết rằng cô theo mẹ đi bất cứ đâu...

Đêm qua, trong giấc mơ của cô, người phụ nữ nắm tay cô là Angie.

Lauren ngồi trên chiếc ghế đu lớn bằng gỗ sồi cũ trên hiên nhà. Chiếc ghế cong cong như được chế riêng cho cô. Cô gái thờ dài khoan khoái. Cô sẽ phải nói với Angie rằng đây là một chỗ thật tuyệt để đóng đưa cho bé ngủ vào buổi tối. Như thế thì con bé (Lauren luôn nghĩ rằng đứa trẻ trong bụng cô là con gái) sẽ lớn lên trong âm thanh của biển. Lauren tin rằng điều ấy đã có thể tạo nên sự khác biệt trong đời cô, được đóng đưa ru ngủ, lắng nghe tiếng sóng, thay vì tiếng hàng xóm cãi nhau và khói thuốc.

“Con sẽ thích thế, phải không con?” Cô gái trò chuyện với đứa trẻ chưa chào đời, và thai nhi trả lời cô bằng một cú đạp.

Cô ngả người ra ghế và nhắm mắt lại. Chuyển động đung đưa nhè nhẹ thật là dễ chịu. Ngày hôm nay cô đã cần đến điều đó rồi.

Sẽ là một ngày khó khăn đây. Một ngày mà cả đời cô tưởng chừng như bó gọn trong một chiếc gương chiếu hậu. Vào ngày này năm ngoái, cô đã ở ngoài bãi biển với bạn bè. Bọn con trai chơi bóng đá và đá cầu, còn bọn con gái nằm phơi nắng, mặc những bộ bikini nhỏ xíu và đeo kính râm. Khi đêm xuống, cả bọn đốt lửa trại và nướng xúc xích, kẹo đường và nghe nhạc. Cô cảm thấy thật an toàn trong vòng tay David đêm ấy, thật chắc chắn về vị trí của cô bên cậu trong thế giới này. Cô chỉ mới bắt đầu lo lắng rằng họ sẽ đi học ở hai trường đại học khác nhau. Trong một năm, cô đã biến đổi từ một đứa trẻ thành một người đàn bà. Cô hy vọng sẽ có đường quay trở lại. Khi cô trao đứa bé cho Angie và Conlan, Lauren sẽ...

Cô không thể suy nghĩ cho đến cùng. Đạo gần đây, rất hay xảy ra như vậy, hoảng hốt tấn công. Đó không phải là do việc cho con nuôi. Lauren không nghi ngờ gì là cô đã chọn lựa đúng và cô sẽ làm thế cho đến cùng. Vấn đề là ở chỗ những gì đến sau đó.

Cô là một cô gái thông minh. Cô đã vận vẹo tư vấn viên và người giám hộ được chỉ định cho cô. Cô đã hỏi tất cả các câu hỏi hiện ra trong đầu cô. Thậm chí cô còn đi vào thư viện và đọc về việc cho con nuôi mở. Phương thức này tốt hơn hẳn phương pháp cho con nuôi khép kín như trước – ít nhất là theo cách nhìn của cô – bởi vì cô vẫn có thể biết tin về sự khôn lớn của đứa trẻ. Những bức ảnh. Những tác phẩm thủ công nghệ thuật. Thư từ. Thậm chí một vài lần tới thăm nom là những tiêu chí của phương thức cho con nuôi mới.

Nhưng cuối cùng có một điểm giống nhau giữa tất cả các vụ cho con nuôi, đó là: người mẹ đẻ sẽ tiếp tục sống cuộc đời của mình.

Đơn độc.

Đó là tương lai khiến Lauren hoảng sợ. Cô đã tìm thấy một mái ấm ở đây với Angie và Conlan, một gia đình với nhà DeSaria. Ý nghĩ sẽ mất đi điều đó, sẽ lại đơn độc trên thế giới này, gần như làm cô không thể chịu đựng nổi. Nhưng sớm hay muộn cô cũng sẽ lại đơn độc. David sẽ đi học đại học, mẹ cô đã bỏ đi và Angie cùng với Conlan sẽ chẳng muốn Lauren quanh quẩn ở đó một khi họ đã nhận đứa trẻ làm con nuôi. Có một số thứ trong đời là tuân thủ theo quy luật tự nhiên rất hiển nhiên đối với mọi người. *Tạm biệt mẹ đẻ* là một trong những điều ấy.

Cô hít thở một hơi thật sâu, vuốt ve cái bụng căng phồng. Điều quan trọng là hạnh phúc của đứa trẻ, và của Angie. Đó là điều cô cần nhớ.

Phía sau cô gái, có tiếng cửa trượt rít lên và đóng sập lại. “Cháu dậy sớm thế,” Angie nói, tiến đến bên cô, đặt một bàn tay ấm áp lên vai Lauren.

“Cô đã bao giờ thử nằm lên một quả dưa hấu mà ngủ chưa? Như thế đấy.”

Angie ngồi xuống chiếc xích đu bằng gỗ trên hàng hiên. Dây xích kêu lanh canh và rít lên dưới sức nặng của cô.

Lauren nhớ ra quá muộn là Angie đã từng biết cảm giác đó thế nào.

Sự im lặng trùm lên họ, chỉ bị phá vỡ bởi tiếng sóng biển bên dưới. Sẽ dễ dàng và quen thuộc – nếu nhắm mắt lại, ngửa người ra và vờ như mọi chuyện đều ổn cả. Đó là điều cô đã làm trong mấy tháng qua. Họ tập trung

vào hiện tại bởi tương lai thật đáng sợ. Nhưng thời gian giả vờ đang dần cạn. “Chỉ còn vài tuần nữa là đến ngày sinh em bé,” cô gái nói như thể Angie còn chưa biết điều đó. Các cuốn sách nói rằng cháu nên bắt đầu xây ‘tổ’. Có lẽ ta nên tổ chức tiệc baby shower cho bé.”

Angie thở dài. “Cô đã xây ‘tổ’ rất nhiều Lauren à. Và cô còn khối đồ trẻ em.”

“Cô sợ, phải không cô? Cô nghĩ sẽ có chuyện không hay xảy ra cho đứa bé, giống như với Sophia?”

“Ồ, không,” Angie đáp nhanh. “Sophia ra đời quá sớm; thế thôi. Cô chắc chắn là con của cháu sẽ là một em bé khỏe mạnh.”

“Cô muốn nói là con của cô,” Lauren nói. “Chúng ta nên trang hoàng phòng của cháu thành phòng em bé. Cháu đã nhìn thấy các thùng đồ trong phòng giặt. Tại sao cô còn chưa mở các thùng ra?”

“Còn thời gian.”

“Cháu có thể bắt đầu...”

“Không đâu.” Angie dường như nhận thấy cô đã nói xằng giọng thế nào. Gần như là hét lên. Cô mỉm cười yếu ớt. “Cô chưa thể nghĩ đến chuyện trang hoàng được. Còn quá sớm.”

Lauren nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt Angie và bỗng nhiên mọi thứ trở nên sáng tỏ. “Cô gái kia. Cô ấy đã trang trí phòng trẻ với cô.”

“Sarah,” Angie nói, giọng cô gần như biết mất trong âm thanh của một sớm mùa hè – tiếng sóng biển, tiếng gió, tiếng chim hót. Một đôi chuông gió va vào nhau, âm thanh như tiếng chuông nhà thờ.

Thật đau xót khi thấy Angie lo sợ như vậy. Lauren tiến lại chỗ cô, ngồi xuống chiếc xích đu bên cạnh Angie. “Cháu không phải là Sarah. Cháu sẽ không làm cô đau đớn như thế.”

“Cô biết thế, Lauren à.”

“Vậy thì cô đừng sợ nữa.”

Angie cười vang. “Được. Thế thì cô cũng có thể chữa được ung thư và đi bộ trên mặt nước.” Cô nghiêm nghị trở lại. “Vấn đề không phải là cháu,

Lauren ạ. Có những nỗi sợ hãi rất sâu, thế thôi. Cháu chẳng có gì phải lo cả. Cho tới lúc này đó vẫn là phòng của cháu. Cô thích có cháu ở đây.”

“Lần lượt từng người sử dụng phòng một, phải thế không ạ?”

“Đại loại thế. Giờ thì. Chẳng phải cháu cần nói gì với cô ư?”

“Gì ạ?”

“Rằng hôm nay là sinh nhật lần thứ mười tám của cháu. Cô phải tìm hiểu qua David đấy.”

“Ồ. Chuyện đó.” Cô không hề nghĩ đến chuyện nói cho họ biết. Sinh nhật của cô thường đến rồi đi mà không phô trương gì.

“Chúng ta sẽ có tiệc ở nhà mẹ cô.”

Cảm xúc dâng lên trong Lauren. Cảm tưởng như cô vừa uống một lượng lớn sâm panh. “Cho cháu ư?”

Angie cười vang. “Dĩ nhiên là cho cháu rồi. Mặc dù cô cũng phải báo trước – có lẽ sẽ có những trò chơi đấy.”

Lauren không kiềm chế được nụ cười. Chưa từng có ai tổ chức tiệc sinh nhật cho cô bao giờ. “Cháu thích các trò chơi.”

Angie chìa ra một gói quà nhỏ bọc giấy bạc và đưa cho cô gái. “Đây,” cô nói. “Cô muốn đưa cho cháu khi mọi thứ hẵng còn yên ắng. Chỉ có hai cô cháu mình.”

Ngón tay Lauren run run vì phấn khích khi cô mở quà. Bên trong chiếc hộp trắng có in dòng chữ *Seaside Jewelry* là một sợi dây chuyền bạc đẹp đẽ với mặt dây là khung ảnh hình trái tim. Khi mở nắp khung ảnh, cô gái tìm thấy một tấm ảnh nhỏ xiu của mình với Angie. Ở mặt bên kia còn trống không.

Để dành cho đứa bé.

Lauren không biết chắc tại sao cô muốn khóc. Cô chỉ biết rằng khi cô ôm lấy Angie và thì thầm, “Ồ, cảm ơn cô,” cô nếm được vị mặn nước mắt của chính cô. Cuối cùng, cô gái lùi lại, lau nước mắt. Thật xấu hổ vì mau nước mắt, và chỉ vì một sợi dây chuyền. Cô tiến lại chỗ lan can và nhìn ra ngoài đại dương. Ngạc nhiên chưa, thật khó nói với một cục nghẹn trong cổ họng.

“Cháu thích nơi này,” cô nói khẽ, cúi người về phía trước đón gió. “Đứa bé sẽ thích được lớn lên ở đây. Cháu ước...”

“Cháu ước gì?”

Chậm rãi, Lauren quay lại. “Nếu cháu lớn lên ở một nơi như thế này, với một người mẹ như cô... cháu không biết nữa. Có lẽ cháu đã không phải đi mua quần áo rộng đến mức có thể làm dù được.”

“Ai cũng có thể phạm sai lầm, honey. Tình yêu của người lớn không chờ được ta khỏi điều đó đâu.”

“Cô không biết chuyện ấy như thế nào đâu,” Lauren nói, “Không được yêu thương... muốn quá nhiều từ một người.”

Angie đứng dậy và tiến đến chỗ Lauren. “Cô tin chắc là mẹ cháu yêu cháu đấy, Lauren. Lúc này mẹ cháu chỉ đang bối rối thôi.”

“Lạ ở chỗ, đôi lúc cháu nhớ mẹ. Cháu thức dậy, khóc và nhận ra cháu mơ về mẹ. Cô nghĩ những giấc mơ ấy rồi sẽ qua đi chứ?”

Angie nhẹ nhàng vuốt má Lauren. “Cô nghĩ một người con gái cần người mẹ mãi mãi. Nhưng có lẽ sẽ dần bớt đau đớn. Và có lẽ một ngày mẹ cháu sẽ trở về.”

“Cần một điều gì từ mẹ cháu cũng giống y như đợi trúng số. Ta có thể mua vé số hàng tuần và cầu nguyện, nhưng vận may chẳng khi nào đến.”

“Có cô đây mà cháu,” Angie nói. “Và cô yêu cháu.”

Lauren thấy cay mắt. “Cháu cũng yêu cô.” Cô gái vòng tay quanh người Angie và níu lấy cô. Cô ước gì mình không bao giờ phải rời xa.

MỖI NGÀY ĐI QUA, ANGIE LẠI THẤY MÌNH THÊM CĂNG THẲNG. MỖI LẦN vắn cột sống một chút, đến đầu tháng Sáu cô mắc chứng đau đầu thường xuyên và nó khiến cô đau đớn khi ra khỏi giường. Conlan cứ bảo rằng cô cần đi gặp một chuyên gia xoa bóp. Cô gật đầu và nói, “Anh biết không, anh nói đúng,” và đôi khi cô còn tiến xa tới mức đã đặt hẹn.

Nhưng cô biết nguồn cơn của vấn đề không nằm trong xương cốt cô. Đây là vấn đề về tim. Mỗi lần mặt trời lên là cô tiến lại gần hơn với đứa trẻ

mà cô hằng mong muốn... và cũng gần hơn ngày Lauren sẽ ra đi.

Sự thực là, điều ấy gặm nhấm Angie từ bên trong; hai nhu cầu của cô không thể song hành.

Conlan dĩ nhiên là biết thế. Gợi ý của anh về chuyên gia xoa bóp chỉ đơn thuần là hình thức, một người đàn ông cần tìm ra giải pháp. Khi họ nằm trong giường ban đêm, khít vào nhau như hai mảnh ghép hình lặc nhau đã lâu, anh hỏi cô những câu hỏi quan trọng. Cô trả lời từng câu một, dù đau đớn thế nào.

“Cô bé sắp sửa ra đi,” anh nói, kéo Angie lại gần hơn, dùng ngón tay cái vuốt ve bắp tay cô. “Cô bé muốn đi đến Los Angeles sớm để tìm việc. Tư vấn viên nghĩ rằng có thể thu xếp để cô ấy có thể trông nhà cho hội nữ sinh trong dịp hè.”

“Vâng.”

“Phải như vậy thôi,” Conlan nói.

Angie nhắm mắt lại, nhưng chẳng ích gì. Hình ảnh ấy luôn luôn hằn trong óc cô: Lauren thu dọn đồ đạc, hôn chào tạm biệt họ, chuyển đi. “Em biết,” cô nói. “Em chỉ ghét phải nghĩ rằng cô ấy sẽ đơn độc một mình.”

Conlan nói với giọng ân cần. “Anh nghĩ cô ấy cần được ra đi.”

“Cô ấy đâu biết sẽ khó khăn ra sao. Em đã cố gắng nói cho cô ấy biết.”

“Cô ấy đã mười tám tuổi rồi. Chúng ta thật may mắn là cô ấy luôn nghe lời ta về mọi chuyện.” Anh nắm chặt tay hơn. “Em chẳng có cách nào chuẩn bị cho cô ấy trước được đâu.”

“Có cơ hội...” Angie huy động sức mạnh của mình để kết thúc. “Cô ấy sẽ không thể làm được điều đó.”

“Em có sẵn sàng làm điều đó không? Lần trước...”

“Đây không phải là lần trước. Với Sarah, em luôn luôn nghĩ về đứa bé. Em thường vào phòng trẻ để ngồi và tưởng tượng ra mọi chuyện sẽ thế nào. Em sẽ gọi bé là Boo, và bé gọi em là Mẹ. Em mơ hàng đêm được ru bé ngủ, ôm bé trong tay em.”

“Và bây giờ?”

Cô nhìn anh. “Giờ em mơ thấy Lauren. Em nhìn thấy chúng ta trong lễ tốt nghiệp đại học của cô bé... đám cưới của cô bé... rồi em thấy chúng mình vẫy tay chào tạm biệt và cô bé khóc.”

“Nhưng chính em mới là người thức giấc với đôi má ướm.”

“Em không biết liệu em có thể lấy đứa con của cô bé đi,” Angie nói, cuối cùng cũng dám thốt lên nỗi sợ hãi sâu kín nhất. “Và em không biết liệu em có thể từ chối. Tất cả những gì em biết, đó là, dù thế nào, trái tim của chúng ta cũng sẽ bị rạch nát ra.”

“Giờ em mạnh mẽ hơn rồi. *Chúng ta* mạnh mẽ hơn rồi.” Anh ghé lại hôn cô.

“Em ư?” Cô nói ngay khi anh vừa lui lại. “Thế thì tại sao em lại sợ lấy chiếc nôi bố làm ra khỏi thùng đồ?”

Conlan thở dài, và trong giây lát, cô nhìn thấy nỗi sợ trong đôi mắt xanh lơ của anh. Cô không biết nếu đó là nỗi sợ của chính anh hay chỉ là sự phản chiếu nỗi sợ của cô. “Chiếc giường *Field of Dreams*,” anh nói khẽ, như thể anh vừa mới nhớ ra.

Bố cô đã tự tay đóng chiếc nôi, đánh bóng từng miếng gỗ mịn như sa tanh. Ông bảo đã học được ý tưởng từ bộ phim của Kevin Costner.

Khi bố trao chiếc nôi cho Angelina của bố, mắt bố rơm rớm. *Bố đóng giường rồi, ông bảo. Giờ đứa trẻ sẽ đến.*

“Cứ ở bên anh,” cuối cùng Conlan nói. “Anh sẽ giữ cho chúng ta vững vàng, dù gì đi chăng nữa.”

“Vâng.” Cô đáp. “nhưng ai sẽ ở bên Lauren?”

NGÀY THỨ BẢY THỨ HAI CỦA THÁNG SÁU, TRỜI ĐỔ MƯA. MỌI LỜI CẦU nguyện xin nắng ráo đã bị lờ đi.

Lauren chẳng buồn quan tâm đến thời tiết. Hình ảnh cô trong gương khiến cô phát rầu.

Cô nhìn mình chăm chăm. Điểm cộng nằm ở mái tóc cô. Việc mang thai đã khiến tóc cô, dù gì cũng là điểm tối ưu của cô, có màu đỏ đồng và bóng mượt.

Điểm trừ nằm ở mọi thứ còn lại. Khuôn mặt cô, kể từ tuần trước bắt đầu lên cân, với đôi má luôn tròn như trái táo của cô đang mấp mé dần kích cỡ của chiếc đĩa. Và quên cái bụng của cô đi.

Phía sau cô, một chồng quần áo phủ kín chiếc giường đã được trải dọn cẩn thận. Cả tiếng đồng hồ vừa qua cô đã thử mọi đồ bầu có thể. Dù mặc gì đi chăng nữa, trông cô cũng như một con búp bê căng phồng như một bà mẹ trung lưu bận bịu.

Có tiếng gõ cửa. Angie bảo, “Đi nào, Lauren. Đến giờ rồi.”

“Cháu xuống ngay đây”

Lauren thở dài. Thế là hết. Cô đi đến chỗ chiếc gương và kiểm tra lại son phấn lần thứ tư, cố gắng cưỡng lại mong muốn phủ thêm một lượt màu trên má. Thay vào đó, cô cầm lấy túi, quàng lên vai, và rời khỏi phòng ngủ.

Dưới nhà, Angie và Conlan đang đợi cô. Trông họ thật sự hoàn hảo, cả hai người. Conlan mặc bộ com-plê đen với áo sơ mi màu xanh thép, trông như James Bond mới, và Angie, trong chiếc váy len màu hồng, hợp Conlan tới từng li.

“Cháu chắc chắn chứ?” Angie hỏi.

“Cháu ổn mà.” Lauren nói. “Đi thôi.”

Chuyến đi đến trường Fircrest Academy dường như ngắn bằng một nửa mọi khi. Trước khi Lauren kịp sẵn sàng, họ đã ở đó, đỗ xe trong bãi đỗ của trường.

Trong sự im lặng ngượng ngùng, ba người bọn họ đi qua sân trường. Xung quanh họ, mọi người cười nói, trò chuyện và chụp ảnh.

Hội trường nhận nhip các hoạt động.

Ở cửa, cô dừng lại.

Cô không thể đi tới đó, không thể kèn càng leo lên một chỗ ngồi trên khán đài và ngồi xuống với tất cả các phụ huynh học sinh.

“Cháu làm được mà,” Conlan nói, cầm lấy tay cô.

Sự va chạm đó làm cô bình tĩnh lại. Cô ngược nhìn đám đông, rồi nhìn đồ trang trí treo dọc bức tường.

Khóa 2004

Tự tin tiến vào tương lai .

Ở cái thời mà bây giờ có cảm giác đã xưa lắm rồi, hẳn là cô đã chịu trách nhiệm trang trí những thứ này.

Phòng tập đông nghẹt học sinh trong những bộ áo choàng màu tím, khuôn mặt bóng bẩy và tinh tươm, đôi mắt sáng rực với bao hứa hẹn. Lauren muốn xuống đó với bạn bè, làm một cô gái hay cười, hay trêu đùa, lần nữa. Sự khát khao ấy mạnh mẽ tới mức cô suýt ngã nhào. Cô đã đợi bao năm để dự đêm nay, đêm tiệc tốt nghiệp.

Angie nắm lấy tay cô, dẫn cô đi dọc theo khán đài đến một chỗ ở giữa. Ba người bọn họ ngồi sát gần nhau, chen giữa tất cả các bạn bè khác và gia đình của các lớp tốt nghiệp.

Lauren tìm thấy David. Cậu vừa tách biệt khỏi đám đông vừa hòa nhập hoàn toàn vào đó. Cậu thậm chí không ngược nhìn lên đây. Cậu đang thích thú sống khoảnh khắc này.

Lauren cảm thấy khó chịu vì cậu ở dưới kia, một cậu trai với cả cuộc đời phía trước, trong khi cô ngồi đây, kẹt với đám khán giả, một cô gái – người phụ nữ mang thai, người đã mất quá nhiều.

Cũng nhanh như khi xuất hiện, sự cáu giận tan biến đi, để lại cô với ao ước buồn bã suốt cả ngày.

Những tiếng ồn ào hòa với nhau thành một âm thanh ầm ầm, rung rung. Lauren nắm hai tay, cố gắng giữ tư thế của mình như nắm một sợi chỉ mong manh.

Cô không thể không đưa mắt tìm kiếm mẹ. Dù rằng cô biết mẹ sẽ chẳng có đây. Chết tiệt, nếu đó là lễ tốt nghiệp của Lauren thì mẹ cũng bỏ lỡ nốt.

Dẫu thế, cô vẫn có chút hy vọng đau đớn, mong manh rằng mẹ sẽ quay về, rằng một ngày nào đó Lauren sẽ ngẩng lên và nhìn thấy mẹ.

Angie choàng tay qua người Lauren, ôm cô sát lại.

Rồi nhạc nổi lên,

Lauren cúi người xuống. Bên dưới, các học sinh chạy về chỗ của mình.

Từng người một, các học sinh tốt nghiệp trường trung học Fircrest Academy tiến lên sân khấu, nhận bằng tốt nghiệp từ tay thầy hiệu trưởng, và cứ vắt núm tua rua trên mũ sang một bên.

“David Ryerson Haynes,” thầy hiệu trưởng gọi.

Tiếng vỗ tay vang như sấm. Các học sinh hò reo, gọi tên cậu. Giọng của Lauren chìm ngấm trong đám đông.

Cậu đi lên sân khấu như thể cậu sở hữu nó.

Khi cậu quay về chỗ, Lauren cảm thấy thoải mái hơn. Cô chỉ căng thẳng trở lại khi người ta đọc đến vần R.

“Dan Ransberg... Michael Elliot Relker... Sarah Jane Rhenquist...”

Lauren ngó về đằng trước.

“Thomas Adams Robards.”

Cô ngồi xuống, cố gắng không thất vọng. Cô đã biết là người ta sẽ không gọi tên mình. Xét cho cùng, cô đã tốt nghiệp từ học kỳ trước, nhưng dù sao...

Cô đã hy vọng. Cô đã chăm chỉ nỗ lực bao nhiêu năm. Có vẻ không đúng lắm khi bây giờ cô ngồi ở trên này trong khi các bạn cô đang ở dưới đó.

“Chỉ là buổi lễ thôi mà,” Angie ghé vào cô thì thầm. “Cháu cũng là một học sinh trung học đã tốt nghiệp.”

Lauren không thể không cảm thấy buồn cho bản thân. “Cháu đã rất mong muốn những điều đó,” cô gái nói. “Mũ, áo... và tiếng vỗ tay. Cháu thường mơ mình sẽ là người phát biểu đại diện lớp.” Cô cười cay đắng. “Thay vì thế, cháu là trò cười của lớp.”

Angie nhìn cô gái. Ánh mắt cô thật buồn. “Cô ước gì cô có thể thu xếp mọi thứ ổn thỏa. Nhưng có những giấc mơ sẽ bỏ qua ta. Cuộc sống là như thế.”

“Cháu biết. Cháu chỉ...”

“Muốn.”

Lauren gật đầu. Thay cho câu trả lời. Cô dựa vào Angie và cầm tay cô trong khi người ta vẫn tiếp tục gọi tên.

Buổi lễ kéo dài thêm bốn mươi lăm phút nữa và kết thúc. Ba người bọn họ hòa vào đám đông cười nói, di chuyển về phía sân bóng, nơi người ta đã dựng những chiếc lều lớn để tránh mưa. Đèn máy ảnh lóe liên tục khiến ta tưởng như thợ săn ảnh đang tiến đến.

Mười người bạn đi tới chỗ Lauren, vây chào cô, chào đón cô trở lại.

Nhưng cô để ý thấy họ tránh không nhìn vào bụng cô và ánh mắt *Lauren tội nghiệp* của họ, điều đó khiến cô lại cảm thấy mình thật ngốc nghếch.

“Cậu ấy kia rồi,” cuối cùng Angie nói.

Lauren đứng kiễng chân lên.

Cậu đứng đó, cùng với cha mẹ. Cô buông tay Angie ra và chạy qua đám đông.

Khi David nhìn thấy cô, nụ cười của cậu biến mất trong một giây. Chỉ thế thôi, rồi cậu mỉm cười trở lại, nhưng cô đã nhìn thấy, và cô đã biết.

Cậu muốn được ở bên bạn bè đêm nay, muốn được làm những gì các học sinh tốt nghiệp trường Fircrest luôn luôn làm trong đêm tốt nghiệp – đi xuống bãi biển, ngồi quanh đồng lửa trại, uống bia và cười đùa cùng nhau về năm học của mình.

Cậu chẳng muốn ngồi yên lặng bên cô bạn gái to như cá voi của mình và nghe cô ấy nhai đi nhai lại về chuyện nhức với mỗi.

Cô bị vấp khi dừng lại trước mặt cậu.

“Chào em,” cậu nói và cúi xuống hôn cô.

Cô hôn cậu quá lâu, quá mạnh mẽ, đeo lấy cậu rồi cuối cùng ép mình lùi lại.

Bà Haynes đang nhìn cô đầy cảm thông. “Chào cháu Lauren. Chào Angie, Conlan.”

Trong vài phút tiếp theo, họ đứng đó, nói chuyện linh tinh. Khi câu chuyện dừng lại một cách ngượng ngáp, David nói với cô, “Sau đây em có muốn đi xuống bãi biển không?”

“Không.” Cô thấy khó nói được tiếng đó.

Sự nhẹ nhõm của cậu thật dễ nhận thấy, nhưng cậu cũng nói, “Em chắc không?”

Cô không thể trách cậu được. Cô cũng đã trông chờ đêm tốt nghiệp bao năm qua. Ở Fircrest ai ai cũng nói về chuyện đó. Chỉ có điều là... đau. “Em chắc mà.”

Họ nói chuyện thêm vài phút nữa, rồi đi ra xe. Mãi sau, khi xe đã đi vào lối ra, cô mới nhận thấy rằng không ai đã chụp ảnh cô với David.

Bao nhiêu năm bên nhau, và sẽ không có ảnh ngày tốt nghiệp.

Về đến nhà, Lauren ra khỏi xe và đi vào phòng. Cô nghĩ cô nghe thấy Angie và Conlan nói gì đó với cô, nhưng chẳng có âm thanh nào trong đầu cô, nên cô không chắc lắm. Có lẽ họ đang nói chuyện với nhau.

Cô ngồi trên giường, nhìn mấy cọc giường thật lâu. Nhớ lại.

Khi cô không thể chịu nổi nữa, cô đi xuống nhà và ra ngoài hiên.

Mưa đã thôi rơi, để lại bầu trời tinh tươm, màu xanh trứng sáo.

Cô đứng bên tay vịn lan can.

Ở đằng kia, trên bãi biển phía dưới, là đám lửa trại. Có khói cuộn lên trong không trung.

Có lẽ đó không phải là tiệc của học sinh tốt nghiệp.

Chắc chắn là không.

Ấy thế nhưng...

Cô tự hỏi nếu cô lặc lè đi xuống mấy bậc thang kia để đến bãi biển, đi bộ dọc theo bãi cát...

“Này cháu.”

Angie tiến đến sau lưng Lauren, khoác một chiếc chăn len nặng lên vai cô gái. “Cháu lạnh cóng rồi.”

“Cháu ư?”

“Đúng thế.”

Cô gái quay ra, nhìn gương mặt lo lắng của Angie. “Ồ,” Lauren thở dài run rẩy. Rồi cô vỡ òa trong nước mắt.

Angie đứng đó như vô tận, ôm lấy cô gái, vuốt ve tóc cô.

Khi cuối cùng Lauren lùi ra, run bắn, cô nhìn thấy Angie cũng rưng rưng nước mắt. “Khóc dễ lây à cô?” Lauren hỏi, cố gắng mỉm cười.

“Chỉ là... cháu đôi khi vẫn còn là một cô gái nhỏ. Cô đoán là David đi dự tiệc của học sinh tốt nghiệp một mình đêm nay.”

“Không phải một mình ạ. Chỉ không đi cùng cháu thôi.”

“Cháu cũng có thể đi mà.”

“Cháu không còn thuộc về chỗ đó nữa.” Cô gái lùi hẳn ra và đi tới chỗ ghế xích đu, ngồi xuống. Cô muốn nói với Angie rằng gần đây cô cảm thấy mình chẳng thuộc về nơi nào hết. Cô yêu ngôi nhà này, gia đình này, nhưng một khi đứa trẻ ra đời, Lauren sẽ không còn thuộc về nơi này.

Luật sư đã nói gì với cô?

Một đứa trẻ chỉ cần *một* người mẹ.

Angie ngồi xuống bên cạnh cô. Bên nhau, họ nhìn khu vườn um tùm và bãi biển phía dưới.

“Chuyện gì sẽ đến sau đó?” Angie cúi đầu hỏi. Cô gái thận trọng không nhìn Angie. “Cháu sẽ đi đâu?” Cô thấy giọng mình rạn vỡ; không sao mạnh mẽ nổi.

“Cháu sẽ quay trở về đây. Về nhà này. Rồi khi cháu sẵn sàng, cháu sẽ đi. Con và cô đã mua vé máy bay để cháu đi học. Và một vé để cháu về nhà vào dịp Giáng sinh.

Nhà.

Tiếng ấy như một mũi tên cắm sâu vào tin cô. Đây không phải là nhà cô nữa. Một khi đứa trẻ ra đời.

Cả đời mình Lauren luôn cảm thấy cô đơn. Giờ cô biết tại sao. Trước thì luôn có mẹ cô, và khi mẹ bỏ đi, Angie bước đến thế chỗ. Trong vài tháng vừa qua Lauren đã cảm thấy như rốt cuộc cô cũng thuộc về một nơi nào đó.

Nhưng cô sẽ sớm biết cô đơn thực sự là như thế nào.

“Chúng ta không cần tuân thủ luật lệ của người khác, Lauren à.” Angie nói. Có chút tuyệt vọng nhỏ nhoi trong giọng nói của cô. “Chúng ta có thể tạo ra một gia đình như chúng ta muốn.”

“Tư vấn viên của cháu không nghĩ rằng cháu nên ở đây sau khi đưa trẻ ra đời. Bà ấy nghĩ sẽ rất khó khăn cho tất cả chúng ta.

“Sẽ chẳng khó khăn lắm đối với cô đâu,” Angie nói chậm rãi, hơi lùi lại. “Nhưng cháu phải làm điều cháu thấy là tốt nhất đối với cháu.”

“Vâng ạ.” Lauren nói. “Cháu đoán là từ giờ trở đi cháu sẽ tự lo lắng cho bản thân.”

“Cô chú luôn ở bên cháu.”

Lauren nghĩ về bản kế hoạch cho nhận con nuôi họ đã xác lập – những lá thư và ảnh và những thỏa thuận. Tất cả được thiết kế để họ tránh xa nhau.

“Vâng ạ.” Lauren nói, biết rằng đó không thể nào là sự thật.

CHƯƠNG 31

Conlan, Angie và Lauren ngồi bên chiếc bàn ăn cũ, sứt sẹo chơi bài. Âm nhạc thời tuổi trẻ của Angie đang tuôn trào từ hai chiếc loa, khiến họ phải hét lên với nhau. Ngay lúc này, Madonna đang cố gắng nhớ lại cảm giác khi còn trinh nguyên.

“Cô chú gặp rắc rối rồi,” Lauren nói, ăn nước bài với con tám rô. “Nhìn đi và khóc này.” Cô gái đập quân mười cơ xuống bàn.

Conlan liếc nhìn Angie. “Em có thể chặn Lauren lại không?”

Angie không thể không cười toét miệng. “Không ạ.”

“Ôi, tệ thật,” Conlan nói.

Tiếng cười của Lauren còn cao hơn tiếng nhạc. Nghe thật trẻ trung và trong trắng, khiến Angie cảm thấy tim mình thắt lại.

Lauren thắng cuộc, đứng lên và nhảy một điệu nhỏ mừng chiến thắng. Vì cái bụng to, cô gái nhảy chậm và vụng về, nhưng nó khiến bọn họ cười vang.

“Trời. Cháu nghĩ cháu sẽ đi ngủ đây,” Lauren nói với đôi mắt ngây thơ mở to.

Conlan cười vang. “Không đời nào đâu bé con. Cháu không thể bỏ mặc chúng ta với đồng điểm này mà đi như thế.”

Lauren đi được nửa gian phòng thì có tiếng chuông cửa reo.

Trước khi họ kịp tự hỏi ai ngoài đó thì cửa đã mở.

Mẹ, Mira, Livvy đứng đó. Mỗi người đều bê một hộp các tông lớn. Họ vội vã đi vào ngôi nhà, chuyện trò với nhau và tiến thẳng vào bếp, đặt các hộp xuống.

Angie không cần phải đi tới đó để biết có gì trong thùng.

Thức ăn, đông lạnh trong các hộp nhựa, sẵn sàng để được hâm nóng và phục vụ khi cần. Không nghi ngờ gì nữa, cả một tuần qua mỗi người đều đã phải nấu gấp đôi bữa tối của mình.

Những người mới làm mẹ sẽ không có thời gian mà nấu nướng.

Angie thấy ngực mình thắt lại. Cô không muốn đi ra đó và nhìn thấy minh chứng của những gì sắp đến. “Lại đây mọi người,” cô hét lên với các chị và mẹ. “Bọn con đang chơi bài.”

Mẹ đi qua phòng khách và tắt phụt đài đi. “Đó đâu phải là nhạc.”

Angie mỉm cười. Có một điều không bao giờ thay đổi. Mẹ đã bắt đầu tắt nhạc của Angie từ cuối những năm bảy mươi. “Mẹ ơi, chơi bài poker nhé?”

“Mẹ không muốn lợi dụng mọi người đâu.”

Mira và Livvy cười vang. Livvy nói với Lauren, “Bà chơi ăn gian.”

Mẹ ưỡn bộ ngực gầy. “Mẹ không ăn gian.”

Lauren cười to. “Cháu tin chắc là bác không bao giờ chơi ăn gian.”

“Bác chỉ may mắn thôi,” mẹ nói, kéo một chiếc ghế ra và ngồi xuống.

Trước khi Mira đi tới bên bàn, Lauren nói, “Cháu sẽ quay lại ngay. Cháu phải đi vệ sinh đến mười lăm lần trong ngày hôm nay.”

“Cô biết cảm giác đó thế nào,” Livvy nói, xoa cái bụng tròn của mình.

“Con bé thế nào?” Mira hỏi ngay khi Lauren vừa rời khỏi phòng.

“Em nghĩ là sắp sửa rồi,” Angie nói. Ai nấy im lặng nhìn nhau. Họ cùng tự hỏi một điều. Liệu Lauren có thể trao đứa bé đi không?

“Bọn chị mang đồ ăn tới.”

“Cám ơn chị.”

Bỗng dưng cửa nhà tắm bật mở. Lauren chạy vào phòng khách và đứng sững lại. Cô gái đứng đó, trông tái nhợt và hoảng hốt. Nước chảy xuống chân cô và tràn ra sàn gỗ cứng. “Sắp ra rồi.”

“THỜ ĐI NÀO,” ANGIE NÓI, LÀM MẪU CHO CÔ XEM. HA – HA – HA.

Lauren ngồi lắc lư trên giường, thét to, “Lấy nó ra khỏi người cháu đi.” Cô gái níu lấy tay áo Angie. “Cháu không muốn có bầu nữa đâu. Dừng lại đi. Ô, Chúa ơi, a a a...” Cô lại nằm vật ra gối, thờ hỗn hển.

Angie lau trán Lauren với một chiếc khăn ướt, lạnh. “Cháu làm tốt lắm, honey. Rất tốt.” Cô có thể biết khi nào cơn co kết thúc. Lauren ngược nhìn cô bằng đôi mắt mệt mỏi. Trông cô trẻ đến xót xa không thể tưởng. Angie cho cô gái một ít đá lạnh.

“Cháu không làm được đâu,” Lauren thì thầm, giọng rời rạc. “Cháu không... a a a.” Cô gái cứng người, cong lại vì đau.

“Thờ đi, honey. Nhìn cô này. Nhìn này. Cô đang ở ngay đây. Chúng ta sẽ thờ cùng nhau.” Cô cầm lấy tay Lauren.

Lauren lại nằm chảy thướt trên gối. “Đau quá.” Cô bắt đầu khóc. “Cháu cần thuốc.”

“Cô sẽ đi tìm.” Angie hôn lên trán cô gái, rồi chạy ra khỏi phòng. “Bác sĩ biến đâu rồi?” Cô chạy ngược, chạy xuôi trong hành lang cho đến khi tìm được bác sĩ Mullen. Ông ấy là bác sĩ trực đêm nay; Bác sĩ sản khoa của họ đang đi nghỉ. “Bác sĩ đây rồi. Lauren đau quá. Cô ấy cần thuốc, tôi sợ...”

“Được rồi, bà Malone. Tôi sẽ kiểm tra cho cô ấy.” Ông ra hiệu cho y tá và đi về phía phòng Lauren.

Angie vào phòng đợi, đang đông chật người. Gia đình nhà Mira, nhà Livvy, chú Francis, thím Giulia, Conlan và mẹ đứng trong khu vực chật chội, chiếm toàn bộ diện tích.

Dọc theo bức tường bên kia, David ngồi một mình trong chiếc ghế nhựa màu vàng mù tạt. Trông cậu lơ đãng và hoảng sợ.

Chúa ơi. Cậu thật là trẻ.

Angie bước vào phòng.

Đám đông quay ra nhìn cô. Ai nấy đều cất tiếng nói cùng một lúc.

Angie đợi. Khi cuối cùng tất cả đã lặng yên, cô nói, “Con nghĩ sắp rồi.” Rồi cô đi qua gian phòng.

David đứng dậy. Trông cậu thật nhợt nhạt; gần như trong suốt trên nền tường trắng. Đôi mắt xanh lơ của cậu ánh lên nước mắt. Cậu ngập ngừng tiến lại chỗ cô. “Cô ấy thế nào ạ?”

Angie chạm vào trán cậu, cảm thấy cậu lạnh như tờ. Và cô nhìn vào đôi mắt ướt đẫm của cậu, cô đã biết tại sao Lauren yêu cậu trai này đến thế. Cậu thật tốt. Một ngày nào đó cậu sẽ trở thành người đàn ông tốt. “Cô ấy ổn cả. Cháu có muốn gặp cô ấy lúc này không?”

“Đã xong chưa ạ?”

“Chưa.”

“Cháu không thể.” Cậu nói thì thầm. Cô tự hỏi quyết định của cậu sẽ ám ảnh cậu bao lâu. Nó sẽ để lại dấu ấn, cô biết, ngày nào cũng thế. Dấu ấn trên tất cả bọn họ. “Cô nói với cô ấy là cháu ở đây, được không ạ? Mẹ cháu cũng đang trên đường tới.”

“Cô sẽ nói.”

Họ đứng đó, nhìn nhau, không nói gì. Angie ước gì có những lời để nói trong tình huống như thế này. Cô cảm thấy Conlan đang tiến lại gần mình. Bàn tay to lớn của anh ôm lấy vai cô, bóp mạnh. “Cô dựa vào anh, ngược lên. “Anh sẵn sàng chưa?”

“Anh sẵn sàng.”

Họ đi qua mọi người trong nhà và vào phòng sinh. Conlan dừng lại ở bàn y tá để sát trùng tay.

Họ vừa bước vào phòng là Lauren gọi to tên Angie.

“Cô ở đây, honey. Cô ở đây mà.” Cô chạy vội đến bên giường và cầm tay Lauren trong tay cô. “Thở đi, honey.”

“Đau lắm.”

Vẻ đau đớn trong giọng nói của Lauren vò xé Angie.

“David có đây không ạ?” Cô gái hỏi, lại bắt đầu khóc.

Cậu ấy ở trong phòng đợi. Cháu có muốn gặp cậu ấy không?”

“Không ạ. A a a!” Cô gái cong người vì đau.

“Được đấy. Rặn đi nào,” bác sĩ Mullen nói. “Nào Lauren. Rặn mạnh vào.”

Lauren ngồi dậy. Angie và Conlan đỡ cho cô gái ngồi thẳng lưng trong khi cô rên rỉ, gào gào và gào thét.

“Con trai,” vài phút sau bác sĩ Mullen nói.

Lauren nằm vật xuống giường.

Bác sĩ quay nhìn Conlan. “Anh là bố phải không? Anh có muốn cắt dây rốn không?”

Conlan không cử động.

“Làm đi chú,” Lauren nói mệt mỏi. “Được mà.”

Anh đi như một khúc gỗ về phía trước, cầm lấy kéo, và cắt dây rốn. Người y tá nhanh chóng tiến vào và bế lấy đứa bé.

Angie mỉm cười nhìn Lauren qua làn nước mắt. “Cháu đã làm được.” Cô vuốt mái tóc ướt trên khuôn mặt nhợt nhạt của Lauren.

“Bé có sao không ạ?”

Bác sĩ trả lời. “Em bé hoàn hảo.”

“Nữ thần của cô,” Angie nói. “Cô rất tự hào vì cháu.”

Lauren ngược nhìn Angie qua đôi mắt buồn, mệt mỏi. “Cô sẽ kể cho bé nghe về cháu, phải không? Rằng cháu là một cô gái tốt, chỉ phạm một lỗi lầm. Và rằng cháu yêu bé rất nhiều nên cháu đã trao bé đi.”

Câu hỏi ấy cửa thẳng vào Angie, làm cô đau đớn đến mức mất một nhịp tim cô không thể đáp lời. Khi cô nói, giọng cô mệt mỏi. “Bé sẽ biết cháu mà Lauren. Chúng ta sẽ không tạm biệt đâu.”

Sự thấu hiểu trong mắt Lauren khiến Angie cảm thấy mình mới là người trẻ. “Vâng. Đúng. Nào, cháu nên ngủ một tí thì hơn. Cháu kiệt sức rồi.” Cô gái úp mặt vào gối.

“Cháu có muốn nhìn em bé không?” Angie hỏi ân cần.

“Không ạ.” Lauren trả lời, và giọng cô gái chẳng nhẹ nhàng chút nào. “Cháu không muốn nhìn thấy bé.”

KHI LAUREN THỨC GIẤC, CĂN PHÒNG CỦA CÔ NGẬP TRONG HOA. NẾU NHƯ cô không cảm thấy tệ đến thế, thì hẳn là cô đã mỉm cười. Nằm trong giường, cô cố gắng đoán từng giỏ hoa do người nào tặng. Chỗ hoa violet Phi Châu kia chắc chắn là của Livvy và Sal. Cây hoa đỗ quyên là của Maria. Hoa cẩm chướng hồng có lẽ là của Mira. Còn hoa ly và hoa thạch thảo là của Angie và Conlan. Hai tá hoa hồng đỏ chắc chắn là của David. Cô tự hỏi không biết trong những tấm card kia viết gì. Người ta nói gì với một cô gái vừa sinh một đứa con mà cô sẽ không giữ được?

Có tiếng gõ cửa làm cô làm thay đổi luồng suy nghĩ của cô.

“Mời vào.”

Cửa mở ra. David và mẹ cậu đứng đó; cả hai trông nhợt nhạt và lưỡng lự.

Khi cô nhìn người con trai cô yêu, tất cả những gì Lauren có thể nghĩ đó là lúc này bụng cô phẳng biết chừng nào, trống rỗng chừng nào. “Anh nhìn thấy bé chưa?”

David nuốt mạnh, gật đầu. “Bé nhỏ xíu.” Cậu đi qua gian phòng và tiến lại bên giường cô.

Cô chờ nụ hôn của cậu. Rồi nụ hôn qua đi rất nhanh. Họ nhìn nhau trong im lặng nặng nề.

“Bé có mái tóc của cháu,” bà Haynes nói, tiến lại chỗ chiếc giường. Bà đứng bên con trai, chạm vào vai cậu như muốn động viên cậu bình tĩnh.

“Xin... đừng kể cho cháu,” Lauren nói trong cổ họng.

Lại lặng yên. Lauren nhìn David, và lúc này đây, cô cảm thấy cậu cách xa hàng dặm.

Chúng mình sẽ không thành .

Nhận thức ấy bao trùm lên cô. Nó đã luôn ở đó như bóng tối trong đêm, đợi ánh nắng mặt trời để hiện ra hình dạng.

Cả hai đều là những đứa trẻ, và giờ đây khi việc mang thai đã xong, họ sẽ dần rời xa nhau trong cuộc sống riêng.Ồ, họ sẽ cố gắng duy trì mối quan

hệ khi học ở hai trường khác nhau, nhưng cuối cùng, sẽ chẳng đi đến đâu. Họ sẽ trở thành cái mà các nhà thơ thường viết: mối tình đầu.

Giờ David đã chẳng còn biết phải nói gì với cô, chạm vào cô thế nào. Giờ cô đã khác, từ sâu thẳm bên trong cô đã thay đổi, và cậu cảm nhận được.

“Hoa đẹp lắm,” Lauren nói, đưa tay ra nắm tay cậu. Khi cậu chạm vào cô, cô nhận thấy da cậu thật lạnh.

David gật đầu.

Bà Haynes cúi sát lại. Bà ân cần vén tóc lên khỏi mắt Lauren. “Cháu là một cô gái rất dũng cảm. Bác biết tại sao David của bác yêu cháu rất nhiều.”

Một năm về trước, những lời này là cả thế giới đối với cô. Cô ngược nhìn bà Haynes, chẳng nghĩ ra điều gì để nói.

“Thôi,” cuối cùng mẹ cậu lui lại và nói. “Bác sẽ để hai đứa một mình.” Bà lùi ra khỏi giường và rời khỏi phòng. Tiếng gót giày của bà gõ trên lớp vải trải sàn nghe như tiếng súng nổ. Có tiếng cửa sập lại.

David lại cúi xuống và hôn Lauren. Nụ hôn thứ hai này là thật.

“Anh đã ký giấy tờ,” cậu nói khi đứng thẳng lên.

Cô gật đầu.

“Cảm giác thật là kỳ... ký cho bé đi như thế. Nhưng ta chẳng có lựa chọn nào, phải không?”

“Mình có thể làm gì khác được?”

Cậu thở ra nhẹ nhõm và mỉm cười. “Ừ.”

Nhìn cậu cô thấy đau đớn quá, nên cô nhắm mắt lại. “Em nghĩ em sẽ ngủ một chút.”

“Ồ. Được. Đẳng nào thì mẹ và anh cũng đi mua sắm chuẩn bị cho trường đại học. Em có cần gì không?”

Trường đại học. Cô đã quên hoàn toàn điều đó.

“Không.”

Cậu hôn lên má cô, chạm vào mặt cô. “Anh sẽ quay lại sau bữa tối.”

Cuối cùng cô nhìn cậu. “Được rồi.”

“Anh yêu em,” cậu nói.

Và điều đó, sau tất cả mọi điều, đã khiến cô khóc.

TRONG PHÒNG 507, ANGIE NGỒI TRONG MỘT CHIẾC GHẾ ĐU BĂNG GỖ NẶNG và chờ đợi.

Conlan ngồi trên chiếc ghế bên cạnh cô. Cứ vài phút anh lại nhìn đồng hồ, nhưng anh không nói gì.

“Cô ấy đã đổi ý,” cuối cùng Angie thì thầm. Ai đó sẽ phải nói một điều gì.

“Chúng ta chưa biết được đâu,” anh nói, nhưng cô nghe thấy sự đồng tình trong giọng nói của anh.

Đồng hồ lại tích tắc. Rồi tích tắc.

Cửa bỗng dừng bật mở. Một y tá mặc quần áo màu cam bước vào phòng. Cô bế trên tay một bọc nhỏ quần chần màu xanh. “Ông bà Malone phải không ạ?”

“Chính là chúng tôi,” Conlan nói, đứng dậy. Giọng anh căng thẳng.

Người y tá tiến lại chỗ Angie và nhẹ nhàng đặt cái bọc màu xanh nhỏ xíu đó vào cánh tay cô, rồi để họ lại một mình.

Bé thật là đẹp: nhỏ xíu và hồng hào, với khuôn mặt nhỏ bằng nắm tay. Một vài lọn tóc đỏ ướn dính trên vòm trán dô của bé. Đôi môi nhỏ xinh đang tìm kiếm cái gì đó để mút.

Angie cảm thấy như mình đang rơi xuống, ngã nhào. Tất cả tình yêu cô đã cố gắng kiềm chế, ứa tới. Cô hôn lên đôi má mịn như nhung, hít hà mùi thơm ngọt ngào của làn da bé. “Ồ, Con,” cô thì thầm, mắt cay xè. “Trông bé giống hệt Lauren.”

“Anh không biết phải cảm thấy thế nào,” sau một phút Conlan thốt lên.

Angie thấy sự bối rối trong giọng nói của anh, nỗi đau mất mát mới nhen nhóm làm anh sợ hãi, và ít ra lần này, cô là người mạnh mẽ. Cô nhìn anh. “Nhìn em này,” cô nói, chạm vào tay anh. “Em đang bình tĩnh đây. Em đang ở đây. Và dù sao đi nữa, ta vẫn sẽ ổn mà.”

CHƯƠNG 32

Lauren đã vượt qua được hai mươi tư giờ đồng hồ mà không nhìn con trai mình. Cô bỏ qua mọi cơ hội. Hễ người y tá bước vào phòng, cô nói ngay, *Tôi chỉ là người sanh ra bé thôi, hãy nói chuyện với gia đình Malone về em bé*, trước khi người y tá kịp nói gì.

Đến cuối ngày hôm sau, cô cảm thấy đủ khỏe để cầm ghét phải ở lại đây. Đồ ăn kinh khủng, khung cảnh chán òm, còn ti vi thì gần như chẳng có kênh nào, và tệ hại nhất, đó là cô có thể nghe thấy các âm thanh của phòng trẻ. Mỗi lần một em bé khóc, Lauren lại phải xua đi nước mắt. Cô cố gắng đọc đi đọc lại tài liệu về trường USC, nhưng chẳng ích gì.

Cô cứ nghe mãi tiếng khóc oa oa cao vống của những em bé sơ sinh. Một lúc nào đó, cô gái bắt đầu nghĩ đến con trai của mình với cái tên Johnny, và cô ngồi đó, mắt nhắm nghiền, tay nắm chặt, nói ai đó chăm lo cho Johnny...

Chắc chắn là cô sẽ trải qua thời kỳ khó khăn, nhưng nhẽ ra cô đã ổn, nếu đêm qua Angie không đến thăm cô.

Lauren ngủ, nhưng còn chưa say. Cô nghe có tiếng ồn ào của đường cao tốc và cố gắng vờ nghĩ đó là tiếng đại dương, ru cô vào giấc ngủ.

“Lauren ơ?”

Cô tưởng đó là người y tá trực đêm, ai đó đến kiểm tra cô lần cuối trước khi tắt đèn. Nhưng đó là Angie.

Trông Angie thật kinh khủng, gần như bơ phờ. Đôi mắt cô sưng và đỏ và cô cố gắng mỉm cười mà không thành. Cô nói chuyện với Lauren một lúc lâu, chải tóc cho cô gái và mang nước lại, cuối cùng cô nói ra điều khiến cô đến đây.

“Cháu phải gặp bé.”

Lauren ngược nhìn đôi mắt Angie và nghĩ: *Đây rồi*. Tình yêu mà suốt đời Lauren tìm kiếm.

“Cháu sợ.”

Angie vuốt ve cô, thật nhẹ. “Cô biết, honey. Chính vì thế mà cháu cần làm điều đó.”

Rất lâu sau khi Angie ra về, Lauren vẫn nghĩ về điều đó. Trong tim cô, cô biết rằng Angie đúng. Cô cần bé con trai mình, hôn lên đôi má nhỏ xíu và nói với con rằng cô yêu bé. Cô cần phải nói lời từ biệt.

Nhưng cô sợ hãi. Thật đau xót làm sao khi cô nghĩ đến việc phải rời xa bé. Cảm giác ra sao khi cô thực sự ôm bé vào lòng?

Gần đến tỉnh mơ thì cô đã quyết định. Cô nằm nghiêng người và bấm chuông gọi y tá. Khi người y tá xuất hiện, Lauren nói, “Làm ơn mang em bé đến cho tôi.”

Mười phút tiếp theo như dài vô tận.

Cuối cùng, người y tá quay lại, và Lauren lần đầu tiên nhìn thấy đứa con trai có khuôn mặt nhỏ xíu, hồng hào. Bé có đôi mắt của David, và chiếc cằm nhọn của mẹ cô. Và mái tóc đỏ của cô. Trên khuôn mặt nhỏ xíu này là cả cuộc đời của cô.

“Cô có biết phải bế bé thế nào không?” Người y tá hỏi.

Lauren lắc đầu. Họng của cô như nghẹn lại. Người y tá ân cần đặt bé vào hai cánh tay Lauren.

Cô gần như không để ý khi người y tá lui ra.

Cô chăm chú nhìn con trai của mình, phép lạ trong tay cô, và mặc dù bé nhỏ xíu, bé là cả thế giới. Trái tim cô như căng phồng tới mức đau đến không thở được khi nhìn đứa bé.

Bé là con của cô.

Gia đình của cô.

Cả đời cô, cô đã tìm kiếm một ai đó có quan hệ với cô, và chính bé đây, đang rúc đầu vào tay cô. Cô không bao giờ biết đến ông bà, anh chị em họ, cô dì, chú bác hay anh chị em ruột, nhưng cô có một đứa con. “Johnny,” cô thì thầm, chạm vào năm tay bé bỏng của con.

Bé cầm lấy tay cô.

Cô sửng sờ. Làm sao cô có thể rời xa được bé? Ý nghĩ ấy khiến cô khóc òa.

Cô đã hứa...

Nhưng cô còn chưa biết, chưa hiểu. Làm sao cô biết được cảm giác yêu thương đứa con ruột thịt của mình như thế nào?

Cháu không phải là Sarah Dekker, chỉ vài tuần trước cô còn nói với Angie như vậy. *Cháu sẽ không bao giờ làm cô đau đớn như thế.*

Lauren nhắm nghiền mắt. Bây giờ làm sao cô có thể phản bội Angie?

Angie. Người phụ nữ đã đợi chờ và sẵn sàng để làm người mẹ tuyệt vời mà Johnny có thể có. Người phụ nữ đã cho Lauren biết tình yêu là gì, gia đình là như thế nào.

Chậm rãi, cô mở mắt ra và nhìn xuống con trai mình qua màn nước mắt cay xè. “Nhưng mẹ là mẹ con,” cô thì thầm.

Có những sự lựa chọn, dù thông minh và đúng đắn đến đâu, vẫn không được thực hiện.

CHIỀU HÔM ĐÓ DAVID ĐỨNG BÊN GIƯỜNG CÔ. TRÔNG CẬU BƠ PHỜ, MỆT mỏi với nụ cười mờ nhạt.

“Mẹ nghĩ rằng thằng bé rất giống ông ngoại anh,” cậu nói sau một lúc lâu im lặng ngượng ngập giữa hai người.

Lauren ngược nhìn cậu. “Anh chắc chắn về điều này, phải không?”

“Anh chắc chắn, quá sớm đối với chúng mình.”

Cậu nói đúng. Quá sớm đối với họ. Và đột nhiên cô nghĩ đến toàn bộ quãng thời gian họ ở bên nhau, tất cả những năm tháng yêu cậu. Cô nghĩ

đến bao nhiêu năm họ yêu nhau, nghĩ đến những lúc cậu cứ luôn đông dài về khả năng của xe cộ; nói không ngừng trong lúc xem phim, hát sai nhạc và không bao giờ thuộc lời; nhưng hơn hết, cô nghĩ về việc đường như cậu luôn luôn biết khi nào cô cảm thấy sợ hãi, lạc lõng và cách cậu nắm tay cô, thật chặt, như thể cậu có thể giữ cô bình tĩnh. Cô luôn luôn yêu cậu. “Em yêu anh, David,” cô thì thầm, nghe giọng mình khàn đặc.

“Anh cũng yêu em.” Cậu cúi xuống, kéo cô vào vòng tay.

Cô là người nhích ra trước tiên. Cậu cầm lấy tay cô, bóp chặt.

“Chúng mình kết thúc rồi.” Cô nói khẽ. Nói to từng lời sẽ khiến ta đau đớn. Cô muốn cậu cười vang, ôm cô vào lòng và nói, ‘Không đời nào.’

Thay vào đó, cậu bắt đầu khóc.

Cô cảm thấy mắt mình cay xè. Cô muốn rút lại lời đã nói, muốn bảo cậu rằng cô không có ý như vậy, nhưng bây giờ cô đã trưởng thành và cô đã biết rõ. Có những giấc mơ vượt khỏi tầm tay. Điều tồi tệ nhất là lẽ ra họ có thể thành công, có thể yêu nhau mãi mãi; nếu như cô không mang thai.

Cô tự hỏi cậu sẽ đau đớn bao lâu. Cô hy vọng là một ngày nào đó vết thương sẽ tự lành, chỉ còn để lại một vết sẹo mờ mờ. “Em muốn anh đi học ở Stanford và quên hết những chuyện này đi.”

“Anh xin lỗi,” cậu nói, khóc nhiều đến mức cô hiểu là cậu sẽ chấp nhận lỗi thoát cô đề nghị với cậu. Và mặc dù biết như thế khiến cô đau đớn, nó cũng cứu rồi cô, gần làm cô mỉm cười. Tình yêu cần có vài sự hy sinh.

Cậu cho tay vào túi và lôi ra một mảnh giấy màu hồng nhỏ. “Đây,” cậu nói, đưa giấy cho cô.

Cô nhú mào. Mảnh giấy mỏng manh rơi xuống giữa các ngón tay cô. “Đó là giấy sở hữu xe của anh mà.”

“Anh muốn em nhận nó.”

Cô gần như không thể nhìn thấy cậu qua làn nước mắt. “Ồ, David, không.”

“Đó là tất cả những gì anh có.”

Cả đời cô sẽ nhớ phút giây này. Dù có thế nào, cô vẫn luôn luôn biết là cậu đã yêu cô. Cô đưa lại cho cậu mảnh giấy màu hồng. “Hôn em đi, Vua tốc độ,” cô thì thầm, biết rằng đó sẽ là lần cuối.

GIÂY PHÚT ANGIE ĐI QUA KHU VỰC CHĂM SÓC TRẺ SƠ SINH, CÔ ĐÃ BIẾT.

“Bà Malone?” Một người y tá nói. “Cô Connelly muốn nói chuyện với bà.”

Angie giật tay ra khỏi Conlan và vùng chạy. Đôi dép xăng đan của cô gõ lên nền vải nhựa, tạo thành những tiếng động to quá đáng. Cô đẩy tung cửa mạnh tới mức cửa va vào hai bên tường.

Giường của Lauren trống không.

Cô dựa vào khung cửa. Một phần trong cô biết rằng thế nào chuyện này cũng đến, và đã chờ đợi sẵn sàng, nhưng như thế cũng không dễ dàng gì hơn. “Cô ấy đi rồi,” Angie nói khi Conlan tiến đến bên cô.

Họ đứng đó trong hành lang, cầm tay nhau, nhìn vào chiếc giường được thu dọn phẳng phiu. Hương hoa vẫn còn vương vấn trong phòng. Đó là minh chứng duy nhất thể hiện rằng đêm qua cô gái còn ở đây.

“Bà Malone?”

Cô từ từ quay lại, chờ đợi nhìn thấy khuôn mặt tròn xoe của vị giáo sĩ ở bệnh viện. Ông ta là người đầu tiên xuất hiện ở phòng Angie khi Sophia mất.

Nhưng đó là cô Connelly, người phụ nữ được chỉ định làm người giám hộ. “Cô ấy ra đi cách đây một tiếng.” Người phụ nữ nhìn xuống. “Cùng với con trai.”

Angie cũng đã đợi chờ cả điều này nữa. Tuy thế, nỗi đau ứa đến thật nhanh và thật sắc. “Tôi hiểu rồi.”

“Cô ấy để lại cho cô một lá thư. Và một lá thư cho David.”

“Cám ơn.” Cô nói, cầm lấy mấy chiếc phong bì.

Người giám hộ nói. “Tôi rất tiếc,” và ra đi.

Angie nhìn xuống chồng phong bì màu trắng. Tên cô – Angie Malone – được viết ngoằn ngoèo phía trước. Tay cô run run khi cô cầm lấy thư, mở ra.

Cô Angie yêu quý,

Lẽ ra cháu không bao giờ nên bế bé. (Cô gạch xóa ở đây) . Cả cuộc đời cháu đã tìm kiếm người thân và giờ đây khi cháu có một người thân, cháu không thể bỏ đi được. Cháu xin lỗi.

Cháu ước gì cháu đủ mạnh mẽ để nói trực tiếp với cô. Nhưng cháu không thể. Cháu chỉ có thể cầu nguyện rằng một ngày nào đó cô và Conlan sẽ tha thứ cho cháu.

Cô hãy biết rằng, ở đâu đó, có một người vừa mới làm mẹ, mỗi đêm đi ngủ, và nghĩ đến cô. Vờ như – ước rằng – cô ấy đã là con gái của cô.

Yêu thương,

Lauren.

Angie gập lá thư lại và đặt nó vào trong phong bì. Rồi cô quay sang Conlan. “Cô ấy ở ngoài kia đơn độc.”

“Không đơn độc,” anh nói dịu dàng. Khi nhìn vào mắt anh cô biết, anh đã luôn đợi giờ phút này.

“Vậy thì quá đơn độc.”

Anh kéo cô vào vòng tay và để cho cô khóc.

HỌ THẤY DAVID VÀ MẸ CỦA CẬU Ở TRONG PHÒNG CHỜ.

Khi họ tới nơi, David ngược nhìn lên.

“Xin chào cô chú.”

Mẹ cậu, Anita, mỉm cười. “Xin chào.”

Sự yên lặng ngượng ngập. Họ nhìn nhau.

“Bé rất đẹp,” Anita nói, giọng hơi ghen.

Angie tự hỏi không biết cảm giác ra sao khi phải từ biệt con trai của con mình. “Lauren đã rời khỏi bệnh viện.” Angie nói nhẹ nhàng hết mức có thể.

“Cô ấy đã mang theo đứa bé. Chúng tôi không...” Cỗ họng cô nghẹn lại; cô không thể nói hết.

“Chúng tôi không biết cô ấy đi đâu,” Conlan nói.

Anita đổ sụp vào ghế, thốt lên, “Ôi, Chúa ơi,” và lấy tay che miệng.

David cau mày. “Cô nói về chuyện gì thế?”

“Cô ấy đã rời bệnh viện cùng với con trai.” Angie nói.

“Rời khỏi? Nhưng...” Giọng David vỡ ra.

Angie đưa cho cậu chiếc phong bì. “Cô ấy để nó lại cho cậu.”

Tay cậu run run khi cậu mở lá thư.

Họ cùng đứng đó yên lặng, dõi theo cậu.

Cuối cùng, cậu ngẩng lên. Đứng đó, khóc, trông cậu thật trẻ. “Cô ấy sẽ không quay lại.”

Angie phải lấy hết sức mạnh để không khóc cùng với cậu. “Cô không nghĩ là cô bé có thể quay lại.” Đây là lần đầu tiên cô dám nói điều đó, thậm chí với chính mình. Conlan bóp chặt tay cô. “Cô bé nghĩ rằng tốt hơn cả là nên để chúng ta không biết cô bé ở đâu.”

David nắm lấy tay mẹ mình. “Con phải làm gì bây giờ, mẹ? Cô ấy chỉ có một mình. Đó là lỗi của con. Lẽ ra con nên ở lại với cô ấy.”

Họ đứng đó, nhìn nhau. Không ai biết phải nói gì.

Cuối cùng, Anita nói. “Hãy gọi cho chúng tôi, nếu cô bé quay lại.”

“Tất nhiên rồi,” Conlan đáp.

Angie nhìn họ ra về, mẹ và con, tay trong tay. Cô tự hỏi họ sẽ nói gì với nhau. Có lời nào để nói trong một ngày như thế.

Cuối cùng cô quay ra nhìn Conlan, ngược nhìn anh.

Cả cuộc đời họ phản chiếu trong mắt anh, tất cả những hạnh phúc, những khổ đau, những khi lẫn lộn buồn vui. Trong chốc lát ở đó, dường như tình yêu đã ra đi, để họ lại. Họ đã lạc đường bởi họ đã nghĩ rằng chỉ tình yêu của họ thôi không đủ. Giờ đây họ biết rõ hơn rồi. Đôi khi trái tim ta tan vỡ, nhưng ta vẫn trụ được. Có thể thôi.

“Về nhà thôi,” cô nói, gần như có thể mỉm cười.

“Ừ,” anh đáp. “Về nhà.”

LAUREN BƯỚC LÊN XE BUÝT VÀ VỀ VỚI THẾ GIỚI CỦA MÌNH. CÔ ÔM CHẶT lấy Johnny, đang ngủ yên lành trong chiếc địu đeo trước ngực; cô xoa xoa cái lưng bé xiu của con. Cô không muốn làm con thức giấc ở nơi này của thị trấn.

“Con không thuộc về nơi này đâu, John-John. Hãy nhớ điều đó.”

Màn đêm đang buông xuống, và trong bóng tối mỗi lúc một thâm hơn, toà nhà căn hộ trông đỡ tồi tàn hơn nhưng lại đáng sợ hơn.

Lauren nhận thấy mình căng thẳng, gần như sợ hãi. Đây không còn là khu dân cư quen thuộc của cô nữa.

Cô dừng lại, ngoái nhìn bến xe buýt ước ao. Giá như cô có thể quay đầu lại, đi đến góc phố, và đón chuyến xe buýt đi đến đường Miracle.

Nhưng chẳng có đường nào quay lại. Cô biết điều đó khi cô rời bệnh viện. Lauren đã phản bội lòng tin của Angie và Conlan; cô đã làm chính điều mà cô thề sẽ không làm. Tình yêu họ từng dành cho cô hẳn giờ đây đã mất. Cô cũng có chút kinh nghiệm về việc bị bỏ rơi.

Lauren không còn thuộc về phía bên kia thị trấn nữa, nơi ấy có ngôi nhà nhỏ cheo leo bên bờ biển hay nhà hàng thơm mùi tỏi, mùi húng tây và xốt cà chua. Lựa chọn của cô trong cuộc sống, không một chút động lòng, đã đưa cô trở về đây, nơi cô từng thuộc về.

Cuối cùng cô cũng đi tới tòa nhà. Ngược nhìn nó, cô cảm thấy rùng mình vì mất mát.

Cô đã nỗ lực biết bao nhiêu để ra khỏi nơi này. Nhưng cô làm sao có thể trả nổi tiền thuê nơi nào khác nữa. Cô có một cậu con trai mới sinh chưa thể gửi vào nhà trẻ. Và tám séc năm nghìn đô la trong túi không thể nào đủ được. Dù sao, cô cũng sẽ không ở lại đây lâu, thị trấn này luôn luôn sẽ nhắc cô nhớ đến Angie. Chỉ tới khi cô cảm thấy khá hơn. Rồi cô ra đi tìm kiếm một nơi mới.

Cô đặt chiếc va li nhỏ xuống và đứng thẳng lên, cong người vì đau lưng. Mọi chỗ đều đau. Viên thuốc Advil [46*](#) cô uống khi này giờ đã bắt đầu hết tác dụng và bụng dưới cô quặn đau. Có những cơn đau xé, nhọn ở giữa hai

chân nữa. Nó khiến cô đi lảo đảo như một thủy thủ say rượu. Thở dài, cô cầm lấy chiếc va li và đi men theo lối đi đầy cỏ dại, đi qua những túi đựng rác đen xì đầy rác rưởi và những hộp các tông ướt sũng.

Cửa cọt kẹt mở ra dễ dàng. Vẫn hồng.

Mất một giây mắt cô mới quen với bóng tối. Cô đã quên nơi đây tối tăm, với mùi thuốc lá lưu cữu và mùi của tuyệt vọng. Cô đi đến căn hộ 1 – A và gõ cửa.

Có tiếng chân loẹt quẹt, tiếng lằm bằm, “Chờ một lát,” rồi cánh cửa mở ra.

Bà Mauk đứng đó, mặc chiếc váy hoa ở nhà và xỏ đôi dép đi trong nhà màu hồng xơ xác. Mớ tóc xám giấu kín dưới lớp băng đô màu đỏ mà bà buộc lên đầu theo kiểu xưa. “Lauren,” bà nhú mồm nói.

“Mẹ cháu có... bao giờ gọi điện cho cháu không ạ?” Cô thấy giọng mình cùng quần thảm hại và cô thấy xấu hổ.

“Không. Cháu thực sự không nghĩ là mẹ cháu sẽ làm thế, phải không nào?”

“Không ạ.” Giọng cô gái chỉ hơn tiếng thì thầm một chút.

“Bác tưởng cháu đã thoát khỏi nơi đây rồi chứ.”

Lauren cố gắng không phản ứng với từ - *thoát khỏi* – nhưng không hề đơn giản. “Có lẽ chẳng thể có sự thoát khỏi cho những người như chúng ta, bác Mauk à.”

Những nếp nhăn sâu trên khuôn mặt bà Mauk lại càng sâu hơn. “Ai đó?”

“Con trai cháu.” Cô gái mỉm cười, nhưng cảm thấy buồn. “Johnny.”

Bà đưa tay sờ đầu thẳng bé. Rồi bà thở dài và dựa vào khung cửa.

Lauren nhận ra âm thanh ấy. Đó là âm thanh của sự thất bại. Mẹ cô cũng thở dài như vậy thường xuyên. “Cháu đến để xem bác có căn hộ nào cho thuê không. Cháu có ít tiền.”

“Ở đây chật hết rồi.”

“Ồ.” Lauren từ chối không chấp nhận tuyệt vọng. Giờ cô cần phải nghĩ đến Johnny. Từ nay trở đi phải nuốt nước mắt vào lòng. Cô sắp sửa quay ra.

“Có lẽ cháu nên vào nhà thì hơn. Sắp mưa rồi. Cháu và Johnny có thể ngủ một đêm trong phòng ngủ trống.”

Chân Lauren sắp bủn rủn đến nơi; cô thấy rất nhẹ nhõm. “Cám ơn bác.”

Bà Mauk dẫn cô gái vào phòng khách.

Trong một giây, Lauren cảm thấy quá khứ và hiện tại của cô va đập vào nhau. Ở đây trông giống hệt căn hộ cũ của cô; cũng bộ bàn ghế bằng formica, cũng tấm thảm sồi. Một chiếc ghế sofa hoa với hai chiếc ghế dựa có thể ngả ra màu xanh lam. Một chiếc ti vi đen trắng đang chiếu một tập phim *I Dream of Jeannie*.

Bà Mauk đi vào trong bếp.

Lauren ngồi xuống ghế sofa và đỡ Johnny xuống. Ngay lập tức bé bắt đầu khóc. Cô thay chiếc tã nhỏ cho bé và bọc bé lại, nhưng bé vẫn khóc không thôi. Tiếng khóc oa oa của bé tràn ngập cả căn hộ bé nhỏ.

“Ngoan nào,” Lauren thì thầm, xoa xoa lưng bé và đung đưa. “Mẹ biết con không đói mà.”

Tới khi Bà Mauk quay lại, tay cầm hai tách trà và nói, “Cháu có sao không?” thì Lauren mới nhận ra là cô đang khóc.

Cô lau nước mắt, cố gắng mỉm cười. “Cháu chỉ mệt thôi.”

Bà Mauk đặt trà lên bàn và ngồi xuống một chiếc ghế dựa. “Thằng bé nhỏ xíu.”

“Bé mới được hai ngày tuổi.”

“Và cháu thì ở đây, tìm mẹ cháu hay một chỗ để ở.Ồ, Lauren.” Bà Mauk lại nhìn cô với ánh mắt *cô gái tội nghiệp* mà cô đã quá biết.

Họ nhìn nhau chăm chú. Phía sau họ, có tiếng cười ồ lên trong bộ phim truyền hình.

“Cháu sẽ làm gì bây giờ?”

Lauren cúi nhìn Johnny. “Cháu không biết. Cháu đã chuẩn bị đầy đủ để cho bé làm con nuôi, nhưng... cháu không thể làm thế được.”

“Bác có thể thấy cháu rất yêu thằng bé,” bà Mauk nói, giọng dịu lại. “Thế còn bố của bé?”

“Cháu cũng yêu anh ấy nữa. Vì thế mà cháu đến đây.”

“Một mình.”

Lauren ngược lên. Cô cảm thấy môi mình run run và nước mắt dâng lên. Lại nữa. “Cháu xin lỗi. Đó là do hormones. Cháu khóc suốt.”

“Cháu đã ở đâu, Lauren?”

“Ý bác là gì ạ?”

“Bác nhớ người phụ nữ đã đến đón cháu ngày hôm đó. Bác đứng sau cửa sổ bếp và nhìn cháu chui vào xe của cô ấy và đi, bác đã nghĩ, “Tốt cho cháu quá, Lauren Ribido.”

“Angie Malone.” Nói tên cô cũng làm Lauren thấy đau đớn.

“Bác biết bác chỉ là một bà già ngồi ở nhà suốt ngày chuyện trò với mấy con mèo và xem phim truyền hình chiếu lại, nhưng bác thấy cô ấy có vẻ yêu quý cháu.”

“Cháu đã làm hỏng hết rồi.”

“Là sao?”

“Cháu hứa cho cô ấy đứa bé và sau đó nửa đêm cháu trốn đi. Giờ thì chắc cô ấy ghét cháu rồi.”

“Thế cháu có nói gì với cô ấy về chuyện này không? Hay cháu chỉ trốn đi thôi?”

“Cháu không thể đối mặt với cô ấy.”

Bà Mauk dựa vào ghế, quan sát Lauren qua đôi mắt nheo nheo. Cuối cùng, bà nói, “Nhắm mắt lại.”

“Nhưng...”

“Làm đi.”

Lauren làm theo.

“Bác muốn cháu tưởng tượng hình ảnh mẹ cháu.”

Cô gái dựng lên hình ảnh trong óc. Bà mẹ, tóc nhuộm bạch kim, khuôn mặt đã có thời đẹp để giờ bắt đầu nhăn nheo và mỏng đi; mẹ nằm bò ra ghế sofa hồng, mặc một chiếc váy jean ngắn cũn và sờn cùng với chiếc áo

phông lửng. Tay phải mẹ cầm điều thuốc lá. Khói ngoằn ngoèo bốc ra.
“Được ạ.”

“Chạy trốn đã khiến người phụ nữ trở nên như thế đó.”

Lauren chậm rãi mở mắt ra và nhìn bà Mauk.

“Bác đã quan sát cháu làm việc cật lực để kiếm một cơ hội trong cuộc sống, Lauren ạ. Cháu đã mang về nhà biết bao nhiêu là ba lô sách vở và làm cùng lúc hai việc, đồng thời xin được học bổng ở Fircrest. Cháu kiếm được tiền trả tiền nhà trong khi bà mẹ thảm hại của cháu tiêu sạch tiền ở quán Tides. Bác đã hy vọng vào cháu, Lauren. Cháu có biết điều đó hiểm thế nào trong tòa nhà như thế này không?”

Hy vọng.

Lauren lại nhắm mắt, lần này tưởng tượng ra hình ảnh Angie. Cô thấy Angie đứng bên hiên nhà, nhìn ra biển, với mái tóc sẫm tung bay trong gió. Angie quay lại, nhìn thấy Lauren và mỉm cười. *Cháu đây rồi. Ngủ có ngon không?*

Đó chỉ là một ký ức nhỏ nhoi, không đáng kể; chỉ là hình ảnh của một ngày bình thường.

“Cháu có nơi nào để đến, phải không?” Bà Mauk nói.

“Cháu sợ.”

“Đó không phải là cách để sống trong cuộc đời này đâu, Lauren. Tin bác đi. Bác biết con đường sẽ kết thúc ở đâu khi bắt đầu bằng nỗi sợ. Cháu cũng biết nó sẽ kết thúc ở đâu mà đúng không? Trong một căn hộ ở đây với một đồng hóa đơn không thể thanh toán nổi.”

“Thế nhờ cô ấy không thể tha thứ cho cháu?”

“Nào, nào, Lauren. Cháu thông minh hơn thế chứ,” bà Mauk nói. “Thế nhờ cô ấy có thể thì sao?”

“ANH LÀ PHÓNG VIÊN, TRỜI Ạ. HÃY TÌM CÔ BÉ ĐI.”

“Angie, chúng ta đã nói về chuyện này cả chục lần rồi. Anh không biết phải bắt đầu từ đâu. David đã nói chuyện với tất cả bạn bè của cô bé rồi. Không ai có tin tức gì của cô bé cả. Người bán vé ở trạm xe buýt nói rằng

anh ta không nhớ có bán vé cho cô bé không. Căn hộ của cô bé đã được cho thuê, và người chủ nhà gần như gác máy ngay khi anh hỏi về cô bé. Giám đốc phụ trách tuyển sinh ở USC nói rằng cô bé đã hủy học bổng. Anh không biết cô bé đi đâu.”

Angie bấm nút chiếc máy xay. Tiếng máy kêu vang trong bếp. Cô nhìn xuống hỗn hợp yến mạch, cố gắng nghĩ ra điều gì mới để nói.

Chẳng có gì. Trong hai tư giờ qua cô và Conlan đã nói hết mọi điều có thể nói về chủ đề này. Lauren đơn giản là đã biến mất. Chẳng có gì khó để làm vậy trong thế giới bận rộn, đông đúc này.

Angie tắt máy xay, lấy chiếc âu ra và đổ hỗn hợp lên trên chảo quết. Các chị cô thề rằng nấu nướng có tác dụng trị liệu. Đây là chiếc bánh ga tô nhân việt quất thứ ba của cô rồi. Trị liệu thêm chút nào nữa là cô có thể sẽ hét lên.

Anh tiến đến phía sau cô, vòng tay quanh người cô và hôn chỗ lõm ở cổ cô. Cô thở dài và dựa vào người anh.

“Em không thể chịu đựng được ý nghĩ là cô bé đơn độc. Và đừng có bảo em rằng cô bé không đơn độc. Cô bé chỉ là đứa trẻ. Cô bé cần có người chăm sóc.”

“Cô bé bây giờ cũng là một người mẹ.” Anh nói dịu dàng. “Không còn là đứa trẻ nữa đâu.”

Cô quay người nằm gọn trong vòng tay anh, đưa tay lên ngực anh. Trái tim anh đập bên dưới lòng bàn tay cô, đều đặn, bình tĩnh. Trong mấy giờ qua, cứ khi nào cô thấy mất bình tĩnh, chóng mặt hoặc lạc lối hoặc mất bình tĩnh, cô lại đến bên anh, chạm vào anh và để anh làm bến bờ cho cô.

Anh hôn cô. Môi anh áp vào môi cô, anh thì thầm, “Cô bé biết rằng chúng ta yêu thương cô bé. Cô bé sẽ trở về.”

Angie có thể nhận ra anh muốn tin vào điều đó đến nhường nào. “Không,” cô nói, “Cô bé sẽ không quay lại đâu. Anh biết vì sao không?”

“Vì sao?”

“Cô bé sẽ nghĩ là em không bao giờ tha thứ cho cô bé. Mẹ cô bé không dạy cho cô bé biết điều gì là quan trọng. Cô bé không nhận thấy là cô bé đã tha thứ cho mẹ mình – hoặc sẽ tha thứ vào giây phút mẹ cô bé trở về. Cô bé không biết tình yêu bền bỉ đến chừng nào, cô bé chỉ biết tình yêu dễ đổ vỡ thế nào thôi.”

“Em biết điều gì đáng ngạc nhiên nhất không? Em không bao giờ nhắc đến đứa bé.”

“Một phần trong em biết rằng cô bé không thể nào làm được điều đó.” Cô thở dài. “Em ước gì em đã nói điều đó với cô bé. Có lẽ như thế thì cô bé sẽ không bỏ đi giữa đêm như vậy.”

“Em đã nói cho cô bé biết điều gì là quan trọng. Và cô bé nghe lời em. Anh có thể đảm bảo thế.”

“Em không nghĩ thế đâu, Con.”

“Anh biết thế mà. Khi cô bé có con, em nói với cô bé là em yêu cô bé và em tự hào vì cô bé. Một ngày nào đó, khi cô bé không còn căm ghét bản thân vì những gì cô bé đã làm, cô bé sẽ nhớ ra điều này. Và cô bé sẽ trở về. Có thể mẹ Lauren không dạy cô bé về tình yêu, nhưng em đã làm thế. Sớm hay muộn, cô bé sẽ hiểu ra.”

Anh luôn luôn làm được điều đó; chỉ nói đúng điều mà cô cần nghe. “Em đã bao giờ nói với anh em yêu anh nhiều chừng nào không, Conlan Malone?”

“Em đã nói rồi.” Anh liếc nhìn cái lò nướng. “Phải nướng trong bao lâu?”

Cô muốn mỉm cười. “Năm mươi phút.”

“Thế thì chắc chắn đủ thời gian để thể hiện tình yêu với anh đấy. Có khi là hai lần cơ.”

ANGIE HÔN NGƯỜI CHỒNG ĐANG SAY GIẤC CỦA MÌNH VÀ RA KHỎI GIƯỜNG, cố gắng không đánh thức anh. Mặc chiếc áo len chui đầu màu xám, cô rời khỏi phòng.

Ở dưới nhà thật yên ắng. Cô đã quên điều đó. Sự tĩnh lặng.

Một đứa trẻ mới lớn thật ồn ào...

“Cháu ở đâu?” Cô thì thầm thành tiếng, tự ôm lấy mình. Thế giới ngoài kia thật là rộng lớn và Lauren còn quá trẻ. Cả chục kết cục tồi tệ lóe lên trong đầu cô như hình ảnh của một cuốn phim kinh dị.

Cô đi vào bếp để lấy một cốc cà phê. Đi được nửa đường thì cô nhìn thấy thùng đồ. Nó nằm trong hành lang, để sát vào bên tường. Chắc là Conlan lấy nó ra khỏi phòng giặt hôm qua trước khi họ đi tới bệnh viện.

Hôm qua: khi mọi thứ hoàn toàn khác hẳn.

Cô biết cô nên quay đi tránh xa chiếc hộp, vờ như không nhìn thấy nó. Nhưng đó là con người cũ của cô, và chẳng gì tốt đẹp hơn nếu cô không nhìn.

Cô đi đến chỗ chiếc thùng, quỳ bên cạnh nó và mở nó ra.

Chiếc đèn Winnie-the-Pooh nằm trên cùng, trong hộp, giữa chiếc chăn bằng vải cotton hồng.

Angie kéo nó ra, ôm lấy nó. Thật kinh ngạc là cô không khóc, không đau đớn vì đã mất đi đứa bé mà chiếc đèn này dự định mua dành cho bé. Thay vào đó, cô mang đèn vào bếp và đặt lên bàn.

“Đây,” cô nói. “Đèn đợi cháu đây, Lauren. Về nhà mà lấy.”

Đáp lại cô chỉ có sự lặng yên. Thịnh thoảng ngôi nhà cũ kêu cọt kẹt và tiếng đại dương ì ầm từ xa, nhưng ở đây, trong ngôi nhà này, nơi dân ngụ cư giảm từ ba xuống còn hai người, là sự tĩnh lặng.

Cô đi ra hàng hiên, nhìn xuống biển. Cô quá tập trung vào làn nước nên mất một lúc cô mới nhìn thấy cô gái đứng giữa hàng cây.

Angie chạy xuống các bậc thang và đi qua cỏ ướt, hai lần suýt ngã.

Lauren đứng đó, không mỉm cười, mắt sưng và đỏ mọng. Cô cố gắng mỉm cười. Thất bại.

Angie muốn choàng tay quanh người Lauren, nhưng có điều gì đó ngăn cô lại. Ánh nhìn trong đôi mắt cô gái sắc lẹm. Miệng cô run run.

“Cô chú lo lắng cho cháu quá,” Angie nói, tiến thêm một bước gần cô gái hơn.

Lauren nhìn xuống đứa con trên tay. “Cháu biết cháu đã hứa trao bé cho cô. Cháu chỉ...” Cô ngược nhìn. Mắt ầng ậng nước.

“Ồ, Lauren.” Cuối cùng, Angie cũng xóa đi khoảng cách giữa họ. Cô chạm vào gò má ướn của Lauren bằng cái vuốt ve rất ân cần mà trước đây cô dễ dàng làm vậy. “Lẽ ra cô phải nói với cháu nhiều hơn về chuyện đó. Chỉ là vì... thật khó khăn khi phải nghĩ về cái ngày cô có Sophia. Vài phút cô đã được ôm bé. Cô biết khi cháu nhìn vào mắt con mình, cháu cũng sẽ lạc luôn vào đó như cô đã từng. Chính vì vậy cô không muốn trang hoàng phòng trẻ. Cô đã biết mà, honey.”

“Cô biết là cháu sẽ giữ bé ư?”

“Cô khá là chắc chắn.”

Mặt Lauren hơi xịu xuống, môi cô gái run run và trễ xuống. “Nhưng cô đã ở bên cháu. Cháu cứ nghĩ...”

“Đó là vì cháu, Lauren à. Cháu không biết sao? Cháu là một phần của gia đình ta. Mọi người yêu thương cháu.”

Mắt Lauren mở to. “Thậm chí sau khi cháu đã làm cô bị tổn thương ư?”

“Đôi khi, tình yêu cũng đánh chúng ta thật mạnh, Lauren ạ. Nhưng nó không mất đi.”

Lauren ngược nhìn cô đăm đăm. “Khi cháu còn nhỏ, cháu thường có một giấc mơ. Luôn luôn là giấc mơ ấy, hàng đêm. Cháu mặc một chiếc váy xanh và có một người phụ nữ ở đó, đưa tay ra nắm lấy tay cháu. Người phụ nữ luôn luôn nói, ‘Đi thôi, Lauren, chúng ta không muốn đến muộn đâu.’ Khi cháu tỉnh dậy, cháu luôn luôn khóc.”

“Tại sao cháu lại khóc?”

“Bởi vì cô ấy là người mẹ cháu không bao giờ có.”

Angie hít vào thật sâu, rồi thở ra thật mạnh. Có điều gì đó trong cô mở ra; cô không nhận ra cô đã bị cuốn vào đó chặt thế nào cho tới khi áp lực giảm bớt. Đó là điều khiến họ đến với nhau, cô và Lauren. Đây là khoảnh khắc hoàn hảo. Cô chìa tay ra cho Lauren, nói dịu dàng, “Cháu có cô đây, Lauren.”

Nước mắt tuôn rơi trên khuôn mặt Lauren. “Ôi, Angie,” cô nói. “Cháu xin lỗi cô.”

Angie kéo cô gái vào vòng tay. “Chẳng có gì mà cháu phải xin lỗi.”

“Cám ơn cô, Angie,” cô gái nói khẽ, lui lại.

Khuôn mặt Angie giãn ra thành một nụ cười. “Không. Cô cám ơn cháu.”

“Vì mang đến cho cô không gì khác ngoài rắc rối và những đêm không ngủ ư?”

“Vì đã cho cô biết đến cảm giác làm mẹ. Và bây giờ, làm bà. Tất cả những năm tháng trống trải khi cô mơ về một đứa con gái nhỏ bên chiếc đu quay. Cô đã chẳng biết rằng...”

“Chẳng biết gì cơ ả?”

“Rằng con gái cô đã quá lớn để ra sân chơi của trẻ em rồi.”

Lúc ấy Lauren ngược nhìn cô. Trong mắt cô gái chứa đựng tất cả, những tháng năm trong sự tuyệt vọng không lời, đứng bên ô cửa sổ, mơ về một người mẹ yêu thương cô, đặt cô nằm lên giường, khát khao được nghe kể một câu chuyện trước giờ đi ngủ và một nụ hôn chúc ngủ ngon. “Cháu cũng đã đợi cô.”

Angie thấy nụ cười của mình run rẩy. Cô cố gắng duy trì nó, và lau nước mắt. “Thế còn cái con hàu nhỏ xíu ở trước ngực cháu là ai đây?”

“John Henry ạ.” Lauren đỡ bé ra khỏi chiếc đu trước ngực và trao cho Angie. Cô đỡ lấy bé, ôm bé trong tay.

“Bé thật là hoàn hảo,” cô thì thầm, cảm thấy lẫn lộn tình yêu và sự sùng bái. Không có gì làm đầy vòng tay người phụ nữ bằng một em bé. Cô hôn lên trán bé mềm mại, hít hà mùi hương ngọt ngào của bé.

“Cháu phải làm gì bây giờ?” Lauren hỏi khẽ khàng.

“Cháu nói cô nghe đi. Cháu muốn làm gì?”

“Cháu muốn đi học đại học. Cháu đoán là giờ thì phải đi học ở các trường đại học của cộng đồng thôi. Có lẽ cháu có thể làm việc vài tháng và thực sự dành dụm thì cháu có thể lấy lớp vào mùa xuân. Đó không phải là những gì cháu hằng mơ ước, nhưng... mọi sự đã thay đổi.”

“Làm thế cũng khó rồi đấy,” Angie nói nhẹ nhàng. Khó hơn cả là đôi theo tất cả các bạn mình – và David – đi học đại học vào mùa thu. Cô gái sẽ mất tất cả bọn họ. Từng người một, họ sẽ tiếp tục cuộc sống của mình. Họ chẳng còn gì chung với một cô gái bằng tuổi họ nhưng đã làm mẹ. Điều đó làm tan nát trái tim Angie.

“Cháu quen với khó khăn rồi. Nếu cháu có thể giữ được công việc cũ...”

“Sẽ đỡ hơn nếu cháu có chỗ ở phải không?”

Lauren thốt lên kinh ngạc, một âm thanh chói, đứt quãng như thể cô bị cuốn ra khơi vậy. “Thật ư?”

“Dĩ nhiên là thật.”

“Cháu sẽ không – chúng cháu sẽ không ở lại lâu đâu. Chỉ cho đến khi cháu có đủ tiền để thuê căn hộ và trả tiền giữ trẻ.”

“Cháu vẫn chưa hiểu ư Lauren? Cháu không cần gửi trẻ. Cháu bây giờ là một phần của cái gia đình ồn ào, tình cảm và lăm ý kiến này. Johnny sẽ không phải là em bé đầu tiên lớn lên trong nhà hàng, và sẽ không phải là em bé cuối cùng.” Cô mỉm cười. “Và cháu có thể tưởng tượng ra rồi đó, cô sẽ thu xếp thời gian để trông trẻ giúp cháu. Dĩ nhiên là không phải hàng ngày. Bé là con trai cháu, nhưng cô chắc chắn có thể giúp.”

“Cô sẽ làm vậy ư?”

“Dĩ nhiên rồi.” Angie liếc Lauren buồn rầu. Cô gái ngay lúc này trông non trẻ quá; đôi mắt cô gái dường như đầy những hy vọng mới mẻ. Angie kéo cô lại và ôm cô thật chặt. Trong một nhịp tim đập, cô không thể nào buông ra. Cuối cùng, cô hít một hơi dài và lùi lại. “Cháu đến đúng lúc lắm. Hôm nay là sinh nhật thím Giulia. Cô đã làm ba chiếc bánh nhân việt quất – mà chắc chắn không có ai ngoài cháu và Conlan sẽ ăn.” Cô đưa tay cho Lauren và nói khẽ, “Đi nào. Chúng ta không muốn đến muộn đâu.”

Lauren nuốt mạnh. Một nụ cười run rẩy hé trên môi cô gái dù cô lại bắt đầu khóc. “Cháu yêu cô, cô Angie.”

“Cô biết mà, honey. Đôi khi đau đớn kinh khủng, phải không?”

Cùng nhau, tay trong tay, họ đi qua lớp cỏ ướt để vào nhà.

Ngay lập tức Lauren đến bên chiếc đài và bật nhạc lên. Đài vẫn đặt ở kênh ưa thích của cô. Một bản nhạc cũ của Aerosmith vang lên trong loa, âm thanh tràn ngập ngôi nhà. Cô vận nhỏ lại ngay, nhưng không kịp.

Conlan âm âm chạy xuống cầu thang, lão đảo bước vào phòng khách. “Cái khi gì mà ồn thế?”

Lauren sững lại, ngược nhìn anh. Nụ cười của cô trôi đi mất. “Chào chú, Conlan, cháu...”

Anh chạy qua căn phòng, và kéo cô gái vào vòng tay. Anh quay tròn cô cho đến khi cả hai cùng cười phá lên. “Đến lúc rồi đây,” anh nói.

“Cô ấy đã trở lại.” Angie nói, vỗ vỗ nhẹ nhàng vào bé trai, mỉm cười vì những tiếng ồn ào. Cô nhìn chiếc đèn Winnie-the-Pooh đặt trên mặt bếp. Cuối cùng thì đèn sẽ chiếu sáng phòng em bé. “Con gái chúng ta đã trở về.”

CHÚ THÍCH

^{1*}gnocchi: viên bột mỳ trộn với khoai tây nghiền. ^{2*}Dean Martin: giọng ca người Mỹ (1917-1995) ^{3*}Diễn viên điện ảnh và truyền hình Mỹ. ^{4*}Thuốc điều trị trầm cảm. ^{5*}Ngày Quốc khánh Mỹ. ^{6*}Lewis và Clark: Hai nhà thám hiểm thế kỷ 19 đi ngang đất Mỹ. ^{7*}Ivy League: Tốp các trường đại học danh giá ^{8*}Nguyên văn: microfiche machine. ^{9*}Chuỗi cửa hàng dược phẩm ở Mỹ. ^{10*}Quốc gia ở châu Phi ^{11*}Tiếng Tây ban nha: bất động sản. ^{12*}Rượu táo. ^{13*}Chương trình talkshow của Oprah. ^{14*}Vận động viên đấm bốc nổi tiếng, người Mỹ. ^{15*}Bánh ngọt kiểu Ý có hương cà phê. ^{16*}Mùa bóng bầu dục. ^{17*}Đồ khai vị kiểu Ý. ^{18*}Các lát bánh mì nhỏ có trang trí cà chua, oliu hay phô mát. ^{19*}Khu liên hợp thể thao ở Seattle. ^{20*}Món ăn Ý: thịt đùi bò hầm sốt cà chua, cần tây. ^{21*}Món mực ống nhồi. ^{22*}Nguyên văn: baby showers: tiệc tổ chức bởi bạn bè và người thân cho người phụ nữ có bầu sắp sinh. Người phụ nữ sẽ nhận được các quà tặng dành cho em bé sắp ra đời. ^{23*}University of South California. ^{24*}1 galon = 3,78 lít ^{25*}Cá nướng với nụ bạch hoa và cà chua. ^{26*}Món tráng miệng kiểu Ý bằng trứng đánh với đường và rượu ngọt. ^{27*}Họa sĩ nổi tiếng người Mỹ (1912-1956), đi tiên phong trong trường phái biểu tượng – trừu tượng. ^{28*}University of California (Los Angeles). ^{29*}Kỳ thi chuẩn hóa đầu vào của một số trường đại học ở Mỹ. ^{30*}Trường đại học tư danh tiếng ở Connecticut - Mỹ. ^{31*}Cách gọi chung cho các loại mì trứng Ý. ^{32*}Món tráng miệng nấu từ kem, sữa, đường, thạch và để đông trong tủ lạnh. ^{33*}Trong trường hợp này dùng chỉ một

người yêu quý, thân thiết. ^{34*}Món cơm nấu kiểu Ý. ^{35*}Nhân vật trong tiểu thuyết “Chữ cái màu tím” của nhà văn Mỹ Nathaniel Hawthorne. Cô mang thai mà không có chồng và bị trừng phạt bằng cách luôn phải đeo trước bụng chữ cái màu tím, chữ đầu tên người cha của con mình. ^{36*}Nguyên văn: nằm trong tư thế của một bào thai. ^{37*}Nhà văn nổi tiếng người Anh chuyên viết truyện thiếu nhi. Tác giả cuốn Charlie và nhà máy sô-cô-la và nhiều tác phẩm kinh điển khác. ^{38*}Món Ý: bọt bọc nhân gói thành hình tam giác hơi cong lên. ^{39*}Hỗn hợp quả ô liu băm nhỏ, trộn với nụ bạch hoa, phi lê cá cơm và dầu ô liu. ^{40*}Nguyên văn: Conversations had flowed like water... ^{41*}Hẻm Núi Lớn nằm trong vườn quốc gia ở Colorado – bang Arizona, Hoa Kỳ. ^{42*}Giải thưởng báo chí và văn học danh giá. ^{43*}AA: Alcoholics Anonymous: Hội dành cho những người nghiện rượu. ^{44*}Đàn guitar nhỏ của người Hawaii. ^{45*}Nhà văn Mỹ nổi tiếng chuyên viết truyện kinh dị. ^{46*}Thuốc giảm đau.

Table of Contents

NHỮNG LỜI KHEN TẶNG DÀNH CHO KRISTIN HANNAH VÀ CUỐN SÁCH

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

CHƯƠNG 22

CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24

CHƯƠNG 25

CHƯƠNG 26

CHƯƠNG 27

[CHƯƠNG 28](#)

[CHƯƠNG 29](#)

[CHƯƠNG 30](#)

[CHƯƠNG 31](#)

[CHƯƠNG 32](#)

[CHÚ THÍCH](#)